

БРАЯН МАКЛЕЛАН

КРЪВЕН ОБЕТ

Част 1 от „Барутният маг“

Превод от английски: Радин Григоров, 2015

chitanka.info

*На татко, който никога не се съмняваше в успеха ми.
Дори и в моментите, когато това му съмнение би било
основателно.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Има толкова много хора, без които тази книга нямаше да съществува.

За начало ще благодаря на удивителния си агент, Кейтлин Бласдел, която съзря криещия се потенциал и ме издърпа за косите през няколко варианта, преди да сметне, че книгата е допустима за редактор. Благодаря и на Деви Пилай, която е въпросният редактор: нейният заразителен ентузиазъм ми позволи да продължа дори и в моментите, когато ми се искаше да проплача: „Не... моля те... не ме карай да променям името на този персонаж!“

Благодаря на Мишел, моята удивителна съпруга, за часовете, в които двамата обсъждахме идеи. Купища от уникалните неща в тази книга идват именно от нея.

В гимназията започнах да откривам, че искам да си изкарвам прехраната с писане. Дължа специална благодарност на Марлене Напало, която ме насърчаваше и четеше най-ранните ми творби, макар да очакваше да не ѝ допаднат. Тя притежава ключова роля за началото на изживяването от мен приключение. Уилям Прютър ме научи да обичам историята истински — мястото, където и най-фантастичните идеи намират корените си. В университета многобройни хора ме окуражаваха и съветваха. На първо място сред тях са Зина Питърсън и Грант Босуел — Боз.

Благодарен съм на Нанси Гулд, която ме дари с подкрепата си в един труден за мен преход и го направи, без да притежава реални доказателства, че от мене някога ще излезе нещо.

Айзък Стюарт, Стив Даймънд и Лоугън Мориц прочетоха няколко варианта на тази книга, а също и други мои произведения. Просто не е възможно да изразя отдадеността към приятелството, която подобно начинание изисква. Техните съвети бяха безценни за мен. Безкрайно съм благодарен на Чариса Плейър — първата непозната, която прочете нещо мое и сметна, че би имало основание да

бъда издаден. По време на тази борба десетки хора ми даваха съветите си. Благодаря на всички тях.

Отправлям благодарности към Сюзън Барнс, Лорън Панепито и всички останали зад кулисите в „Орбит“. Все още оставам смаян, че е възможно други хора да се вълнуват от работата над нещо, изникнало от дебрите на моето въображение.

Най-дълбока почит изразявам към Брандън Сандърсън, от когото научих за писането повече от всеки друг. Неговите напътствия бяха неоценими.

Разбира се, всичко това бледнее пред благодарността, която изпитвам към майка си — тя ме насърчаваше да проявявам интерес към нещата, които рядко ме интересуваха, и никога не се съмняваше, че някой ден ще успея — и към баща си, който плащаше за всички онези неща, които майка ми ме караше да правя.

Накрая бих искал да благодаря на семейството си, което не спираше да ме насърчава да преследвам мечтите си.

ГЛАВА ПЪРВА

Адамат бе закопчал палтото си плътно заради влажния нощен въздух, който сякаш се опитваше да го удави. Той подръпна ръкавите в неуспешен опит да извлече още дължина, а после повтори опита с краищата на дрехата, където тя бе изключително тясна около кръста. Половин десетилетие бе изминало от последния път, в който той бе носил и изобщо виждал това облекло. Ала когато човек получише призив да се яви пред краля и особено по това време на нощта, то той не можеше да губи време, за да вземе по-хубавия си модел от шивача.

Сред тези обстоятелства палтото, лятно, предоставяше нищожна защита срещу хладината, която не спираше да наднича през прозореца на каретата.

Утрото не беше далеч, но на зората ѝ предстоеше тежка работа в прогонването на облаците мъгла. Тя се усещаше ясно, прекалено влажна дори за ранната пролет в Адопец и по-мразовита и от замръзналите пръсти на свети Нови. Гадателите от Ничията улица твърдяха, че това било лоша поличба. А Адамат бе уверен, че вече си е заработил настинката. Освен това не можеше да се досети за причина, поради която да го призоват в такъв час.

Край главната порта на Небесния дворец каретата не забави ход, а продължи. Вкопчен в панталоните си, Адамат надникна през прозореца. Постовите липсваха. И друго, още по-странно: нататък, около алеята с фонтаните, не се виждаха светлини. Небесният дворец бе тъй обсипан с фенери, че дори в най-мъгливата нощ се виждаше от града. А тази нощ градините бяха тъмни.

Това не смущаваше Адамат: Мануч използваше достатъчно от данъците им за свои собствени забавления. Затова Адамат спокойно се загледа навън, в онази част на градината, където започваха да се издигат живи плетове. За момент му се стори... не, това беше скулптура. Но сърцето му пак се нуждаеше от известно време, за да се успокои. Същото се отнасяше и за стомаха му. Може би запалването на светлините в градината би било добра идея.

Една частица от него — онази, някога заемала длъжността на полицейски инспектор, дирила сред подобни нощи крадци и джебчии — се засмя. *Успокой се, старче*, каза си той. *Някога погледът, който се взираше откъм мрака, принадлежеше на теб.*

Каретата рязко спря. Адамат зачака кочияша да му отвори. Напразно. Онзи от капрата потропа по покрива.

— Слизай — каза дрезгав глас.

Доста грубо.

Адамат слезе сам и съумя да вземе шапката и бастуна си в последния момент — в следващия миг коларят вече замахваше с юздите и отново се отправяше да дразни мрака с тракането на каретата си. Инспекторът го изпроводи с тиха ругатня и се извърна, за да погледне Небесния дворец.

Перлата на Адро — така благородниците наричаха Небесния дворец. И с основание: комплексът се издигаше на един висок връх източно от Адопещ, така че слънцето изгряваше директно над него всяка сутрин. Един особено дързък вестник бе сравнил съчетанието на двореца и града с умиращ от глад просяк, накичен с диамантен пръстен. Сравнението съответстваше на настъпилите времена на оскъдица. Гордостта, която един крал изпитваше от великолепието на двореца си, не бе в състояние да нахрани неговите поданици.

Каретата бе оставила Адамат пред главния вход на двореца. Ако имаше светлина, човек можеше да види, че това място представлява обширна мраморна алея, накъсана от множество фонтани и отвеждаща до огромна сребърна двойна врата. А нейните криле изглеждаха незначителни пред най-голямата сграда в Адро.

Адамат започна да се ослушва за стъпките на патрулиращите хилмани. Хората казаха, че кралската гвардия присъства из цялата градина, и в най-затънтеното кътче — с винаги заредени мускети с натъкнат щик. Сиво-бели шарфове на фона на златнозелено великолепие, тъй изглеждаха те. Ала сега стъпки нямаше. Фонтаните също бяха притихнали. А Адамат бе чувал, че фонтаните биват спирани единствено при смъртта на краля. Той се съмняваше, че би бил призован тук, ако Мануч бе мъртъв. Той приглади дрехата си. Тук, близо до сградата, няколко лампи бяха запалени.

От мрака изплува нечий силует. Адамат стисна бастуна си, готов да изтегли криещата се вътре шпага.

Появилият се носеше униформа — само това можеше да се види в слабата светлина. Той бе насочил оръжието си (пушка или мускет) към посетителя и носеше фуражка с твърда козирка. Последният детайл издаваше, че той не е хилман. Кралските гвардейци носеха високи шапки с пера.

— Сам ли си? — запита глас.

— Да. — За да потвърди, Адамат повдигна ръце и се завъртя.

— Върви.

Войникът избута едно от сребърните крила на вратата. То се отмести бавно, тежко, напук на насрещните усилия. Инспекторът се възползва от възможността, за да разгледа униформата му. Тъмносиня, украсена със сребърни ширити. Това издаваше принадлежността му към адранската армия. На теория армията бе подчинена на краля. На практика тя се намираще под контрола на един друг човек: фелдмаршал Тамас.

— Отдръпни се, друже — каза войникът. В гласа му се долавяше известно раздражение, но то можеше да е предизвикано и заради усилията му.

Адамат се подчини; той се доближи отново едва когато униформеният му направи знак.

— Тръгни направо — напъти онзи. — При диадемата завий надясно, през Диамантената зала. Продължаваш, докато не достигнеш Ответната зала.

Вратата се затвори зад Адамат.

Инспекторът остана сам в преддверието на двореца. Интересно какво общо имаше армията със случващото се? Какво правеше войник на територията на двореца? И защо нямаше нито един гвардеец?

Най-плашещият отговор изникна първи. Борба за власт. Може би военните са били призовани, за да потушат някакъв бунт? В Адро не липсваха клики, оспорващи си надмощието: наемниците от *Крилете на Адом*, кралската кабала, планинската стража и благородническите семейства. Всяка една от тези фракции можеше да предизвика Мануч. Но в нито един от тези случаи подобно предизвикателство не би съдържало логика. Един опит за детрониране би превърнал двореца в бойно поле. А ако ставаше дума за кабалистите, дворецът отдавна щеше да е разрушен.

В този момент той подминаваше диадемата — огромно копие на адранската корона — и можа да се убеди, че тя наистина изглежда безвкусно, както говореха слуховете. Диамантената зала не се намираше далеч. Подът и стените ѝ бяха алени, украсени със златни листове и хиляди дребни скъпоценни камъни, които даваха и името на залата, блещукащи от тавана под светлината на единствен свещник. Пламъчетата му трепкаха сякаш танцуваха под напора на несъществуващ вятър; в залата бе студено.

В следващия коридор лошото предчувствие на Адамат се изостри. До този момент той не се бе натъкнал на жива душа; единствените стъпки, които дочуваше, бяха неговите собствени. Той достигна до един счупен прозорец, който обясняваше студа. Може би бе счупен в проява на някой от пословичните гневни изблици на владетеля? Или имаше друго обяснение? Тези мисли не спомагаха за успокояването на сърцебиенето му.

Наистина ли изпод онази завеса се подаваха ботуши? Инспекторът прокара длан под веждите си. Не, несъмнено му се беше сторило. За да се увери, все пак той пристъпи напред и дръпна завесата.

В сенките лежеше тяло. Адамат се приведе и видя, че кожата е още топла, но мъжът бе мъртъв. Той носеше сив панталон с бяла ивица и куртка в същите цветове. Недалеч от него се въргаляше висока шапка с бяло перо. Гвардеец. Младото, гладко избръснато лице бе покрито от сенки. Човек можеше да му припише спокоен вид, ако не беше дупката в черепа му и влажното петно на пода.

Излизаше, че Адамат е бил прав: наистина ставаше дума за някаква вътрешна борба. Може би гвардейците се бяха разбунтували и това бе наложило призоваването на армията? Но това не изглеждаше вероятно. Хилманите бяха изключително верни на своя владетел, до фанатизъм. Пък и за евентуални проблеми, развиващи се на територията на двореца, щяха да са се погрижили кралските кабалисти.

Адамат тихичко изруга. Допълнителните размишления само внасяха още неясноти. Но подозираше, че много скоро ще намери отговор.

Той върна завесата на мястото ѝ и продължи напред, този път изтеглил няколко сантиметра от скритата шпага. Целта му вече не

беше далеч. Онази врата, обградена от две скулптури, стискащи скиптри — именно отвъд нея се намираше нужната му зала.

На прага ѝ инспекторът си пое дъх. След един последен поглед към мистичните символи над нея той влезе.

В сравнение с посрещналата го гледка Диамантената зала изглеждаше нищожна. Две стълбища, всяко от които се разгръщаше в противоположна посока и бе достатъчно широко за успоредното напредване на три карети, се издигаха към галерия, която обгръщаше цялата зала. Извън краля и неговата кабала от Привилегировани магьосници малцина стъпваха тук.

В средата на залата се намираше стол, повдигнат на подиум. Пред подиума бяха подредени възглавници за коленичене — там кабалистите отдаваха уважение на своя владетел. Залата бе изпълнена с ярка светлина, чийто източник не се виждаше.

На дясното стълбище седеше мъж. Той бе по-възрастен от Адамат — в началото на шестдесетте, с посивяла коса и прилежно оформена брада, в която все още се забелязваха тъмни нишки. Мъжът имаше волева, но не прекалено издадена челюст и скулесто лице. Кожата му бе потъмняла от слънцето, а в краищата на очите и устните му се забелязваха дълбоки бръчки. Той носеше тъмносиня войнишка униформа със сребърен символ на буре с барут, прикрепен над сърцето, и девет златни ивици от дясната страна на гърдите (всяка указваща пет години служба). Униформата не разполагаше с офицерски еполети, ала умореният поглед на кафявите очи не оставяше съмнение, че този човек неведнъж е предвождал армии.

На стъпалото до себе си той бе поставил пистолет с дръпнато петле. Мъжът се подпираше на късия си меч, прибран в ножница, и наблюдаваше как ивица кръв бавно се стича по стъпалата — тъмна линия сред жълто-белия мрамор.

— Фелдмаршал Тамас — каза Адамат. Той прибра скритата шпага и застопори дръжката.

Мъжът повдигна очи.

— Нямам спомен да сме се срещали преди.

— Срещали сме се — преди четиринадесет години. Благотворителен прием, организиран от лорд Омен.

— Ще трябва да ме извините, не умея да помня лица — каза фелдмаршалът.

Адамат не можеше да откъсне очи от ивичката кръв.

— Сър, бях призован да се явя тук, но не ми беше казано нито от кого, нито по каква причина.

— Аз те повиках. Един от моите Отличници те препоръча. Сенка. Той каза, че сте работили заедно в полицията от дванадесети окръг.

Адамат си спомняше Сенка. Той беше нисък мъж с гъста брада, ценител на скъпите вина и добрата храна. За последно го беше виждал преди седем години.

— Не знаех, че Сенка е барутен маг.

— Стараем се да откриваме способните колкото е възможно по-скоро — каза Тамас. — Способностите на Сенка се проявиха впоследствие. Както и да е. — Той махна с ръка. — Става дума за един неочакван проблем, на който се натъкнахме.

Адамат го погледна изненадано.

— И търсите помощта ми?

Фелдмаршалът повдигна вежда.

— Нима молбата ми е тъй необичайна? По-рано ти си бил отличен детектив, отдаден служител на Адро. А Сенка ми каза, че притежаваш отлична памет.

— И все още съм, сър. — Тамас го погледна неразбиращо, затова Адамат поясни: — Все още разследвам, макар и не за полицията.

— Отлично. В такъв случай не би имало нищо странно в това да те наема.

— Не би имало — потвърди инспекторът. — Но, сър, ние се намираме в Небесния дворец. На път за насам се натъкнах на мъртъв гвардеец. — Той посочи към ивичката кръв. — Къде е кралят?

Тамас кимна встрани.

— Заключение се е в храма.

— Вие сте организирали преврат — каза Адамат. С крайчеца на око си той зърна движение: на върха на стълбището изникна войник. Смуглата му кожа веднага издаваше, че той е родом от Делив. Севернякът носеше същата униформа като Тамас, с осем златни ивици над дясната гръд. От лявата страна на униформата му стоеше сребърно буре с барут — символът на Отличник. Този човек също беше барутен маг.

— Имаме да местим много тела — каза той.

Тамас го погледна за момент.

— Да, Сабон, зная.

— Кой е този?

— Инспекторът, за когото ни каза Сенка.

— Не ми се нрави, че е дошъл чужд човек — отвърна Сабон. —

Това би могло да застраши всичко.

— Сенка каза, че можем да му имаме доверие.

— Вие сте организирали преврат — повтори Адамат.

— След малко ще дойда да помогна за телата — продължаваше фелдмаршалът. — На тези години и аз се нуждая от почивка.

Чужденецът рязко кимна и изчезна.

— Сър! Какво сте сторили? — изрече Адамат и отново стисна дръжката на скритата си шпага.

Тамас сви устни.

— Казват, че адранската кралска кабала притежава най-могъщите Привилегировани магьосници във всички Девет държави, отстъпващи единствено на онези от Кез — тихо рече той. — Аз току-що ги избих до последния човек. Смяташ ли, че един възрастен инспектор с шпага би ме затруднил?

Адамат отпусна ръка.

— Не, не би ви затруднил — с отвратително усещане промърмори бившият полицай.

— Сенка ме остави с впечатлението, че ти си прагматик. Ако случаят е такъв, бих искал да наема услугите ти. Ако не, ще те убия и ще търся друго решение.

— Вие сте организирали преврат — рече инспекторът.

Тамас въздъхна:

— Колко пъти ще се връщаме към това? Нима е толкова изненадващо? Ти сам би могъл да изброиш поне десетина фракции в Адро, които имат основания да замислят свалянето на краля.

— Така е. Но не мислех, че някоя от тези фракции притежава способността да го стори — отвърна Адамат. — Или дързостта.

Погледът му непрекъснато се връщаше към стичащата се кръв. Видът ѝ го караше да мисли за съпругата и децата му, които в момента спяха.

Адамат погледна към фелдмаршала. Възрастният военен бе разрошен, униформата му бе опръскана с капки кръв — много капки

кръв. Под очите му бяха изникнали тъмни кръгове, а видът на умора не се дължеше само на изминалите години.

— Нямам навика да приемам задачи на сляпо — заговори отново инспекторът. — За начало ми кажете какво ще искате от мен.

— Ние ги убихме в съня им — поде Тамас. — Не е лесно да се убие Привилегирован; този начин е най-добрият. Но бе допусната грешка, стигна се до известно стълкновение.

За момент фелдмаршалът придоби измъчен вид; Адамат предположи, че битката не се е развила по желанието от Тамас начин.

— Ние надвихме — продължаваше военният. — Но всички те умираха с едни и същи думи.

Адамат изчакваше.

— „*Не престъпвайте Обета на Крезимир*“ — цитира Тамас. — Това изричаха умиращите магьосници. Тази фраза говори ли ти нещо?

Инспекторът приглади дрехата си, вгледан в спомените си.

— Не. „*Обета на Крезимир*“... „*Не престъпвайте*“... Почакайте. Спомних си нещо. Престъпленият обет на Крезимир. — Той повдигна очи. — Навремето имаше подобна улична шайка. Преди около двадесет и две години... Сенка не си ли припомни?

— Той казваше, че думите му се струват познати. И беше сигурен, че ти ще си спомниш.

— Аз никога не забравям наученото — рече Адамат. — *Престъпленият обет на Крезимир* беше улична шайка с четиридесет и трима членове. Всички те бяха млади, някои от тях още деца, най-големите нямаха и двадесет години. Ние се опитвахме да достигнем до главатарите им, за да сложим край на поредица кражби. Особеното при тях беше, че имаха навик да влизат в църквите и да ограбват свещеници.

— Какво стана с тях?

Адамат не можа да сдържи поредния си поглед към кървавото ручейче.

— Един ден те просто изчезнаха — всички, включително и информаторите ни сред тях. Намерихме ги няколко дни по-късно — четиридесет и три тела, наблъскани в отходна шахта като мариновани свински крака. Личеше, че са били жестоко избити с магия. Подписът на кралската кабала... С това случаят бе приключен.

Заради спомена инспекторът едва не потръпна. Нито преди, нито впоследствие в практиката си той не бе се натъквал на подобна гледка. Дори екзекуциите и кървавите местопрестъпления не бяха го изпълвали с такава отврата.

Смуглокожият отново изникна на върха.

— Нужен си ни — обърна се той към Тамас.

— Разбери защо маговете изричаха тези думи с предсмъртния си дъх — рече Тамас. — Може да има връзка с онази шайка. Може и да няма. И в двата случая искам отговор. Подобни гатанки не ми харесват.

Той се надигна с лекота и се затича нагоре по стълбите — с пъргавина, която подхождаше на човек двадесет години по-млад. Единият му ботуш разплиска кръвта и започна да оставя подире си алени отпечатащи.

— И никому не казвай за нещата, които си видял, докато не започне екзекуцията — подвикна фелдмаршалът през рамо. — Тя ще се проведе по пладне.

— Откъде да започна? — поколеба се Адамат. — Може ли да говоря със Сенка?

Тамас поспря близо до върха на стълбището и се обърна.

— Ако умееш да разговаряш с мъртвите, моля.

Инспекторът стисна зъби.

— Как точно изричаха думите? — попита той. — Като заповед, твърдение или...?

Тамас се навъси.

— С настойчивост. Сякаш изричането на тези думи за тях беше по-важно от предстоящата им смърт. С друго не мога да ти помогна.

— Още нещо — спря го Адамат.

Видно беше, че търпението на Тамас се изчерпва.

— Щом искате от мен да ви помагам, кажете ми: защо? — В допълнение на въпроса си той посочи към кървавите стъпала.

— Нямам време за приказки.

Адамат стисна зъби:

— Заради власт?

— Заради себе си — отвърна Тамас. — И заради Адро. За да не може Мануч да ни превърне в роби на Кез с глупавия си договор. И защото онези философи от университета само си играят на бунт. Епохата на кралете е мъртва, Адамат. Аз я убих.

Адамат разглеждаше лицето му. С краля на Кез предстоеше да бъде подписан мирен договор. Условието на този договор анулираха всички адрански дългове, но в замяна на това налагаха сурови данъци и ограничения, които на практика превръщаха Адро във васал на Кез. Фелдмаршалът не бе скривал гнева си срещу тези споразумения. Но пък това можеше да се очаква. Именно кезианци бяха екзекутирали съпругата му.

— Така е — рече Адамат.

— Залавяй се да търсиш проклетите отговори. — Фелдмаршалът се извърна и отново се затича нагоре.

А Адамат си припомни телата на гамените, извлечани от шахтата. И ужаса, вледенил лицата им. *Много е вероятно отговорите наистина да се окажат проклети.*

ГЛАВА ВТОРА

— Лайош умира — каза Сабон.

Тамас тъкмо влизаше в покоите на вече покойния придворен маг Закари. С бързи крачки фелдмаршалът прекоси салона и влезе в спалнята — самата тя бе по-обширна от домовете на повечето търговци. Стените бяха тъмносини, украсени с различни картини, изобразяващи различните предшественици от адранската кралска кабала. Спалнята бе директно свързана с помощни помещения — тоалетна, кухня... Вратата на личния бордей бе строшена: стаята бе осеяна с късчетата ѝ.

Леглото на Привилегирования бе оголено; тялото на мъртвеца бе избутано на пода с все чаршафите, за да направи място за ранения барутен маг.

— Как си? — попита Тамас.

Лайош изхриптя в отговор. Отличниците бяха по-издръжливи от обикновените хора, а с помощта на барута, който Лайош бе погълнал, болката почти бе изчезнала. Но това не беше особена утеха. Половината от дясната му ръка липсваше — по дължина — а в корема му зееше дупка с големината на пъпеш. Истинско чудо беше, че той изобщо е още жив. Другите му бяха дали половин рог барут. Тази доза сама по себе си трябваше да го е убила.

— И по-добре съм бил — отвърна Лайош. Той отново се закашля; от крайчеца на устата му изникна кръв.

Тамас извади носната си кърпичка и попи кръвта.

— Скоро болката ще изчезне — рече той.

— Зная — отвърна Лайош.

Тамас стисна ръката на приятеля си.

— Благодаря ти — продължи раненият.

Фелдмаршалът бавно си пое дъх. За момент погледът му се замъгли. Той примигна, за да го проясни. Хрипкавото дишане на Лайош спря.

Тамас понечи да отдръпне ръката си, но другият неочаквано я стисна и отвори очи.

— Не се измъчвай — рече умиращият. — Ти стори онова, което трябваше да бъде сторено.

Погледът му се насочи към нещо невидимо. Той издъхна.

Тамас склопи очите на приятеля си и се обърна към Сабон. Мъжът стоеше в другия край на стаята и разглеждаше оставащото от вратата на харема. Фелдмаршалът се присъедини към него. Самото помещение бе празно, тъй като войниците му бяха отвели жените още преди час — при останалите курви на Привилегированите.

— Женски гняв — промърмори Сабон.

Тамас кимна.

— Нямахме как да се подготвим за това...

— Кажете го на тях — отвърна фелдмаршалът и отново раздвижи глава, този път за да посочи към четирите тела, подредени едно до друго на пода, и към петото, което скоро щеше да се присъедини към тях. Петима барутни магове. Петима приятели. И всичко това заради неочакваното присъствие на една Привилегирована.

Тамас точно бе прострелял служителя в главата — човек, с когото се бе ръкувал и често бе разговарял. Отличниците бяха стояли край него, готови да се притекат на помощ, ако старецът прояви неочаквана съпротива. Те не бяха готови за другата Привилегирована, укриваща се в харема. Тя бе унищожила вратата като гилотина, срязваща пъпеш, и бе изхвърчала, запращаща нова магия с ръкавиците си.

Един барутен маг можеше да запрати куршум на повече от два километра и да улучи целта. Със силата на ума си той можеше да изменя траекторията на куршума, а поглъщането на самия барут го правеше по-бърз и по-силен от останалите хора. Но близкият бой срещу Привилегирован бе неравностоен.

Тамас, Сабон и Лайош бяха единствените, успели да реагират навреме. Дори и при това положение техните обединени усилия едва се оказаха достатъчни да отблъснат жената. Тя бе побягнала, съпроводвана от разруха — най-вероятно опит да обезкуражи преследване. Прощалният ѝ удар бе ранил Лайош смъртоносно и най-лошото бе, че беше запратен произволно — можеше да е засегнал

както Сабон, така и самия Тамас. Трупът на всеки един от тях можеше да лежи върху леглото.

Тази мисъл смрази кръвта на Тамас. Той извърна поглед от стаята.

— Трябва да я последваме. Да я намерим и да я убием. Тя е опасна.

— Предполагам, ще възложиш задачата на неутрализатора? — рече Сабон. — Чудех се защо ти е такъв човек.

— Той беше гаранция срещу непредвидени случаи. Нещо, до което не исках да се стига — отвърна Тамас. — Искан ми се да имах и маг, когото да изпратя с него.

— Нали партньорката му е Привилегирована? Неутрализатор и Привилегирована би трябвало да се окажат повече от достатъчни срещу друга Привилегирована. — Той посочи към разбитата врата.

— Когато става дума за кралските кабалисти, нямам намерение да играя честно. Освен това има разлика между кабалист и наемник.

— Коя беше тази жена? — попита Сабон. В гласа му се долавяше някакво напрежение, може би породено от укор?

— Нямам представа — процеди Тамас. — Познавам всички от кабалистите на краля. Срещал съм се с тях, посещавал съм приемите им. Тя е чужденка.

Сабон подмина гнева му.

— Може би е шпионирала за някоя от другите кабали?

— Това е малко вероятно. Всички наложници се проверяват внимателно. Пък и тя не приличаше на курва. Тя беше силна. Може да е била любовница на Закари... Във всеки случай никога през живота си не бях я виждал.

— Може би той я е обучавал тайно?

— Подобно нещо е невъзможно — отвърна Тамас. — Привилегированите са прекалено подозрителни, за да го допуснат.

— И често с основание. Но пак, за присъствието ѝ трябва да има някаква причина.

— Зная. В един или друг момент ще се разправим с нея.

— Ако останалите бяха тук... — рече Сабон.

— Тогава щеше да има повече мъртви — рече фелдмаршалът. За пореден път той преброи телата: сякаш бройката им можеше да спадне при някое от преброяванията. Петима. Седемнадесетимата му магове

бяха станали с петима по-малко. — Точно по тази причина ще се разделим на две групи. — Той обърна гръб на телата. — Някакви вести от Таниел?

— Той е в града.

— Отлично. Ще изпратя него с неутрализатора.

— Сигурен ли си? — попита Сабон. — Той едва се върна от Фатраста. Нужно му е време да отдъхне, да се види с годеницата си...

— Влора с него ли е?

Сабон сви рамене.

— Да се надяваме, че тя ще се появи скоро. Все още ни предстои работа. — Тамас повдигна ръка, за да пресече възраженията още в зародиш. — А Таниел ще почива, когато приключим с преврата.

— Онова, което трябва да се направи, ще бъде направено — тихо рече Сабон.

И двамата утихнаха, замислени за погиналите си другари. Едва след няколко секунди Тамас видя усмивка да изниква върху сбръчканото черно лице на спътника му. Деливецът бе изнурен и напрегнат, но пак излъчваше сдържана радост.

— Ние успяхме.

Тамас отново огледа телата на приятелите си. На войниците си.

— Да. Успяхме. — Фелдмаршалът извърна поглед.

В ъгъла стоеше картина с позлатена рамка и сребърен триножник — както подобаваше на един член на кралската кабала. Платното изобразяваше Закари в разцвета на силите му — младеж с широки рамене и суров взор.

Закари трябваше да е намерил смъртта си мигновено — именно така беше насочил куршума си Тамас. А макар и с простреляна глава, безжизненото му гърло бе изрекло същите думи.

— „Не престъпвайте Обета на Крезимир.“

Сенка бе пребледнял като мим при чуването на тези думи от първия Привилегирован. Той бе поискал от Тамас да призове Адамат направо тук, в самата сцена на делото им. Тамас се надяваше, че Сенка греши. Надяваше се, че инспекторът ще потвърди това и няма да открие нищо.

Той напусна крилото на кабалистите, следван от Сабон.

— Ще ми трябва нов телохранител — отбеляза Тамас. Чувстваше се виновен да говори за това, докато тялото на Лайош още не беше

изстинало.

— Отличник? — уточни Сабон.

— Не мога да си позволя това. Не и сега.

— Сещам се за един подходящ Чудак. Казва се Олем.

— Войник ли е? — попита Тамас. Името му се струваше познато.

Той повдигна ръка на нивото на очите си. — Толкова висок? Рус?

— Да.

— Каква е неговата чудатост?

— Никога не се нуждае от сън.

— Това е полезно.

— Определено. Освен това той има развито трето око, така че ще може да усеща Привилегированите. За екзекуцията вече ще съм ти го изпратил.

Един Чудак не би бил полезен колкото барутен маг. Чудаците бяха по-често срещани; техните умения по-скоро представляваха талант, отколкото проява на магическа способност. Но пък човек, който умееше да долавя магията, пак щеше да му бъде полезен.

Той доближи залостените врати на параклиса. Двама от войниците му изникнаха от сенките край стената, с готови за стрелба мускети. Тамас им кимна и посочи вратата.

Единият войник изтегли ножа си и пъкна острието между двете крила.

— Спуснал е резето — заяви той, — но не си е направил труда да струпа нещо отвъд. Не е особено досетливо.

Едно движение нагоре отмести преградата; заедно с другаря си той отвори вратата.

Параклисът бе огромен, подобно на останалите помещения в двореца. Но съществуваше и разлика: той бе пощаден от ежегодните кралски прищевки, свързани с промяната на обзавеждането; по тази причина залата и днес притежаваше вида, който бе притежавала преди двеста години. Таванът бе смайващо висок, приютил под себе си балкони за висшите благородници — те се издигаха на средата между него и пода, издадени над стените. Самият под бе покрит с мраморна мозайка, а таванът носеше панелните образи на светците, които основаваха Деветте държави под бащинския поглед на бог Крезимир.

В предната част на свещената зала бяха разположени два олтара, издигнати над пейките, край амвон от черно дърво. Първият олтар, по-

малък, бе посветен на Адом, светец-покровител на Адро. Вторият, по-голям олтар, обграден с мрамор и покрит със сатен, бе посветен на Крезимир. Зад този олтар се бяха свили Мануч XII, владетел на Адро, и неговата съпруга Наталия, херцогинята на Тарония. Наталия се взираше зад и над олтара, движеща устни в безмълвна молитва към Въжето на Крезимир. Мануч бе пребледнял, със зачервени очи и стиснати устни. Неговият отчаян шепот бе насочен към диоцела, и секна при появата на Тамас.

— Почакайте — извика диоцелът и повдигна ръка, защото кралят бързо прекоси стълбите и решително закрачи към Тамас. Старческото лице на свещенослужителя бе напрегнато; одеждите му бяха намачкани заради бързането, с което бяха облечени.

Тамас наблюдаваше как Мануч крачи към него. Фелдмаршалът веднага забеляза придържаната зад гърба ръка — макар че яростната смесица от чувства, изникнала върху младото и изтънчено лице, бе достатъчен признак. Благодарение на усилията на придворните кабалисти Мануч изглеждаше на не повече от седемнадесет, наполовина по-млад от същинската си възраст. Тази изкуствено поддържана младост целеше да подчертава вечността на монархията, но на практика създаваше впечатлението за незрялост. Тамас се затрудняваше да се отнася сериозно към подобен младеж.

Фелдмаршалът спря и се загледа в краля. Под неговия поглед владетелят започна да губи устрема си.

На пет крачки от него Мануч повдигна пистолета си. Движението му бе бързо, а от подобно разстояние изстрелът нямаше как да пропусне — все пак самият Тамас бе обучавал краля да стреля. Но самият опит на владетеля да стреля срещу подобен човек демонстрираше неговото невежество.

Едновременно с дърпането на спусъка Тамас напрегна мисълта си и погълна силата на барутната експлозия. Разлялата се по тялото енергия носеше топлината на висококачествен алкохол. Той насочи взрива в безобидна посока — към пода. Мраморната плочка, на която кралят бе стъпил, се пръсна. Мануч отскочи назад. Куршумът изпадна от дулото и изтрополи на земята, край краката на Тамас.

Фелдмаршалът пристъпи напред и взе оръжието от ръката на краля, без да усеща горещината на дулото.

— Как смееш — процеди Мануч. Лицето му беше напудрено, но под този пласт пак личеше червенията на бузите. — От теб се очаква да ни защитаваш. — Той потреперваше.

Тамас не му обърна внимание; той гледаше към диоцела, все още стоящ край олтара. Възрастният жрец се бе облегнал на стената. Високата шапка бе накривена.

— Предполагам — рече Тамас, разклащайки пистолета, — че той го е взел от теб?

— Не с тази цел — изхриптя диоцелът. И отметна глава. — Кралят трябваше да го използва, за да посрещне смъртта по достоен начин, а не от ръцете на безбожен предател.

Тамас напрегна усета си, дирейки още барут. Но той не откри нищо.

— Донесъл си само един пистолет, с един куршум — отвърна фелдмаршалът. — Би било по-милосърдно да донесеш два. — Той погледна към кралицата, която все още се молеше горещо.

— Не би посмял... — поде диоцелът.

— Той *няма* да посмее! — прекъсна го Мануч. — Няма да ни убие. Не може да ни убие. Ние сме избраните от Бога. — Той си пое треперещ дъх.

Тамас изпита моментно съжаление към краля. Макар и зрял на години, в действителност умът на Мануч съответстваше на младежкия му вид. Вината не беше изцяло негова. Алчни съветници, малоумни наставници, разточителни магьосници. Имаше много причини, поради които той беше лош — отвратителен — крал. Но той пак си оставаше крал. И Тамас прогони жалостта си. Мануч трябваше да понесе последиците.

— Мануч Дванадесети — каза Тамас, — арестуван си по обвинение в крайно пренебрегване на дълга към поданиците си. Ще бъдеш съден за измяна, измама и причиняване на гладна смърт.

— Съден? — прошепна Мануч.

— И делото започва сега — продължи фелдмаршалът. — Аз ще бъда съдът. Съдът те намира за виновен пред лицето на народа и Крезимир.

— Не смей да говориш от името на Бога! — каза диоцелът. — Мануч е нашият владетел! Благословен от Крезимир!

Тамас се засмя сухо.

— Колко бързо заговаряш за Крезимир, когато това ти изнася. Пак ли мислиш за Бога, когато някоя наложница се изляга сред копrienените ти чаршафи? Или когато сядаш на трапеза, чиито деликатеси биха нахранили петдесетима селяни? Ти нямаш право да оспорваш, диоцеле. Църквата одобрява този преврат.

Свещенослужителят го погледна изумено.

— Невъзможно. Щях да зная.

— Нима архидиоцелите ти казват всичко? Не мисля.

Събрал сили, Мануч се вторачи насреща му.

— Ти нямаш доказателства! Нямаш свидетели! Това не е дело.

Тамас рязко посочи встрани.

— Там са доказателствата ми. Народът няма нито работа, нито храна. Твоите благородници пируват сред блудства и си препълват чиниите, докато обикновените хора умират от глад. Свидетели? Ти възнамеряваш да предадеш в робство цялата държава. Готов си да превърнеш всички ни във васали на Кез, само за да се отървеш от дълговете си.

— Безпочвени твърдения, изречени от предател — немошно прошепна Мануч.

Тамас поклати глава.

— Ще бъдеш екзекутиран по пладне, заедно със съветниците, кралицата и стотици от близките си.

— Моите кабалисти ще ви унищожат.

— Те вече бяха унищожени.

Кралят пребледня още повече и започна да трепери, свличайки се на пода. Диоцелът колебливо започна да се приближава към него. Тамас сведе поглед към владетеля и прогони неканения образ на един млад принц, на не повече от седем, седнал на коляното му.

Диоцелът коленичи край Мануч, но погледна към Тамас.

— Заради съпругата си ли правиш това?

Да. Но гласно Тамас каза:

— Не. Заради начина, по който Мануч доказва, че съдбите на една цяла държава не бива да зависят от приумиците на един малоумен кръвосмесител.

— Готов си да детронираш избран от Бога владетел, за да станеш тиранин? И в същото време твърдиш, че обичаш Адро? — продължи диоцелът.

Тамас отново погледна към Мануч.

— Не е възможно Бог да одобрява подобно управление. Ако самият ти не беше толкова заслепен от златото по дрехата си и младите момичета в постелята си, също щеше да видиш, че е така. Мануч заслужава да гние в ямите заради онова, което причини на Адро.

— Ти със сигурност ще го срещнеш там — каза свещеникът.

— Не се съмнявам, диоцеле. Сигурен съм, че тамошната компания по никакъв начин няма да бъде отегчителна. — Тамас захвърли празния пистолет в краката на Мануч и се обърна към владетеля. — Подготви душата си. По пладне ще бъдеш екзекутиран.

ГЛАВА ТРЕТА

Таниел поспря на най-горното стъпало на Благородническата палата. Постройката бе мрачна и притихнала като гробница толкова рано сутринта. На стълбите, на улицата и край всяка врата стояха на пост войници. Това бяха хората на фелдмаршал Тамас — личеше по сините куртки. Мнозина от тях той познаваше. А непознатите виждаха сребърния символ във формата на барутно буре, прикрепен към униформата му.

Един от войниците повдигна ръка. Таниел отвърна на поздрава, след което извади кутията си и изсипа ивица барут върху опакоето на ръката си.

Погълнатият през ноздрите барут веднага вля оживление. Ефектът изостри сетивата и мислите. Накара сърцето му да бие по-бързо и успокои изопнатите нерви. За един Отличник барутът бе живот.

Потупан по рамото, той се обърна. Спътничката му бе с цяла глава по-ниска от него, а тялото ѝ носеше нежността на дете. Дори дебелото палто не можеше да ѝ придаде особена пълнота. Тя носеше широкопола шапка, която скриваше по-голямата част от лицето ѝ. Хладината на ранната пролет все още се усещаше, а Ка-поел бе родом от много по-топло място.

С въпросителен жест тя посочи към залата. Таниел трябваше да си припомни, че тя никога не е виждала подобна сграда. Шестетажна, обширна като бойно поле, тя представляваше нервният център на адранското правителство и бе достатъчно голяма, за да побере кабинетите на всички благородници и техните служители.

— Да, това е мястото. — Гласът на Таниел звучеше необичайно остър сред притихналото утро. — Тук ни казаха да отидем войниците. Но той няма кабинет тук. Тази нощ ли се е случило? Можех да избира по-добро време...

Той замълча.

Фактът, че той се е раздърдорил по подобен начин пред една няма, издаваше нервността му. Тамас щеше да побеснее, когато научи за Влора. И, естествено, щеше да обвини Таниел.

Мъжът осъзна, че все още държи кутията за енфие. Ръцете му трепереха. Той изсипа още една ивица барут върху палеца си и отметна глава. Очертанията на съзираното се изостриха, звуците станаха по-силни. Таниел въздъхна удовлетворено и пробно протегна ръка пред себе си. Тя вече не трепереше.

— От много време не съм виждал Тамас — продължи Таниел. — Той не е суров единствено към малцина от най-близките си приятели. Сабон. Лайош. Докато аз съм просто поредният войник. — Изпод шапката го наблюдаваха зелени очи. — Разбираш ли?

Ка-поел кимна леко.

А Таниел измъкна скицника от вътрешния си джоб. Скицникът бе захабен, разпарцалосан от многобройните пътувания, подвързан в захабена телешка кожа. Младият мъж започна да разгръща страниците, докато не откри рисунка на фелдмаршал Тамас. Очертанията на нанеслия го въглен бяха започнали да се размазват, но дори и така личеше суровостта на фелдмаршала.

Няколко мига Ка-поел разглежда лицето му, след което върна книгата.

Таниел избута една от огромните врати и влезе в преддверието. Мястото бе мрачно; само край едно от стълбищата личеше светлина. На стената висеше самотен фенер; под него дремеше някакъв уморен човек.

— Виждам, че Тамас е започнал да се издига.

Таниел одобри начина, по който собственият му глас се разнесе из огромното фойе; остана доволен и от сепването, с което Сабон скочи от стола. По лицето на тъмнокожия личаха бръчки: подробност, която Таниел можеше да различи благодарение на барутния транс. Сабон изглеждаше сякаш остарял с десет години, а не с действително изминалите две откакто не го бе виждал.

— Тук не ми харесва — додаде той, спускайки винтовката и раницата си на земята, за да разтрие краката си. След дванадесет часа в пътническата кола те определено се нуждаеха. — Зиме е прекалено студено, а лете е твърде самотно. Освен това подобен простор направо си плаче за гости.

Сабон се засмя. Той стисна десницата на Таниел, а сетне го прегърна.

— Как са нещата с Фатраста?

— Официално, Фатраста все още воюва с Кез — отвърна Таниел.
— Неофициално, Кез вече преговаря за мир. Само няколко полка още не са се върнали. Фатраста спечели независимостта си.

— Нали не си забравил да убиеш някой и друг Привилегирован от мое име? — престорено се уплаши Сабон.

В отговор другият повдигна оръжието си към светлината. Сабон прокара пръст по редицата резки върху приклада и подсвирна.

— Включително и неколцина пазители — рече Таниел.

— Виж, тези са трудни за убиване.

Посетителят кимна:

— Да, при тях с един куршум не става.

— Таниел Двустрелни — рече Сабон. — От година насам из Деветте се говори за теб. Кралските кабалисти се бяха подплашили здравата. Искаха Мануч да те отзове. Лош прецедент е Отличници да убиват Привилегировани, пък били те и кезиански.

— Предполагам, че вече е сторено? — Таниел огледа просторното фоайе. Да, би трябвало. Иначе той не би се намирал тук. Ако всичко бе протекло по план, Тамас трябваше да е избил цялата придворна кабала и да е пленил Мануч.

— Преди няколко часа — потвърди Сабон.

За момент Таниел забеляза мрачност в погледа му.

— Нещо се е объркало? — предположи той.

— Изгубихме петима. — Сабон изреди имената.

— Нека Крезимир бди над тях — изрече Таниел, но и на самия него ритуалната фраза прозвуча кухо. — Ами Тамас?

Смуглокожият въздъхна.

— Той е уморен. Отстраняването на Мануч е само първата стъпка. Тепърва ни предстои екзекуцията. А също и установяването на новото правителство, ситуацията с Кез, бедните, недоимъкът. И какво ли още не.

— Той предвижда ли проблеми с народа?

— Тамас предвижда проблеми с всичко. Ще има роялисти. Би било глупаво да мислим противното в едномилionen град. Просто още

не знаем точния им брой и степента, в която са организирани. Тамас се нуждае от теб. От теб и Влора. Тя не е ли дошла с тебе?

Таниел погледна към Ка-поел. Тя беше единственият друг човек в преддверието. Бе оставила багажа му на пода и бавно се разхождаше, разглеждайки картини, които почти не можеше да види в сумрака. Раницата си бе преметнала само на едно рамо.

Таниел стисна зъби.

— Не.

Сабон безмълвно кимна към Ка-поел.

— Тя е моя слугиня — отвърна Таниел. — От Диниз.

— Дивачка? — рече Сабон. — Нима Динизийската империя вече е отворила границите си? Виж, това се казва новина.

— Не е. Някои от техните племена живеят в западната част на Фатраста.

— Тя по-скоро прилича на момче.

— Внимавай да не те чуе — предупреди Таниел. — Тя е малко чувствителна на тази тема.

— Хубаво; по-скоро прилича на момиче — поправи се Сабон. — Може ли да ѝ се има доверие?

— Аз съм спасявал живота ѝ по-често, отколкото тя е спасявала моя — каза младият мъж. — Диваците се отнасят към тези неща изключително сериозно.

— Значи не заслужават да ги наричаш така — промърмори Сабон. — Както и да е, Тамас ще иска да знае защо Влора не е дошла.

— Аз ще се погрижа за това.

Разбира се, Тамас щеше да попита за Влора още преди да се осведоми за случилото се във Фатраста. Таниел отлично знаеше, че две години няма да са променили нищо.

Две години. Наистина ли бе изминало толкова време? Преди две години Таниел бе напуснал страната на едно кратко посещение до Фатраста, една от колониите на Кез. За да си проветри главата, както се бе изразил Тамас. Таниел пристигна седмица преди Фатраста да заяви независимост; той бе принуден да се включи в последвалите сблъсъци.

Сабон кимна.

— Тогава те водя при него.

Той откачи фенера, а Таниел се зае да си събира нещата. Когато двамата тръгнаха, Ка-поел пое подире им.

Благородническата палата бе огромна и смайваща. Дебелите килими приглушаваха стъпките им, което допълваше прозрачната атмосфера. Тази тишина не се нравеше на Таниел. Тя му напомняше на горите, смълчани заради вражеско присъствие.

Поредният ъгъл изведе пред тях светлина, долитаща от стая в края на коридора. От същото помещение долитаха гласове; гневни гласове.

Таниел поспря на прага ѝ — преддверието на някакъв благороднически кабинет. Вътре, на фона на огромна камина, стояха двама души, готови да се вкопчат един в друг. Те стояха съвсем близо един до друг, стиснали юмруци. Трети човек, телохранител, притежаващ чертите на боксьор, стоеше встрани и се колебаеше дали да се намеси.

— Ти си знаел! — казваше по-ниският мъж. Неговото лице бе почервенияло; бе се повдигнал на пръсти, за да изглежда равностоен с другия. Той бутна очилцата си нагоре, ала те отново се спуснаха към носа. — Каж ми истината, от самото начало ли си замислял това? Знаел ли си?

Таниел наблюдаваше как фелдмаршал Тамас вдига ръце пред себе си с дланите напред.

— Естествено, че не знаех — отвърна той. — Сутринта ще обясня.

— На екзекуцията! Що за преврат... — Дребосъкът забеляза Таниел. — Излез, това е личен разговор.

Таниел свали шапката си и се облегна на вратата.

— Но разговорът точно започваше да става интересен — възрази той, започнал да си вее с шапка.

— Кое е това момче? — обърна се дребосъкът към Тамас.

Момче? Таниел погледна към фелдмаршала. Тамас нямаше как да го очаква още тази нощ, но въпреки това възрастният човек не изглеждаше изненадан. Той нямаше навика да издава емоциите си. Интересно дали изобщо изпитваше емоции?

Тамас въздъхна.

— Радвам се да те видя, Таниел.

Наистина ли? Тамас не изглеждаше зарадван. През изминалите две години косата му бе започнала да проредява; сред брадата му сивото преобладаваше. Тамас остаряваше.

Таниел кимна бавно.

— Таниел, това е председателят Ондраус. Ондраус, запознай се с Отличника Таниел — рече Тамас и след миг мълчание добави — един от моите магове.

— Това не е място за едно момче. — В този момент Ондраус забеляза Ка-поел, спряла зад Таниел. — Или за диваци — додаде той след кратко колебание, изпълнено с присвиване на очи. Все още неубеден в онова, което бе видял, управителят промърмори нещо под нос.

Тамас бе представил Таниел като барутен маг. Това ли беше всичко, което той представляваше за фелдмаршала — пореден от войниците му?

Тамас понечи да каже нещо, само че Таниел го изпревари.

— Аз съм капитан от армията на Фатраста, барутен маг в служба на Адро. Известно ми е всичко за преврата. Мога да убия двама Привилегировани от два километра с единствен изстрел; на няколко пъти съм го правил. Далеч не съм момче.

Ондраус изсумтя.

— Значи това е твоят прословут син, Тамас.

Таниел прокара език зад зъбите си, загледан в баща си. *Постъпи добре, като му напомни, Ондраус. Той има навика да забравя това.*

— Таниел има пълното право да присъства тук — рече Тамас.

Ондраус продължаваше да разглежда Таниел; гневът му бе заменен от размисъл.

— Искам гаранции — рече той, когато отново се обърна към фелдмаршала. Емоциите бяха напуснали гласа му; сега разговорът бе станал изцяло делови. Това съдържаше нотка на заплахата, далеч по-смущаваща от предишния му гняв. — Останалите ще се ядосат не по-малко от мен, но ако ми позволиш да се запозная с кралските счетоводни книги преди екзекуцията, аз ще те подкрепя.

— Колко мило от твоя страна — сухо рече Тамас. — Ти си кралски магистрат, вече имаш достъп до тези книги.

— Не — възрази Ондраус с тон, с какъвто обикновено се обяснява нещо на дете. — Аз съм председател на градския съвет. Интересуват ме личните книги на Мануч. В продължение на десет години той харчеше като курва в бижутерски магазин. Възнамерявам да ги прегледам.

— Разбрахме се да отворим съкровищата му за бедните.

— След като аз прегледам сметките.

Тамас се замисли за момент.

— Така да бъде. Имаш време до екзекуцията. До пладне.

— Разбрахме се.

Ондраус се отправи към вратата, подпирайки се тежко на бастуна си. Пътъом той направи знак на едрия мъж да го последва. Дватамина минаха край Таниел и изчезнаха в коридора.

— Той дори не се сбогува — отбеляза Таниел.

— За Ондраус светът се свежда до дебит и кредит — махна с ръка Тамас. Той се възползва от жеста си, за да подкани Таниел да влезе. Дватамина се здрависаха.

По време на допира Таниел се взираше в очите на баща си. Дали възрастният човек щеше да го прегърне, както правеше с другарите си подир дълга раздяла? Но Тамас вече се мръщеше към стената, замислен над поредния проблем; Таниел подмина темата.

— Къде е Влора? — попита фелдмаршалът и любопитно погледна към Ка-поел. — По пътя за насам не се ли отби при нея в Илеман?

— Тя пътува с друга кола — рече Таниел, като се стараеше да задържа гласа си безизразен. Ето че Тамас действително се бе поинтересувал най-напред от нея. Не беше изненада.

— Седни — рече Тамас. — Трябва да говорим за много неща. За начало... Коя е тя?

Ка-поел бе оставила раницата и пушката на Таниел в ъгъла и разглеждаше стаята с известен интерес. До този момент тя не бе имала възможност да разгледа градовете на Деветте, защото тя и Таниел бяха пътували почти през цялото време, в бързането си да достигнат Адопещ.

— Името ѝ е Ка-поел. Тя е от Диниз, родом от племе в западна Фатраста. Пола — обърна се Таниел към нея, — свали си шапката.

С извинителна усмивка той се обърна към баща си.

— Все още я уча на адрански обноски. Техните обичаи са различни от нашите.

— Динизийската империя е отворила границите си? — със съмнение попита фелдмаршалът.

— Някои от коренните жители на империята живеят отвъд границите ѝ, във фатрастански земи.

— Фатрастанските генерали притесняват ли се за реакцията на империята?

— Да се притесняват? При самата мисъл те само изтръпват. Но все още няма признаци, че тамошната гражданска война е към края си. Поне за момента Динизийската империя си има други проблеми.

— А Кез? — попита Тамас.

— По времето, когато заминавах, те предлагаха мир.

— Жалко. Надявах се, че Фатраста ще ги занимава още известно време. — Тамас огледа Таниел. — Виждам, че още носиш бойната си униформа.

— И какво лошо има в това? Похарчих всичките си пари за пътуването до дома. — Таниел подръпна кожената си куртка. — Тези дрехи са отлични. Топли, издръжливи. Бях забравил колко студен е Адро. Радвам се, че ги нося.

— Разбирам.

Тамас пристъпи до Ка-поел и я огледа. Тя, стиснала шапката си с две ръце, невъзмутимо отвърна на погледа му. Нейната коса бе огненочервена, а бледата ѝ кожа бе покрита с лунички — нещо невиджано в Деветте държави. Освен това тя беше дребна и нежна. Нищо общо с облика на едър, жесток воин, който биваше асоцииран с Диниз.

— Удивително — продължи Тамас. — Как така се натъкна на нея?

— Тя разузнаваше за нашия полк — отвърна Таниел. — Помагаше ни да откриваме Привилегировани. На няколко пъти аз ѝ спасих живота. Оттогава тя не се отделя от мен.

— Тя говори ли адрански?

— Тя не говори, защото е няма. Но разбира.

Тамас се приведе напред, загледан в очите на Ка-поел. Той разглеждаше бузите и ушите ѝ — както човек би оглеждал кон. Интересно дали щеше да поиска да провери и зъбите ѝ? Ка-поел определено би го ухапала в отговор на подобна постъпка. А Таниел откри, че се надява това да се случи. Гласно той каза:

— Тя е магьосница, костноока. Това е динизийският еквивалент на Привилегирована. Но тяхната магия е по-различна.

— Диви магове — рече Тамас. — Чувал съм за тях. Но тя изглежда много дребна. На колко е години?

— На четиринадесет — отвърна Таниел. — Така мисля. Те са дребни хора, но на бойното поле са същински демони. И да стрелят ги бива. И като заговорихме за това — възкликна той, подсетен, — искам да ти покажа нещо.

Той посочи към пушката си. Ка-поел отвърза раницата от оръжието и му го донесе. Таниел усмихнато подаде винтовката на баща си.

— Това... това ли е пушката, която си използвал за онзи изстрел? — попита Тамас.

— Именно.

Фелдмаршалът взе оръжието за дулото, завъртя го в ръцете си и се прицели.

— Страшно е дълга. Добре балансирана. Майсторски нарез, покрит подсип. Прекрасна изработка.

— Обърни внимание на името.

— „Хруш“. Отлично.

— Не става дума само за дизайна — продължи Таниел. — Това оръжие е изработено от самия Хруш. Във Фатраста прекарах един месец с него. Той ми го подари.

В очите на Тамас пролича изумление.

— Оригинална изработка? Не съм виждал по-качествени пушки. Преди година закупихме права за патента и започнахме да въоръжаваме армията с тях, но до този момент бях виждал само една, изработена от самия Хруш.

Таниел се чувстваше доволен от искреното удивление на баща си. Най-сетне нещо ново. Нещо, от което Тамас да се гордее.

— Кез също се опита да закупи патента — рече Таниел.

— Наистина ли? При положение, че са воювали с Фатраста?

— Нима наглостта им те изненадва? Пък и те определено имаха основание, защото пушките „Хруш“ ги смазаха. Почти никога не засичат, дори и при лошо време. Що се отнася до самия Хруш, той нямаше никакво намерение да им продаде тайната, дори за цяло графство. Техните оръжейни майстори не са способни да пресъздадат работата му.

— Никой не е способен на това — с изключение на онези, обучени от самия него. — Още няколко минути Тамас разглеждаше пушката, преди да я върне.

— Харесва ли ти?

— Забележителна изработка.

Но интересът му изглеждаше изчезнал едновременно с допира до оръжието.

Таниел се поколеба.

— В такъв случай това ще ти хареса — все пак каза той и протегна ръка към Ка-поел. Тя му донесе дървена кутия, малко по-дълга от лакът, изработена от лакиран махагон. — Това е подарък за теб.

Тамас постави кутията върху бюрото и повдигна капака.

— Удивително — промълви той.

— Пистолети за дуел. Изработени са от най-големия син на Хруш, за когото се говори, че е по-добър майстор и от баща си. Кремъчният механизъм е усъвършенстван, колесен, подсипът е водоустойчив. По-точни от останалите, макар и гладкоцевни.

Начинът, по който бащиното му лице бе започнало да сияе, възвърна приятното усещане на Таниел.

Тамас повдигна единия пистолет и прокара пръсти по осмоъгълното дуло. Украшения от слонова кост уловиха отблясъка на лампата.

— Невероятни са. Ще наскърбя някого умишлено, само за да имам повод да ги използвам.

Таниел се засмя. Тамас определено би сторил подобно нещо.

— Наистина са много добри — рече Тамас.

На Таниел се стори, че е зърнал очите на баща си да проблясват. Може би той се гордееше? Изпитваше благодарност? Не. Невъзможно. Тамас не познаваше значението на тези думи.

— Искане ми се да имахме повече време да поговорим — каза фелдмаршалът.

— Но вече трябва да пристъпваме към работа?

Разбира се. Няма време за празни приказки. Никакъв интерес към дълго отсъствалия син.

— За съжаление — потвърди Тамас, подминал или неосъзнал сарказма. — Сабон — подвикна той. Тъмнокожият изникна на прага.

— Доведи наемниците.

Сабон изчезна отново.

— Тъй. А къде е Влора? Нужни сте ни и двамата. Сабон каза ли ти за загубите?

— Да, каза ми. Тъжни новини. Що се отнася до Влора: в един момент тя също ще се появи — сви рамене той. — Не съм разговарял с нея кога възнамерява да пристигне.

Тамас се навъси:

— Но нали...

— Открих я в леглото на друг мъж — каза Таниел и изпита задоволство от сепването върху лицето на Тамас. Шокът върху бащиното лице се превърна в гняв, сетне в мъка.

— Как така? Кога? От колко време? — промърмори Тамас в миг на искрено объркване. Интересно дали някой някога бе виждал подобна реакция от негова страна? И дали щеше да види?

Таниел се облегна на оръжието си, потискайки кисела усмивка. На какво основание се беше загрижил Тамас? Нали не ставаше въпрос за *неговата* годеница?

— От няколко месеца, ако вярваме на клюките. Онзи я съблазнил заради пари. Някакъв благороднически син, привлечен от предизвикателството и облога.

— Заради пари? — попита Тамас, присвил очи.

— Дребнаво отмъщение — отвърна Таниел. — Несъмнено дело на някой заможен благородник.

Той не бе отделял време да търси виновника, но бе сигурен в произхода му. Благородниците мразеха Тамас. Фелдмаршалът произлизаше от простолюдието и се бе възползвал от влиянието си върху краля, за да не позволява на заможните да си купуват длъжности в армията. Само способните се издигаха. Това бе нарушило традицията, но и бе направило адранската армия една от най-добрите в Деветте държави. Аристократите се страхуваха от Тамас, за да го нападнат директно, но това не им пречеше да нанасят всякакви укрити удари, включително и през сина му.

Тамас стисна зъби.

— През нощта арестувах половината благородници. Те ще отидат на гилотината, заедно с краля си. Ще откроя кой е поръчал това. И тогава...

Таниел се почувства уморен. Години той бе участвал във война, която не го засягаше, месеци бе пътувал при отворителни условия, а при завръщането му го очакваха измяна и преврат. Вече не му бяха останали сили да се гневи.

Той изсипа ивица барут върху ръката си и я вдъхна в ноздрата си.
— Гилотината е достатъчна. Запази хората си.

Запази гнева си, макар Крезимир да е свидетел, че гняв имаш достатъчно. Но не и състрадание към предадения си син.

Тамас разтърка очи.

— Трябваше да уредя да я наблюдават.

— Тя е свободна да прави каквото си иска — отвърна Таниел.

Или по-скоро процеди.

— Сватбата?

— Приковах годежния пръстен към негодника, който спеше с нея.

Сабон отново изникна в стаята. Този път той бе придружен от двама съмнителни на вид хора, чиито дрехи показваха, че те често спят на седлото или на пейката в някоя кръчма. Единият от тях беше мъж, дългурест и с плешивина, която почти достигаше тила му, макар че той нямаше повече от тридесет години. Той носеше колан, покриващ целия му стомах, четири меча и три пистолета с различен калибър. Наемникът носеше ръкавиците на Привилегирован — макар че наместо бели с цветни руни, те имаха небесносин цвят, а символите им бяха златни. Това издаваше, че той е неутрализатор: Привилегирован, отказал се от уменията си в замяна на способността да неутрализира чуждата магия.

Спътничката му беше по-възрастна от него, облечена в кожени панталони и жакет. Ако не беше белегът, започващ от крайчеца на устната ѝ и стигащ до слепоочието, тя би била красива. Тя също носеше ръкавиците на Привилегирована, които ѝ позволяваха да се докосва Отвъд. Нейните ръкавици бяха бели, с кървавочервени руни. Интересно защо тя не принадлежеше към някоя кабала? И без да отваря третото си око, Таниел можеше да усети силата ѝ.

Това бяха поръчаните от Тамас наемници. Е, двамата определено имаха подобаващ вид. Привилегирован и неутрализатор представляваха опасна комбинация. Те бяха способни да се изправят и

срещу Чудаци, и срещу Отличници, и срещу Привилегировани. Какво ли замисляше баща му?

— Една Привилегирована успя да избяга от двореца — поде Тамас. — Тя не принадлежеше към кралската кабала, но пак е могъща. Искам вие тримата... вие четиримата — поправи се той след един бърз поглед към Ка-поел — да я намерите и убиете.

С тези думи Тамас влезе в ролята на човек, свикнал да дава наставления на войниците си. Таниел осъзна, че неговото завръщане по нищо не се отличава от явяване за възлагането на задача. Преследването на Привилегирована.

Таниел погледна към наемниците. И двамата изглеждаха умели; във Фатраста той се бе справял и с по-некадърни хора. От друга страна... тази Привилегирована бе убила петима опитни барутни магове за по-малко от секунда. Тя щеше да бъде опасна; освен това Таниел не беше преследвал в град. Но пък преследването щеше да му помогне да се разсее...

Той отново повдигна кутията и изсипа ивица върху opakото на дланта си — без да обръща внимание на неодобрителния поглед на Тамас.

Нила поспря за момент, загледана в огъня, облизващ казана. Тя потърка напуканите си ръце и ги приближи над пламъците. Водата скоро щеше да кипне; тогава Нила щеше да довърши прането. Оставаше ѝ малка купчинка мръсни дрехи; по-голямата част от дрехите на семейството и слугите вече киснеха в топла вода и луга. Те трябваше да бъдат изварени, изстискани и прострени. Но преди това тя трябваше да изглади церемониалната униформа на херцога: в десет часа той трябваше да се яви при краля. До този момент все още оставаха часове, но пък цялата работа по изпирането и гладенето трябваше да е приключила преди събуждането на готвачите.

Вратата на пералнята се отвори; вътре влезе петгодишно момче, търкащо очите си.

— Пак ли не можеш да спиш, млади господарю? — попита Нила.

— Не мога — потвърди Яков. Той беше единственото дете на херцог Елдаминз — болнаво дете, с руса коса и бледо лице с тесни скули. Той беше по-дребен и по-умен за дете на неговите години; и по-

добронамерен към прислугата, отколкото се очакваше от наследника на един херцог. Нила бе на тринадесет, едва помощник-перачка, когато той се беше родил. И още подир прохождането си Яков се бе сприятелил с нея: за огромно възмущение на майка му и възпитателката.

— Ела, седни. — Нила намести чисто, сухо одеяло край огъня. — Но само за няколко минути. После ще трябва да се върнеш в леглото. Преди Гани да се е събудила.

Детето се настани върху одеялото и започна да гледа как тя нагрива ютиите и приготвя дрехите на баща му. Скоро то започна да се унася и се отпусна край огъня.

Нила точно издърпваше голям леген край железния котел, за да излее водата в него, когато вратата се отвори отново.

— Нила!

Гани стоеше на прага, отпуснала юмруци на хълбоците си. Тя беше на двадесет и шест, но далеч по-строга, отколкото би могло да се очаква от жена на нейните години. Това качество я правеше подходяща за гувернантка на един бъдещ херцог. Кестенявата си коса бе стегнала в кок. Дори и в нощницата си имаше по-изискан вид от перачката с проста рокля и светлокестеняви коси.

Нила повдигна пръст до устните си.

— Знаеш, че той не бива да идва тук — продължи Гани, но все пак снижи глас.

— Какво бих могла да направя? Да го изгоня?

— Разбира се!

— Остави го, той най-сетне се унесе.

— Така ще настине.

— Няма как да настине край огъня — отвърна Нила.

— Ако херцогинята го намери тук, ще побеснее! — закани се гувернантката. — Не очаквай да се застъпя за теб, когато тя поиска да те изхвърли.

— А нима някога си се застъпвала за мен?

Гани присви устни.

— Още тази вечер ще препоръчам на херцогинята да те освободи. Още от самото начало ти му влияеш зле.

Нила понечи да отвърне остро, но не го стори заради спящото дете. И по още една причина: тя нямаше нито роднини, на които да се

осланя, нито връзки. Херцогинята вече бе започнала да изпитва осезаема неприязън към нея. Херцог Елдаминз имаше навика да се заглежда в слугините; в последно време той често се заглеждаше в Нила. При тези условия тя не можеше да си позволи да привлича внимание към себе си.

— Извинявам се — рече Нила. — Сега ще го отнеса в спалнята му. Имаш ли някакви дрехи за пране?

— Това е по-подобаващо отношение — отвърна Гани. — И друго...

Прекъсна я блъскане по предната врата; достатъчно шумно, за да се чуе из цялата къща.

— Кой е дошъл толкова рано? — Гувернантката обви ръце около себе си и се отправи към фойето. — Ще събуди господарите!

Нила постави ръце на кръста си и погледна към Яков.

— Заради теб ще загазя, млади господарю.

Детето премигна насреща ѝ.

— Съжалявам...

Нила приклепна край него.

— Всичко е наред. Сега ще те отнеса в леглото.

Тя го повдигаше, когато дочу първия писък. Последваха още викове; гръмовни стъпки поеха нагоре по централното стълбище. Съпровождаха ги гневни мъжки гласове, които не принадлежаха на лакеите.

— Какво става? — попита Яков.

Нила го остави да стъпи на земята, за да скрие треперенето на ръцете си.

— Бързо, скрий се под дрехите.

Долната устна на детето затрепера.

— Защо? Какво става?

— Скрый се!

Яков пролази в легена; слугинята го затрупа с мръсно пране и бързо се отпрати към коридора.

Почти веднага тя се натъкна на войник, който я изблъска обратно в кухнята. Последваха го други двама, сетне и четвърти, стиснал Гани за шията. Въпросният блъсна гувернантката на пода. Тя остана да лежи със стреснат поглед, примесен с презрение.

— Тези двете ще свършат работа — рече един от войниците. Той носеше тъмносинята униформа на адранската армия, с две златни ивици на гърдите и сребърен медал, който показваше, че е служил на короната отвъд. Той започна да разкопчава колана си, пристъпвайки към Нила.

Слугинята грабна една от нагриващите се ютии и го зашлеви през лицето. Удареният отхвърча назад сред виковете на другарите си.

Някой я сграбчи за ръцете, друг сграбчи краката ѝ.

— Бойна е — рече един от войниците.

— Ще му остане белег — каза друг.

— Какво означава това? — Гани най-сетне бе успяла да се изправи на крака. — Имате ли представа на кого принадлежи този дом?

— Млъкни. — Удареният войник се надигаше; възпален белег покриваше половината му лице. Той удари Гани в стомаха. — И твоят ред ще дойде.

Нила напразно се бореше срещу ръце, които бяха прекалено силни за нея. За миг тя погледна към легена с надеждата, че Яков няма да види. И затвори очи, очаквайки удара.

— Хитло! — кресна глас.

Тя се осмели да отвори очи, защото войниците я пуснаха.

— Какво в името на ямите си мислиш, че правиш, войнико?

Притежателят на непознатия глас носеше същата униформа, но към яката му бе прикрепен златен триъгълник. Той имаше руса коса и прилежно подрязана брада. В единия ъгъл на устата му висеше цигара. За първи път Нила виждаше брадат войник.

— Просто се забавляваме, сержанте. — Хитло заплашително я изгледа и се извърна към сержанта.

— Забавлявате се? Това е армията, войнико. Известни са ти нарежданията на фелдмаршала.

— Но, сержанте...

Сержантът се приведе и вдигна захвърлената ютия. След като разгледа дъното ѝ, той хвърли поглед към лицето на войника.

— Искаш ли да имаш симетричен белег?

— Кучката ме удари по лицето — процеди Хитло.

— А аз ще те ударя по задника, ако още веднъж те заваря да опитваш да изнасилиш адрански гражданин. — Сержантът посочи към

него с цигарата си. — Тук не ти е Гурла.

— Ще докладвам на капитана — изсумтя Хитло.

Сержантът сви рамене.

— Не го предизвиквай, Хитло — обади се един от останалите войници. — Простете, сержанте, той е нов в ротата.

— Тогава го дръжте под око — рече сержантът. — Той може да е нов, но вие двамата нямате оправдание.

Той помогна на Гани да се изправи, сетне отдаде чест към Нила.

— Госпожице, търсим сина на херцог Елдаминз.

Гани погледна към Нила. Личеше, че гувернантката е ужасена.

— Той беше с теб — рече Гани.

Нила си наложи спокойно да посрещне погледа на синеокия сержант.

— Току-що го сложих да си легне.

— Вървете да го намерите — обърна се сержантът към войниците си. Четиримата побързаха да напуснат кухнята. Самият той не последва примера им, а бавно се огледа. — Нямаше го в леглото.

— Той има навика да броди из къщата — отвърна Нила. — Сигурно е бил уплашен от шума. Какво става?

Случващото се не беше инцидент; тези войници отлично знаеха в чий дом се намират. Сержантът бе споменал за някакъв фелдмаршал. В Адро имаше един-единствен човек с подобно звание: фелдмаршал Тамас.

— Херцог Елдаминз и неговите близки са арестувани по обвинение в измяна — обясни сержантът.

Гани пребледня, готова да припадне.

Стомахът на Нила се сви. Измяна. Подобно обвинение можеше да доведе до разпитването на целия персонал. Тя бе чувала за един ерцхерцог, племенник на Железния крал, замислял преврат. Ерцхерцогът бил изпратен на гилотината, заедно с всичките си близки и слуги.

— Вие сте свободна — каза сержантът. — Ние се интересуваме единствено от херцога и неговите близки. — Навъсено, той пристъпи към легена. — Ще трябва да си намерите нова работа. В действителност най-добре би било да напуснете града поне за няколко дни.

Военият отново захапа цигарата и повдигна чифт панталони от легена.

— Олем!

Сержантът се обърна към повикалия го войник.

— Намериха ли момчето? — попита Олем, забравил легена.

— Не. Фелдмаршалът е наредил да се явиш при него.

— Специално на мен? — усъмни се сержантът.

— Веднага докладвай на командир Сабон.

— Отивам — рече Олем и загаси цигарата си върху кухненската маса. — Вие дръжте Хитло под око; не му позволявайте да се занася с жените. Ако трябва да напълните ръцете на момчетата с плячка, сторете го.

— Но нали имаме нареждане да не...

— Момчетата така или иначе ще нарушат някои от заповедите.

По-добре това да са онези нареждания, заради които няма да ги обесят.

— Разбрах.

Олем хвърли един последен поглед към кухнята.

— Съберете ценностите си и си вървете — рече той. — Херцогът повече няма да се върне.

Сержантът отново отдаде чест към Нила и Гани и излезе.

„Затова вземете каквото си искате“, довърши неизреченото Нила.

Гани ѝ хвърли един бърз поглед, преди да изчезне в коридора. Миг по-късно гувернантката вече търчеше нагоре по стълбите.

Нила извади ключа на иконома от скривалището му над камината и отключи шкафчето със сребърните прибори. Общата стойност на вещите, които тя бе скътала под матрака си, възлизаше на нищожен процент от тази на ценностите, които нахвърляше в един зеблен чувал.

Перачката изчака да се убеди, че войнишките гласове са затихнали, преди да извади Яков от легена. Тя му помогна да съблече нощната си риза и му подаде чифт мръсни панталони и ризата на един от пажовете. Дрехите му бяха малко големи, но пак щяха да свършат работа.

— Какво ще правим? — попита Яков.

— Ще те заведем на сигурно място.

— Ами госпожица Гани?

— Мисля, че тя повече няма да се върне.

— Ами мама и тате?

— Не зная — каза Нила. — Те биха искали да дойдеш с мен.

Тя загреба шепа изстинала пепел от огнището и я размеси с няколко капки вода.

— Стой мирен — заръча слугинята и се зае да замърсява лицето и косите му. След това го хвана за ръката и с нарамения чувал се отправи към задния вход.

В двора стояха двама войници. Нила се отправи към тях със сведена глава.

— Чие е това дете? — попита единият.

— Мое — отвърна Нила.

Войникът повдигна брадичката на Яков:

— Не прилича на херцогски син.

— Да ги задържим ли, докато намерим момчето? — каза другият.

— Сержант Олем каза, че сме свободни да си вървим — рече Нила.

— Върви тогава — разреши войникът. — И без теб си имаме достатъчно работа.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Адамат се прибра с карета, като за кочияш послужи един от войниците на Тамас. Пътуването беше дълго; сред притихналите улички на нощен Адро тревогите на инспектора придобиваха още по-голяма яснота. Страшно му се искаше да пристигне по-бързо... Но желанието му по никакъв начин не промени скоростта на каретата.

Източното небе бе започнало да изсветлява по времето, когато той най-сетне се озова пред входната си врата. Той прекоси двора припряно; изпусна ключовете си веднъж; едва при отключването можа да си поеме дъх.

Отвъд прага Адамат се опита да си припомни, че през живота си е виждал и по-лоши неща. Случващото се сега не можеше да надмине бунтовете в Октерзеен.

В бързината си той полуизрита вратата и се затича към втория етаж, прескачайки по две стъпала. Там започна да удря по всички врати, а когато достигна собствената си спалня, нейната врата блъсна широко.

Съпругата му повдигна глава от възглавницата и примижа насреща му. Сенките на лампата трептяха по лицето ѝ, обгърнати от ореол тъмна, къдрава коса.

— Колко е часът? — попита Фая.

— Някъде около пет — отвърна Адамат. Той усили пламъка на лампата и отметна завесите. — Ставай. Отиваш в дома ни в Офендейл.

Фая притисна завивките до гърдите си.

— Какво те е прихванало? Каква къща в Офендейл?

— Онази, която закупихме, когато постъпих на служба. За да имате ти и децата убежище.

Фая приседна.

— Мислех, че отдавна сме я продали... Адамат, какво става? — В гласа ѝ започваше да звучи притеснение. — Заради Лоренови ли е? Или някакъв нов случай?

Лоренови го бяха наели да провери миналото на ухажора на най-малката им дъщеря. Нещата бяха приключили зле, защото Адамат бе разкрил неприятни неща.

— Не, не е заради тях. Става дума за нещо много по-значимо. — Дочул стъпки, той се обърна. Астрит, най-малката им дъщеря, стискаше плюшено куче под мишницата си. Тя беше облечена в нощница и бе нахлузила едни стари чехли на майка си. В смътната светлина приличаше на нейно умалено копие. — Мила, върви да си вземеш палтото — каза баща ѝ в отговор на сънениия ѝ поглед. — Отиваш на кратко пътешествие.

— Трябва ли да се преоблека? — попита Астрит.

Адамат се насили да се усмихне.

— Не, миличка, облечи палтото направо върху нощницата, защото заминаваш скоро. Но не забравяй да се обуеш.

Момичето се усмихна и пое обратно, отвеждайки играчката със себе си. Нейните братя и сестри, също започнали да изникват от стаите си, я изгледаха странно.

— Йосип — обърна се Адамат към най-големия си син. — Помогни на братята и сестрите си да се приготвят. Нека си вземат багаж за няколко седмици.

Йосип, отговорен младеж, току-що навършил шестнадесетата си година, в момента се възползваше от полагаща му се ваканция. Той нервно потърка пръстена си, подарък от бащата на Адамат, и зачака обяснение. Когато въпросното не последва, юношата кимна и веднага се зае да организира малчуганите.

Добро момче. Адамат отново се обърна към Фая, която седеше на ръба на леглото и прокарваше пръсти през косите си.

— Надявам се да имаш добро обяснение — рече тя. — Какво е станало? Има ли опасност за децата? За теб? За някаква нова задача ли става дума? Казах ти да престанеш да си вреш носа подир съпругите на благородниците.

Адамат притвори очи.

— Аз съм следовател, мила. Чуждата работа е моя работа. Що се отнася до предишния ти въпрос: в града ще има бунт. Искам ти и децата да сте заминали до час. Като предпазна мярка.

— Защо ще има бунт?

Проклетата жена. Какво ли не би дал за една покорна съпруга...

— Защото е имало преврат. По пладне Мануч ще се срещне с гилотината.

Поне той получи известно удовлетворение от начина, по който челюстта ѝ увисна. В следващия миг тя вече скачаше на крака и се отправяше към гардероба. За момент Адамат я проследи с поглед. Тялото ѝ бе станало по-ъгловато; остри лакти и сбръчкана кожа бяха заменили меките извивки и привлекателната заобленост. Годините след оттеглянето му не бяха проявили милост към нея; Фая вече не притежаваше предишната си красота. Ала самият Адамат нямаше основания да я съди. Нима той не бе започнал да оплешивява и да прилича на скелет? Дори мустаците му бяха започнали да проредяват. Той също не беше особено млад. И все пак...

Той прехапа долната си устна. Проявата на изникналите в главата му мисли трябваше да бъде отложена за други, по-подходящи обстоятелства.

Тя се обърна и забеляза погледа му.

— Ти също ще дойдеш с нас, нали?

— Не.

След миг Фая попита:

— Защо?

Адамат трябваше да излъже. Да ѝ каже, че не може да изостави някакво предишно възложение.

— Защото аз също се замесих.

— Адамат! Защо, в името на ямите?

Той потисна усмивката си. Дори и на тези години Фая се разпалваше по същия начин.

— Не точно като заговорник. Тази нощ фелдмаршал Тамас ме извика, за да ми възложи задача.

Жената се навъси.

— Само той би посмял да детронира един крал. Хубаво. Престани да се хилиш, повикай карета и помогни на децата да се облекат. — Тя махна с ръка. — Хайде, върви.

Двадесет минути по-късно Адамат гледаше как близките му се качват в купетата на две карети. Той плати на кочияшите и за момент дръпна жена си встрани.

— Ако бунтът започне да приближава, не се колебай да отведеш децата в Делив. Ще дойда да ви прибера, когато нещата се успокоят.

Лицето на Фая — обичайно сурово, изразяващо неодобрение — отново бе придобило мекота. В този момент тя отново изглеждаше млада; някогашната девойка, която с притеснение се разделяше със своя любим.

Тя се приведе към него и нежно го целуна.

— Какво да кажа на децата?

— Не ги лъжи — отвърна Адамат. — Те са достатъчно големи.

— Те ще се разтревожат. Особено Астрит.

— Ще се оправят.

Фая преглътна.

— Не съм била в Офендейл от онази почивка, когато Астрит се роди. Къщата в добро състояние ли е?

— Да. Ще ви бъде малко тясно, но пък уютно. И ще бъдете в безопасност. Спомняш ли си тайните ни фрази? В съседния град има поща. Ще пиша на Сади да ви носи писмата.

— Нужни ли са чак такива мерки? — попита Фая. — Нали става дума за бунтове?

— Фелдмаршал Тамас е опасен човек. Аз... — Той замълча. — Просто предпазна мярка.

— Пази се.

Адамат отново целуна съпругата си, след това се приведе във всяка от каретите, за да целуне всяко от деветте си деца. А пред Астрит приклепна на пода, за да я погледне в очите.

— Ще заминете за няколко седмици. В града няма да е безопасно за деца.

— А ти защо няма да дойдеш? — попита момичето.

— Трябва да помогна отново да стане безопасен. — Той си спомни онези тела, изваждани от канавката, и неволно потръпна.

— Студено ли ти е? — попита Астрит.

Адамат я помилва с пръст по бузата.

— Да. Много е студено. Затова ще се прибирам, преди да съм настинал. Желая ви леко пътуване!

Той затвори вратата на каретата и остана на улицата, докато двете коли не изчезнаха зад ъгъла. Фая щеше да му липсва по много причини. Тя беше негова партньорка не само в личния, но и в служебния живот — тя разполагаше с множество приятели и познати,

от които умееше да се сдобива с информация, недостъпна дори за опитния Адамат.

Инспекторът се отправи обратно към дома, но поспря за момент, защото различи движение от отсрещната страна на улицата. Млад мъж в дълго палто се отдели от сенките и се отправи в противоположна на каретите посока. Той хвърли бърз поглед към Адамат, преди да ускори крачка.

Адамат остана загледан в него, за да се убеди, че непознатият е почувствал погледа му. Несъмнено ставаше дума за един от главорезите на Палагий, а много скоро инспекторът щеше да получи вести и от самия си заемодател.

Той се върна обратно в къщата, заключи вратата след себе си и се отправи към кабинета си. Там приготви хартия за писма.

Във време, когато светлината на слънцето вече докосваше прозорците на кабинета, издигнало се над планините, Адамат съставяше последното писмо. В този момент ръката го болеше от писане, а от свещта му бе останала нищожна угарка. Той се прозина и си позволи за момент да отпусне ума си. В този миг дочу метално стържене.

Мъжът изсипа писмата в едно от чекмеджетата на бюрото и го заключи, след което взе бастуна си и със завъртане в противоположни посоки отключи скритото острие. Подир това безшумно запристъпва, заслушан.

Той достигна страничната врата, отвеждаща до дворчето между неговата и съседната къща. До тази градина, покрита с дървена решетка, можеше да се стигне както през този вход, така и през малък коридор между постройките, ограден от заключена порта.

Адамат рязко отвори вратата, стиснал бастуна си. Насреща му стояха трима непознати. Двама от тях носеха захабените палта и простовати шапки на улични работници. Коленете и ръкавите на единия работник бяха покрити с мазни петна — най-вероятно той работеше като огняр. Вторият, опитвал се да насили ключалката, носеше прекалено широки дрехи — обичайната практика на престъпниците, опитващи се да станат трудни за описване.

Третият мъж носеше скъпи дрехи — сив балтон над черна жилетка. Блясъкът на обувките му подканяше човек да ги използва като огледало, докато си мие зъбите.

Коленичилят се взираше глупаво в Адамат.

— След като ще вдигате толкова шум, направо да бяхте почукали на вратата — рече инспекторът. С въздишка той отпусна бастуна и се обърна към най-добре облечения. — Защо си дошъл, Палагий?

Палагий изглеждаше изненадан от появата му. Той намести очилцата си, чиито кръгли стъкла бяха по-склонни да почиват сред пълничките му бузи, отколкото върху носа. Той имаше особен вид; човек, който би бил по-подходящ за циркова изява. Шкембето му преливаше над колана, а в същото време крайниците му бяха клечави. Тази несъразмерност му придаваше вида на огромно гюле, към което някой е прикрепил пръчици.

Палагий беше отдавнашен бандит, притежаващ достатъчно безскрупулност, за да се издигне до законен бизнес, но не и достатъчно интелигентност, за да загърби тъмното си минало. Подобаващо за един banker.

Адамат веднага си припомни досието му.

— Говореше се, че си изфирясал от града — обясни Палагий.

— Искаш да кажеш, че онзи мелез, който през последните две седмици виси край дома ми, ти е подшушнал това.

— Имам си причина да те държа под око. — Той изглеждаше раздразнен, че длъжникът му не е избягал.

Адамат отново въздъхна и загледа как Палагий скърца със зъби. Банкерът мразеше, когато не го вземаха сериозно. В това отношение той по нищо не бе променил някогашната си личност на лихвар.

— А аз имам още два месеца, през които да ти се издължа.

— Няма абсолютно никакъв начин, по който да събереш седемдесет хиляди крана за два месеца. И когато научих, че семейството ти напуска града посред нощ, реших, че си избрал да постъпиш като страхливец и да избягаш.

— Бъди внимателен кого наричаш страхливец — предупреди Адамат и отново извъртя бастуна в ръцете си.

Палагий трепна, но само за момент.

— Още си спомням последния бой, който отнесох от теб. Но ти вече не си защитен от полицията. Сега ти си същият като нас. При тези обстоятелства не е трябвало да вземаш заем от мен. — И той се засмя. Звукът бе дразнещ.

Сега беше ред на Адамат да скърца със зъби. Той бе взел заем не от Палагий, а от банката на свой приятел. Уви, въпросният приятел се бе проявил като недостоен за оказаното доверие, продавайки заема на Палагий срещу сто и петдесет процента компенсация. Палагий, съответно, бе утроил лихвите и просто бе зачакал новият издателски бизнес на Адамат да се провали. Както и се беше случило.

Неканеният гост обърса сълзица на веселие и изсумтя.

— Когато научих, че един от най-големите ми частни длъжници е изпратил близките си два месеца преди крайния срок, реших да проверя лично.

— И да се опиташ да проникнеш в къщата му? — рече Адамат. — Не можеш да ме изхвърлиш, преди да съм просрочил.

— Може би съм станал прекалено алчен — подсмихна се Палагий. — Във всеки случай ще трябва да зная къде са близките ти, за да мога да ги наглеждам.

Адамат отвърна през зъби:

— Гостуват при братовчед ми. Източно от Нейфолк. Наглеждай колкото си щеш.

— Определено ще го сторя. — Палагий се нагани да си върви, но неочаквано се обърна отново. — Как се казваше най-малката ти дъщеря? Мисля да накарам някое от момчетата да я доведе обратно; просто в случай, че ти хрумне да скочиш на някой от новите парни кораби и да се отправиш към Фатраста.

Палагий имаше достатъчно време да трепне, но не и да се отдръпне, преди бастунът на Адамат да се стовари върху рамото му. Банкерът възкликна от болка и залитна назад. В следващия миг огнярят удари Адамат в стомаха.

Инспекторът се преви — не бе очаквал някой от останалите двама да реагира толкова бързо. И с такава сила. Той едва не изтърва бастуна си и с мъка се задържа на крака.

— Ще се оплача в полицията! — заплаши Палагий.

— Хайде, върви — изхриптя Адамат. — Все още имам приятели там. Със смях ще те изхвърлят на улицата. — Той събра достатъчно сили, за да се надигне и да затръшне вратата. — Ела пак след два месеца!

Инспекторът заключи и плъзна резето; след това с несигурни крачки се върна в кабинета. Заради този удар го очакваше най-малко

седмица проблеми с храносмилането. Дано поне нямаше кървене.

Адамат трябваше да поседи неподвижно няколко минути, преди да извади писмата си и да излезе навън. На улицата напрежението се усещаше. Той искаше да го припише на задаващия се конфликт, който бе неизбежен — революцията, която щеше да последва, след като Мануч бъдеше обявен за мъртъв. Дано Тамас успееше да овладее ситуацията.

Ала това напрежение бе по-вероятно заради усилващото се главоболие и болката в стомаха.

Близо до пощенската служба Адамат поспря на един ъгъл, за да си поеме дъх. В унеса си той бе вървял прекалено бързо, подтикван от някакво загатване за заплаха.

Вестносче на не повече от десет притича край него. То спря на съседния ъгъл и важно си пое дъх, преди да отметне глава и да започне да крещи:

— Краят на Мануч! Кралят рухна! Мануч ще бъде обезглавен по пладне!

Подир това хлапакът вече търчеше към следващия ъгъл.

Адамат се отърси от смайването си и се огледа. Останалите минувачи също се затрудняваха да се отърват от вцепенението си. Той знаеше, че Мануч е свален. С очите си бе видял кръвта на кралските кабалисти по униформата на Тамас. Ала чута по подобен начин, вестта накара ръцете му да затреперят. Кралят бе рухнал. Настъпваше принудителна промяна, която щеше да принуди и хората към избор.

Първоначалният шок започваше да отминава. Настъпи объркване, защото мнозина от минувачите тръгваха в различна посока. Една карета направи рязък завой наскоро улицата. Кочияшът ѝ не бе видял момиченцето, продаващо цветя. Адамат се затича, грабна го за ръката и го издърпа точно преди детето да бъде стъпкано. Цветята му се разпиляха. Един от минувачите блъсна друг в бързането си и изблъскан в отговор, се озова на земята. Единствено бързата поява на полицаия и неговата палка предотврати сериозно сбиване.

Адамат помогна на момиченцето да събере цветята си и въздъхна, когато то побягна.

Започваше се.

Той сведе глава и продължи към пощата.

ГЛАВА ПЕТА

Балконът, на който стоеше Тамас, се издигаше шест етажа над огромния градски площад (Кралската градина) и предоставяше отлична гледка към сбиращата се тълпа. Хрътките на фелдмаршала дремеха в краката му, без да осъзнават важността на настоящия ден. Единствено стопанинът им го почиташе: той носеше церемониална тъмносиня униформа със златни еполети и златни копчета, всяко във формата на барутно буре. Яката и маншетите на униформата му бяха изработени от червено кадифе; коланът бе изработен от черна кожа. По настояване на адютантите бе закачил и медалите си — златни, сребърни и виолетови медали в различна големина, връчени му от шестима владетели. Двурогата шапка почиваше под мишницата му.

Слънцето едва бе се надигнало над покривите на Адопещ, но Тамас преценяваше, че под краката му са се събрали поне петнадесет хиляди души и наблюдават построяването на подиума с гилотините.

Говореше се, че Кралската градина е в състояние да побере четиристотин хиляди души; половината от населението на Адопещ. Днес те щяха да узнаят дали това е така.

Погледът му се насочи отвъд, към кулата, която се връзваше като шип в утринното небе. Тази кула се наричаше Черния зъб и бе построена от бащата на Мануч — Железния крал — да служи като затвор на най-опасните врагове на кралството и като предупреждение за останалите. Тази постройка бе три пъти по-висока от най-високата сграда в Адопещ — и също тъй превъзхождаща в грозотата си. Черният зъб приличаше на базалтов нокът, остатък от ужасяващите времена преди Крезимир.

В настоящия момент грозната кула приютяваше близо шестстотин благородници, техните съпруги и най-големи синове, а също и петстотин от придворните, на които не можеше да се има доверие. Когато Тамас затвореше очи, можеше да чуе стенанията им. Благородниците знаеха какво ги очаква. Още отпреди един век бяха знаели.

Той отмести поглед от града, когато вратата зад гърба му щракна. На балкона пристъпи войник. Синята му униформа имаше същия оттенък като тази на Тамас, само че на неговата якичка стоеше триъгълникът на сержант, а по ивиците на гърдите му личеше, че е прекарал десет години в служба. Войникът беше в средата на тридесетте. Той имаше кестенява брада, макар уставът да забраняваше, и къса коса. Тамас му кимна.

— Сержант Олем, сър. Разрешете да доложа.

— Свободно, сержант — рече Тамас. — Запознат ли си със задълженията, които ще се изискват от теб?

— Телохранилел — отвърна Олем. — Момче за всичко. Каквото ви скимне да ми възложите. С уважение, сър.

— Предполагам, че това са били думите на Сабон.

— Тъй вярно, сър.

Тамас потисна усмивката си. Този човек можеше и да му хареса, макар и да беше прекалено несдържан в приказките си.

Тънка ивица син дим се издигаше иззад Олем.

— Войнико, защо гърбът ти гори?

— Съвсем не гори, сър.

— Тогава какъв е този дим?

— Цигарата ми, сър.

— Цигара?

— Това е последната мода. Съвсем фино нарязан тютюн, наполовина по-евтин. Тютюна го доставят от Фатраста, а цигарите си ги свивам сам.

— Звучиш, сякаш им правиш реклама — със зачатък на раздражение отбеляза Тамас.

— Братовчед ми е търговец на тютюн, сър.

— Защо криеш цигарата зад гърба си?

Олем сви рамене.

— Вие сте въздържател, сър. Известно е, че не пушите.

— Тогава защо криеш цигарата?

— Изчаквам да се обърнете отново, за да си дръпна, сър.

Поне този бе честен.

— Веднъж наредих да наложат с камшик един сержант, който си позволи да пуши в палатката ми. Какво те кара да мислиш, че с теб ще се отнасям по различен начин?

Това се бе случило преди двадесет и пет години — Тамас едва не бе разжалван.

— Защото ще очаквате от мен да ви пазя, сър — отвърна Олем. — Логично е, че няма да наредите да бият човека, от когото ще очаквате да пази живота ви.

— Разбирам — рече Тамас. Олем бе отвърнал напълно сериозно. Тамас реши, че този човек наистина му допада.

За момент двамата се изучаваха един друг. Фелдмаршалът отново се загледа във виещия се иззад сержанта дим. Миризмата не беше много неприятна, по-слаба от тази на пура, макар и не уханна като тютюн за лула. Долавяше се лек ментов полъх.

— Ще ме вземете ли, сър? — попита Олем.

— Наистина ли не се нуждаеш от сън?

Олем се потупа по средата на челото.

— Аз съм Чудак, сър. Семейна черта ми е. Баща ми можеше да надушва лъжците отдалече. Братовчед ми може да погълне повече храна от стотина мъже, а може и седмици наред да не кусва нищо. А на мен не ми трябва сън. Дори имам и третото око.

Чудаците се считаха за най-слаби сред притежателите на магически способности. Най-често техните особености се проявяваха под формата на конкретен талант, в някои случаи особено силно. Мнозина твърдяха, че са Чудаци, но само онези, които притежаваха трето око — способността да виждат магията и служещите си с нея — бяха истински Чудаци.

— Как така никой не те е взел за телохранител до този момент?

— Простете, сър?

— С талант като твой ти би могъл да работиш за някой херцог в Кез и за седмица да изкарваш повече от цяла година войнишка заплата. Или би могъл да се присъединиш към *Крилете на Адам*.

— От морето ми се гади — обясни Олем.

— Това ли е причината?

— Богаташите очакват да водят пазачи със себе си и в морето. На борда аз съм безполезен.

— Значи ще ме пазиш, докато стоя на сушата?

— Тъй вярно, сър.

Тамас отново замълча замислено. Олем бе известен сред войниците и доста харесван — умееше да стреля, да се боксира, да

язди, да играе карти и билиард. Всички го обичаха.

— В досието си ти имаш една черна точка — рече фелдмаршалът. — Веднъж си ударил един на-барон в лицето. Строшил си му челюстта. Разкажи ми за този случай.

Олем скриви лице.

— Официално, сър, аз го изблъсках от пътя на препускаща карета. Спасих му живота. Половината ми рота видя.

— Изблъскал си го с пестника си?

— Тъй вярно.

— А неофициалната версия?

— Той беше кретен. Застреля ми кучето, защото било подплашило коня му.

— А ако аз някога имам основание да застрелям кучето ти?

— Ще ви ударя по лицето.

— Поне си честен. Нает си.

С облекчен вид Олем премести ръце, пъхна цигарата в устата си и дръпна жадно. От ноздрите му се понесе дим.

— Скоро щеше да угасне — обясни той.

— Разбирам. Предполагам, че ще съжалявам за решението си?

— Нищо подобно, сър. Но някой е дошъл да ви види.

Тамас също бе различил движение.

— Време е — рече фелдмаршалът. Той пристъпи към балконската врата и спря. Кучетата се надигнаха и започнаха да се въртят около нозете му.

— Простете, сър? — попита Олем, забелязал погледа му.

— От теб ще се очаква и да ми отваряш вратата.

— Да. Простете, сър. Ще ми трябва известно време да привикна.

— И на мен също — отвърна Тамас.

Олем задържа вратата отворена. Хрътките побързаха да влязат първи, прилепили муцуни към пода. Стаята бе почти тиха, въпреки долитащите откъм площада гласове. Прекаралият безсънни дни Тамас намираще тишината за успокояваща.

Той се намираще в кабинет, ако това огромно помещение заслужаваше да се нарича така — повечето градски къщи биха се побрели вътре. До неотдавна този кабинет бе принадлежал на краля: спокойно място, където владетелят да се образова или да размишлява над предложенията на своите сановници. И подобно на всички

останали обстоятелства, изискващи мисъл и пари за кралството, кабинетът бе останал неизползван по време на цялото управление на Мануч — макар че кралят го бе преотстъпил на любимата си наложница за известно време миналата година (преди сановниците му да научат).

Рикар Тамблар стоеше край маса със закуски и подбираше най-добрите сладкиши. Дори редеещата коса не го загрозяваше, а бръчките в крайчетата на устата му произтичаха от прекалено често усмихване. Той носеше скъп костюм, изработен от кожата на някакво гурланско животно, а брадата си носеше дълга, по фатрастански. Шапка и бастун в същия скъп стил почиваха край вратата.

Рикар контролираше единствения работнически съюз в Адопещ и представляваше негласен председател на кръга от съзаклятници. Той беше единственият от тях, чиято компания не омръзваше на Тамас след повече от няколко минути.

Хруш и Кикот останаха да се въртят около него, докато той не им даде по един сладкиш. Кучетата се оттеглиха край един от диваните, отнасяйки плячката си.

Тамас въздъхна. Той не обичаше, когато други хора хранеха кучетата му; това разстройваше стомасите им.

— Добър апетит — подкани го Тамас.

Рикар се усмихна насреща му.

— Ще се възползвам от поканата. — Той напъха една хапка в устата си и продължи: — Ето че ти успя, старче. Още не мога да повярвам, но ти успя.

— Още не — изтъкна Тамас. — Екзекуциите трябва да бъдат изпълнени, редът трябва да бъде възстановен. Ще има роялисти, освен това все още ми предстои да се разправя с Кез.

— И с управлението на страната — добави Рикар.

— За свой късмет последното мога да оставя на съвета.

Тамблар подбели очи.

— Да, за твой късмет. Мразя да работя с останалите. Ще се нуждаем от твоето присъствие, за да не скочим да си извиваме вратовете.

— Подкрепям — отбелиза Ондраус.

Управителят влезе с бавни крачки, стиснал бастуна си в едната ръка, а в другата понесъл дебела счетоводна книга. Той прекоси

кабинета и подхвърли книгата върху бюрото на краля, а сам тежко се отпусна в креслото. Тамас потисна възржението си.

Ондраус разтвори книгата. Фелдмаршалът можеше да се закълне, че е видял от страниците да се издига прах. Книгата бе много стара; златна нишка бе изписала някаква дума на староделивски върху корицата. Най-вероятно нещо, свързано с пари. Самите страници изглеждаха почти черни. По-внимателното виране показваше, че те са изпълнени с дребни букви и цифри — достатъчно дребни, за да оправдаят използването на увеличително стъкло.

— Кралската хазна е празна — оповести Ондраус. От джоба си той измъкна лупа и я постави върху страницата.

Рикар се задави със сладкиша си.

Тамас остана втрещен в счетоводителя.

— Как така?

— Последният път, когато получих достъп до тази книга, беше по времето на Железния крал — обясни Ондраус, сочейки към масивния том. — Вътре са записани всички транзакции, извършени в името на короната за последните сто години; до последната крапа. Личните счетоводители на Мануч не допускаха на друг да надзърне вътре, но поне трябва да им се признае, че са завеждали сметките прилежно. И според тези сметки кралската съкровищница е празна.

Тамас трябваше да свие юмрук, за да успокои треперенето на ръцете си. Как щеше да плати на войниците си? Как щеше да нахрани бедните и да продължи да плаща на полицията? Той се нуждаеше от стотици милиони; бе се надявал, че в хазната ще се намерят поне десетки.

— Данъци — рече Ондраус, затваряйки тежко корицата. — За начало ще трябва да повишим данъците.

— Не — каза Тамас. — Ти сам знаеш, че това не е вариант. Ако заменим Мануч с още по-високи данъци и по-голям контрол, след по-малко от година нашите глави ще се търкалят край гилотините.

— Защо да повишаваме данъците? — попита влизащият архидиоцел Шарлемунд, развял моравата си роба. Той беше висок и атлетичен, запазил силата на младостта си и в средната си възраст. Архидиоцелът имаше ъгловато лице, кафяви очи и гладко избръснати бузи. На главата му почиваше позлатено кепе. Пръстените му съдържаха достатъчно злато и скъпоценни камъни, за да закупят

десетина имения. Но в това нямаше нищо необичайно за един архидиоцел от църквата на Крезимир.

— Виждам, че си облякъл целия си гардероб — отбеляза Рикар.

— Шарлемунд. — Тамас кимна към новодошлия.

Архидиоцелът изсумтя.

— Аз съм човек на светото Въже — рече той. — Има си начин, към който хората трябва да се обръщат към мен.

— Ваше високопреосвещенство! — Сваляйки въображаема шапка от главата си, Рикар се поклони доземи.

— Не очаквам от човек като теб да разбере — отвърна му свещенослужителят. — Бих те предизвикал на дуел, но ти си прекалено голям страхливец.

— Имам си хора, които да изпращам вместо себе си — отвърна Рикар. Но в погледа му се долавяше известен страх. Преди да приеме настоящата си длъжност, архидиоцелът бе се славил като най-добър фехтовчик в целите Девет държави. Дори и сега той имаше навика да предизвиква хора на дуел и — макар и свещенослужител — безжалостно да разпорва червата им.

— Имоти — обърна се Тамас към управителя. — След като благородниците и техните наследници ще вкусят острието на гилотината, ние притежаваме половин Адро. Предполагам, че това възложение ще ти се хареса, Ондраус: започни да разпродаваш имотите. Бавно, но достатъчно бързо, за да финансираме проектите си. Продавай на чужденци, ако се налага, но събери пари.

— Ние имахме планове за тези имоти — отбеляза архидиоцелът.

— Да, и...

— Какво става с имотите?

Тамас въздъхна. Лейди Винцеслав, задала този въпрос, спокойно можеше да съперничи на архидиоцела по пищност на одеждата си. Тя беше жена на около петдесет с изтънчени скули, тясна талия и скъпоценни обици. Тя притежаваше *Крилете на Адом*, най-престижните наемници в света, и бе родом от Адро. През последните месеци нейните наемници тайно биваха призовавани обратно, за да вземат участие в преврата. И Тамас знаеше, че в скоро време той ще има отчаяна нужда от тяхната помощ.

Следваха я двама: едър, плешив мъж в расо (евнухът, изпратен от Съдържателя) и ректорът на Адопещенския университет. По години

ректорът се доближаваше до Ондраус, а по тегло го надминаваше. Това беше причината още с влизането си той да се насочи към едно от креслата.

С това и шестимата съзаклятници на Тамас бяха налице: петимата мъже и жената, помогнали му да подготви свалянето на Мануч. От тях щеше да зависи бъдещето на Адро.

— В името на ямите, Тамас — произнесе ректорът, докато бършеше челото си. Розов родилен белег обгръщаше долната лява половина на лицето му, докосвайки окото и устната. Той имаше брада, която подминаваше очертанията на белега: това придаваше на учения особено варварски вид. — Защо трябва да избереш последния етаж? След още няколко години, когато костите ти започнат да се износват, ще се разкайваш за това си решение.

Тамас кимна към тримата новодошли.

— Благодаря ви, че се отзовахте — додаде той, след като ги приветства.

Евнухът се приближи до ъгъла и надникна през един от прозорците. Той се движеше с плавността на змиорка и ухаеше на южни подправки. Тамас не знаеше името му — знаеше само, че господарят на евнуха, Съдържателя, най-силната фигура в подземния свят на Адопещ, никога не се явява лично на тези срещи или други срещи.

— Нямахме особен избор — рече евнухът. Неговият глас бе тих, като дете, говорещо в църква. — Ти издърпа срещата.

— Това не е всичко — обади се Шарлемунд. Гласът му прогърмя без нужда. — Той се опитва да заграби имотите, които конфискувахме от благородниците.

Тамас повдигна ръце, за да успокои изблика на развълнувани гласове. И остро изгледа архидиоцела.

— Ние не сме се събрали тук, за да си поделяме Адро — процеди той. — Целта ни е да го върнем на народа. Но кралската хазна е празна. Ако искаме да удържим някакво подобие на контрол през следващите няколко години, ще се нуждаем от пари. Твоите наемници ще получат земя, херцогиньо, а твоят профсъюз, Рикар, ще получи исканото. Никой няма да остане онеправдан.

— Църквата заслужава петнадесет процента — тихо настоя архидиоцелът, загледан в ноктите си.

— В ямите да се продъниш — процеди Рикар.

— Тебе ще изпратя там — отвърна свещенослужителят, пристъпвайки към Рикар. Едната му ръка се стрелна под робата; Рикар отстъпи.

— Шарлемунд! — високо каза Тамас.

Архидиоцелът спря и се обърна към него:

— Църквата ще получи обичайните петнадесет процента. Това е цената на нашата подкрепа.

— Цената? — повтори фелдмаршалът. — Мислех, че този преврат се ползва с подкрепата ѝ, защото Мануч оставя поданиците си да гинат от глад. Или защото облага църквата с данъци, за да издържа прищевките на своите куртизанки. Църквата ще получи *пет* процента.

Архидиоцелът направи крачка към него.

— Как смееш!

Тамас на свой ред пристъпи напред. Ръката му се придвижи към сабята, окачена на бедрото му.

— Хайде, предизвикай ме на дуел — подкани го Тамас. — Аз ще предпочета да бъде интересно и няма да избира пистолети.

Архидиоцелът се поколеба; на лицето му изникна усмивчица.

— Ако те отстраня, страната ще рухне сред хаос — рече той. — Моето първо задължение е към Бога. След това идва отговорността ми към отечеството. Ще говоря с останалите архидиоцели и ще видя какво може да се направи.

Свещенослужителят отпусна ръце и ги разпери в знак на примирение. Тамас му се усмихна, макар и неискрено.

— Благодаря ти — рече фелдмаршалът, отпуснал ръка върху дръжката на меча си.

— Щом в хазната няма пари, какво е харчил Мануч? — обади се евнухът.

— Парите на църквата — изръмжа архидиоцелът.

— Отчасти — поправи Ондраус. — Теглил е изключително високи заеми от множество банки из Деветте държави. Само на Кез дължим сто милиона крана.

Рикар подсвирна.

Тамас се обърна към счетоводителя.

— Короната е на път да се търкулне в кошницата под гилотината. Когато започнеш да разпродаваш собствеността на благородниците, за

начало погасявай задълженията към родните банки. След това — онези от съюзническите ни страни.

— Най-големият ни дълг е към Кез — сви рамене Ондраус.

— Още по-добре. Нека да гният.

Звукът на смях го накара да се обърне. Евнухът все още стоеше до прозореца, но си беше взел чаша охладена вода, в чието дъно се взираше.

— Твоята лична вражда с Кез ще отведе всички ни на дръвника — рече той.

— Не става дума за лична вражда — остро каза Тамас. Но и сам знаеше, че не може да заблуди присъстващите. Всички те знаеха за съпругата му. Във всички Девет държави се знаеше. Въпреки това фелдмаршалът продължаваше да отрича. — Този дълг обяснява защо Мануч с такова нетърпение искаше да продаде кралството си — продължи той след кратко мълчание. — Някой от вас чел ли е споразумението?

— То предвижда ограничаване на работническите съюзи — каза Рикар.

— И обявява *Крилете на Адом* за незаконни — добави лейди Винцеслав.

— Някой от вас чел ли е целия договор, а не само касаещите вас самите части?

Седналият по-встрани ректор повдигна ръка. Останалите отбягваха да поглеждат Тамас в очите.

— Подписването му би означавало края на познатия ни Адро — продължи Тамас. — Само формално не бихме се водили роби на Кез. Народът умира от глад, държавата страда под управлението на Мануч, а под управлението на Кез би страдала още повече. Това е причината да гилотинираме Мануч.

Не защото кезианците бяха екзекутирали по същия начин съпругата на Тамас, без крал Мануч XII да протестира дори формално.

— Ще кажеш ли нещо? — неочаквано се обади лейди Винцеслав.

— На кого? — попита Тамас.

— На тълпата. Трябва да говориш с хората. Техният владетел много скоро ще бъде екзекутиран. Те ще останат без водители. Трябва

да знаят, че имат човек, на когото могат да се опанят да ги преведе през предстоящите трудни времена.

През предстоящата война с Кез, която беше почти неизбежна.

— Не — отвърна фелдмаршалът. — Днес няма да изнасям речи. Освен това аз не заменям краля; вие шестимата заставате на негово място. Аз съм тук, за да защитя страната и да поддържам мира, докато вие създадете правителство.

— Все пак би било разумно да кажеш няколко думи — подкрепи я ректорът. Белегът на бузата му потрепваше. — За да запазиш мира.

Тамас бавно огледа присъстващите.

— Точно сега народът иска кръв, а не думи. Години наред е искал кръв. Аз усещах тази им жажда. Самите вие също сте я усещали. Това бе причината да се обединим, за да свалим Мануч. Аз ще им дам кръв. Много кръв. Нека се напият до отврата. Тогава войниците ми ще ги насочат към Самаилския квартал, където те ще могат да ограбват домовете на благородниците, да насилват дъщерите им и да убиват помалките им синове. След два дни ще потуша бунтовете. Ще бъдат отправени прокламации. С едната си ръка войниците ми ще потушават безредиците, а с другата ще раздават храна и дрехи на бедните. Така ще възстановя реда.

Шестимата съзаклятници мълчаливо се вираха в него. Лейди Винцеслав бе пребледняла, а Рикар последва примера на евнуха и също започна да разглежда чашата си. Тамас бе склонен да ги изчака да размислят. Нека преценят готовността му да защити страната си; нещата, на които той бе готов в името на справедливост и ред.

— Ти си опасен човек — отбеляза архидиоцелът.

— Очакваш, че ще успееш да овладееш тълпата — рече евнухът. В гласа му се долавяше презрение.

— Тълпите не могат да бъдат овладявани — рече Тамас, — но е възможно да бъдат насочвани. Аз съм готов да приема последиците. Ако имате възражения, изложете ги, но запомнете какво ви казах: тези хора се нуждаят от кръв.

Никой не се обади. След като изчака още няколко мига, Тамас продължи:

— Сега ни предстои да обсъдим още много неща.

Той се настани в ъгъла, където неговото участие се ограничаваше по-скоро до наблюдение, отколкото до приказки. А съзаклятниците

обсъждаха в подробности делата от следващите месеци. Различните области трябваше да получат нови управители, да се пренапишат закони, да се заплати на работници... Предстоеше им дълъг и труден път.

Докато слушаше, той повика кучетата си и отпусна ръце върху главите им.

Отварянето на балконската врата го накара да осъзнае, че е започнал да задрямва.

— Време е, сър — каза Олем.

Тамас се надигна, тръсна глава и се отправи към балкона, галантно задържайки вратата за лейди Винцеслав.

Съветниците излязоха на балкона. Гледката, която очакваше Тамас, се оказа достатъчна да секне дъха му.

На площада под тях нямаше и едничко паве, което да личи сред насъбралата се тълпа. Хората стояха притиснати рамо до рамо, а мълвенето на гласовете им се разливаше като вълна. Желаещите да присъстват не се бяха побрали на площада, а бяха изпълнили и околните пет улици. Събраното множество бе по-дълго от погледа.

— Сър — тактично го подкани Олем.

Тамас отдели поглед от тълпата. Той се гордееше с репутацията си на човек, който рядко изпитва страх, ала видът на събраните го накара да се чувства незначителен. За момент фелдмаршалът дори се усъмни в разсъдъка си. Никой не бе в състояние да окаже каквото и да било влияние върху подобна маса.

Израженията на спътниците му издаваха същото удивление — дори сухият, циничен Ондраус стоеше безмълвен.

Тамас намести шапката си, за да заслони очи от пладнешкото слънце, и прокара ръка по бузата си. Той осъзна, че два поредни дни не се е бръснал; брадата му бе набола. Неподобаваща гледка за един фелдмаршал в парадна униформа.

Мълвежът на тълпата бе спаднал до шепот. Тамас трепна, когато осъзна, че всяко от тези лица е насочено към него.

— За първи път виждам подобна тълпа. Толкова нетърпелива — промърмори той. — Готово ли е всичко? — обърна се той към Олем.

— Тъй вярно, сър.

Тамас плъзна поглед по покривите на околните сгради. Неговите барутни магове и най-добри стрелци бяха заели позиции там, готови да

открит огън в тълпата. Той се опита да си припомни лицето на Привилегированата, неотдавна покосила петима от маговете му. Възрастно лице, обградено от сивееща коса. Бръчици около очите, миришеща на прах роба. Дали тя щеше да се появи тук в опит да спаси краля? От Небесния дворец, видим на източния хоризонт, Таниел и наемниците бяха тръгнали по дирята ѝ.

Фелдмаршалът погледна към останалите на балкона. Интересно как ли щяха да реагират те, ако знаеха, че служат за примамка на една Привилегирована. Той усещаше, че Олем е отворил третото си око и оглежда тълпата.

— Подай сигнал — обърна се той към своя ординарец.

Олем повдигна две червени знаменца и ги размаха двукратно.

Портите на черната кула се разтвориха със стържене, което се чуваше от километър. Тълпата отмести погледите си от Тамас и на огромни вълни раздвижване започна да се извъръща встрани, към отсрещния край на площада. Тамас се приведе напред. Сърцето му биеше оглушително.

Конните войници първи се изляха от вратите на кулата, за да си проправят път през тълпата. Тамас различи лъскавото теме на Сабон в началото на колоната, издаващ нареждания. Разгръщащият се кордон се вряза в тълпата и остави празнина. Последва го самотна затворническа кола.

Тълпата зарева с единствен, оглушителен глас и се втурна напред. За момент Тамас се притесни, че Сабон и хората му ще бъдат стъпкани. Дали изобщо кралят щеше да доживее да достигне гилотината?

Тънката ивица конници устоя на натиска на тълпата и започна да напредва. Тъй, макар и бавно, затворническата кола спря пред гилотините, точно под балкона на Тамас. Дори след отминаването ѝ войниците не бяха помръднали, оставяйки дълга виеща се диря през целия площад.

Сега през този коридор крачеха благородници, първородните им синове и немалко съпруги. Без да се впечатлява от изисканите им дрехи, тълпата плюеше по тях и ги замеряше с развалена храна.

— След днешния ден палачът ще може да се оттегли — каза Олем.

Развиващата се гледка изпълваше Тамас едновременно с възторг и отврата. Пред него се разгръщаше кулминацията на десетилетия подготовка. Той трепереше от вълнение и се тресеше от неувереност. Ако той трябваше да бъде запомнен само с една постъпка, тази щеше да бъде тя.

Откъм булевард „Кралица Флон“ долетя суматоха.

— Пушка — нареди Тамас със свито гърло.

Олем му подаде оръжие.

— Фишек.

Тамас взе подадения му заряд и го разкъса с пръсти. Той доближи барута до езика си и веднага почувства паренето му. Трябваше да се вкопчи в парапета по време на мига, през който целият му свят потръпваше. Фелдмаршалът стисна очи, а когато ги отвори, погледът му съзираше всичко с много по-голяма яснота. Той можеше да различи отделните косъмчета върху всяка от главите, намиращи се шест етажа под него, и да вижда по протежение на половин миля по булеварда.

— Драгуни — рече той. — Цяла рота са.

Драгуните носеха пищните униформи на кралски гвардейци и яздеха масивни бойни коне. Животните без усилие се връзваха в тълпата, тълпчейки жени и деца. Яздещите ги войници напредваха с изтеглени мечове и пистолети.

Без да чака подкана, Олем повдигна едно от знаменцата си, завъртя го над главата си и го протегна към булеварда. Тамас видя как сред тълпата се раздвижват черни палта и се отправят във въпросната посока. Това бяха едрите бойци от прословутата Планинска стража, доведени специално да удържат тълпата.

Стрелците, разположени по постройките над булеварда, се извърнаха към приближаващите се драгуни.

За момент Тамас погледна към Олем. Сабон бе препоръчал добър човек. Умел, невъзмутим, дори когато кралските хилмани заплашваха най-важния момент от плановете им.

— Да не стрелят, докато не дам сигнал — каза Тамас. Знамето на Олем предаде нареждането му.

Близо до площада драгуните започнаха да забавят ход. Тук тълпата бе прекалено гъста дори и за близо еднотонните животни. Още

тела изчезнаха под подковите, защото нямаше къде да се отдръпнат. Струпаните започнаха да се извързват към драгуните.

Гвардейците престанаха да напредват. Нямаше как да продължат, освен да тръгнат по главите на тълпата. Въпреки това те продължаваха да пришпорват конете си, а зад тях близки и приятели крещяха от гняв и отчаяно се опитваха да помогнат на ранените.

Тогава първият гвардеец бе издърпан от седлото и изчезна на дъното на тълпата. Към останалите драгуни също посегнаха ръце; гвардейците панически започнаха да размахват саби. Изгърмя пистолет; много по-оглушителен бе отговорият му рев на тълпата.

Един от хилманите успя да се задържи няколко минути, насочил коня си в широк кръг. Ала едно острие и четири подкови не можеха да удържат ожесточението на тълпата — много скоро той също се присъедини към другарите си. Зад себе си Тамас чу смаян възклик; лейди Винцеслав припадна. А над тълпата се издигна глава. Тя все още носеше шапка с перо, гвардейска шапка, но със сигурност бе лишена от тяло. От главата капеше кръв, докато биваше предавана от ръка на ръка. Последваха я още глави.

Тамас си налагаше да гледа. Всичко това се случваше по негова воля. Заради Адро. Заради народа.

Заради Ерика.

— Неприятен начин да си намериш смъртта, сър — отбеляза Олем и невъзмутимо дръпна от цигарата си. Той продължаваше да наблюдава тълпата, макар че и самият Шарлемунд се беше извърнал.

Тамас бе склонен да се съгласи с него.

Кралят и кралицата бяха отведени на платформата за екзекуции. Там имаше шест гилотини, край които палачите стояха мирно. Тамас трепна, когато къс кърваво месо зашлеви владетелката в лицето, оставяйки петно върху алабастровата ѝ кожа и кремавата нощница. Жената припадна, свличайки се право върху дъските. Мануч не забеляза.

Тамас се извърна да проследи гвардейските глави. Те продължаваха да напредват сред тълпата, доближаващи гилотината.

Кралят повдигна очи към Тамас и пипнешком извади от джоба си изцапано парче хартия. Той прочисти гърло и започна да чете, макар че надали друг, освен палача, чуваше думите му. Мануч се опита да повиши глас, в отговор на което ревят на тълпата също се усили.

Накрая монархът притихна. И остана неподвижен, когато палачът подръпна веригите му. Операторът на гилотината безцеремонно стовари юмрука си в тила му и го завлече под острието.

Тамас реши, че владетелската двойка е извадила късмет да посрещне смъртта в безсъзнание.

Отделената глава на Мануч падна в чакащата кошница, а бликналата кръв оплиска зяпачите, макар най-близките от тях да се намираха на десет крачки. Докато първата гилотина биваше подготвяна отново, кралицата бе наместена в съседната. Нейната глава се търколи сред дъжд от златисти кичури.

— Това ще отнеме цял ден — промърмори Рикар.

— Точно така — потвърди Тамас. — И утрешния ден също. Казах ви, че ще дам на тълпата достатъчно кръв, за да се задави. — Той погледна към алената локва, която вече се разстиляше под платформата и се промъкваше към нервните стъпала на зяпачите. — Камъните на площада ще ръждясат от кръв.

С тези думи той огледа събраните за последно и се отдръпна от балкона. Привилегированата не бе се появила. Това оставяше още един враг в неизвестност.

Не. Не в неизвестност. Таниел щеше да я намери.

— Хората ще се разбунтуват, когато започнат да огладняват — продължи той, макар и без да е насочил думите си към конкретен събеседник. — Вечерния час ще наложим от утре. А междуременно съветвам всички ви да се държите настрана от улицата.

ГЛАВА ШЕСТА

Адамат нае кола, за да стигне до Университета. Обичайно, пътуването не би отнело дълго време, ако не беше обстоятелството, че цял Адопещ се бе отправил към средата на града, докато университетът се намираше в покрайнините. За сметка на това, когато достигнаха Киркамшир, минувачи почти не се срещаха. Кампусът бе необичайно тих.

Всички се бяха стекли, за да видят екзекуцията. Най-вероятно Тамас бе разпратил най-бързите си конници, за да предупреди навреме всички жители на града за предстоящата екзекуция. Рискован ход. Но хората щяха да го харесат. Адамат също го харесваше. Той се надяваше единствено, че идиотът, от когото днес щяха да се отърват, няма да бъде заменен с тиранин.

Някакво далечно шумене достигна до слуха му. Най-вероятно това бе ревът на близо милион гласове, съзрели смъртта на своя владетел. Оплячкосването на града щеше да последва много скоро — когато зяпачите започнеха да се разотиват и осъзнаеха, че всички са оставили домовете и магазините си без надзор. А в последвалите бунтове брат щеше да се изправи срещу брата.

Адамат се надяваше, че ще се е прибрал преди това.

Той подмина солариума и библиотеката, насочен към главната административна сграда. Стъпките му отекваха из празната градина и по стъпалата. На върха на стълбището той установи, че вратите от масивен дъб са отключени.

Никой не го спря, когато пое по коридора. В един миг той сам забави ход, за да разгледа портрета на настоящия ректор. Дори като млад ректорът не бе могъл да се похвали с красота — не и с подобно петно, скриващо половината му лице. Но се говореше, че той е ненадминат учен.

Адамат подмина кабинета му и спря пред следващата врата. Тя беше малка, притворена с парче дърво, а намиращото се отвъд

помещение спокойно можеше да представлява килер. От вътрешността му долиташе скърцането на перо.

Инспекторът почука двукратно и пристъпи вътре. Мъж с младежки вид седеше зад бюрото в единия ъгъл на стаята. При секретаря на ректора човек би очаквал да завари хаос, ала тук всяко късче хартия се намираше на мястото си, а прахта биваше забърсвана ежедневно.

Посетителят се усмихна. Някои неща не се променяха.

— Адамат. Каква изненада — рече Ускан. Той застопори перото в поставката и дъхна върху мастилото, преди да отмести листа. — Каква приятна изненада.

— Радвам се, че те намирам тук, Ускан — отвърна Адамат, — а не на мястото на екзекуцията.

За момент по лицето на надигация се Ускан пробяга сянка. Той заобиколи бюрото си и протегна десница към посетителя.

— Една от моите помощнички притежава изключително красноречиво перо. Заръчах й да запише всичко. — Той скриви лице. — А аз си имам работа. За какво ми е да гледам екзекуции?

Адамат оглеждаше приятеля си. Секретарят наистина изглеждаше млад; никой не би му дал четиридесет и петте години, на които беше в действителност. А чертите му издаваха човек, който често чете на прекалено слаба светлина.

— Това е събитието на века — отвърна инспекторът.

— На хилядолетието — поправи Ускан. Той се върна зад бюрото си и подкани посетителя да се настани на единствения друг стол в кабинета. — До този момент в никоя от Деветте държави не е бил детрониран владетел. Нито веднъж, за цялото време от основаването им от Крезимир и неговите братя и сестри. Дори не зная какво да кажа. — Секретарят махна с ръка, прогонвайки притесненото си изражение. — Как е Фая?

— За щастие тя и децата са в провинцията.

— Късмет.

— Да.

Сега приятелят му се оживи.

— А как вървят нещата с печатарската преса? От толкова време съм затънал в работа, че буквално не намирах време да ти пиша. Сигурно е много вълнуващо. Първата парна преса в Адро!

— Ти не си ли чул? — навъси се Адамат.

Другият поклати глава.

— Тя експлодира.

Ускан се вторачи насреща му.

— Не говориш сериозно.

— Взривът уби един помощник и срина половината сграда. Бях излязъл да изпия чаша чай, а когато се върнах... — Адамат рязко раздалечи длани. — Дотук с печатница „Адамат и съдружие“.

— Но ти си бил застрахован.

— Да, бях, но отказаха да ми платят. Аз ги осъдих. А те откриха, че ще им излезе по-евтино да платят на магистрата, отколкото да платят на мен.

Устата на Ускан продължаваше да потрепва.

— Не мога да повярвам. Това начинание гарантирано щеше да те направи и богат, и известен. По това време ти щеше да си станал заможен човек... Ето, точно днес четох, че само в рамките на изминалите шест месеца в Адопещ са били отворени единадесет книжарници. Четенето става много модерно. Поезия, романи, хроники... Индустрията процъфтява!

— Да, продължавай да сипваш сол в раната.

— Съжалявам, Адамат — трепна секретарят.

Посетителят му махна с ръка.

— Случват се такива неща. Това беше преди цяла година. Пък и не съм дошъл, за да ти се оплаквам, а по работа.

— Пак ли някакво разследване? Поне това ти остана.

— Да.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Ускан.

— Надявам се, че няма да те затрудня. Бих искал да узная повече за престъпването на Обета на Крезимир. И изобщо за въпросния обет...

Ускан се облегна в креслото и се загледа към тавана.

— Звучи ми познато — обяви той след няколко мига. — Много познато, но не мога да се сетя. Не всеки притежава памет като твоята. — Секретарят се надигна. — Ела.

Двамата напуснаха административната сграда и се отправиха към библиотеката. Някой се беше досетил да заключи вратите ѝ, но Ускан разполагаше със собствени ключове.

Тамошният вестибюл представляваше място, където човек да окачи палтото си и да обърше обувки. Отвъд него се простираше обширно помещение, разделено на три нива. Навсякъде имаше стълбища и стълби, а масите бяха разпръснати произволно в края на лавиците или под прозорците.

— Надявам се, че имаш известна идея откъде да започнем — рече Адамат. За последно той беше посещавал библиотеката преди години; беше разбираемо, че е забравил колко е обширна. — Иначе ще ни отиде целият ден.

Ускан уверено се отправи надясно, към най-близкото стълбище.

— Мисля, че имам. Но пак ще ни отнеме известно време. Неотдавна колекцията ни бе обогатена, а и аз нямам възможност да прекарвам тук толкова дълго, колкото ми се иска. Но ти да не помислиш, че се оплаквам. Книгите все още са скъпи, но индустрията процъфтява. А една парна печатарска преса би смъкнала цената им допълнително.

Адамат подбели очи. Приятелят му говореше добронамерено, ала от думите му излизаше, че експлозията се е случила по вина на Адамат.

Ускан броеше лавиците, за да открие необходимата. Той грабна стълба с колелца и я забута пред себе си. Гласът му отекна:

— По-рано Илеманският университет получаваше най-добрите постъпления, а общественият архив в Адопец притежава двойно по-голяма от нашата колекция. Защо не си отишъл най-напред там?

Адамат поспря, за да прокара пръсти по една кожена подвързия. Той харесваше библиотеките: тези места бяха сухи и прашни, изпълнени с миризмата на хартия — уханието, което инспекторът асоциираше със знание. А за професия като неговата знанието беше от особено значение.

— Защото центърът на града е същински свинарник. Екзекуцията, забрави ли?

По премигването на Ускан личеше, че той наистина е забравил.

— Ако не намерим нищо, върви в архива. Там са отлично организирани и имат талантливи библиотекари. Търси теология и история. Поне с това ще започна аз. — Той спря стълбата и започна да се катери. Адамат опря ръце на нея, за да я подпре.

— Старая се да не се занимавам с теология.

Сухият смях на Ускан долетя три метра над него.

— Като всички ни. — Той замълча за момент. — Странно.

— Какво има?

Металната стълба издрънча под тежестта на слизация Ускан.

— Книгите са изчезнали. Някой трябва да ги е взел. Само на преподавателите се разрешава да вземат книги от библиотеката, а в момента теологическият факултет представлява хаос. Той се състои от трима братя, които прекарват половината година в отпуск на по-топли места. Вече почти никой не изучава теология. Всички се интересуват от математика и наука. Факултетите по физика и химия сега са четворно по-големи, отколкото по времето, когато постъпвах на работа. — Секретарят погледна нагоре, към липсващите книги. — Съвсем ясно си спомням... Както и да е, да потърсим другаде.

Адамат последва приятеля си до третия етаж. Книгите, които Ускан възнамеряваше да търси там, също бяха изчезнали. Двамата провериха на още две места, преди домакинът да се облегне на една лавица и да обърше чело.

— Явно някой пише дисертацията си — оплака се той. — Проклетите студенти по теология винаги вземат книгите. Те са малко, но за сметка на това изключително нахални. Мислят си, че даренията, давани от дядовците им, ги правят собственици на университета.

Адамат се колебаеше каква част от разследването си да разкрие. Сами по себе си думите не представляваха голяма заплаха, но инспекторът предпочиташе да ограничи запознатите с проучването си. Нямаше смисъл да рискува да се показва като предател, преди Тамас да е укрепил властта си.

— Има ли тук някакви книги от периода на Помрачаването? Чувал съм, че от този период има страшно много литература за Крезимир.

— Къде си чувал това?

— По-скоро съм го чел — в един вестник, преди три години.

Ускан изсумтя:

— Вестниците са готови да отпечатат всяка глупост. Помрачаването наистина е било много религиозно време, но също така и тъмна епоха, лишена от знание. Крезимир и братята му изчезнали. Новите монархии били вкопчени в борба с предеите — това са древна каста могъщи Привилегировани. Малко неща са оцелели от този

период. Веднъж ректорът ми каза, че ако притежавахме дори половината знание от Времето на Крезимир, дори и за обикновените хора би настъпил златен век.

— Следователно търсим теология, история и магия.

— Ще успея да те направя библиотекар — отбеляза Ускан.

— Какво знаеш за магията?

— Философията на магията е едно от хобитата ми, макар самият аз да не притежавам мистичен талант. Но дядо ми е бил Привилегирован. Целител. — Секретарят замълча и с очакване погледна Адамат.

— Слушам те — подкани инспекторът.

Ускан се навъси.

— Целител. Най-рядко срещаните Привилегировани. Дори изучаващите обща магия знаят това. Човешкото тяло е тъй сложно, че само един на всеки сто Привилегировани умее да го възстановява дори частично.

— Следователно той е бил рядко проявление.

— Много рядко, Адамат. Небеса, от човек с твоята склонност към детайлите бих очаквал тези неща да са ти известни. Нищо ли не знаеш за магията?

— В общи линии — призна Адамат. Той живееше в свят на улици, граждани и престъпници. Не му оставаше време за магии. Пък и те бяха нещо чуждо. На моменти той се натъкваше на някой и друг Чудак, но по-изявените прояви попадаха под юрисдикцията на кабалистите, с които инспекторът нямаше нищо общо. За магията знаеше само общи неща, запомнени от училище.

— Самият ти си Чудак — рече Ускан. — И имаш третото око.

— Да, но не виждам какво общо...

— И можеш да виждаш излъчването на всички неща, когато го отвориш и се взреш в онова, което Привилегированите наричат Отвъд?

В днешно време Адамат рядко отваряше третото си око. Усецането беше смущаващо. И все пак той действително си спомняше мекото сияние, обгръщащо всичко около него — в онези моменти светът придобиваше пастелни цветове.

— Да.

— Привилегированите умеят да изменят Отвъд. Всеки от техните пръсти се съотнася с един от елементите: огън, земя, въздух,

вода и етер.

— Огънят не е елемент — рече Адамат. — Той се проявява при изгаряне...

— Не ме прекъсвай. Това обяснение се смята за непълно предвид откритията от последното столетие, но за момента не разполагаме с по-добро. И тъй, всеки пръст съответства на един елемент и на влиянието на въпросния Привилегирован, като палецът е най-силен. Привилегированият използва силната си ръка — най-често дясната — за да призовава излъчванията на нещата Отвъд. Веднъж изтеглени в нашия свят, с ръката си той ги насочва.

— А какъв е принципът на действие на барутната магия?

— Проклет да съм, ако зная. Привилегированите мразят барутните магове; по тази причина кабалистите се противят на изучаването им.

— И защо е тази ожесточена омраза? — Адамат бе чувал, че повечето Привилегировани са алергични към барут.

— Защото се страхуват — отвърна Ускан. — Повечето Привилегировани не могат да насочват магиите си по-далеч от километър. А барутните магове са способни да стрелят от два пъти по-дълго разстояние. Кабалистите не обичат да се озовават в неблагоприятно положение. Освен това съм чувал, че докато всички неща — живи, мъртви и елементални — притежават свое излъчване Отвъд, това не се отнася за барута. Нищо чудно, че той изнервя Привилегированите... Така, това е мястото.

Ускан поспря пред поредната лавица. След кратък оглед той изтегли няколко книги и ги подаде на Адамат. Разместването породило облак прах.

— Само една липсва — рече Ускан. — Но и за нея зная къде е. В кабинета на ректора.

— Можем ли да я вземем?

— Ректорът отсъства, замина рано сутринта. А аз нямам ключ от кабинета му. Ще трябва да изчакаме, докато се върне.

Двамата отнесоха книгите до една от масите, където се настаниха да проучват. Отваряйки първата книга, Адамат се навъси.

— Ускан?

Приятелят му въпросително повдигна глава. В следващия миг той вече скачаше на крака и заобикаляше масата. За пръв път Адамат

виждаше подобна проява на пъргавина от секретаря.

— Какво? Кой, в името на ямите, е сторил това?

Първите няколко страници от книгата липсваха, а десетки от следващите бяха частично зачеркнати, сякаш покрити с тъмно мастило. Ускан попи челото си и започна неспокойно да крачи насамнатам.

— Тези книги са безценни — рече той. — Кой би сторил подобно нещо?

Адамат се приведе, за да разгледа книгата. Страниците ѝ бяха изработени от велен, по-дебел от съвременната хартия и четири пъти по-здрав. Разкъсаният ръб бе леко потъмнял.

— Някой Привилегирован — отвърна Адамат.

— Защо реши така?

Инспекторът посочи към остатъците от откъснатите страници:

— Какво друго, освен магия, би могло да обгори страници, без да засегне останалите?

Ускан отново започна да крачи.

— Привилегирован! Крезимир да ги порази. Точно те би трябвало да знаят колко е ценна една книга!

— Определено са знаели. Иначе цялата книга е щяла да бъде изгорена. Да разгледаме и останалите.

И Адамат започна да разлиства следващите книги. Седем от общо единадесет имаха откъснати страници и зачеркнати пасажки. Към края на проверката Ускан кипеше от гняв.

— Само почакай да кажа на ректора! Той с голи ръце ще пребие всички Привилегировани и...

— Тамас ексекутира цялата им кабала.

Ускан застина. Ноздрите му трепнаха, устните му се смръщиха.

— Явно няма да има компенсация за стореното.

Адамат поклати глава:

— Да се съсредоточим над онова, с което разполагаме.

Сред книгите те откриха осем различни места, където зачеркнатият текст може би се отнасяше до Обета на Крезимир. Ала буквите не подлежаха на разчитане.

— Последната книга — рече Адамат. — Онази в кабинета на ректора...

Ускан разсеяно се почеса по главата.

— „В служба на краля“. Много известна творба. Тя изрежда задълженията на кралските кабалисти, длъжни да защитават владетелите на Деветте държави.

Адамат приглади дрехата си.

— Да видим дали не е оставил вратата си отворена.

Ускан върна книгите и леко се затича, за да догони приятеля си.

— Няма да я е оставил отключена. Нека изчакаме, докато се върне. Ректорът цени уединението.

— Аз работя по случай — отвърна инспекторът. Двамата се върнаха в административната сграда.

— Това не ти дава правото да тършуваш из хорските кабинети — рече Ускан. — Пък и както ти казах, вратата ще бъде заключена.

Той се усмихна победоносно, когато вратата изтрака, но не се отмести под натиска на Адамат.

— Няма значение — рече инспекторът, докато приклякваше и измъкваше шперцове, които носеше в ботуша си. Ускан го погледна изумено.

— Какво правиш? Не може да...

— Кога каза, че ще се върне ректорът?

— Някъде привечер — отвърна секретарят, но в следващия момент осъзна грешката си. — Трябваше да кажа, че ще се върне скоро — кипна той, защото Адамат започна да човърка ключалката.

— Ти си ужасен лъжец — отбеляза Адамат.

— Така е. И няма да успея да излъжа ректора, когато той попита кой е влизал в кабинета му.

— Няма да разбере.

— Естествено, че ще разбере, той винаги...

Ключалката щракна; Адамат леко побутна вратата.

Открилият се кабинет определено съответстваше на нещото, което човек очакваше да види в университет. Навсякъде имаше книги и документи. По столовете, масите и дори по пода имаше чинии с недоядена храна. По протежение на целите стени имаше рафтове с книги, достигащи височината на двоен човешки бой — и започнали да се извиват заради претрупаността си.

— Недей да местиш нищо — рече Ускан. — За всяко нещо той си спомня къде го е оставил. Веднага ще разбере, ако... — Той замълча под погледа на Адамат. — Сега ще потърся книгата.

Инспекторът се задържа на прага на мастилената джунгла, докато приятелят му издирваше книгата с ловкостта на учен. Той повдигаше документи, чинии и книги, но всяко нещо връщаше на точното място.

Адамат се надигна на пръсти и огледа стаята.

— Това ли е? — рече той, сочейки към бюрото на ректора.

Ускан измъкна глава изпод креслото.

— Да, тази е.

Адамат предпазливо пристъпи навътре, взе книгата и започна да я разлиства. Ускан надникна над рамото му.

— Няма засегнати страници — обяви инспекторът. Той плъзваше поглед по страниците, дирещ само две думи. Търсеното откри в послеслова, на последната страница.

Адамат зачете на глас:

— *„И те ще пазят Обета на Крезимир с живота си, че ако то бъде престъпено, Деветте са заплашени от гибел.“*

Той огледа околните страници, но на други места фразата не се споменаваше.

— Странно — рече той.

Пръстът на Ускан посочи към гърба на книгата.

— И тук липсват страници — обясни той с треперещ от гняв глас. — Няма го половината послеслов.

Адамат се вгледа по-внимателно. Наистина, и от тази книга бяха откъснати страници. Тя бе подвързана по различен начин, което затрудняваше това да се забележи. Той въздъхна.

— Къде бих могъл да намеря друг екземпляр от тази книга?

Ускан поклати глава.

— Може би в обществения архив. Нопетският университет също може да притежава копие.

— Нямам намерение да пътуващ почти месец заради вероятност — обяви Адамат. Той рязко затвори книгата и я остави обратно върху бюрото на ректора. — Ще трябва да проверя архивите.

— А бунтовете? — възрази Ускан, докато другият се отправяше към вратата.

Адамат спря.

— Сградата ще е заключена — продължи секретарят. — Там се съхранява родословна и данъчна информация. Дори има и хранилище.

Там ще има пазачи, Адамат.

Това щеше да представлява проблем единствено ако го заловяха.

— Благодаря ти за помощта — отвърна инспекторът. — Уведоми ме, ако откриеш нещо ново.

ГЛАВА СЕДМА

Таниел систематично оглеждаше крачещата тълпа и се чудеше за наличието на евентуални проблеми. В града царяха безредици — коли лежаха преобърнати, горяха къщи, по улицата лежаха беззащитни тела. Димът бе надвиснал като завеса над всичко и нямаше намерения да се маха.

Той разгърна скицника си. Страниците се разгърнаха на един портрет на Влора. Таниел поспря за момент, преди да сграбчи книгата с едната си ръка, а с другата да откъсне страницата, да я смачка и да я хвърли на улицата. Накъсаният ръб, останал да стърчи, веднага го накара да съжали за стореното — той нямаше пари да си купи нов скицник. Бе продал всичките си ценности, за да купи диамантен пръстен във Фатраста. Проклетият пръстен, който бе приковал към едно конте в Илеман, нанизан на собствената му шпага. Трябваше да запази пръстена, да го продаде и да си върне част от парите. Съжаляваше, че не бе казал нещо на Влора, притиснала чаршафи пред себе си.

Таниел погледна към близката часовникова кула. Оставаха четири часа до момента, в който войниците на баща му щяха да започнат да възвръщат реда. Тълпата, продължаваща да вилнее и след полунощ, щеше да се изправи срещу хората на фелдмаршал Тамас.

Но имаше вероятност войниците да се затруднят. Тези дни в Адопещ имаше купища отчаяни хора.

— Как ти се струват наемниците? — попита Таниел. Той се приведе, вдигна смачканата рисунка, приглади я и отново я прибра в скицника.

Ка-поел сви рамене, без да откъсва очи от тълпата. Приближаващите бяха предвождани от едър фермер, облечен в захабен гащеризон и стиснал цепеница. Най-вероятно той се бе преместил в града, за да постъпи на работа в някоя фабрика, но не бе могъл да влезе в работническия съюз.

Той видя Таниел и Ка-поел, застанали на прага на затворен магазин, и се обърна към тях, повдигайки импровизираното си оръжие в очакване на нови жертви.

Таниел плъзна пръст по кожената си куртка и го отведе до дръжката на пистолета си.

— Не си търси белята, друже — посъветва младият мъж. Ка-поел стисна юмручета.

Фермерът стоеше загледан в сребърната му значка, изобразяваща барутно буре. Той прошепна нещо на човека край себе си; двамата рязко се обърнаха. Останалите също ги последваха в отстъплението им. Макар и да хвърляха мрачни погледи към Таниел, никой от тях не смееше да предизвика барутен маг.

Таниел въздъхна облекчено.

— Онези двамата се бавят прекалено.

Привилегированата Жулин и неутрализаторът Готън бяха се отделили от тях, за да проследят дирите на преследваната магьосница. Двата бяха заявили, че те възнамеряват да я открият, след което да се върнат да доведат Таниел и Ка-поел. Но те така и не се появяваха и Таниел започваше да си мисли, че наемниците няма и да го сторят.

Ка-поел посочи с палец към гърдата си и заслони очи в жест на дирене.

Таниел кимна:

— Да, зная, че ти също можеш да я намериш, но предпочитам да оставя наемниците да свършат мръсната работа. И без това тях за друго...

Експлозията го блъсна назад, към каменната стена. Ка-поел залитна към него, но Таниел успя да я улови и да я задържи на крака. Подир това той тръсна глава, за да прогони пищенето от ушите си.

Някога Таниел бе присъствал на експлодирането на барутен погреб — складът се бе намирал на половин миля от него, но той пак бе могъл да усети мощността на тогавашната експлозия. Настоящият взрив се доближаваше до нея, ала не бе предизвикан от барут, а от магия.

На няма и две пресечки от тях огромен пламък изригна във въздуха. Той изчезна също тъй бързо, както и се беше появил; разнесоха се писъци. Таниел погледна към спътничката си. Девојката изглеждаше стресната, но невредима.

— Да вървим — подкани я той и сам се затича.

Таниел търчеше, без да обръща внимание на хората около себе си, пръснати по калдъръма. В един момент той се сблъска с някого и залитна, но веднага скочи на крака и продължи, хвърляйки съвсем бегъл поглед към блъснатия.

Едва на втората пробягана крачка той осъзна с кого се е сблъскал — възрастна жена със сива коса, кафяви одеяния и ръкавиците на Привилегирована.

Таниел рязко се извърна и изтегли пистолета.

— Спри! — кресна той.

Ка-поел изникна иззад ъгъла, точно пред дулото му. Таниел сведе оръжие и се затича. Над рамото на девойката той видя как Привилегированата се обръща. Нейните пръсти танцуваха; Таниел почувства горещината на зараждащ се пламък, когато тя докосна Отвъд.

Младият войник сграбчи Ка-поел и се хвърли към земята. Точно навреме, за да отмести и двамата им от пътя на огнено кълбо с големината на юмрук, което прелетя над главите им. Горещината опърли косата му. Таниел повдигна пистолета си и се прицели, отпуснат в барутен транс. Той плавно дръпна спусъка.

Куршумът му щеше да е попаднал в сърцето на жената, ако точно в този момент тя не беше се препънала. Вместо това той прободете рамото ѝ. Тя се изправи, злобно скривила лице.

Таниел се огледа в търсене на прикритие, където да презареди. Един тухлен склад на двадесетина крачки от него щеше да свърши работа.

— Върви — обърна се той към Ка-поел и я изправи на крака.

Докато двамата тичаха, войникът видя как Привилегированата отново раздвижва пръсти. Сам по себе си допирът с Отвъд представляваше смайваща гледка — стига да не беше извършван от човек, възнамеряващ да те убие. Опитните Привилегировани притежаваха контрол над елементите, който им позволяваше да изстрелват огнени снаряди или да насочват мълнии.

Таниел почувства как земята трепери. Двамата успяха да достигнат склада, ала постройката започна да се тресе. Той изкрещя, очакващ, че силите, рушащи постройката, ще достигнат и тях.

Складът се напука, разклати се, но не избухна. От пукнатините сред мазилката изникна дим. Разнесе се пукот, сетне всичко затихна.

Те още бяха живи. Нещо беше спряло магията, която Привилегированата бе запратила срещу тях.

Таниел погледна към спътничката си и бавно си пое дъх.

— Това ти ли беше?

Ка-поел го изгледа неразгадаемо и посочи.

— Да, продължаваме след нея.

Той отново изскочи на улицата, повдигайки заредения си пистолет. Поспря за момент, когато видя Жулин и Готън да търчат насреща им.

Жулин имаше вида на човек, в чийто лик е избухнало буре с барут. Косата ѝ беше опърлена, дрехите ѝ тъмнееха, обгорени. Дори Готън притежаваше стреснат поглед и черни петна по ризата, след като магията изобщо не трябваше да го докосва. Мечът в ръката му бе изгубил повече от педя острие.

— В ямите да се продъните, къде се запиляхте? — рече Таниел. — Трябваше да се върнете и да ме доведете, преди да я подгоните.

— Не ни е изтрябвал никакъв Отличник — грубо отвърна Жулин.

— Тя не трябваше да усеща присъствието ни — каза Готън и засрамено погледна Таниел. — Но ни усети.

— Тя ли е отговорна за това? — Таниел посочи към строшения му меч.

Неутрализаторът изруга и захвърли безполезното оръжие на земята.

— Докато стоим и си говорим, тя се отдалечава — продължи Таниел. — Жулин, опитай се да я притиснеш от едната страна, а аз...

— Нямам намерение да приемам нареждания от теб — прекъсна го жената. — Възнамерявам да я сдавя лично.

Тя намести ръкавиците си и се затича.

Таниел изсумтя и тупна Готън по рамото.

— Тръгвай с мен.

Те поеха по една пресечка, а на следващия булевард завиха и поеха успоредно на Жулин.

— Какво стана? — попита Таниел.

— Открихме я в магазина на един астроном — задъхано започна да обяснява Готън. Пистолетите и мечовете му дрънчаха. —

Обиколихме мястото, уверихме се, че няма други изходи, и заложихме капана. Точно се канехме да нападнем, когато цялата фасада отхвърча. Жулин едва успя да се защити, а мен взривът опърли. Това не би трябвало да се случва. Очаква се, че аз прекъсвам всяко излъчване, което тя може да призове Отвъд — никаква енергия под каквато и да било форма не би трябвало да ме достига. Но не беше така.

— Следователно си имаме работа с могъщ човек.

— Изключително — потвърди Готън.

През една уличка Таниел видя Жулин да притичва по съседния булевард. Той спря и си пое дъх, правейки знак на Готън също да спре. Нещо не беше наред.

— Ка-поел? — извърна се той.

Девојката бе спряла край една уличка. Сега тя повдигна пръст до устните си, полупритворила очи, и посочи по протежение на пресечката.

Таниел кимна на Готън да тръгне първи: присъствието на неутрализатора щеше да обезсмисли заложените капани и запратената насреща им магия.

Пресечката бе пълна с боклуци, кал и фекалии; търкаляха се и няколко прогнили бъчви. Но нямаше място, където човек да се скрие — особено в светлината на пладнешкото слънце.

— Ето там! — Готън се втурна напред, а Таниел различи движение. Той премигна. Имаше едно място, където светлината изглеждаше странно...

Привилегированата се появи, насочвайки ръце към Готън. Неутрализаторът се напрегна.

Въздухът заблестя, разместил пластове заради усилващата се магия. Готън изкрещя, Таниел стреля.

Куршумът отскочи от кожата ѝ, сякаш срещнал метал, и издрънча на земята. При следващото ѝ движение Готън залитна назад и се стовари по гръб.

В тухлената стена бяха вложени метални ръкохватки, отвеждащи към покрива. Привилегированата се закатери по тях с лекотата, полагаща се на далеч по-млада жена: само след мигове тя беше преодоляла двата етажа и вече се намираще сред керемидите, преди Таниел да е успял да презареди. Той вдиша ивица барут и се закатери подир жената.

— Не я оставяй да избяга! — изкрещя той към Готън. Ка-поел изскочи обратно на булеварда, за да следи Привилегированата.

При изкачването си Таниел установи, че жената вече е достигнала съседния покрив. Чула появата му, тя се обърна и запрати огнено кълбо.

В барутния си транс Таниел можеше да зърне излъчването на магията ѝ, да почувства пътя, по който огънят щеше да поеме. Войникът се претърколи встрани и отново скочи на крака. Тя побягна, залитаща по керемидите.

Таниел с лекота преодоля пространството между двата покрива. Заради наклона той изгуби Привилегированата от поглед, в най-високата точка отново я откри, и стреля.

Той отново я уцели, но и този път жената не рухна, макар да бе простреляна право до гръбнака. В най-лошия случай този изстрел трябваше да я повали на земята, а тя почти не трепна!

Таниел изсумтя, прибирайки пистолети, за да ги замени с винтовката. Със следващото движение той сложи щика. Хубаво, щеше да го направи по трудния начин.

В пълен транс един барутен маг бе в състояние да надбяга кон. Затова не беше изненада, че само след две къщи той вече я настигаше. В следващия си скок Привилегированата не успя — тя се подхлъзна и остана да виси вкопчена на ръба.

Таниел се приземи съвсем спокойно и се извърна, готов да забие щика в някое от очите ѝ. Магьосницата пусна ръба и падна на улицата.

След една ругатня и само миг колебание войникът я последва. Дори и в барутния си транс усети болката от съприкосновението със земята. Той се приземи приклепнал; край него Привилегированата вече се изправяше на крака. Той замахна инстинктивно и щикът потъна.

Жената се преви над него; ръката ѝ се намираще на две педи от главата му. Личеше, че някога е била много красива, ала сега кожата ѝ бе сбръчкана. С мъка тя се освободи от щика.

— Ти нямаш никакво понятие за ставащото, момче — тихо го предупреди тя.

Таниел чу как оръжията на Готън дрънчат. Неутрализаторът изникна край него, повдигнал пистолет.

Земята започна да се тресе.

— Прикрий се! — Наемникът скочи между двамата.

Земята се разцепи и изчезна изпод тях. Таниел се сгърчи от стоварилия се върху него натиск. Струваше му се, че е бил натикан в оръдие, за да послужи като заряд. Ушите му писнаха, той се замая.

Навсякъде около тях летяха отломки.

При слягането на прахта Таниел видя, че Готън все още е коленичил над него, скривил лице. Неутрализаторът предпазливо се огледа. Устните му се раздвижиха, но Таниел не чу нищо: светът все още трепереше пред очите му. След миг той също се изправи на крака и се огледа. Замаяният му поглед различи, че Ка-поел се приближава към тях, следвана от Жулин. Околните сгради бяха сринати до основи: мазетата им бяха изпълнени с отломки. Сред тези парчета мазилка и тухла личаха късове кървава плът. Това бяха клетниците, намирали се в тези постройки по време на експлозията — хора, които не бяха се намирали край неутрализатор, който да ги защити с присъствието си.

Таниел бавно си пое дъх.

Жулин пристъпи право до него и го блъсна, което го накара отново да залитне назад. В следващия момент Ка-поел изникна между двамата; острият ѝ поглед накара наемничката да отстъпи назад. Едва след няколко мига слухът на Таниел се възвърна достатъчно, за да може да различи крясъците на Жулин:

— ... я остави да избяга! Остави я да се измъкне! Проклет глупак!

Войникът отново се изправи на крака и внимателно избута Ка-поел встрани.

Жулин пристъпи напред и стовари юмрука си в лицето му. Главата на Таниел отскочи назад. Инстинктивно той улови следващия удар, изви ръката ѝ и я удари на свой ред.

— Успокой се — процеди Таниел и се извърна, за да изплюе кръв. — Тя е мъртва. Никой не би могъл да преживее нещо подобно.

— Не е мъртва. — Страните на Жулин още пламтяха, но тя не посегна отново. — Все още я чувствам. Избягала е.

— Аз я нанизах на щика си. Един лакът стомана! Няма как да остане жива.

— Мислиш, че стоманата може да я нарани? Стомана? Ти наистина не знаеш абсолютно нищо.

Таниел вдиша бавно, за да се успокои, сетне повтори, този път прибавяйки към вдишването щипка барут.

— Ка-поел — обърна се той, — тя още ли е жива?

Девојката обгърна Таниеловата винтовка и плъзна пръст по кръвта, покриваща острието на щика. След като я размаза между пръстите си, тя кимна.

— Можеш ли да я проследиш?

Ка-поел кимна отново.

Жулин се намръщи.

— Дори аз не мога да я проследя — рече тя. — Прикрила е следите си добре. Дори ранена, тя е много по-могъща, отколкото подозирате. Тази хлапачка няма как да я намери.

— Пола?

Ка-поел изсумтя и се извърна. След няколко мига, през които да се ориентира, тя протегна пръст в нужната посока.

— Вече знаем накъде да се отправим — каза Таниел. — Успокой се и гледай колко добре тя умее да проследява. — Той посегна към девојката. — Води.

Таниел повдигна длан пред очите си, за да ги заслони от дъжда, и погледна към Жулин. Тя стоеше над него със скръстени ръце; самодоволната усмивка бе разчупила белега върху лицето ѝ.

— Минаха два дена — каза наемничката. — Признай, че питомната ти дивачка не може да проследи кучката, за да се махнем от този порой и да кажем на Тамас, че има проблем.

— Нима се отказваш тъй лесно?

Таниел продължаваше да рови из канавката, като се стараеше да не се замисля за нещата, които пръстите му докосват. Канавките струпваха всичко, от отпадни продукти до мъртви животни и улични боклуци. По време на буря като тази всичко се отправяше към каналите под града. Но тази шахта бе задръстена, покривайки Таниел до раменете в мръсотия — а това му доставяше толкова удоволствие, колкото и неспирното недоволство на Жулин.

— Пък и сигурно знаеш, че Тамас няма да ви плати, докато не изпълните възложението, нали? — продължи той.

— Ще я намерим — отвърна Жулин. — Просто не днес. Не и в този дъжд. Тя е предизвикала тази буря. Усещам го. Аурата на

облаците се простира Отвъд. Те скриват дирята, но когато се отдръпнат, аз отново ще намеря следите ѝ.

— Ка-поел вече е намерила дирята ѝ. — Таниел се напрегна още малко; бузата му докосна локва. Той напипа нещо твърдо, обви пръсти около него и го изтегли.

— Тя не е спряла да ровичка между калдъръма и да те кара да дълбаеш из каналите от... какво е това?

Таниел се изправи на крака. Сивата буца кал в ръката му изглеждаше като мръсотия, изстъргвана от десетки ботуши. Миризмата го накара да протегне ръка колкото се може по-далеч от себе си. Към буцата бе прилепнало дълго парче дърво. Локвата в краката му бавно започваше да спада.

— Счупен бастун, ако не се лъжа — рече войникът.

Ка-поел се приближи да огледа находката му. Тя я докосна с пръст, отметнала глава нагоре. Неочаквано пръстите ѝ се стрелнаха в буцата и се отдръпнаха.

Жулин се приведе напред.

— Какво е намерила? — В следващия миг тя поклати глава. — Нищо. Глупачка.

Таниел изми ръката си в най-чистата локва, която можеше да намери, сетне си взе ризата и куртката от Готън.

— Зрението ти явно е слабо, Жулин — отвърна войникът. — Това е косъм. Косъм от Привилегированата.

— Не е възможно да е намерила едничък неин косъм сред целия този боклук. А дори и косъмът да е принадлежал на нея, какво ще може да стори с него твоята дивачка?

— Да я намери — сви рамене Таниел.

Ка-поел се отдалечи, разтваряйки торбата си. Няколко мига тя остана с гръб към тях. Когато се обърна, девойката отново нарами торбата и кимна отсечено. Тя се потупа по гърдите и сграбчи нещо невидимо.

Закопчаващият ризата си Таниел се усмихна.

— Пипнахме я.

Четиримата спряха файтон. Ка-поел се качи на капрата, за да насочва кочияша, а Таниел, Жулин и Готън се покатериха в купето. Жулин изсумтя презрително веднага щом вратата се затвори.

— Ти смърдиш — заяви тя. — Предпочитам да стоя на дъжда, отколкото сред тази воня. Ще пътувам отвън.

Жулин се намести отзад и каретата потегли.

— Ка-поел наистина ли може да открие Привилегированата само с един косъм? — попита Готън след няколко минути мълчание. Подскачането на каретата ги блъскаше върху тясната седалка.

— Само по един косъм е трудно — отвърна Таниел. — По-добре е, ако има повече неща. Кръвта от щика ми, огризка от нокът (тя си гризе ноктите), мигла. Нещата са свързани и се натрупват. Колкото повече са те, толкова по-лесно ѝ е да я проследи. А ние се нуждаем от точно място, за да успеем да я открием.

Таниел разтвори скицника си и започна да го разгръща. За момент той спря при рисунката на Влора, преди да достигне до недовършената скица на Привилегированата. Скицираше я по памет, но пак имаше предимство пред останалите в това отношение: те не бяха получили възможност да се вгледат в лицето ѝ.

Когато приключи, Таниел затвори скицника и отново го прибра във вътрешния си джоб.

— Какъв е принципът на нейната магия? — попита Готън.

— Нямам представа. Никога не съм я виждал да прави магия. Поне не и онова, което ние разбираме като магия. Тя не движи пръсти, не призовава елементални излъчвания.

Таниел отдавна бе спрял да се опитва да разгадае това.

Наемникът замълча. Подир около минута той се подсмихна и без да поглежда към събеседника си обяви:

— Двамата с Жулин склучихме облог.

Таниел изсипа ивица барут върху ръката си и я доближи до ноздрата си.

— Какъв облог?

— Жулин смята, че ти спиш с дивачката. Аз смятам, че не си го правил.

— Този облог не е особено пристоеен — отбеляза Таниел.

— И двамата сме войници — усмихна се още по-широко Готън.

— И на колко се обзаложихте?

— Сто крана.

— Дотук с прехвалената женска интуиция. Кажи ѝ, че ти дължи стотарка.

— Както си и знаех — рече Готън. — Мъжете са много по-лесни за разчитане. На моменти ти наистина се взираш в дивачката по особен начин, но с погледа на копнеещ, а не на любовник.

Таниел се навъси към неутрализатора и се размърда неловко. При други обстоятелства би го призовал на дуел. Но сега... както Готън бе казал, и двамата бяха войници.

— Тя е още дете — каза Таниел. — Пък и през цялото време, през което я познавах, бях сгоден за друга.

— Моите поздравления.

— Годещът е анулиран.

— Съжалявам — рече Готън и се извърна.

Таниел изсипа още една ивица върху ръката си и пренебрежително размаха кутията.

След като вдиша барута, той отпусна глава към стената и се заслуша в тропота на дъжда и на копитата. И в тракането на колелата. Имаше много звуци, които да заглушат мислите му.

Къде ли беше Влора в този момент? Може би тя точно пристигаше в Адопещ. Може би вече бе пристигнала и беше заминала по някаква задача, възложена ѝ от Тамас...

Той не беше престанал да пропъжда този въпрос, откакто бе приковал онова конте към стената. Какво се беше объркало? Със заминаването си за Фатраста той беше допуснал грешка. Не трябваше да се забърква в чужда война, само за да впечатли Тамас. Беше оставил Влора прекалено дълго. Мъжът, с когото тя му беше изневерила, бе опитен съблазнител — вината не беше нейна.

Таниел стисна юмрук в опит да овладее гнева си. Дали раздразнението му произтичаше от неговата обич към нея? Или той се гневеше, защото друг мъж бе покварил неговата жена? И дали изобщо за Влора можеше да се каже, че е *негова*? Той не можеше да си спомни време, в което двамата да не са били сгодени. Тамас бе използвал всяка възможна ситуация, за да насърчава близостта между двамата. Защото Влора беше умел барутен маг; имаше голяма вероятност децата от подобен съюз също да наследят тези умения. Тя по-скоро беше бъдещата снаха на Тамас, отколкото бъдещата съпруга на Таниел.

Тази мисъл той погълна заедно със задоволството от разочарованието на Тамас. Сега нямаше да му се налага изобщо да

склучва брак. А можеше да се ожени по собствен избор, не за някаква предварително нарочена магьосница. Може би за Ка-поел.

Той се засмя, без да обръща внимание на погледа на Готън. Да, Тамас щеше да подивее, ако Таниел се оженеше за дивачка.

Таниел притихна и устоя на изкушението да разтвори скицника си на откъснатата страница.

— Тази част от града е страшно хубава — отбеляза Готън, изтръгвайки го от мислите му. Неутрализаторът бе открехнал пердето, за да наднича навън. Няколко мига по-късно каретата спря. Таниел отвори вратата.

Бяха навлезли в Самаилския квартал. Гъст дим бе надвиснал над целия град и се смесваше с дъжда. Мястото бе притихнало — още преди два дни тълпата се бе усмирила, оставяйки подире си руини на мястото на някогашните палати.

Но това имение бе останало непокътнато. Къщата бе триетажна, изградена от сиви каменни блокове — приличаше на умалено копие на някогашните замъци. Стените бяха почернели от околните огньове, но самата сграда стоеше незасегната. И беше лесно да се види защо.

Около бойниците стояха войници. Паветата от улицата бяха използвани за построяването на еднометрова стена пред главната порта. Зад тази стена също стояха войници, приготвили мускетите си за стрелба. С открита неприязън те наблюдаваха спрялата карета.

Таниел скочи на земята. Жулин вече беше слязла и си слагаше ръкавиците. Ка-поел слезе от капрата.

— Чий е този дом? — обърна се Таниел към кочияша.

Запитаният се почеса по брадичката:

— На генерал Уестивън.

Взвод войници изникнаха от къщата и се отправиха право към тях. Стомахът на Таниел се сви. Приближаващите се носеха познатите до болка сиво-бели униформи и шапка с перо на кралските хилмани. Гвардейците трябваше да са избити. А ето че те охраняваха дома на бившия началник на кралската гвардия. Генерал Уестивън бе почти на осемдесет, възрастен във всяко едно отношение, но се говореше, че дори и на тази възраст той е запазил остротата на ума си.

Това беше единственият адрански военен, който можеше да съперничи на Тамас.

— Генералът в града ли е? — попита Таниел. Тамас несъмнено трябваше да се е погрижил за него. Невъзможно беше плановете му да са го пропуснали.

— Чух слух, че се бил върнал — рече кочияшът. — Бил на ваканция в Нови, но се върнал вчера.

Таниел погледна към Ка-поел.

— Сигурна ли си, че тя е тук?

Ка-поел кимна. Таниел изруга.

Хилманите спряха на пет крачки от Таниел. Предвождаше ги възрастен капитан с кисело лице. Той беше по-висок от Таниел с близо педя; когато той забеляза значката, изобразяваща барутно буре, гвардеецът се озъби презрително.

— В тази къща има жена — заговори Таниел, отпуснал ръка край пистолета си. — Привилегирована. Дошъл съм да я арестувам в името на фелдмаршал Тамас.

— Тук имената на предателите не значат нищо, хлапако.

— Значи признавате, че я укривате?

— Тя е гостенка на генерала — отвърна капитанът.

Гостенка. Хилмани под командването на генерал Уестивън, а сега разполагаха и с Привилегирована? Тази територия ставаше опасна.

По прозорците на дома и сред парапета бяха готови пушки за стрелба. Капитанът носеше пистолет и меч. Двама от войниците му носеха дългоцевни оръжия, към които бяха прикрепени метални кутии със сгъстен въздух. Тези оръжия бяха специално проектирани да остават незасегнати от влиянието на барутен маг. Несъмнено стрелците в къщата също разполагаха с подобно въоръжение.

С помощта на Жулин и неутрализатора той би могъл да си пробие път. Само с войниците щеше да се справи. Но те разполагаха с подкрепата на Привилегирована.

Той почувства как Жулин се готви да се пресегне Отвъд, затова повдигна ръка.

— Спри — каза той.

— Как ли пък не — отвърна Жулин. — Ще изпепеля всички тези...

— Готън, усмири я — продължи Таниел. Той трябваше да се махне и да предупреди Тамас. Генерал Уестивън нямаше да се нуждае

от много време, за да събере силите си — щеше да нападне веднага, право в целта. — Тръгваме си.

— Капитане — каза един от гвардейците, — това е Таниел Двустрелни.

Капитанът присви очи.

— Никъде няма да ходиш, Двустрелни.

— В каретата, бързо. Карай, кочияшо! — нареди Таниел.

Войниците започнаха да повдигат оръжия. Таниел скочи към стъпалото на каретата и в движение се извърна, прострелвайки един от гвардейците в гърдите. Изпразнения пистолет той хвърли през прозореца и насочи сетивата си към останалите войници, дирейки барут. Двама от тях носеха стандартни мускети, а капитанът имаше пистолет.

Той веднага намери барутните им рогове. Искрица от мисълта му докосна черния прах.

Взривът едва не го изхвърли от каретата. Конете изреваха; Таниел се вкопчи в купето, за да не бъде изтърсен. За миг той се обърна назад. Експлозията бе разкъсала капитана на две; един от войниците се мъчеше да се надигне. Останалите представляваха кървави късове. Никой не стреля по отдалечаващата се карета.

Когато кочияшът най-сетне овладя животните си, Таниел пъкна глава в купето.

— Аз щях да ги разкъсам — каза Жулин.

— И да причиниш смъртта на всички ни. Най-малко две дузини войници с въздушни пушки дебнеха в къщата, да не говорим за самата Привилегирована. Вие двамата слезте и дръжте дома под око. Ако тя се махне, последвайте я, но не се опитвайте да влизате в битка.

— А ти къде отиваш? — попита Готън.

— Да предупредя баща си.

Таниел се премести при кочияша и му даде знак да забави ход. Наемниците скочиха на земята и изчезнаха в една пресечка.

Тайно той се надяваше, че двамата няма да се подчинят на нареждането му и ще бъдат убити — така повече нямаше да му се налага да се занимава с тях. Но неутрализаторът му беше нужен.

— Ще бъдеш обезщетен — обърна се той към кочияша.

Мъжът кимна, макар и все още стиснал устни.

— Карай към Благородническата палата — продължи Таниел. —
И бързо.

ГЛАВА ОСМА

— Олем — рече Тамас, — знаеш ли, че за мен има написана биография?

Олем, застанал свободно край вратата, отвърна лениво:

— Не, сър, не знаех.

— Малцина знаят. — Фелдмаршалът събра пръстите си в пирамида и се загледа във вратата. — Кралската кабала изкупи всички копия и ги изгори. Или поне повечето от тях. А авторът, лорд Самърсет, изпадна в немилост пред короната и бе прогонен от Адро.

— Кабалистите не са останали доволни от начина, по който ви е описал?

— Нищо подобно. Той се изказваше с изключително одобрение за барутните магове. Беше писал, че те са удивително модерно оръжие, което някой ден изцяло ще замени Привилегированите.

— Опасно заключение.

Тамас кимна.

— Аз притежавам достатъчна суета, за да оценя книгата по достойнство.

— Какво е писал той за вас?

— Самърсет заявява, че бракът ми ме е направил консервативен, че раждането на сина ми ми е дало милост, а смъртта на съпругата ми е калила и двете качества с обективност, която ги е направила полезни. Казва, че моето издигане до фелдмаршал по време на гурланската кампания е най-доброто нещо, случвало се на адранската армия през последните хиляда години. — Тамас махна с ръка. — По-голямата част е глупост. Но във връзка с това трябва да ти кажа нещо.

— Слушам ви, сър.

— Има моменти, в които не чувствам никакво състрадание или желание за справедливост, а единствено чист гняв. Моменти, в които отново се чувствам на двадесет и разрешението на всеки проблем се крие в дуел с пистолети от двадесет крачки. Олем, това е най-опасното чувство за един главнокомандващ. Ето защо ще искам следното от теб.

Ако някога забележиш, че съм на път да избухна, искам да ми кажеш. Без заобикалки, без увъртания. Просто ми казваш в прав текст. Ще можеш ли?

— Тъй вярно, сър — рече Олем.

— Хубаво. Тогава кажи на Влора да влезе.

Бившата годеница на сина му влезе с немалко смущение: мнозина смятаха Тамас за безчувствен. Самият той бе подсилвал това впечатление. Може би синът му бе страдал заради това. Но Тамас знаеше, че под пресметливата му външност се крие избухлив характер. А точно сега за първи път в живота му му се искаше да простреля жена.

Той склочи пръсти на плота пред себе си. И застопори устата си в многозначителната пауза между усмивка и смръщване.

Влора беше тъмнокоса красавица с класическа фигура, широки бедра и малка гръд, подчертана от тясната синя униформа. Тя произхождаше от знатен род: покойният ѝ баща бе на-барон, прахосал богатствата си с неумели сделки. Последните от семейните средства той бе вложил във фатрастанска златна мина — изчерпала се два месеца след началото на добива. Година след този провал той бе починал, оставяйки десетгодишната си дъщеря. Сабон беше я намерил месеци по-късно, настанена в пансион от далечните си роднини — изоставено дете, но притежаващо удивителен талант. Влора умееше да подпалва барут не от десетина крачки, както правеха повечето Отличници, а от стотици метри. Тамас я бе взел под своята закрила и ѝ беше осигурил кариера в армията. Но къде беше допуснал грешка?

— Барутен маг Влора се явява в отговор на нареждането ви, сър.

Тамас трепна. Тя се бе обръщала към него на малко име още от четиринадесетгодишна. И никой не бе посмял да коментира фамилиарността ѝ. Към него тя се отнасяше като към баща повече от Таниел.

— Седни — заповяда Тамас.

Тя се подчини.

— Сабон запозна ли те със ситуацията?

Той усещаше как тя изучава лицето му, затова задържа погледа си над главата ѝ.

— Изгубили сме много бойци, сър — отвърна тя. — Много приятели.

— Сериозен удар срещу барутната кабала. По тази причина се нуждаем от магове. Искаше ми се да можеше да те оставя...

В Илеманския университет, мислено довърши той. Където тя щеше да продължи да се образова и да изменя на сина му.

— Нужна си ми тук — каза Тамас след миг мълчание.

— На ваше разположение съм.

— Ще те изпратя със седемдесет и пети полк в северния край на града. Там има бунтовници, които трябва да...

Тамас замълча, защото на вратата се почука. Олем надникна навън и размени няколко думи шепнешком със стоящия отвън, след като прие съобщението.

— Тамас — поде Влора. — Бих искала да служа с Таниел, ако това е възможно.

Тамас почувства как тялото му трепва гневно и с мъка овладя гнева си.

— Без фамилиарности, войнико — процеди той. — Не, не е възможно. Градът трябва да бъде прочистен. Ти ще бъдеш зачислена към седемдесет и пети полк.

Той не можеше да подложи Таниел на това. Той беше студен, а не жесток.

Олем размаха посланието.

— Простете, сър.

— Какво има?

— Проблеми.

— Какви проблеми?

— Момчетата са се натъкнали на барикади.

— Е, и?

— Големи барикади, сър, макар и струпани набързо, много добре организирани. Не става дума за обикновени обирджии.

— Къде?

— Центестършир.

— Това се намира на по-малко от два километра от нас. Хората ни проучили ли са барикадите?

— Тъй вярно — потвърди Олем с мрачен вид. — Роялисти, сър.

— Все някога те трябваше да изпълзят — промърмори Тамас. — Верни служители на краля, макар и без крал. Каква е числеността им?

— Още не се знае. Барикадите са изникнали тази нощ.

— Каква част от града държат?

— Казах ви, сър: Центестършир.

— Целият център на града?

Олем кимна.

— Проклятие. — Тамас се облегна в стола си. При това погледът му попадна върху Влора, а гневът му към нея се сля с гнева към глупци, готови да се жертват в името на мъртъв монарх. Ръцете му започнаха да треперят. — Защо? — неволно процеди той. Тамас веднага се укори. Той умееше да се сдържа много по-добре. Той си наложи да погледне Влора в очите. *Защо предаде сина ми?*

Насреща си той видя мъка. Погледа на самотно и тъжно момиче. Очите на дете, допуснало ужасна грешка. Той побесня. Столът му изхвърча назад, изблъскан.

— Сър! — остро каза Олем.

— Какво? — буквално изкрещя Тамас.

— Сега не е нито времето, нито мястото, сър.

Тамас усети как устните му се движат безмълвно. И си припомни заръката, която бе дал само преди минути.

Вратата на кабинета се отвори рязко. Таниел нахлу задъхан, явно изкачвал и петте етажа тичешком. При вида на Влора той застина.

Младата жена се изправи.

— Таниел.

— Какво има? — попита Тамас. Спокойствието в гласа му бе наложено със сила.

— Генерал Уестивън укрива Привилегированата.

— Уестивън е на почивка в Нови. Погрижих се за това преди преврата.

— Върнал се е вчера. Току-що пристигам от дома му. Къщата се охранява най-малко от две дузини гвардейци. Привилегированата е вътре, но ние нямаше как да си пробием път. Тя е негова гостенка.

— Той трябва да е извън града. Може просто да използват дома му като временен щаб.

Таниел пристъпи навътре, подминавайки Влора. Без да откъсва очи от баща си, той отвърна:

— Ако Уестивън е в града, той ще действа бързо. Във всеки един момент може да атакува.

Тамас се облегна назад, замислен. Генерал Уестивън, бившият предводител на кралската гвардия, беше жива легенда. Той се ползваше с уважението и на благородници, и на простолюдни и беше печелил сражения из половината свят. Генералът беше един от малцината военни, които Тамас признаваше за равни. И беше роялист до мозъка на костите си.

Фелдмаршалът придърпа кутията с пистолетите и започна да зарежда единия.

— Олем, изгони от сградата всички, които не принадлежат към седма бригада. Когато я обезопасим, ще се погрижим за барикадите. Възможно е те да са свързани с генерал Уестивън.

Олем тичешком напусна кабинета.

Останалите последваха Тамас в коридора и надолу по стълбите. Олем ги пресрещна на втория етаж. Сградата гъмжеше от народ — цивилни, земеделци, бедни търговци. Изглеждаше, че половината град се е струпал тук. Телохраниелят трябваше да си пробива път сред тълпата.

— Сър — поде Олем, — в сградата има прекалено много хора. Ще се нуждаем от часове, за да опразним всички стаи.

Тамас се навъси.

— Какво правят всички те тук? — Беше се образувала опашка, чието начало не се виждаше. Фелдмаршалът сграбчи най-близкия от чакащите, металургист, доколкото можеше да се съди по работните му дрехи и по значката. — Ти защо си тук?

Работникът трепна.

— Простете, сър, дошли сме да се оплачем от новите данъци. — Той протегна ръка към останалите чакащи. — Всички ние сме дошли по тази причина.

— Нови данъци не са били налагани — рече Тамас.

— За краля!

Край ухото на Тамас изпищя изстрел; работникът се свлече на земята, преди да е успял да изтегли кинжала си. Влора вече презареждаше пистолета си. Таниел, стоящ от другата страна на Тамас, бе изтеглил и двата си пистолета.

В цялата зала избухна паника. Плащове и палта биваха захвърляни, изпод тях изникваха мечове, кинжали и пистолети —

неколцина дори носеха мускети. Струпалите се граждани се превърнаха във вълнобурна тълпа.

Всички те се нахвърлиха върху Тамас със същия вик: „За краля!“

Олем скочи към фелдмаршала, изпразвайки пистолета си. В следващия момент телохранителят изтегли сабята си и в рамките на три мига посече също толкова роялисти. Тамас изтегли меча си и изрева:

— При мен, войници от седма бригада!

Неподготвените войници биваха посичани. Роялистите бяха успели да изпълнят залата, задействайки капана си. Но те не бяха очаквали трима барутни магове и дисциплинираната ярост на Олем.

— Качете се обратно на горния етаж, сър — извика телохранителят.

Четиримата започнаха да си проправят път към стълбището. Роялистите нападаха едновременно, стараещи се да се възползват от превъзхождащата си численост. Тамас пристъпи редом до Олем, за да удържа наплива, а Влора и Таниел стреляха иззад тях. Над стълбището надвисваше облак от барутен дим. Тамас го вдъхваше с пълни гърди.

Сиво-бели униформи изникнаха в преддверието. Хилмани — остатъкът от личната охрана на Мануч. Те бяха дванадесетима и носеха въздушни пушки с щикове. Това не бяха обикновени фанатици, а дисциплинирани убийци, много по-добри от войниците, на които Тамас можеше да се позове в момента. Единствено смъртта можеше да спре устрема на тези гвардейци.

Хилманите носеха оръжия със сгъстен въздух, но за останалите роялисти това не важеше. Тамас почувства как Влора подпалва барутен рог; един от контрареволуционерите край приближаващите се гвардейци избухна, поваляйки двама от тях. Самият фелдмаршал задейства барута в един неизпразнен мускет. Неочакваният взрив пръсна главата на намираща се край стрелеца жена.

Четиримата се оттеглиха до третия етаж, преследвани от гвардейците. Те поемаха към четвъртия, когато дочуха пукота на въздушните оръжия. Този звук винаги смразяваше кръвта на всеки Отличник, защото той знаеше, че въпросните изстрели са насочени специално към него.

Влора се спъна в едно от стъпалата и залитна. Таниел скочи обратно надолу, прикрепяйки щика си, за да пресрещне

приближаващия се гвардеец. С едно бързо движение барутният маг преряза гърлото на хилмана и се обърна да посрещне следващия противник. Въпросният беше почти с една глава по-висок и по-едър от него, но тази разлика не му помогна срещу удара с приклад, стоварил се в носа му. Гвардеецът се свлече на стълбите.

Тамас се чувстваше горд от уменията на сина си. Таниел беше стрелец, но притежаваше и безмилостни умения за близък бой.

Таниел се приготви да се нахвърли към четиримата оставащи гвардейци.

— Назад, Таниел! — нареди фелдмаршалът и взе Влора на ръце. Заради барутния транс той не усещаше тежестта ѝ. Тя стискаше зъби от болка. — Засегната ли е костта?

Тя поклати глава.

Тамас чу пукот; куршумът облиза лявото му рамо, прелитайки на сантиметри от главата на Влора. Той се обърна към дулото на изпразнената въздушна пушка, чийто щик вече политаше към стомаха му.

Фелдмаршалът пренесе тежестта ѝ върху едната си ръка, а с другата изтегли пистолета и стреля веднага. Гвардеецът се свлече, прострелян в окото.

Когато Тамас достигна петия етаж, и последните хилмани лежаха мъртви на стълбите. Там той и хората му спряха, за да направят оценка на състоянието си. Олем бе получил няколко рани, които трябваше да бъдат защити, но никоя от тях не бе сериозна. Куршумът, преминал през бедрото на Влора, не беше засегнал костта; тя щеше да се оправи. Таниел беше невредим — все още погълнат от ожесточението на битката, той обърсваше щика си.

В даден момент Ка-поел се бе присъединила към тях. Червенокосото девойче миришеше на сяр, а ръцете му бяха черни. То бършеше ръце в дрехата си и се усмихна, когато забеляза погледа на Тамас.

От долния етаж долитаха изстрели и къntenето на остриета. Тамас бавно си пое дъх, заслушан в сърцето на Влора. И двамата се бяха облегли на стената; тя бе отпуснала глава върху рамото му. Той се отдръпна.

Откъм стълбите долетяха стъпки; миг по-късно на площадката изникна Сабон. По ръкава на куртката му личаха барутни петна; едната

му ръка бе разсечена. При вида им той видимо си отдъхна.

— Някой ранен? — попита смуглокожият.

— Дребна работа — отвърна Тамас. — Тебе къде те завари суматохата?

— В офицерската столова. Онези изникнаха от нищото.

— Жертви? — попита фелдмаршалът. Тонът му питаше за важни хора.

— Неколцина — отвърна Сабон и поклати глава, разпознал незададения въпрос. — Имахме си работа предимно с паплач. Те ни изненадаха, но щом хората се организираха, почти нямаше битка. Гвардейците се бяха насочили право към теб.

— Сградата обезопасена ли е?

— Работим по въпроса.

— Пленници? — продължаваше да разпитва Тамас.

— Най-малко две дузини се предадоха веднага. Още четиридесет ранени. Всички те са хора на генерал Уестивън.

— Зная. — Тамас пристъпи до сина си и отпусна ръка върху рамото му. — Добра работа, Таниел.

Таниел отдели щика и го прибра, след което нарами пушката. След един кос поглед към Влора той кимна на Тамас.

— Дългът зове, сър.

Тамас наблюдаваше как Таниел слиза по стълбите, следван от дивачката. Той усещаше, че трябва да каже още нещо. Но не беше сигурен какво.

— Сабон?

— Слушам?

— Свържи се с лейди Винцеслав. Кажй й, че се нуждаем от войниците й. Проклет да съм, ако изпратя собствените си хора срещу барикадите на Уестивън. Организирайте команден пункт недалеч от тях. Влора... — За момент той замълча. — Върви със Сабон. Ти ще бъдеш зачислена към щаба ми.

— Таниел!

Таниел спря на площадката и погледна обратно нагоре, без да е сигурен дали да изчака. Той не искаше да слуша повикалия го глас.

Едно от близките тела се размърда под допира на ботуша му. Този гвардеец Таниел лично бе изкормил с щика си; сега хилманът се взираше с омраза насреща му. Раненият стискаше зъби, решен да не издаде болката си; въпреки това тя личеше. Струваше ли си да вика лекар за него? Раната бе смъртоносна.

— Ти няма да доживееш до края на седмицата — каза Таниел, прикляквайки до него.

— Предател — прошепна гвардеецът.

— Искаш ли да останеш жив още няколко дни, за да бъдеш подложен на разпит? — попита Таниел. — Или да сложиш край сега?

Погледът на хилмана издаваше страданието му. Гласно той не каза нищо.

Таниел свали колана си и го сгъна.

— Захапи.

Гвардеецът го стори.

Всичко беше въпрос на секунди. Таниел избърса ножа си в униформата му и издърпа колана от челюстите му, за да си го сложи обратно. Защо той се занимаваше с подобни неща? В момента трябваше да се намира в университета и да се занася с момичетата.

Той се опита да си припомни последния път, в който бе срещал момиче. През първата си нощ във Фатраста, преди войната да започне, в един пристанищен бар той се бе запознал с девойка, с която бе флиртувал цяла нощ. С малко повече алкохол той би спал с нея, но не бе го сторил, защото не беше забравил Влора. Къде ли беше тази девойка сега? Той още пазеше нейна рисунка в скицника си.

Хилманът лежеше в краката му, намерил покой въпреки разпорения си стомах и алената линия, разсякла гърлото му. Ка-поел стоеше на няколко крачки от трупа и напрегнато се взираше в него.

— Да вървим — рече ѝ Таниел.

— Таниел, почакай.

В бързането си Влора стъпи накриво, залитна и трябваше да се вкопчи в перилата. Тя седна напред стълбите, притиснала длан върху раната си.

За момент двамата останаха загледани един в друг. Влора първа сведе поглед, към тялото в краката му.

— Как си?

— Жив — отвърна Таниел.

Последваха няколко мига мълчание. Таниел дочуваше приглушения от разстоянието глас на баща си. Неочакваната атака по никакъв начин не беше впечатлила Тамас. Същински пълководец.

Двама изкачващи се войници ги подминаха, друг слизаше надолу. От залата на първия етаж долиташе глъч, защото пленниците биваха подреждани.

— Прости ми — каза Влора.

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Таниел потисна импулса си да изтича до нея и да я успокои. Той усещаше болката ѝ, физическа и емоционална, но барутният транс предотвратяваше реакция. А и самият той нямаше намерение да се поддава на това влияние.

Таниел пхна палец в халката на панталона си и издаде челюст.

— Да вървим — обърна се той към Ка-поел.

Адамат раздразнено стисна зъби. Седем дена бяха изминали от преврата. Седем дена, откакто той бе посетил Ускан в търсене на отговори, а бе открил единствено още въпроси. Кой беше късал страници от библиотечни книги, посветени на религия и магия? Кой беше задигнал другите книги? И какво, в името на ямите, беше Обета на Крезимир?

В пекарския квартал той слезе от наемния файтон, за да си купи пай с месо, сетне продължи пътуването си по оръжейната улица. Тук миризмата на смазочно масло, дим и барут се виеше сред многобройните работилници и леярни. И шумът бе по-гръмък от обичайното. Тълпите бяха по-гъсти. На прага на всеки магазин седеше момче с купчина хартия, което приемаше нареждания и изреждаше числа. Из улицата крачеха скъпи дрехи и реднически мундири. На ъгъла стоеше вестоносец, който крещеше, че новата пушка „Хруш“ не бива да липсва в никой дом, чийто стопанин е загрижен за близките си. Оръжейните майстори разпродаваха пушките със същата бързина, с която ги изработваха.

Адамат се зае да преглежда днешния вестник. В него се споменаваха, че Таниел Двустрелни се бил завърнал в града, герой от фатрастанската война за независимост.

Сега той бил по следите на избягала Привилегирована. Според някои въпросната принадлежала към кралската кабала, други я сочеха

за шпионка от Кез, изпратена да наблюдава барутните магове на Тамас. Във всеки случай жертвите от преследването бяха налице — и бяха десетки.

Адамат се надяваше, че Привилегированата или ще бъде заловена, или ще избяга от града, преди да се е проляла още кръв. В приближаващия сблъсък между Уестивън и Тамас щеше да се пролее достатъчно.

Роялистите бяха окупирали Центестършир, почти цялата средна част на Адопещ. Те бяха опитали да нанесат изненадващ удар срещу Тамас, но бяха отблъснати. И сега градът бе притихнал в очакване. Почти осемдесетгодишният генерал Уестивън бе събрал всички роялисти в града и бе издигнал достатъчно барикади, за да спре цяла армия. И всичко това само в една нощ. Фелдмаршалът бе отвърнал с призоваването на два легиона наемници от *Крилете на Адом* и разполагането на оръдия. До този момент не беше се стигало до престрелка. И двамата военни бяха достатъчно опитни, за да не горят от желание да превръщат центъра на Адопещ в бойно поле.

Случващото се беше истински кошмар. Двама от най-заслужилите пълководци от Деветте държави се изправяха един срещу друг в милионен град. В подобен сблъсък просто не можеше да се говори за победители.

Въпреки това животът не беше спрял. Хората все още се нуждаеха да работят, да ядат. Онези, които не бяха пряко замесени в този конфликт, се държаха настрана. Тамас бе свършил отлична работа с поддържането на реда.

По дразнещо стечение на обстоятелствата архивът, където Адамат се надяваше да открие копия от нужните му книги, се намираще зад барикадите на роялистите. Това не беше място, където той бе склонен да отиде сам.

Каретата спря пред триетажна сграда, указваща края на странична уличка в Талиан — бедната част на Адопещ. На тази улица имаше само един вход — двукрила зеленикава врата. Едното ѝ крило бе затворено и застопорено заради ронещата се мазилка. Другото бе откренато; край него стоеше облеган дребен мъж.

Адамат свали шапката и бастуна си с една ръка, възложил на другата да търси носна кърпичка. Той плати на кочияша и се отправи към вратата, изпроводен от тракането на отдалечаващия се файтон.

— Откъде си намерил ябълка по това време на годината, Йерам?
Приключил с обърсването на носа, Адамат прибра кърпичката обратно в джоба си.

Портиерът разкри криви зъби в усмивка.

— Добър вечер, сър. От около месец не бяхме ви виждали. — Той отхапа от ябълката си. — Братовчед ми има магазин край пекарския квартал; получава пресни плодове през цялата година.

— Говори се, че може да се стигне до война с Кез — рече Адамат. — Ще ти се наложи да чакаш до есента за нови ябълки.

Йерам скриви лице.

— Такъв ми е късметът.

— Как вървят двубоите днес?

От шапката си Йерам измъкна ухабено парче хартия и се загледа в него.

— Сусмит спечели три поредни, а Формайкъл спечели два пъти. И двамата изглеждат грохнали, обаче организаторът казва, че трябва да се бият пак.

— След пет мача между двамата? — изсумтя Адамат. — Ще бъде жалка гледка. Няма да могат да се държат на краката си.

— Туй казват всички, затова няма много залози. Иначе всички, дето залагат, залагат на Формайкъл.

— Сусмит удря здравата.

Йерам го погледна лукаво.

— Стига да успее да удари. Формайкъл е по-отпочинал, по-млад и наполовина по-лек от Сусмит.

— Вие, младите, винаги бързате да отписвате опита — отбеляза Адамат.

Йерам прихна и продължи делово:

— Какво ще бъде?

От задния си джоб той измъкна сгънат лист, покрит с петна и зачеркнати линии. Него той опря направо на рамката и приготви късче въглен.

— Какъв е коефициентът? — на свой ред попита Адамат.

Йерам се почеса по бузата, при което остави петънце.

— Давам ви девет към едно.

Адамат повдигна вежди.

— Пиши ме двадесет и пет, на Сусмит.

— Рисковано — изсумтя Йерам. — Но пък разбирам.

Той вписа залога, сгъна листа и го натъпка обратно в джоба си. Адамат знаеше, че в действителност записването не е било нужно: паметта на Йерам почти не отстъпваше на неговата, и то без да е чудатост. Йерам никога не забравяше нечие лице, никога не забравяше залог и никога не изплащаше погрешно, макар насреща му да биваха отправяни подобни обвинения. Но в последно време това не бе се случвало, не и откакто боксовият ринг бе преминал под грижите на Съдържателя. Последният се отнасяше особено сериозно към хората, наскърбяващи служителите му.

Единствената светлина в помещението идваше от правоъгълните прозорци, разположени високо в тавана. Адамат трябваше да преодолее няколко завеси, които приглушаваха шума и скриваха вътрешността от погледи. Вътрешността на постройката бе заета от една-единствена зала, отдавна разчистена, с няколко трибуни и оградени паравани, зад които участниците да се оттеглят в почивка. В средата на залата се намиреше мястото, предало името си и на самата постройка — арената. Тя бе с диаметър двадесет крачки, четири стъпки вдадена в пода.

Рамката на трибуна ограждаше арената, издигайки се почти до покрива. Адамат навлезе сред нея и прекоси до самия ръб на ринга. Всички места бяха заети — сред няколкостотинте присъстващи личаха господа с бастуни и шапки, улични работници и дори двама полицаи (черните наметала и униформените им шапки веднага биеха на очи).

Преди десет минути бе приключил поредният мач; работниците от Арената посипваха стърготини върху кървавите петна. Тихо мълвене изпълваше залата, нетърпеливо заради предстоящото насилие. Адамат вдишваше пот, мръсотия и миризмата на гняв. Той бавно изпусна дъха си. Боксът с голи ръце бе варварски, дивашки спорт. *Забавен спорт*, мислено си каза инспекторът и се усмихна.

Следващият му дъх донесе миризмата на прасе. Неотдавна Арената бе изпълнявала ролята на кочина. Преди това? Може би магазини — по времето, когато Талиан се смяташе за най-новата, най-богата и модерна част на града.

Двама голи до кръста мъже напуснаха боксьорските паравани в единия край на залата. Те пристъпиха на арената един до друг, без церемонии. Работниците се оттеглиха от ринга, а двамата боксьори се

изправиха един срещу друг. Мъжът отляво беше по-дребен, по-строен, с оформени като боен кон мускули. Няколко от кестенявите му къдрици падаха върху челото му; той непрекъснато ги издихваше нагоре. Формайкъл. Любимият боксьор на Съдържателя — или поне така беше по време на последните идвания на Адамат. Формайкъл беше складов работник, млад и красив. Говореше се, макар и шепнешком, че Съдържателя го подготвя за нещо повече от обикновен бияч.

Мъжът от дясната страна изглеждаше двойно по-едър от Формайкъл. Косата върху слепоочията му бе посивяла, а лицето му бе покрито с неравна брада. Очите му бяха дребни, хлътнали, и наблюдаваха Формайкъл с отдадената настойчивост на убиец. Ръце като неговите не биха се поколебали да предизвикат планинска мечка. По кокалчетата му личаха следи, където те бяха чупили — и бяха чупени от — чужди челюсти. Лицето му носеше белезите от неумели шевове. Той се усмихваше с изпотрошени зъби към Формайкъл.

Сусмит притежаваше предимство откъм тегло и опит, но беше видно, че е уморен. Челюстта му висеше отпусната от изтощението, извоювало му предишните победи, крайчетата на очите му издаваха вялост, а раменете му провисваха, макар и почти незабележимо. Освен това той не можеше постоянно да разчита на опит. Сусмит остаряваше; гърдите и стомахът му бяха започнали да се отпускат от прекалено пиене.

Организаторът слезе до второто стъпало на ринга и размени няколко думи с боксьорите. Подир миг той се отдръпна, повдигна ръка и рязко я спусна, отскачайки назад.

Крясъкът на триста гърла отбеляза началото на битката. Пестници се блъснаха в плът с глухи удари, погълнати от разнеслите се гласове.

— Смачкай го!

— Сечи!

— В стомаха! Удряй в стомаха!

Гласът на Адамат остана удавен сред какофонията викове. Той нямаше представа какво крещи, но имаше нужда да излее раздразнението си от Палагий и гнева от липсата на близките си. Беше се привел напред, размахващ юмруци пред себе си.

Формайкъл стовари жесток удар върху ребрата на Сусмит. По-възрастният залитна встрани; противникът му го последва, атакувайки същото място — може би някогашно счупвано ребро. Треперещият Сусмит продължи да отстъпва, докато не се сблъска с дървената преграда, отделяща го от зрителите. Откъм тях се протегнаха пръсти; нокти се врязаха в главата му; слюнки го опръскаха по бузата. Боксьорът се намираше съвсем близо до Адамат.

— Хайде — изкрещя инспекторът. — Не му позволявай да те изблъска в ъгъла!

Нещо пропука. Сусмит се отпусна на едно коляно, повдигнал ръце пред себе си, за да се предпазва от ударите на Формайкъл.

Виковете на Адамат заглъхнаха.

— Ставай, негоднико — процеди той през зъби.

Формайкъл продължаваше да обсипва с удари ръцете на противника си, докато по-възрастният мъж не коленичи. По лицето на Формайкъл личеше предвкушването на победата. Той постепенно забави ударите си и спря, задъхан, загледан към противника пред себе си. Сусмит не погледна към него.

Хайде, приключвай по-бързо, помисли си Адамат.

Но Формайкъл не възнамеряваше да прави това. С широка усмивка той сграбчи едната ръка на Сусмит, повдигна го и стовари съкрушителен удар. Сусмит отново рухна на колене, потръпващ. Беше видно, че по-младият възнамерява да се възползва от изтощението на опонента си и бавно да го размаже.

Формайкъл нанесе още няколко единични удара, преди да остави Сусмит да рухне на колене. Лицето на едрият мъж приличаше на кървава, подпухнала пихтия; той изплю кръв върху стърготините. Формайкъл му обърна гръб, повдигайки ръце към тълпата, за да се наслади на обливащите го насърчения. След няколко секунди той отново се извърна към противника си.

Сусмит скочи на крака, насочил цялата си тежест в подкрепа на юмрука, полетял към красивото лице на Формайкъл. Ударът накара младия боксьор да полети назад; при сблъсъка си с отсрещната преграда той отскочи и се стовари на земята, където се сгърчи, преди да застине. Сусмит се изхрачи на гърба му и пое към стълбите. По пътя му към боксьорските паравани към него се протягаха ръце, които да го

потупат по гърба в поздравление, и го преследваха ругатни от изгубилите залозите си.

Адамат прибра печалбата си и изчака тълпата да се разшава, за да може незабелязано да се приближи до боксьорския отсек. Той влезе в стаята на Сусмит и дръпна завесата зад себе си.

— Хубав бой се получи.

Сусмит тъкмо се канеше да излее кофа над главата си. Той забави действието си с миг, през който да погледне към посетителя, след което продължи започнатото движение. Водата отми слоя пот и кръв; боксьорът я попи с един зацапан пешкир. Накрая той отново се обърна към Адамат. Устните и веждите му бяха сцепени; очите бяха подпухнали.

— Тъй беше. Ти на правилния човек ли заложи?

— Разбира се.

— Копелето се опитва да ме убие.

— Кой?

— Съдържателя.

Адамат се засмя, но в следващия миг осъзна, че Сусмит не се шегува.

— Защо смяташ така?

Сусмит поклати глава, изстиска пешкира си и го потопи в кофа с чиста вода.

— Иска да затъна.

Сусмит далеч не беше глупав, но винаги говореше с кратки изречения. След години удари по главата за човек ставаше трудно да навързва мислите си.

— Защо? Ти си добър боксьор. Хората идват, за да те гледат.

— Идват да гледат младите. — Сусмит се изплю в една от кофите. — Аз съм стар.

— Формайкъл хубаво ще си помисли следващия път, когато трябва да се бие с теб. — Адамат си спомни неподвижното тяло, останало да лежи на ринга. Бе се наложило работниците да го отнесат. — Ако остане жив.

— Ще остане. — Сусмит потупа главата си с два пръста. — Ще се страхува.

— Или следващия път ще се постарее да приключи бързо — каза инспекторът.

Сусмит си пое дъх и го изпусна под формата на кикот, прелял в кашлица.

— И така става.

За момент Адамат остана загледан в него. Сусмит беше негов отдавнашен приятел, а външният му вид не съвпаднаше със същината му. Той не беше обикновен побойник, за разлика от останалите боксьори. Зад свинските му очички се криеше остър ум; зад чепатите юмруци се криеха загрижените ръце на брат и чичо. Мнозина го преценяваха погрешно, което беше една от причините за многобройните му победи. Но едно нещо не можеше да се сбърка: той притежаваше черта, открояваща се по-дълбоко от лоялността му към близките и интелекта. Чертата на убиец.

— Дошъл съм да те попитам нещо — рече Адамат.

— Мислех, че ти е домъчняло.

— Веднъж ти ми каза, че си бил част от бандата на Крезимир.

Сусмит застина, пъхнал крайчеца на кърпата в ухото си. Той бавно отпусна ръка.

— Така ли?

— Ти беше много пиан.

Движенията на боксьора придобиха предпазливост. Той погледна към бюрото, към чекмедже, където несъмнено бе скрил пистолет. А човек с неговите размери не се нуждаеше от пистолет.

Адамат махна с ръка, за да го успокои.

— Ти беше много пиан — повтори той. — Тогава не ти повярвах. Аз присъствах, когато изравяха онези момчета от канала. Не мислех, че някой е успял да се измъкне от хората, сторили това.

Няколко мига Сусмит го наблюдава мълчаливо.

— Може би никой не е успял. Може би някой е успял.

— Как?

Боксьорът контрира със свой собствен въпрос:

— Защо?

— Става дума за разследване. — Адамат вече бе решил да каже на Сусмит всичко. — Възложи ми го фелдмаршал Тамас. Той иска да узнае какво представлява Обета на Крезимир.

Сусмит бе придобил впечатлен вид.

— С този човек шега не бива.

— Така е. Та, имаш ли представа какво означава тази фраза?

Другият продължи да се бърше.

— Нашият главатар беше прокуденик от кралската кабала. — Той отвори чекмеджето, изваждайки зацапана лула и торбичка с тютюн. Натъпка лулата и я запали, преди да продължи. — Дърдорко. Глупак. Искаше внимание. Каза, че името ни трябвало да накара кабалистите да си припомнят своя морал.

Това беше най-дългото изречение, което Сусмит бе изричал от години.

— Той каза ли ви значението?

— Престъпиш ли Обета на Крезимир — отвърна боксьорът, дръпвайки от лулата си, — светът ще погине.

— А какъв е обетът? — попита Адамат.

Сусмит сви рамене.

Инспекторът замислено допря показалец до брадичката си. Сусмит се облегна назад. Личеше, че той няма да каже нищо повече, не и по този въпрос.

Мислите на Адамат отново се насочиха към Палагий. Проклетият banker все още го следеше чрез хората си. Той беше непредсказуем. Един човек с мащабите и репутацията на Сусмит определено би бил полезен при тези условия. Поне докато не дойдеше моментът, в който Адамат трябваше да се издължи.

Сусмит щеше да му бъде полезен и на други места — като обществения архив, зад роялистките барикади.

— Случайно да ти трябва работа? — осведоми се инспекторът.

Сусмит отново обърна дребните си очички към него.

— За какво иде реч?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Таниел откри командния пункт на баща си досами обсега на роялистките барикади. Опустелите улици бяха пълни с боклук; паветата още не бяха изсъхнали от снощния дъжд. Миризмите на града заплашваха да го задушат, особено когато бяха подсилени от барутния транс (продължаващ вече почти втора седмица). Градът вонеше на фекалии и страх, на празни гърнета и подозрение.

Ка-поел крачеше до него. Дори след целия досегашен престой тя продължаваше да се удивлява — толкова много постройки, всяка от които тъй висока. Тук имаше прекалено много хора. Това си недоволство тя бе изразила още в самото начало след пристигането им.

Таниел ѝ съчувстваше. Неговият талант на барутен маг пращаше всеки изстрелян куршум на километри — най-голям обхват на бойното поле. Всички тези постройки отнемаха преимуществото му.

От другата му страна стоеше Готън. Неутрализаторът почеса тила си (където все още му беше останала коса), а другата си ръка бе отпуснал върху един от трите си пистолета.

— Идваш ли? — попита Таниел.

Готън поклати глава.

— Баща ти ме изнервя.

— Не само теб — промърмори другият.

Тамас бе разположил главната си квартира в един от стотиците изоставени домове. Наоколо крачеха войници. Те не носеха познатите тъмносини адрански униформи — техните одежди съчетаваха червено, златно и бяло, а знамето им изобразяваше ореол със златисти криле. Тези хора бяха *Крилете на Адам*. Повечето от тези наемници бяха адранци.

Таниел прекоси улицата и забави крачка достатъчно дълго, за да може един от пазачите да забележи барутната му значка. Сетне той влезе вътре, следван от Ка-поел.

Салонът на дома приличаше на генералска палатка. Върху всяка възможна повърхност бяха разстлани карти; в ъглите бе струпана

екипировка, включително пушки и сандъци с куршуми. Тамас стоеше зад една от масите, съсредоточен върху карта на града. Двама от бригадните командири на наемниците, стояха край него. Телохраниелят му се беше излегнал на диван в ъгъла и пушеше.

Тамас не повдигна очи при влизането на Таниел. Младият маг прочисти гърло, но и тогава не получи отговор. Двамата бригадни го изгледаха любопитно.

— Трябва ми Бо — рече Таниел.

Тамас най-сетне повдигна очи. Имаше вида на човек, чиито важни мисли са били прекъснати.

— Бо?

Таниел подбели очи.

— Борбадор. Трябва ми помощта му.

Баща му се навъси.

— Точно сега не искам Привилегировани в града.

— Ами наемничката, която ми натресе? Жулин?

— Това е друго — рече фелдмаршалът. — Борбадор е бивш член на кралската кабала.

— Точно така, бивш. Защото беше прогонен. Той се присъедини към кабалата не от обич към краля, а заради парите и наложниците.

— И беше прогонен, защото преспа с любимата наложница на предводителя им — рече Тамас. Той се отдалечи от масата и се отпусна в едно от креслата. Там разтърка очи с намерението да снее умората от тях. — Преди няколко месеца те бяха на път да го възстановят. Аз уредих да бъде преместен при планинската стража, за да не бъде убит заедно с останалите кабалисти. Както виждаш, обръщам внимание на всичко.

Таниел почувства искрица благодарност, заради което веднага се укори. А Тамас промени темата:

— Как върви ловът?

Таниел докладва прав, макар че баща му посочи към креслата.

— Уестивън е опразнил къщата си. Привилегированата също е изчезнала. Тя прикрива следите си добре; методите на Ка-поел, макар и точни, не са достатъчно бързи, за да проследят движещ се човек.

— Жулин би трябвало да може да я проследи.

— Жулин носи повече проблеми, отколкото ползи.

Тамас се надигна.

— Жулин определено си струва цената. Тя вече се е доказала като дискретна, разрешавала е проблеми и преди.

— Проблеми? — повтори Таниел. — Като тримата адрански Привилегировани, които изчезнаха миналата година? Дори във фатрастанските вестници писаха за това. Въпросните кабалисти бяха станали прекалено гръмки в мненията си против барутните магове, ако си спомням правилно.

— Точно така — отвърна Тамас.

— И ти й имаш доверие?

— Докато й плащам.

— Тамас, тя е прекалено избухлива. Тя се отправи подир Привилегированата сама, нарушавайки изричните ми нареждания. Или й е омръзнал животът, или тя има някакви лични сметки за уреждане.

— Не си спомням да съм те поставял начело. — Тамас се надигна, за да пристъпи до бюрото си и да си налее чаша вода.

Таниел изсумтя.

— Това се подразбираше, когато ми придаде онези двамата. Аз съм Отличник.

Фелдмаршалът замислено разклати водата в чашата си.

— Ако онази Привилегирована се измъкне отново, ще поставя Жулин начело. Тя е ефикасна — жестока, когато се налага, но ефикасна.

— Сториш ли го, аз ще разкажа пред съвета ти защо половината град е бил разрушен в битка между две Привилегировани — заяви Таниел, неспособен да сдържа ожесточението си. Тамас умишлено ли се правеше на глупав?

— Ще ти дам още един шанс — рече Тамас.

Таниел стисна зъби.

— Съмняваш се, че ще успея да се справя? Нямах ми доверие, нали? Какво е нужно, за да го получа? Петдесет Привилегировани, зачеркнати върху приклада на пушката ми? Или сто?

— Зная на какво си способен, но ти си още млад. И си избухлив.

— И това ми го казваш точно ти?

— Мери си приказките. Ако не следваш нареждания, ще възложи задачата на друг. Влора с готовност би приела шанса да си върне благоразположението ми.

— Мога да се справя — процеди Таниел през зъби.

— Тогава го докажи. Вслушвай се в съвета на Жулин. Тя има голям опит в преследването на Привилегировани; самата тя е умела магьосница.

Младият мъж изсумтя.

— Велики Крезимир, човек ще рече, че си спал с нея!

Последва кратко мълчание; в погледа на Тамас блесна гняв. Таниел се ухили широко и отметна глава с гръмък смях.

— Познах! Ти наистина си спал с нея!

— Достатъчно, войнико.

Последните думи дойдоха от новия телохранител. Той беше седнал на дивана и гледаше и двама им сред дима на цигарата си. За момент Таниел се извърна към него, сетне отново погледна баща си. Тамас бе стиснал юмруци и скърцаше със зъби.

Доволството на младежа се сблъскваше с усещането за опасност. Двата бригадни се бяха привели над една от картите, преструващи се, че не чуват разговора между баща и син.

Таниел безшумно прочисти гърло.

— Жулин не може да я проследи. Тя сама призна. Привилегированата прикрива следите си чрез дъжда. Погледът на третото ми око не откри нищо. Ка-поел е единственият ни шанс, но както вече ти казах, жената се намира в движение. Има и друго. Когато най-сетне я открием... Тази жена е силна, не просто в мистично отношение. Аз я прострелях три пъти. Пронизах я в стомаха с щика си. А тя разруши две постройки и изчезна. Успява да избяга с рана, която би трябвало да я е убила. Това е причината да търся Бо.

Тамас се беше овладял.

— В никакъв случай. Няма да рискувам в града да има кабалист. Може би след няколко месеца. Ще трябва да се оправяш с наличното. Рийз — обърна се той към един от наемниците, ветеран с превръзка над окото — нужна ми е една рота, която да е на разположение на Таниел. Дай му и опитен следотърсач, човек, който да умее да се оправя в града.

Възрастният военен кимна, а Тамас отново се обърна към сина си и даде знак, че разговорът е приключил.

Таниел подигравателно отдаде чест, обърна се кръгом и напусна стаята. Отвън той поспря, за да вдиша поредната ивица барут. Трансът

се задълбочи веднага. Младият мъж потръпна; заради яснотата, с която съзираше, очите му бяха започнали да се насълзяват.

— Престани да ме гледаш така — обърна се той към Ка-поел.

Девојката направи жест, повтарящ неговия, и поклати глава.
„Прекалено много барут.“

— Нищо ми няма.

Тя отново поклати глава.

— Ти пък какво ли знаеш?

Ка-поел го изгледа остро.

Таниел се извърна. Готън ги чакаше от другата страна на улицата и наместваше оръжията си, за да седне на една веранда.

— Мисля, че един от двамата докладва на Тамас — каза Таниел.
— Това не би ме изненадало. Той никога не ми се е доверявал. — Той потри носа си. — Все още си мисли, че съм дете.

Ка-поел допря юмруче до сърцето си и посочи към него.

— Той ме обича? Може би — продължи Таниел. — Той е мой баща, от него се очаква да ме обича; а Тамас винаги върши полагащото се. Но би било добре, ако освен това той ме харесваше.

С глава той посочи към Готън.

— Никога не съм харесвал наемниците. — Младежът се огледа, за да се увери, че наоколо няма войници от *Крилете на Адам*. — Те не полагат старание, съответстващо на парите, които им плащаш, и са посклонни да отърват кожата, отколкото да довършат някое възложение.

За момент Ка-поел се замисли над думите му. Тя го разбираше — когато това беше изгодно за нея — но се нуждаеше от малко време да осмисли, когато той говореше прекалено бързо.

С ръцете си тя оформи женски силует.

— Жулин?

Девојката кимна и оголи зъбите си.

— Аз също не я харесвам. Тя можеше да докара смъртта на всички ни. Дори една Привилегирована — особено една Привилегирована — трябва да знае, че не е възможно просто да се нахвърлиш върху подобен магьосник. И въпреки това тя се държи сякаш има гаранция, че ще спечели всяка битка.

Ка-поел протегна показалец към него.

Таниел се засмя:

— Аз ли? Аз *зная*, че ще спечеля всяка битка.

Той прекоси улицата и приседна край Готън.

— Къде е Жулин? — попита барутният маг.

Готън сви рамене.

— Тя се появява и изчезва. Но по време на задача никога не изчезва за повече от няколко часа.

— Отдавна ли работиш с нея?

— От две години.

— А за Тамас?

— Малко повече от година.

— Къде си работил преди това?

— Кез.

— И си преследвал барутни магове?

Готън се размърда неловко.

— Побъркани пазители. Бивши кабалисти. Такива неща.

— Предполагам, че в Кез парите са добри. — Таниел реши да не разпитва по въпроса с барутните магове.

— Много — рече Готън. — Но нещата се объркаха, докато работехме за един херцог. Трябваше спешно да напуснем страната.

Излизаше, че Жулин изпитва неприязън към кезианците. Това определено обясняваше защо Тамас я харесваше.

— Как работи сътрудничеството ви? Неутрализатор и Привилегирована... Тя не може да прави магии в близост до теб.

Готън се подсмихна.

— Не е чак толкова лошо. Аз трябва да се докосна до Отвъд — той повдигна ръце, макар да не носеше ръкавици, — за да мога да неутрализирам влиянието на даден Привилегирован. И трябва да се намирам на не повече от три метра.

— Което само по себе си е трудна задача — каза Таниел.

— Така си е.

Таниел се облегна назад.

— Неутрализаторите са рядкост. Мисля, че дори баща ми не познава точния ви принцип на функциониране.

— Наистина се срещаме рядко — потвърди Готън. — Самият аз съм срещал само още един. За разлика от Привилегированите, Чудаците и барутните магове, никой не се ражда неутрализатор.

— Тогава как...?

— Умисъл — със занесен вид отвърна наемникът.

— Просто така?

— Просто така. Протегнах се Отвъд и прогоних всички излъчвания. — Той извади ръкавиците си и ги показа на Таниел. Те бяха тъмносини със златни руни. Обикновено ръкавиците на Привилегированите бяха бели. — Ръкавиците ми сами промениха цвета си. Нещо като поляризация. Когато се докосвам до Отвъд, мястото около мен се изпразва от магия. Не е възможно да бъдат създавани и насочвани излъчвания. А дори и когато не съм свързан с Отвъд, излъчванията се разпръскват на около десетина сантиметра от мен.

— Процесът обратим ли е? Възможно ли е отново да станеш Привилегирован?

— Не. — Готън отново прибра ръкавиците си.

Привилегированите бяха най-могъщите създания на света. Те пращаха мълнии със същата лекота, с която дете би хвърлило топка. Те притежаваха контрол над стихииите. Таниел не можеше да си представи как някой доброволно се отказва от подобна власт.

— Защо? — попита той.

Готън скрита едно паве.

— Моята магия беше много слаба. С усилие можех да се докосвам Отвъд, какво оставаше да насочвам излъчвания. Не издържах изпитанието за допускане до кралската кабала. Ядосах се. Реших, че щом те отказват да споделят богатствата и властта си с мен, то аз ще се превърна в онова, от което те се страхуват най-много: човек, недосегаем за магията им.

— Достойно решение.

Готън отвърна на усмивката.

— И сега изкарвам купища пари, като ги следя и убивам.

— Колцина си убил?

Готън повдигна пет пръста.

Вероятно той бе убивал и барутни магове, щом преди това бе работил за Кез. Наемникът не носеше въздушна пушка, но и обикновен пистолет вършеше работа, ако човек успееше да изненада съответния барутен маг. Таниел бе чувал, че някои ловци на глави използват куршуми със златен прашец. Попаднало в кръвта на Отличник, златото не му позволяваше да подпалва барут или да изпада в барутен транс. За щастие тази техника бе и скъпа, и несигурна.

— Какво смяташ за настоящата ни цел? — попита Таниел.

Лицето на Готън помръкна.

— Тя е много силна. Много по-силна от всички, които съм следил до този момент. Жулин казва, че си внушавам.

— Не мисля така. Аз бях там, когато тя срива онези постройки. Единствено твоето присъствие ме спаси. За което ти благодаря.

Готън кимна колебливо.

— Има нещо, което трябва да знаеш.

— Какво?

— Когато скочих пред теб, аз бях свързан с Отвъд. Намирах се достатъчно близо, за да неутрализирам достъпа ѝ. Тя не би трябвало да използва силите си. Но тя го стори. Подобно нещо не се беше случвало преди.

Таниел обърса капките пот, започнали да изникват върху челото му.

— Най-добре предупреди партньорката си да не бъде толкова самоуверена.

— Сякаш тя ще ме послуша — отвърна Готън. — Тя се държи сякаш става дума за нещо лично. Сякаш не иска помощта ти. Тя дори не иска и моята помощ.

Таниел изсумтя.

— Нека опита сама, щом настоява.

— Какво да опита сама?

Таниел се сепна. Жулин стоеше пред тях, отпуснала ръка върху хълбока си, навъсена. Тя бе изникнала безшумно. Само Ка-поел не изглеждаше изненадана от навъсената ѝ поява.

За момент всички мълчаха. Готън се стараяше да избягва погледа ѝ, свит пред нея. Таниел се изправи на крака.

Той залитна почти веднага, когато земята под него започна да се размества.

— Земетресение! — кресна някой.

Тамас беше се облегал на ръба на масата, когато земята започна да се разклаща. Той залитна назад, блъсна се в стената и полетя към пода, като изблъскан от коне. От тавана започна да се сипе мазилка.

Фелдмаршалът стоеше вкопчен в пода и наблюдаваше как масата се разклаца насам-натам. Един от краката ѝ се строши; тя политна като лист, понесен от вятъра. От рафтовете се сипеха украшения, мебелите се преобръщаха. Откъм улицата долитаха паникьосани викове.

Земетресението приключи също тъй рязко, както и беше започнало. Тамас се изправи на крака, размахващ длан пред себе си, за да прогони прахта. Самото помещение изглеждаше непокътнато, макар че повечето мебелировка бе разрушена. Това не беше проблем. Важното беше, че къщата не се е срутила отгоре им. Много от постройките в тази част на града бяха стари; мнозина не бяха извадили неговия късмет.

Олем лежеше на пода, затиснат от етажерка. Със залитащи нозе Тамас се приближи и отмести мебелта.

Телохранителят лежеше по гръб; едната си ръка притискаше към челото, а с другата отместваше посипалите го книги. Той прие помощта на Тамас и се надигна.

— Кървите, сър — отбеляза Олем.

Тамас докосна челото си и откри, че пръстите му действително аленеят.

— Дори не го бях усетил.

— Сигурно ви е жегнало парче мазилка — рече сержантът.

Тамас погледна нагоре. В тавана имаше няколко дупки, една от които се намираще право над масата.

— Драскотина — рече Тамас. — Нищо ми няма.

Той се огледа, все още замаян. Щяха да минат часове, преди всичко да бъде подредено. Картите му бяха разпръснати.

Фелдмаршалът се олюля.

— Сигурен ли сте, че сте добре, сър? — попита Олем и протегна ръка, за да му помогне. Тамас я избута.

— Да, нищо ми няма. Да вървим да видим какви са щетите вън.

На улицата цареше хаос. Хора изникваха от къщите си и крещяха за помощ. Наемници се опитваха да изправят оръдията, които силата на труса бе захвърлила пренебрежително. Уличният паваж се беше разместил. Цели редици жилищни постройки се бяха сринали, изсипали тухлите си на улицата.

Един от наемниците спря пред Тамас.

— Имаше земетресение, фелдмаршале.

— Благодаря ти, войнико. И аз самият бях останал с подобно впечатление.

Наемникът се отдалечи забързано. Тамас се спогледа с Олем.

— Тук рядко има земетресения — рече фелдмаршалът.

Олем поклати глава:

— Аз никога не съм преживявал някое.

Тамас се огледа, преценявайки щетите. На някои места в града ситуацията щеше да е по-лоша, на други — по-добра. Във всеки случай не му се искаше да мисли за случилото се на пристанището.

— Черният зъб наистина ли е наклонен, сър, или на мен така ми се струва?

Тамас се извърна. Черната кула, издигаща се на запад, действително изглеждаше кривнала.

— Поне не се е срутила. Олем...

— Слушам, сър?

— Разпрати вестоносци. Искам да зная състоянието на целия град. И барикадите. Ако има срутили се места, това може да се окаже шансът ни да пробием.

— Сега?

— Именно. Генерал Уестивън ще се възползва от суматохата, за да разшири барикадите си и да ги подсили с отломки. Ние също трябва да се възползваме.

— Сигурен ли сте, че не сте ранен, сър?

— Разбира се. Хайде, върви.

Олем припряно се отдалечи. Тамас изчака изчезването му, преди тежко да се облегне на стената зад себе си. Главата му пулсираше неприятно. Той различи войници да притичват край барикадата в края на улицата, за да събират тухли и отломки и да ги хвърлят отвъд нея.

— Рийз!

Бригадният генерал се отзова веднага.

— Има ли някое от тези оръдия, което да е в изправност? — попита Тамас.

— Осите им са извити, а колелата са счупени. Ще трябва да повикаме майстори да ги поправят.

Тамас посочи към барикадите.

— Предай на хората си да навлязат в обсег на стрелба. Не позволявайте на Уестивън да укрепя барикадите си.

Рийз отсечено отдаде чест и веднага започна да издава нареждания.

Тамас отново влезе в салона. Там изправи един от незасегнатите столове и се зае да рови из бъркотията, докато не откри резервен мундир. Него той нагъна във формата на възглавница и седна.

— Ще ти остане цицина на челото.

На прага стоеше човек, който бе отпуснал ръце на кръста си и разглеждаше щетите. Той имаше дълга черна коса, чиято плитка се спускаше над рамото му, и тънки мустаци. Непознатият беше едър, близо сто и двадесет килограма тежък, и беше с глава и половина по-висок от Тамас. Кожата му имаше слаб жълт оттенък, загатваща за розвелански произход, но в гласа му не се долавяше никакъв акцент. Той носеше кафяви панталони и зацапана бяла риза — дрехите на градски работник; над тях бе наметнал окъсано палто.

— Да — потвърди Тамас, внимателно допирайки пръсти до челото си. — Така мисля. Ти лекар ли си?

Мъжът изненадано погледна към ръцете си.

— Не. Тези пълнички лапи имат само едно призвание: кухнята.

— Готвач?

Едва-що беше отпратил Олем, и ето че в щаба му започваха да пристигат всякакви отрепки.

— Ако ти е нужна помощ, сигурен съм, че войниците вече са организирали лазарет — продължи фелдмаршалът.

Натрапникът присви очи.

— Готвач? — повтори той. — Нима приличам на човек, който се занимава с водниста супа и полусготвено месо? Аз съм майстор готвач. Съветвам те занапред да не прибързваш с определенията и обидите.

Тамас отпусна ръка и се загледа в появилия се. За какъв се мислеше този?

Веселието му преля в раздражение, когато натрапникът прекрачи прага и обърна едно от повалените кресла, за да се настани недалеч от Тамас.

— Имаш ли представа кой съм? — попита Тамас.

Мъжът махна с ръка: другата бе удобно отпусната върху шкембето.

— Фелдмаршал Тамас, ако не греша.

И нагъл.

— А ти си?

Мъжът извади носна кърпичка и попи челото си.

— Тук е страшно горещо. Но това не е оправдание да забравям обноските си. Аз съм Михали, лорд на Златните майстори, син на Моака.

Златните майстори. Това звучеше познато на Тамас, но той не можеше да се сети...

— Моака? — повтори той. — На-барон Моака?

— Баща ми, Крезимир да го прости, предпочиташе да гледа на себе си като на кулинарен експерт.

Тамас отново докосна челото си. Раната беше спряла да кърви, но главоболието му се влошаваше.

— Веднъж присъствах на един от неговите приеми. Храната беше ненадмината. Той почина миналата година, нали?

Дори синът на един на-барон нямаше място тук. Къде се беше запилял Олем?

— Той винаги приготвяше всичко сам. — Михали сведе глава. — Жалко, че сърцето му не издържа, когато той опита агнешкото ми суфле. Той беше много горд от мен, че най-сетне съм го надминал. — Заради спомените той бе придобил празен поглед.

— Прости откровението ми, но какво, в името на ямите, търсиш тук? — осведоми се Тамас. И без натрапници болката в главата му беше достатъчно силна.

— Прости разсейването ми. Аз съм превъплътеният бог Адом.

Фелдмаршалът не можа да се сдържи. В първия миг той прихна, а сетне се засмя гръмко. И удари с длан по коляното си.

— Свети Адом? Забавно.

В следващия миг Тамас изохка; пристъпът на смях не беше добра идея.

— Свети... — изръмжа Михали. — Аз претворявах хаоса в ред заедно с Крезимир, а те се ограничават да ме обявят за светия. Какво да се прави, такива са хората...

Тамас успя да успокои смеха си.

— Ти сериозно ли говориш?

— Разбира се — отвърна Михали, поставяйки длан върху сърцето си. — Кълна се в майчината си тиквена супа.

Тамас се надигна. Това някаква шега ли беше? Идея на Сабон? Не, по-скоро на Олем. Телохранителят бе по-несериозен, отколкото се полагаше.

— Олем — провикна се той. Отговор нямаше. Тамас тихичко изруга. Той му беше възложил да изпрати хора, а не лично да обхожда целия град. — Олем!

Коридорът си оставаше пуст.

От прага Тамас отново се обърна към госта си.

— Още не бих искал да се срещам с хората — обяви от мястото си Михали. — Не искам да създавам проблеми. Срещата с бог е сериозна работа.

— Ти актьор ли си? — попита Тамас. Той сръчка корема му, очаквайки да открие реквизит. Но шкембето се оказа истинско. — Прекрасно изпълняваш ролята си, само че в момента не съм в настроение.

Михали посочи към челото му.

— Ударил си се зле — рече той. — Зная, че не е лесно да приемеш тези неща. Не би било зле отново да седнеш. В това тяло спомените ми са несъвършени, но пак ще се постарая. — Михали прочисти гърло. — Умиращите Привилегировани предупредиха ли те, както се очакваше?

Тамас застина наред поредното повдигане на ръката си. Той сграбчи Михали за реверите и го разтърси.

— За какво да са ме предупредили?

Михали го изгледа с искрено объркване и сви рамене.

— Както казах, спомените ми не са онова, което би трябвало да са. — В следващия миг той живна. — Но с времето ще се оправят.

— Нека да спрем с шегите. Кой си ти?

Тамас отхвърча към вратата, болезнено удряйки рамото си. Докато политаше към пода той помисли, че Михали го е ударил, но сетне осъзна, че става дума за нов трус. Той се вкопчи в рамката за вратата и загледа как нови късове мазилка се отчупват от тавана. Дано сградата да издържеше и този път.

След секунди, когато земята се успокои, фелдмаршалът се надигна и огледа салона. Натрапникът беше изчезнал. Тамас стисна

зъби и погледна към коридора. Там стоеше Олем, облегнат на стената.

— Къде се мота досега? — попита Тамас.

— Търсих вестоносци — рече Олем. — Всичко наред ли е, сър?

Тамас го оглеждаше подозрително. Върху лицето на сержанта нямаше и следа от усмивка. Никой не можеше да се прикрива толкова добре.

— Да. Да си се разминавал с някого?

Олем го погледна, сетне огледа коридора. От боклуците сред краката си той повдигна все още димяща цигара.

— Съвсем не.

Тамас отново пристъпи навътре. Той бе сигурен, че къщата има и задна врата, но никой не би могъл да стигне до нея сред подобен трус.

Колко ли силно съм си ударил главата?

ГЛАВА ДЕСЕТА

Адамат се отби у дома, за да си вземе pistolетите. Бяха изминали пет дни, откакто той бе наел Сусмит, а кордонът, обграждащ центъра на града, не бе му предоставил възможност да се промъкне до архива. Това се беше променило със земетресението. То бе изпълнило с хаос целия град. Много постройки бяха срутени; улиците бяха изпълнени с бездомни. Адамат се беше възползвал от възможността да огледа роялистките позиции. Но пак не бе открил удобно място да се прокрадне.

Носеха се слухове, че Тамас ще доведе цялата си армия в града, за да пробие барикадите. В действителност фелдмаршалът изглеждаше по-склонен да използва войниците и наемниците си в помощ на пострадалите от трусовете граждани. Но когато битката пламнеше, в Центестършир щеше да е опасно.

Отделно съществуваха и слухове, че Тамасовите барутни магове все още преследват някаква Привилегирована из улиците на Адопещ. Броденето из града не беше за малодушните.

На всеки три дена при него пристигаше пратеник от Тамас. На всеки три дена инспекторът бе принуден да докладва, че не е отбелязал напредък. Това зорко наблюдение прибавяше към раздразнението му от липсата на успех.

Адамат се приведе на прага, за да прибере пощата си. Сред целия безпорядък в града тези услуги все още не бяха престанали. На фелдмаршала това трябваше да му се признае.

Той изчака Сусмит да влезе вътре, след което затвори вратата с крака си. Боксьорът го потупа по рамото.

Задната врата бе открената. Адамат остави пощата на една странична масичка и изтегли бастун от поставката край вратата. Сусмит първи се отправи към всекидневната. Адамат изникна зад него, повдигнал бастуна. Но в следващия миг той бавно отпусна ръка.

— Спестяваш ми разкарването — отбеляза домакинът.

Палагий се беше настанил в любимото му кресло, онова край камината, и бе сключил ръцете си в скута. Придружаваха го същите двама бандити. Ключарят се беше излегнал на канапето с все ботушите, а огнярят разглеждаше семейния портрет над камината. Имаше и трети човек, спокойно настанен зад бюрото на Адамат.

Банкерът се изуми при вида на Сусмит; въпреки това той попита:

— Идвал си да ме видиш?

— Да, точно при теб възнамерявах да се отправя.

— Не мога да си представя защо. Не е възможно да си събрал парите, които ми дължиш. — Той отново погледна към Сусмит.

— Вече имам част от тях. Ти каза, че ще изчакаш уговорения срок.

— Както и правя.

Адамат огледа стаята.

— Все още ми остава месец.

— Ти ми даде погрешния адрес за близките си — рече Палагий.

— Дадох ти адреса на братовчедите си — отвърна Адамат.

— И всичките ти братовчеди са борци?

— Седем момчета, до едно метнали се на баща си. Забележителни юнаци.

— Може и да е така — продължи bankerът. — Въпросът е, че твоите близки не бяха там.

— Нима?

— А когато моите момчета настояли да узнаят повече, били изхвърлени от града — каза Палагий. — Омазани в катран и пера.

— Трудно ми е да си го представя — рече домакинът, усмихвайки се само мислено.

Банкерът полагаше усилия да се успокои.

— Въпреки това аз съм склонен да си затворя очите за този случай.

Адамат застина. Палагий замисляше нещо.

— Защо? — осведоми се инспекторът.

Палагий се беше заел да разглежда ноктите си.

— Бих искал да те запозная с новия си приятел — рече той и посочи към мъжа, седнал зад бюрото. — Това е лорд Ветас, човек с многобройни таланти и още по-многобройни приятели.

— Приятно ми е. — Адамат бързо кимна към мъжа и се възползва от момента, за да го огледа. Благородникът имаше жълтеникавата кожа на розвеланец. Той носеше изцяло черни дрехи; само жилетката му аленееше, а на неин фон се открояваше златната верижка на часовник. Лорд Ветас седеше със свършена поза, а погледът му обхващаше стаята с настойчивостта на човек, от когото не убягва нищо.

— Ти знаеше за преврата — продължи Палагий, привличайки погледа на Адамат обратно върху себе си. — Още преди вестниците да пишат. В нощта преди екзекуцията ти беше призован някъде. Моят човек те е видял как излизаш. А при връщането си ти веднага си разбудил близките си и си ги изпратил...

— На безопасно място — помогна Адамат.

— На безопасно място — повтори bankerът. — След това си изпратил цял куп писма, кой знае на кого? И после си изтичал до университета, пропускайки екзекуцията. Което е странно, защото никой в Адопещ не я пропусна. Оттогава ти обикаляш града надлъж и нашир и изпращаш още писма. Посетил си всички библиотеки в южната част на Адро.

— Явно си изпратил по-добри хора да ме следят — отбеляза домакинът.

— Така е. — Палагий прокара свитите си кокалчета по жилетката си.

— И при това положение пак ти е трябвало толкова време, за да разбереш очевидното?

— Няма да ти позволя да ми развалиш настроението — каза bankerът. — Аз зная, че ти работиш за Тамас. Лорд Ветас също знае. И господарят на лорд Ветас също знае.

Адамат погледна към седящия зад бюрото.

— И кой ще да е този господар?

— Човек, който се интересува от случващото се в Адро и Деветте държави като цяло.

Това бяха първите думи, произнесени от лорд Ветас. Той имаше тих глас, сдържан, притежаващ изказа на най-добрите учебни заведения.

— Някой престъпник? — предположи Адамат. — Палагий рядко се занимава с хора, които не са престъпници. Може би става дума за

Съдържателя?

Лорд Ветас се засмя сухо.

— Не — отвърна той.

— Престани да се опитваш да променяш темата — изръмжа Палагий. Той се надигна. — Ти работиш за Тамас, нали?

— Седни — каза лордът. Палагий се подчини.

— И какво, ако работя за него? — рече Адамат.

Палагий понечи да каже нещо.

— Мълчи — нареди лорд Ветас. Той изрече думата тихо, но въпреки това банкерът трепна. — Вече не си ми нужен, Палагий. Оттук ще продължа сам.

Палагий го изгледа остро.

— Не си помисляй, че ти ще си припишеш всичките заслуги. Аз бях този, който разбра. Аз лично казах на лорд...

Гаротата жестоко се вряза във врата му. Адамат изтегли скритото острие. Сусмит изтегли ножа си. Лорд Ветас повдигна ръка.

Адамат застина. С втрещено смайване той наблюдаваше как Палагий се гърчи в ръцете на собствения си главорез — огнярят с бързите рефлексии. Лицето на банкера бързо поморавя. Бандитът не отпусна гаротата, докато заемодавецът не престана да се гърчи. Адамат отпусна оръжието си.

Лорд Ветас отново склочи пръсти пред себе си.

— Аз закупах твоите дългове от вече покойния Палагий. В твой интерес е да работиш за мен.

— За каква работа става въпрос? — попита инспекторът. А умът му работеше трескаво. Дори и издигнат, Палагий бе оставал предсказуем. Но този благородник беше опасен човек. Опасен като Съдържателя. Подобни хора караха полицаите да се пенсионираат рано.

— Искам да зная всичко за Тамас. Всичко, което той прави; всичко, което ти казва. И какво ти е възложил да търсиш.

— Моята лоялност не се продава — рече Адамат.

— В такъв случай ще трябва да я пренасочиш.

— Не зная кой си ти или кой е твоят господар, но аз съм верен на Адро и няма да променя това.

— Уверявам те, че моят господар се интересува от добруването на Деветте държави.

Този тих, шипящ звук започваше да дразни Адамат. Инспекторът трябваше да се напруга всеки път, за да чува неканения гост.

— Интересът на Деветте не съвпада с интереса на Адро. А аз съм склонен да смятам, че ти работиш за Кез. Във вестниците пише, че посланиците ще пристигнат въпреки преврата; те очакват от Тамас да подпише споразумението.

— Не работя за Кез.

— А за кого?

— Това не е от значение за теб.

— Запознанството ни не протича в особено благоприятна за теб светлина. Ти влизаш неканен в дома ми, убиваш човек в собствената ми всекидневна и ме заплашваш. Откъде знаеш, че няма да повикам полиция?

Лорд Ветас се усмихна.

— Аз не съм от хората, за които човек вика полиция — предупреди той. — Точно ти би трябвало да забележиш това.

— Да, вече го осъзнах. — Адамат скръцна със зъби. — Ти си от хората, които са подобаващо олицетворение на злото.

Ветас го погледна изненадано.

— Злото? Нищо подобно, добри ми господине. Аз олицетворявам прагматичността.

— Познати са ми тези като теб — отвърна инспекторът. — Ти също ме познаваш. Или поне така си мислиш. Сега напусни дома ми.

Той погледна към Сусмит. Палагий бе удушен от собствения си служител. Дали същото щеше да се случи с Адамат? Дали Сусмит наистина беше негов приятел? Боксьорът изглеждаше смутен. Той наблюдаваше двамата главорези и лорд Ветас и пукаше кокалчета, както когато се подготвяше за битка.

— Аз ще изплатя дължимото — продължи Адамат, — ако действително си поел дълга ми. Или пък ще се примиря да живея на улицата, ако не успея да се издължа. Но няма да изменя на клиент или на страната си.

Лорд Ветас замислено разглеждаше ръцете си. Накрая той се надигна и взе шапката си от бюрото.

— Ще се върна, когато придобия по-убедителна позиция — заяви благородникът. Думите бяха изречени с фактуален тон, но загатнатото им значение накара Адамат да изтръпне. — А

междувременно, в израз на благоразположението на моя господар, ние анулираме дълга ти.

Ветас се отправи към вратата, повдигайки шапка.

— Помисли над предложението ни. — На излизане той подаде малка визитна картичка.

Едва подир излизането на лорда и неговите биячи Адамат си спомни тялото, застинало в любимото му кресло.

— Потърси нещо за ядене от килера. Аз ще се погрижа за почистването — обяви той, хвърляйки мрачен поглед към Сусмит.

— Яков е много привързан към теб — каза жената.

Нила седеше от другата страна на масичката и отпиваше топъл чай. Над двете им грееше слънце, духаше приятен вятър: тя почти можеше да забрави барикадите от другата страна на сградата, където привържениците на монархията бдяха срещу превъзхождащите ги по численост и опит войници.

— Аз не мога да остана — отвърна Нила.

Жената я погледна над ръба на чашата си. Тя се казваше Розалия и беше Привилегирована. Гвардейците казваха, че тя е последната Привилегирована, останала в Адро, макар че никой не знаеше откъде се е появила. Тя не принадлежеше към кабалата на Мануч.

Не беше ясно защо тя проявява интерес към Нила. Слугинята си нямаше представа как да се държи в присъствието на Привилегирована. И тъй като за нея беше невъзможно да направи реверанс седешком, както ѝ се искаше под този поглед, тя сведе очи към чая си.

— Защо, детето ми?

Нила се размести. Тя не се смяташе за дете. На осемнадесет тя се считаше за жена. Тя умееше да пере, глади и шие. И ако целият свят не беше се продънил в ямите покрай Тамасовия преврат, някой ден тя щеше да се ожени за Юин, сина на иконома. Най-вероятно Юин бе убит по улиците. Или беше избягал.

Когато Нила не отговори, Розалия продължи.

— Предстои ни да се срещнем с фелдмаршал Тамас, за да преговаряме. Ако той успее да се вразуми, ти ще се окажеш бавачка на новия крал на Адро.

— Аз не съм бавачка — отвърна Нила. — Аз пера.

— Не е от значение какво си правила преди, дете. Аз самата съм била много неща през живота си. Същността на Привилегирована не е нито първото, нито последното от тях.

Че какво беше по-значимо от това да бъдеш Привилегирован?

— Простете — промърмори слугинята.

Розалия въздъхна.

— Говори, дете. И ме гледай в очите. Ти вече не си перачката на херцог.

— Аз съм простолюдна, госпо... милейди. — Преди днешния ден Нила никога не бе срещала Привилегирована; тя не знаеше как да се обръща към нея.

— Ти си спасила живота на най-близкия наследник на трона — възрази Розалия. — Баронски титли са били дарявани и за по-нищожни заслуги.

Нила преглътна и се постара да не си се представя в ролята на баронеса. Подобни неща никога нямаше да ѝ се случат. Тя усещаше, че Привилегированата я изучава.

— Ти мислиш, че ние ще загубим — продължи магьосницата. Заради мълчаливостта на Нила тя започваше да губи търпение, защото добави леко отсечено: — Не се срамувай да разговаряш с мен.

Този път девойката повдигна очи.

— Фелдмаршал Тамас притежава всички предимства. Той не е екзекутирал половината благородници, за да постави Яков на престола. До няколко седмици той ще е сринал тези барикади и ще е изпратил Яков и всичките му поддръжници на гилотината. Бих искала да не съм тук, когато това се случи. Не искам да виждам това.

За пореден път тя се зачуди за разумността на постъпката си да доведе Яков при генерал Уестивън. Нищо не бе ѝ попречило да избяга с него в Кез. Задигнатото сребро определено щеше да им стигне за пътуването.

— Умно момиче — каза Розалия, обвивайки брадичката си с пръст.

Нила скръсти ръце.

— Какво ще правиш? — продължи Привилегированата. — След като подминеш блокадата на Тамас и напуснеш града?

Защо магьосницата се интересуваше от това?

Каквато и да беше причината, Нила не можеше да отговори. Тя все още притежаваше среброто — поне по-голямата част: бяха ѝ потрябвали пари за нови дрехи, лекарство за Яков и място, където да се укрият по време на безредиците.

— Бих могла да постъпя в армията. Там винаги има позиции за перачки, плащат добре.

— И в най-добрия случай ще станеш войнишка съпруга — обяви Розалия.

— По-добре това — тихо каза Нила, — отколкото да умра тук за изгубена кауза.

— Как щяха да постъпят с теб войниците на Тамас, ако бяха те хванали да извеждаш Яков от дома на херцога? Ти си смела, дете. Не се опитвай да се преструваш, че не обичаш момчето. Ако се интересуваше само от себе си, по това време ти щеше да си преполовила пътя до Брудания. Остани тук — продължи тя. — Грижи се за Яков. Ако утрешните преговори протекат добре, ти ще станеш богата жена. Ако ли не... може отново да ти се наложи да спасиш живота му.

Ако тя останеше с Яков, действително можеше да стане богата жена. Но имаше вероятност и да го последва под гилотината. Тя още помнеше ужасяващата безпомощност, с която се бе озовала в ръцете на онези войници. Следващия път нямаше да има брадат сержант, който да я спаси.

В едно гробище край града тя бе заровила среброто. Можеше никога да не ѝ се налага да изпитва този страх.

Тя не можа да не се зачуди дали Розалия няма и други мотиви в настояването си. Привилегированите използваша обикновените хора, а не им помагаша. Трябваше да има причина, поради която тя се интересува от Нила.

Зад гърба на Розалия тя видя Яков. Въпреки стреса от последните две седмици, детето изглеждаше добре. А и самата Розалия бе излекувала кашлицата му.

Момчето усмихнато помахна на Нила и се заплесна по някаква пеперуда, пърхаща сред близките руини. Двама хилмани неотлъчно следваха момчето.

— Ще остана — каза Нила. — Поне за момента.

— Ти би могъл бързо да сложиш край на всичко — рече Жулин.

Жената се бе отпуснала в креслото от другата страна на бюрото му. Тя беше дошла сама, оставяйки Таниел и неутрализатора кой знае къде. Тя носеше блуза с достатъчно дълбоко деколте, за да събуди въображението, и същевременно прилепнала, за да не затруднява движенията ѝ. Тамас знаеше, че ефектът не е случаен. Ала той не беше от хората, които допускат една и съща грешка по два пъти. Опасна жена като Жулин не се колебаеше да използва всяко от наличните си оръжия.

Затова той отмести поглед върху белега, съединяващ крайчеца на устните ѝ с челото.

Не за първи път този белег го интригуваше. Имаше Привилегировани, които се съсредоточаваха върху изкуството на лечението. Тези умения се срещаха рядко, но пък с цените, които поставяше Жулин, тя лесно можеше да си го позволи. Може би тя предпочиташе да изглежда заплашително.

— Как?

— Убийци — отвърна тя. — Отвъд барикадите. Отстраниш ли командирите, останалите ще се предадат бързо.

Тамас изсумтя.

— Аз правя всичко по силите си да събера старата шпионска мрежа на Мануч — без успех. А ти искаш да изпратя асасини отвъд барикадите? Ти си луда.

— Използвай *Бръснарите от Черната улица* — каза Жулин.

— Уличната банда?

Тя кимна.

— Ще бъде скъпо, но те са най-добрите. Те ще сложат край на гражданската война.

— Шайките не подлежат на контрол.

— Подлежат, стига да притежаваш достатъчно пари — рече жената. — Пък и Бръснарите не са обикновена шайка. Те са организирани. И се намират под закрилата на Рикар Тамблар. Той ги използва, за да поддържа реда на пристанищата.

— Убийството е рисковано. То може да настрои хората срещу мен.

— Ти си глупак.

Тамас я изгледа предупредително.

— Ако няма да използваш това, ще имаш нужда от мен на срещата — продължи тя.

— Защо? — Фелдмаршалът си погледна часовника. Преговорите бяха насрочени за десет часа. След два часа.

— Защото генерал Уестивън поддържа Привилегированата, която преследваме. Тя ще бъде там. Няма да се изненадам, ако тя се опита да те нападне.

— Имам си барутни магове — рече Тамас.

— Твоето хлапе я простреля три пъти и блъсна един лакът метал в стомаха ѝ. Нима някой от останалите ти Отличници може да стори нещо по-различно?

Това потвърждаваше доклада на Таниел. Тази Привилегирована беше специална. Тя беше различна.

— Ти я познаваш, нали? — каза той. — Става дума за лични сметки. Личи по начина, по който говориш за нея. Ти искаш смъртта ѝ.

— Не говори глупости.

— През последните две години ти уби седмина Привилегировани по моя поръчка. Всеки път ти пристъпваше към работа хладно и механично.

— И всеки път успях да ги убия най-късно до втория ден — отвърна Жулин. — Този случай наистина се превръща в сметка за уреждане. Искам кучката да умре.

— И не я познаваш?

— Разбира се, че не я познавам.

Тя лъжеше. Личеше по начина, по който ожесточението в погледа ѝ се усили. Тамас бе открил това неотдавна, но знаеше със сигурност: когато Жулин лъжеше, тя правеше думите си по-пламенни.

Но защо ѝ беше да лъже за това?

— Ще успееш ли да я удържиш, ако тя наистина направи опит?

— Разбира се. Всеки път, когато двете се сблъскаме, тя побягва. В най-лошия случай ще я изплаша.

— Върви да доведеш Таниел, питомната му дивачка и Готън. Върнете се до час. И не прави глупости.

— Ще бъда там, за да те защита — рече Жулин.

Тамас стоеше до едно поправено оръдие и наблюдаваше как редица роялисти напускат барикадата, понесли бяло знаме. Олем стоеше от другата страна на оръдието, облегат на лафета, и тихо разговаряше със Сабон. Някъде назад стоеше Влора, заедно с наемническите генерали Рийз и Сабастениен — единствените наемнически пълководци в града. От една сграда в отсрещната страна на улицата Таниел бе насочил оръжието си към барикадите. Жулин наместваше ръкавиците си, застанала редом с неутрализатора. Цяла рота адрански войници стояха мирно на двадесет крачки зад тях. Тамас искаше генерал Уестивън да види пълната неблагоприятност на положението си.

Тези преговори имаха ключово значение. Тамас притежаваше предимство, но генерал Уестивън бе забележителен военен. Той бе в състояние да срине планове на фелдмаршала с едно просто удължаване на гражданската война.

— Жалка пасмина, сър — отбеляза Олем, сочейки към приближаващите се роялисти.

Тамас не избързваше с преценката си. Роялистите бяха прекарали осем дни зад барикадите. Те бяха мръсни и с измачкани дрехи, но не издаваха следи от глад или умора. Макар да се намираха зад укрепление от отломки, генерал Уестивън щеше да се е погрижил всеки от хората му да е отпочинал и нахранен — последното не представляваше проблем, тъй като градските житници също се намираха под техен контрол. На практика роялистите се хранеха по-добре от по-голямата част от Адопещ.

Фелдмаршалът се намираше в лек барутен транс, който му позволяваше да различава лицата от иначе невъзможно разстояние. Генерал Уестивън той познаваше — висок, плешив мъж с петна върху скалпа си. Старостта бе превърнала пълководеца в скелет, обвит с кожа; той се движеше бавно заради напредналия си ревматизъм. Но нищо от това не даваше основания за подценяването му. Умът на генерала пак запазваше остротата си.

Придружаващите го хора бяха непознати за Тамас. По понастоящем окъсаните им скъпи дрехи личеше, че са благородници. Хора, които се бяха измъкнали през затягащата се мрежа в нощта на преврата или бяха прекалено дребни, за да попаднат в списъка за елиминиране.

Но жената, която вървеше с тях, познаваше. Това беше Привилегированата, убила Лайош и още четирима. По нищо не личеше, че нанесените ѝ от Таниел рани са я засегнали. Може би Таниел грешеше. Може би той бе пропуснал. За момент Тамас докосна погледа ѝ. Тя невъзмутимо го погледна в очите.

Таниел никога не пропускаше.

Роялистите поспряха за момент; след кратък разговор те отново закрачиха и заеха позиция срещу Тамас и наемниците му. Те бяха двадесет; Уестивън беше единственият войник сред тях. Фелдмаршалът осъзна, че това не са противници, а комитет.

— Фелдмаршал Тамас — заговори тлъст благородник с изцапан пояс. — Нареди на хората си да не стрелят! Ние сме дошли да преговаряме.

Тамас погледна към войниците зад себе си. Те стояха мирно, заели позиция за стрелба.

— Уести — рече той, — радвам се да те видя.

Уестивън отвърна на кимването му.

— Иска ми се да се срещаме при други обстоятелства, приятелю.

— Никой няма да те кори, ако се отдръпнеш от тези хора. Ти ще бъдеш значим съюзник в укрепването на страната.

— Аз виждам, че ти я рушиш — отвърна Уестивън.

— Нима искаш да ми кажеш, че не виждаш покварата? — рече Тамас. — Нищо, което не включваше унищожаването на благородниците, нямаше да спаси Адро.

Очите на Уестивън бяха уморени; лицето му беше напрегнато. Той имаше вид на човек, който отчаяно иска да се съгласи.

— Тук е заложено повече, отколкото осъзнаваш. Освен това ти уби моя владетел, Тамас. Не бих могъл да ти простя това.

— Твоят владетел се канеше да отстъпи цялата държава на Кез!
— Фелдмаршалът повиши глас. Уестивън беше умен човек. Не, не просто умен, а *брилянтен*. Нима беше възможно той да не осъзнава целта на Тамас? Защо се опитваше да му пречи? — Аз не можех да позволя един подпис да превърне всички ни в роби. Какво може да е по-важно от народа?

Генералът погледна към войниците на Тамас.

— Няма да говоря тук — остро заяви той. — Дошли сме да преговаряме.

— И от каква позиция? — осведоми се Тамас. — Вие сте напълно обградени. Аз имам повече хора...

— Зад тези барикади имам двадесет хиляди.

— Ако броим жените и децата — изфуча Тамас. — Имаш няколко опасни Чудаца. И *това*. — Той посочи към Привилегированата. — А аз разполагам с дузина барутни магове и достатъчно оръдия, за да разруша половината град.

— Онази половина, която остана незасегната от земетресенията? Спокойствието на Уестивън беше влудяващо. Тамас скръцна със зъби.

— Аз имам време — продължи Уестивън. — Под мой контрол се намират градските житници и оръжейните складове. Храна и оръжия, от които ще имаш нужда, защото кезианските делегати ще пристигнат всеки момент. Когато видят, че ние се намираме в гражданска война, те веднага ще надушат възможност; в рамките на седмици те ще изпратят армия. А дори и да не го сторят, народът ще започне да се изморява от този сблъсък. На твоите войници и на наемниците те ще гледат като на бреме. Те ще се обърнат срещу теб, когато видят, че не си в състояние да ги изхранваш и възстановиш града им.

Негодникът изреждаше проблемите му с пълна точност.

— И какво предлагаш? — попита Тамас, поглеждайки към благородниците.

Мъжът с изцапания пояс пристъпи напред.

— Аз съм виконт Максил — представи се той, повдигайки лист хартия. — Това е списъкът с нашите искания.

Тамас изтръгна листа от ръцете му и хвърли бърз поглед.

— Очаквате от мен да се оттегля? Сам да арестувам себе си? — Той смаяно изгледа благородниците.

— Ти извърши държавна измяна! — каза един от тях. — Ти уби нашия крал!

Тамас остана загледан в тях, докато друг от благородниците не се обади:

— По този въпрос сме готови да преговаряме.

Фелдмаршалът отново се зачете. Още преди да е приключил със следващия абзац, той вече клатеше глава.

— Искате всички кралски и благороднически земи? За глупак ли ме вземате?

— Това също подлежи на промяна — каза Максил.

— Само преди секунди ти ги нарече искания.

— Преговори — рече Максил, свеждайки поглед.

Тамас му върна листа.

— Уести, не можеш ли да ги вразумиш?

Уестивън ви рамене.

— Преговаряй, Тамас. Умолявам те.

— Дай ми минутка.

Тамас се върна зад оръдията и направи знак на двамата наемнически предводители. Последваха ги Олем, Влора и Сабон. Жулин стоеше неподвижна, вперила напрегнат поглед в другата Привилегирована.

Бригаден генерал Сабастениен заговори първи.

— Те нямат позиции, от които да отправят искания.

Наемникът беше млад, съвсем малко по-голям от Таниел; за Тамас беше трудно да се отнася към него сериозно. Ала никой не се издигаше сред *Крилете на Адом* без заслуги.

— Боя се, че не е така — каза Сабон. — Уестивън е прав. Ние не разполагаме с време. Ако посланиците пристигнат и ни заварят в подобно състояние...

— Да не говорим за житниците — каза Тамас. — Намалихме дажбите с една трета, за да имаме достатъчно храна за жителите. Хората гладуват. Те няма да търпят това положение дълго.

— Съветът ще се ядоса, ако вземете решения без тях — изтъкна Влора.

— Това е военен проблем, капитане — рече Тамас. — В това отношение аз имам пълни правомощия. Ще преговарям по начин, който аз сметна за удачен. — Той се обърна към Рийз. — Можем ли да превземем барикадите, без да изгубим няколко хиляди?

Рийз се замисли за момент.

— Само ако преди това ги обстреляме добре. Дори и тогава ще има жертви.

Тамас подбели очи. Преди да се присъедини към наемниците, Рийз бе служил като артилерист. На оръдейния огън той гледаше като на универсално разрешение на всеки проблем.

— А ако не ги обстреляме?

— И двете страни ще се задавят от кръв — отвърна Рийз.

Тамас се върна при роялистите.

— Дайте ми предложение — рече той и посочи към листа в ръката на Максил. — Но сериозно предложение, а не подобна нелепица. И то ще включва нейното предаване — фелдмаршалът посочи към Привилегированата, — за да бъде екзекутирана.

Магьосницата се взираше с него с онази острога, на която само възрастните жени са способни. Личеше, че тя смята случващото се около себе си за безсмислиците на деца.

— Това е невъзможно — каза генерал Уестивън. — Бъди реалист, Тамас. Това е война. Жертвите са част от войната.

Тамас стисна зъби.

— Чакам предложение.

Максил веднага се отзова, очевидно очаквал това още от самото начало.

— Сред нашите барикади се намира братовчед на краля — поде той.

— Как се казва той? — прекъсна го Тамас.

— Яков Справедливи.

Тамас присви очи, опитващ се да си припомни кралското родословие.

— По-скоро Яков Детето. Той е четвърти братовчед и е на пет години.

— Той е най-близкият жив роднина на Мануч — продължи Максил. — Ние предлагаме да го поставиш на трона под името Мануч Тринадесети. Ти и генерал Уестивън ще контролирате армията, а ние, заедно с твоя съвет, ще оформим новите кралски съветници. Барутните магове ще станат новата кралска кабала.

— А кралят? — попита Тамас.

— Ние ще го напътстваме, докато той навърши пълнолетие.

Тамас погледна към Уестивън. Разумността в това предложение несъмнено бе следствие от влиянието на генерала. Благородниците бяха склонни да оставят по-голямата част от контрола в ръцете на фелдмаршала. Но това пак не беше достатъчно.

— Никога няма да допусна крал да властва над Адро — рече Тамас. — В никакъв случай няма да го допусна. Ако искате крал, той

ще изпълнява символична роля.

Максил се навъси.

— Ролята на марионетка?

— В най-добрия случай. Дори това е значителен компромис с търпението ми.

— Не — рече благородникът — Адро трябва да има истински владетел.

— Никога повече — рече Тамас.

— Отказваш да преговаряш? Та ние оставяме армията в твоите ръце. Оставяме те начело на кралската кабала. Ти ще бъдеш втори по влияние в Адро. Нима си толкова алчен, та искаш да заграбиш всичко за себе си?

Тамас прихна.

— Глупци. Аз не го направих, за да заграбя власт, а за да разруша монархията. За да освободя народа. Нямам намерение след всичко това да поставя на престола някакво хлапе, за да можете вие да се върнете в провинциалните си имения и да продължите да изцеждате страната — Той погледна към Уестивън. — Съжалявам, друже. Нито крал, нито чуждо влияние някога ще властват над Адро.

— Ще се боря с теб до самия край — отвърна приятелят му.

Тамас кимна към генерала.

— Зная.

Някой го докосна по рамото. Това беше Жулин.

— Нещо не е наред — каза тя.

— Какво? — попита Тамас. Той навъсено се спогледа с генерал Уестивън.

Познатият пукот на въздушни пушки отекна от барикадите. Жулин скочи пред Тамас, изблъсквайки го назад. Куршумите удариха невидима бариера. Жулин започна да отстъпва, пращайки огнени кълба с цялата бързина, с която можеше да ги оформя. Те се понесоха към барикадите, разливайки пламъци.

Другата Привилегирована се раздвижи миг по-късно. Нейните въздушни щитове попречиха на куршумите, изстреляни от най-бързите Тамасови войници, и защитиха оттеглянето на роялистите. Земята се разтресе, самият въздух закънтя. Близкото оръдие се разпука; колелата изпаднаха от лафета му. Пукнатият метал тежко се стовари върху земята.

Тамас скочи на крака. Те бяха посмели да го нападнат, под знамето на преговори! Нима Уестивън можеше да падне толкова ниско?

Той подири с поглед приятеля си. Тялото на Уестивън биваше влачено към барикадите, лишено от една ръка, с овъглена гръд. Един от огнените снаряди на Жулин го беше поразил. Дали той беше мъртъв?

— Безсмислено — процеди той. — Генерал Рийз! Пригответе оръдията; нападаме веднага.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Общественият архив е точно над нас — обяви Адамат. Зад него фенерът на Сусмит престана да се поклаща, затихна и шляпането на вода.

— Този път сигурен ли си?

Инспекторът повдигна собствения си фенер към ръждясалите стъпенки пред себе си. Между тях имаше табелка, най-вероятно именно указваща горната сграда, ала буквите бяха избледнели отдавна. В последно време отходните канали на Адро не получаваха полагащата им се поддръжка. Но фактът, че са преживели земетресенията, представляваше похвала за адранската инженерна мисъл.

— Може да имам свършена памет — заговори инспекторът, изпълвайки с ехо тунела, — само че тези канали ми изглеждат еднакви.

— Женската баня ми хареса.

— Не се съмнявам — отбеляза Адамат. — Интересно дали и друг се е сетил да използва канализацията, след като Тамас сипе снаряди из целия център на града. — Все пак той прокара пръсти по табелката, в опит да различи букви. — Това трябва да е мястото.

Сусмит дошляпа до него. Заради височината на тунела огромният боксьор вървеше ниско приведен, почти одве. Краката на Адамат го боляха, а Сусмит сигурно се измъчваше още повече.

— Ще проверя — рече боксьорът. Той подаде фенера си на Адамат и започна да се изкачва. Стълбата заскърца под тежестта му. — Дай — вече изкатерен, той протегна ръка за фенера си.

Адамат чу отместването на капак и Сусмит изчезна. Някъде над тях, много по-близо от приятното, долиташе артилерийски грохот.

— Идвай — долетя приглушеният глас на спътника му.

Адамат на свой ред се покатери и се озова в обширно мазе. Тукашните стени бяха циментови, влажни и мъхести. Близо сантиметър застояла вода покриваше пода.

Най-малко от десетилетие никой не беше стъпвал тук.

— Това е мястото — каза инспекторът.

— Сигурен ли си?

— Като малък си играех из тези канали — рече Адамат. — Майка ми побесняваше. Сигурно съм обходил половината мазета из Адро. — Той се усмихна към Сусмит. — Знаех, че сме близо, когато намерихме банята.

— Явно тя ти е позната.

— Определено. Все пак и аз някога съм бил юноша.

Двамата преминаха през още няколко склада, преди да достигнат стълбище. Вратата в края му се оказа заключена.

— Сусмит... — подканящо рече той и се прилепи към стената, за да позволи на боксьора да се промъкне край него. Едрият мъж опря ръце в стените на прохода и изрита вратата. Ключалката изпраща; миг по-късно я последваха пантите. Сред трясъка двамата се спогледаха.

Фенерите си те оставиха край разбитата врата и продължиха предпазливо. Адамат бе въоръжен с бастуна си, Сусмит носеше чифт късоцевни пистолети.

Един дълъг коридор ги изведе на първия етаж на архивите.

Сградата бе огромна и четири етажа висока. Рафтовете книжа покриваха всички стени. Отвън долитаха изстрелите на пушки и мускети. Въздухът бе прашен, миризмата на книги бе гъста — миризма на лепило, хартия и стар пергамент, на влага и минало.

— Чисто е — рече Сусмит.

Адамат погледна към него. Спътникът му разглеждаше лавиците книги с чувство, наподобяващо подозрение. Но пък, когато човек разрешаваше проблемите си, като ги удряше, книгите бяха нещо непознато.

— Не съм изненадан — рече Адамат. — Генерал Уестивън е правил дарения на поне десетина библиотеки из Деветте, включително тази. Той не би позволил да бъде докосната.

От една пътечка двамата се озоваха в средата на библиотеката. Тук имаше множество маси за посетителите. Светлината идваше от тавански прозорец, за който бяха отворени и четирите етажа. Масите бяха празни.

С изключение на една. Адамат приближи пръст до устните си и направи на Сусмит знак да го последва. Върху една от ъгловите маси бяха оставени няколко книги. Всички те стояха разгърнати, сякаш разглеждани току-що.

Инспекторът се навъси по-дълбоко, когато приближи. Виждаше се, че от книгите са късани страници; някои от редовете бяха зачеркнати. Той погледна корицата на една от тях. „В служба на краля“.

С едно рязко движение Адамат изтегли скритото острие и се извърна. Пистолетите на Сусмит щракнаха.

Между тях беше изникнала жена. Тя носеше вълнена рокля за езда; в косата си, дълга до раменете, имаше сиви кичури, а тъмните ѝ очи напомняха на Адамат за гарван. Тя носеше ръкавиците на Привилегирована; бе насочила по една ръка към него и към Сусмит.

Поредният изстрел накара сградата да се разтресе, събаряйки прах от лавиците.

Адамат навлажни устни. Сусмит бе застинал, но пръстът му трепереше на спусъка.

— Ти ще убиеш и двама ни — обърна се инспекторът към него.

— Това не ми харесва — отвърна боксьорът.

— На мен също. Коя си ти? — попита Адамат, макар вече да имаше известна представа.

— Казвам се Розалия.

— Ти си Привилегированата, която Тамас преследва.

Мълчанието ѝ бе достатъчен отговор. Адамат хвърли бърз поглед към книгите върху масата.

— Ще ни убиеш ли? — продължи той.

— Само ако се наложи.

Адамат бавно отпусна оръжието си и кимна на Сусмит да стори същото.

— Ти си Чудак — каза жената.

— Да.

— Мен ли търсиш?

— Не.

Привилегированата придоби объркан вид.

— Тогава защо си тук?

Адамат кимна към книгите. Жената още не беше отпуснала ръце; това го изнервяше.

— Ти ли си увреждала книгите? И онези в университета?

Розалия бавно отпусна ръце.

— Не — каза тя.

— Не си вземала книгите от университета?

— Взех ги. Но не съм късала страници. Тя ги скъса.

— Коя е тя?

Привилегированата не отговори.

— Какво ще правиш с книгите, които си взела?

— Очевидно същото, което и ти. Ще търся отговори.

— Обета на Крезимир — произнесе Адамат.

Розалия се навъси.

— Дребни неща — рече тя. — Съществуват много повече въпроси, отколкото подозираш.

— Мен ме интересува единствено Обета на Крезимир. Какво представлява той?

Жената леко наклони глава и погледна Адамат с котешки поглед. Пукотът на пушки запълни тишината, последван от гърма на оръдие.

— Искам да предадеш едно съобщение — каза тя.

— Какво?

— Съобщение. То трябва да бъде предадено лично.

— Ще предам проклетото ти съобщение. Каж ми за Обета.

— Нямам ти доверие — каза Розалия. — Ако предадеш съобщението ми, ще ти кажа.

Погледът ѝ рязко се насочи встрани, към звука от разбивана врата.

— Фелдмаршал Тамас вече е тук. Не мога да остана повече. Но ще ти кажа, че в тези книги няма да откриеш отговора. Само аз мога да ти го разкрия.

Адамат преценяваше шанса за изненадваща атака. Един бърз удар по тила — и двамата можеха да я предадат на Тамас и да го оставят сам да получи отговора.

Но той прецени, че шанс не съществува.

— За кого е съобщението?

— За Привилегирован Борбадор — отвърна Розалия. — Последният жив член на кралската кабала. Ще го намериш в крепостта Рамензид. Предай му, че *тя* ще се опита да призове Крезимир.

— Това ли е всичко? — попита Адамат.

Жената кимна.

— А Обета на Крезимир?

Тя се засмя.

— Попитай Борбадор. Той ще знае.

Във фоайето вече кънтяха ботуши. Розалия се обърна и се затича, прескачайки една от масите с ловкостта на наполовина по-млада. Тя точно изчезваше зад един рафт, когато от другата страна на помещението се появиха войници. Те носеха наемнически униформи и насочиха оръжията си към Адамат и Сусмит.

Инспекторът повдигна ръце и въздъхна.

— Предайте на фелдмаршал Тамас, че инспектор Адамат иска да се срещне с него.

Наемниците се спогледаха.

— Той е тук, нали? — продължи Адамат.

Един от наемниците се извърна назад. Сусмит остро изглежда Адамат.

— Нито дума — прошепна Адамат. — Ако знаех, че Тамас възнамерява днес да превземе архива, нямаше да прекараме последните два дни в пълзене из канала.

— Копеле — промърмори боксьорът, загледан в подгизналите си ботуши.

— Инспекторе? — Фелдмаршал Тамас изникна измежду книгите. Той държеше дуелен пистолет; барутът по дулото подсказваше, че оръжието е било използвано неотдавна. — Какво правиш тук?

— Разследвам, сър — отвърна Адамат.

— Разбира се — разсеяно рече Тамас, оглеждайки двамата. Той сбърчи нос. — В канала ли си бил?

— Да, в тунелите.

— Остроумно. — Тамас погледна към наемниците. — Инспектор Адамат работи за мен. Проверете останалата част от библиотеката.

Войниците се отдалечиха; фелдмаршалът отново се обърна към Адамат.

— Успя ли да разрешиш загадката, инспекторе?

— Имам следа, сър. Още нищо конкретно... Книгите, които търся, се оказват обезобразени или изчезнали.

— От теб очаквам да сториш нещо повече от четене.

— Често разследването включва именно това, сър — отбеляза Адамат. — Човек трябва да проследява всяка диря.

— В такъв случай продължавай да дириш... Почакай.

Адамат спря.

— Какво знаеш за *Бръснарите от Черната улица*?

Инспекторът се съсредоточи за момент.

— Водачът им се нарича Тийф. Считани са за най-добрите асасини сред подземния свят на Адро. Говори се, че са склонни да се нагърбят с всякаква задача, стига плащането да е добро. Най-малко десетина Бръснари са се опитвали да убият адрански владетел в рамките на последните няколко века. Нито един от тези опити не е бил успешен — заради кралската кабала. Срещал съм се с Тийф. Той е най-нормалният от шайката. Мястото на цялата банда е в някоя лудница. Надявам се не възнамерявате да...

Тамас кимна отсечено.

— Благодаря ти — рече той и започна да се отдалечава.

— ... се възползвате от услугите им — тихо довърши Адамат.

Той вдигна захвърления при появата на наемниците бастун и след кратък размисъл се обърна към Сусмит.

— Време е да заминем за Рамензид.

— Яков! — Нила избута някакъв роялист и се препъна в тухлите, разпилели се от последния изстрел. Тя веднага скочи на крака, стиснала полата си, и продължи да зове момчето.

По роклята ѝ имаше кръв. Гюлето бе прелетяло над рамото ѝ и бе отнесло главата на мъж на име Пен точно по време на скромната им закуска.

Противното пищене на снаряда все още звучеше в ушите ѝ. Прелетялото досами главата ѝ гюле бе продължило пътя си и след като бе донесло смърт, разбивайки стаята на Яков в една от малкото неразрушени постройките. А тялото на Пен бе останало в стола си, приведено, все още стиснало лъжица.

По това време Яков трябваше да се намира в леглото си, но той не беше там.

Нила откри един от телохранителите му да отупва униформата си. Гвардеецът се казваше Бистри, мъж на около тридесет и пет. Неговата спокойна сдържаност ѝ напомняше на брадатия сержант, спасил я в къщата на херцога.

— Къде е Яков? — попита тя.

— Не си е легнал? — отвърна Бистри.

— Не.

— Пак се е запилял някъде.

Експлозията на картеч накара всички да се прикрият. Нила се хвърли на земята, под Бистри.

— Добре ли си? — попита той.

— Нищо ми няма. Да намерим Яков.

Той ѝ помогна да се изправи и двамата се затичаха, зовейки детето. Нила чу пукота на мускети; навлезе в задушавания облак на изгорял барут. Една от барикадите се намиреше малко по-надолу по улицата. Зад нея се бяха прикрили кралски войници и доброволци и стреляха по адранските войници от другата страна.

Опитът за преговори беше протекъл преди пет дни. От този момент нататък войниците на фелдмаршал Тамас не бяха спрели да атакуват. Оръдия и мускети гърмяха денонощно. Въздухът се беше пропил със сериста миризма.

Нечий глас изкрещя предупреждение. Миг по-късно над барикадата започнаха да изникват сини униформи — като вода, проправяща си път през бент.

— Бягайте — Изкрещя Бистри към околните доброволци. — Отстъпете към следващата барикада!

А Нила той сграбчи за ръката.

— Трябва да намерим Яков — каза гвардеецът. В следващия момент той се извъртя рязко, събаряйки шапката си с перо, защото измежду близките постройки изникваше адрански войник. Сабята на Бистри отстрани замаха на щик. Със следващото си движение войникът стовари приклада върху челюстта му. Гвардеецът падна на земята. Войникът се приготви да го пониже.

Павето, сграбчено от Нила, я накара да се олюлее. Въпреки това тя успя да надвие тежестта му да го повдигне над главата си и да го стовари върху тила на войника, който се свлече на земята. Бистри продължаваше да лежи, стиснал челюстта си.

Бившата слугиня му помогна да се изправи.

— Ето го! — възкликна тя. Детето тичаше недалеч от барикадата. Куршум се заби пред краката му и го накара да побегне в обратна посока, ридаещо.

Адранските войници бяха завзели барикадата. Те се намираха на тридесетина метра от него. Нила беше по-близо, почти наполовина по-близо. Тя имаше шанс, затова сграбчи полата си и се затича. Бистри я последва.

Войниците проявяваха по-голям интерес към удържането на вече завоюваните позиции, отколкото към някакво лутащо се хлапе.

Нила коленичи край Яков и го сграбчи в прегръдките си. Бистри ѝ помогна да се изправи на крака; двамата се затичаха обратно назад.

Тя спря, когато осъзна, че гвардеецът е изчезнал. Бистри стоеше спрял няколко крачки по-назад, загледан към превзетата барикада.

— Безнадеждно е — рече тя.

— Това е той! — Бистри изтегли сабята си.

— За ко...

Тогава и Нила видя. Фелдмаршал Тамас стоеше на барикадата редом с хората си и оглеждаше улицата. Край него тя видя познато лице. Брататият сержант, спасил живота ѝ в онази нощ.

— Бистри, трябва да отведем Яков на сигурно място.

— Нищо не е в безопасност от този предател.

— Генерал Уестивън...

— Генералът е мъртъв.

На това Нила не знаеше какво да отговори. Тя знаеше, че Уестивън е бил ранен по време на преговорите, но на поддръжниците му бяха казали, че е оцелял. Само той можеше да противостои на стратег като фелдмаршала. Сега излизаше, че цялата им кауза е изгубена.

Нила погледна към следващата барикада. Роялистите ѝ правеха знак да бърза. Тя притисна Яков по-силно към себе си. Детето бе притиснало длани над ушите си, а риданията му се усещаха осезаемо.

— Бистри — умоляващо изрече тя. Къде беше Розалия? Тя оставаше единствената им надежда. Нейните способности бяха в състояние да прогонят Тамас и войниците му.

Бистри сграбчи изпразненото оръжие на един мъртвец и постави щика. Той изсипа оставащия барут и се хвърли към превзетата барикада, стиснал пушката с две ръце.

Брататият сержант посочи към Бистри и повдигна своето оръжие. Фелдмаршал Тамас се обърна. Той наклони глава, явно развеселен от вида на побеснелия хилман. В следващия момент той

изтегли пистолет и дръпна спусъка. Бистри рухна, претъркулвайки се, преди да застине. От повече от тридесет метра куршумът бе засегнал окото му.

Фелдмаршал Тамас прогони с длан дима от цевта.

Нила изпищя.

Тя видя как фелдмаршалът посочва към нея. Девојката застина, очакваща на свой ред да бъде засегната от куршум. Но изстрел не последва. Наместо това неколцина от войниците се отделиха от барикадата и се затичаха към нея.

Заради смайването си Нила оставаше неподвижна. Докато не си припомни Яков.

Тя се обърна и затича към следващата барикада. Тя разполагаше с преднина пред войниците, ала те бяха по-бързи. Не помогна и спъването ѝ, предизвикано от заплитащата се в краката ѝ пола. До барикадата оставаха само десетина метра; роялистите бяха започнали да стрелят, за да прикрият оттеглянето ѝ. От паважа край нея рикошираха куршуми; усили се зловонието на барут.

Някой я удари в гръб. Тя рухна; този път не можа да се изправи — можа единствено да се извърне с писъци в опит да се брани. Но ударите ѝ не направиха никакво впечатление на войниците и Яков се оказа изтръгнат от ръцете ѝ. Един от тях се извърна към нея, готов да забие щика в стомаха ѝ. Той извъртя оръжието в последния момент и ударената с приклада Нила отново се свлече. Войниците се оттеглиха, отвеждайки крещящия Яков със себе си.

Девојката с мъка се изправи на крака и пое подире им. Тя не можеше да им позволи да го отведат, не и след като го бе защитавала толкова дълго.

За момент тя поспря край тялото на Бистри. Той лежеше по корем и бе вперил единственото си око право напред. Около кървавата дупка в черепа му вече бяха започнали да жужат мухи.

Нила се свлече на колене и повърна.

Някой я издърпа встрани, към една от покритите с отломки пресечки, за да я изведе от пътя на куршумите. Нила тежко се облегна на една полуразрушена стена.

— Ти ги остави да го отвлекат — просъска тя към спасителката си.

Розалия оглеждаше улицата, готова да раздвижи покрити пръсти срещу някоя неочаквана заплаха. Но тъй като такава не се появяваше, Привилегированата отпусна ръце.

— Тази битка вече не ме касае — обяви тя.

— Поне можеше да ги спреш — продължаваше Нила. — Можеше да убиеш Тамас. Можеше да защитиш Бистри.

Девојката усети как гласът ѝ се задавя; усети и сълзите по бузите си. Тя притисна изцапаниа си ръкав към лицето си.

— Генерал Уестивън е мъртъв — рече Розалия. — Няма причина да удължаваме сраженията. — Тя замълча за момент, изтърпявайки осъдителния поглед на Нила. — Да, можех да убия Тамас, ала проблемите, които са причинени, имат невъобразим мащаб. Неговата смърт само би усложнила нещата.

— Бистри...

— Не очаквам да разбереш — заяви Привилегированата. Но при следващите думи гласът ѝ се смекчи. — Ти си смело момиче. Умно момиче. Очаквам от теб да продължиш живота си. Детето вече е при Тамас. Уестивън е мъртъв. Другите роялисти ще се опитат да се съпротивляват колкото се може по-дълго, но в крайна сметка Тамас ще победи. Затова бягай, докато още можеш. В югозападната част на барикадите има проход сред руините. Нито една от двете страни не знае за него. Използвай го. Събери спестяванията си и заживей някъде далеч. — С оттенък на копнеж тя добави: — Фатраста е прекрасна по това време на годината.

— Какво ще стане с Яков? — попита Нила.

Розалия протегна ръка. Девојката я прие и се изправи на крака.

— Яков — повтори тя, когато Привилегированата не отговори. — Какво ще стори с него Тамас?

— Тамас е прагматичен човек. Ако допуснеше един наследник на монархията да оцелее, отново би му се наложило да се сражава с роялисти. По тази причина той тихомълком ще отстрани момчето.

Нила отново попи сълзите от очите си. Тя почувства как сърцето ѝ се вкоравява при мисълта за русата главица на Яков, падаща в кошница.

— Напусни Адро — продължаваше Розалия. — Самата аз ще сторя това, когато работата ми тук приключи.

Тя извади нещо от джоба на жилетката си и го постави в ръката на Нила. Монета от сто крана.

— Благодаря ви — каза девойката. Розалия махна с ръка и се отпрати по пресечката. Няколко мига Нила остана неподвижна, мислейки за монетата в ръката си и среброто, скрито край града. От мястото си тя все още можеше да види трупа на Бистри. Тялото му лежеше над неспирния огън, разменян между роялисти и адрански войници.

Тя стисна до болка монетата. Само тя щеше да ѝ стигне за нови дрехи и за билет до Брудания. А среброто щеше да ѝ осигури нов живот.

Но в мислите си продължаваше да вижда как фелдмаршал Тамас хладнокръвно прострелва Бистри.

Нила не можеше да започне нов живот, не и със спомени като тези.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Крепостта Рамензид почиваше сред стръмните склонове на Южните планини. Стените на бастионите ѝ бяха наклонени и гладки, незасегнати от жестокото планинско време. Това бе свидетелство за могъщите магии, които бяха издигнали крепостта преди пет столетия. На югоизток се виждаха кехлибарените поля на Кез. На северозапад човек можеше да зърне далечните планини, обгръщащи Адро. Адопещ сияеше като диамант в крайчеца на Адморието. На север върхът на планината димеше заплашително.

Стоящият край крепостната стена Адамат се извърна. Гледката с подобна обширност бе главозамайваща, пък и той искаше да се върне в града — крепостта бе приютила цял град, толкова голяма беше тя! Но не можеше да се върне: войникът от планинската стража му бе заръчал да чака тук, за да се срещне с Привилегирования Борбадор.

Толкова високо въздухът бе смразяващ; нищо не би им попречило да му предложат стая. Но явно те предпочитаха да наблюдават треперенето му.

Адамат се чувстваше изцеден — и физически, и умствено. Дори и със съвременните пътища бяха необходими пет дена с карета, и то почти непрекъснато пътуване, докато пристигне. Тялото още го болеше от седенето върху неудобната и подскачаща седалка. Главата му пулсираше от недоспиване. Тайнствените предупреждения на Розалия за жена, опитваща се да призове Крезимир, бяха изпълнили с кошмари малкото пъти, в които бе успявал да се унесе. Това пък на какво се дължеше? Та Адамат беше модерен човек. Образован човек. Крезимир беше обикновен мит, образ на религиозната власт, която контролираше простолудието.

— Какво правиш?

Сусмит поспря напред зареждането на късоцевния си пистолет. В огромните му лапи оръжието приличаше на играчка.

— Ти как мислиш?

— Смяташ, че той ще ни убие? — продължи инспекторът. — Само заради един въпрос?

— Последният Привилегирован почти го стори.

— Е, и?

— Е, и?

— Говорим за Привилегирован, Сусмит. Ако той реши, че не иска да говори с нас, просто махва с ръка и ни помита от бастиона.

Боксърът сви рамене.

— Нали ми плати да те пазя.

— Да — въздъхна Адамат. Сусмит явно не разбираше, че е невъзможно да предпазиш някого от Привилегирован.

— Дори и Привилегированият първо ще трябва да мине през мен. — Сусмит възобнови работата си.

Адамат потисна усмивката си и осъзна, че тези думи са прогонили част от нервността му. Той се намираше на върха на света, на пет дена път от столицата, сред планинската стража. Всеизвестно беше, че планинската стража се попълва с престъпници, главорези и най-коравите мъже от Деветте държави. Тези охранители се грижеха за планинските проходи, обработваха мините и дървесните складове, а в случай на инвазия охраняваха границите. В случай на подобно нападение инспекторът би разчитал на тях, но се колебаеше да им довери собствения си живот.

— А какво търси тук един Привилегирован? — Приключил с pistolетите си, Сусмит ги подпъкна в колана. И се облегна на едно от оръдията, насочени към Кез.

— Прогонен е — обясни Адамат. Дъхът му образуваше облачета.

— Защо?

— Официално: доминиращото влияние в кралската кабала се е променило и Борбадор се е оказал поддръжник на погрешната страна. Неофициално: според слуховете той преспал с любимата наложница на Привилегирования Кен.

Сусмит се засмя дрезгаво.

— И е опазил кожата?

— Естествено, че я опазих.

Привилегированият се доближаваше откъм града. Той все още се намираше на разстояние, от което не би трябвало да е чул разговора им.

Магьосникът носеше дълго до коленете палто от еленова кожа. Ботушите, панталоните и шапката бяха изработени от същия материал. Той се оказа по-нисък от очакваното. Някогашната гуша бе увиснала под червеникавата брада — животът по тези места не щадеше никого, включително и един Привилегирован.

Борбадор спря на няколко крачки от тях. Той държеше ръце пред себе си, подпъхнати в ръкавите, но Адамат бе зърнал ръкавиците му.

— В действителност заслугата не е моя — продължи Привилегированият. — Просто казах на маг Кен, че ако ме убие, най-добрият ми приятел ще отмъсти за мен.

— И кой е този приятел?

— Таниел Двустрелни. А аз съм Борбадор. Наричайте ме Бо.

Адамат протегна ръка. Здрависването на Привилегирования демонстрира изненадваща сила.

— Инспектор Адамат — представи се той. — Това е Сусмит, мой помощник.

Бо присви очи към едрия мъж.

— Боксьорът Сусмит?

— Същият — изненадано потвърди Сусмит.

— Като малък гледах мачовете ти — рече Бо. — Дватама с Таниел бягахме от уроци, за да те гледаме. Заради теб той изгуби много пари.

— Ами ти?

— Аз станах заможен — като за хлапе.

Адамат изучаваше Привилегирования. За него знаеше малко, с изключение на слуховете. Не беше разумно да знаеш много за членовете на кралската кабала.

— Струва ми се странно Привилегирован да другарува с барутен маг.

— Запознахме се много преди всеки от нас да разбере какво е — рече Бо. — Аз бях сирак, когато Таниел се сприятели с мен. Тамас ми позволи да живея в мазето. Дори ми нае гувернантка. Каза, че приятелите на Таниел трябвало да са образовани. За всички ни беше смайващо, когато търсачите на магове се явиха при мен. С Таниел се срещнах за последно преди той да замине за Фатраста.

— Привилегированите не са ли алергични към барута?

— Очите ми се зачервяват всеки път, когато съм край него — потвърди Бо. — Като малък винаги се чудех на това. Но достатъчно за мен. Какво е довело човек като теб тук? Ти не изглеждаш като убийците на Тамас.

— Ние не сме убийци — побърза да изясни Адамат, — макар че не мога да те виня за подозрението. Аз разследвам за фелдмаршала. И се съмнявам, че ти би останал жив, ако той искаше смъртта ти.

Бо се залюля на пети.

— Той не знае — промърмори Привилегирваният.

— Какво не знае?

— Няма значение. Защо сте дошли?

Непринуденият му тон изчезна, също като усмивката му.

— Какво е Обета на Крезимир?

Няколко мига Борбадор го наблюдава безмълвно.

— Сериозно?

— Да.

— Тамас те е изпратил чак тук, за да ме попиташ за това?

— Дошъл съм по собствена воля — обясни Адамат. — Но разследването ми е възложено от фелдмаршала.

Реакцията на Бо — отчасти удивление, отчасти подигравка — го бе смутила.

А Привилегирваният бе придобил облекчен вид. Той дори се усмихна и започна да се кикоти.

— Нека позная. Когато Тамас е избил кралските кабалисти, техните последни думи са били нещо от рода на: „*Не нарушавайте Обета на Крезимир!*“

Адамат скръцна със зъби. Този Привилегирован започваше да го изнервя с веселието си.

— Да. Виждам, че за теб последните думи на маговете са смешни? Те някаква мрачна шега ли представляват? Заклинание, предназначено да обърка онези, които ги убият?

Борбадоровият кикот секна.

— Нищо подобно. Кабалистите са били напълно искрени. Възможно е да се построи заклинание, което бива изречено преди смъртта. Не е шега. Аз самият бих се пошегувал по подобен начин, но не и тези хора. Те вярваха.

— И какво означават тези думи?

— Обета на Крезимир. — Бо предъвка думите. — Според легендата, когато Крезимир основал Деветте държави, той избрал деветима крале, които да ги управляват. На всеки от тези владетели той придал кабала магьосници, които да го защитават и съветват. Тези магове той нарекъл Привилегировани. Кралете, притеснени от могъществото на тези магове, споделили с Крезимир притеснението си от евентуален преврат. Затова Крезимир ги успокоил с обещание.

— Той се зарекъл, че техните родове завинаги ще властват над Деветте. А на Привилегированите казал, че ако някой сложел край на някоя от тези династии чрез насилие, той щял да се върне и да унищожи цялата държава. — Борбадор склучи пръсти върху корема си с жеста на изрецитирал урока ученик. — Как ти се струва това?

— Аз съм човек на разума — рече Адамат. Въпреки това той не можа да спре полазилите тръпки.

— Разбира се — отвърна Бо. — Като повечето съвременни хора. Това е глупава легенда, поредната от историите, с които кабалистите оправдават позицията си. Царуването на Крезимир е протекло преди хиляда и четиристотин години, може би по-отдавна. Дори самите крале не вярват в нея. Само най-възрастните членове на кралските кабали. — Той докосна нещо под палтото си. — Не, има далеч по-ефикасни методи за поддържането на реда.

— Какво да кажа на Тамас? — попита инспекторът.

Привилегированият сви рамене.

— Каквото искаш. Кажи му да се притеснява за важните неща, като хорския глад или — той протегна ръка над стената, за да посочи към Кез — тях.

Адамат бавно си пое дъх и го изпусна.

— Значи това било.

— Това е. Макар — добави Бо — да не ми е ясна причината, поради която си дошъл чак тук. Във всяка библиотека би намерил десетина книги, които го споменават.

— Тези книги бяха изгорени — рече Адамат. — Липсваха страници, други бяха зачеркнати. Най-вероятно дело на Привилегирован.

Борбадор се навъси.

— Точно Привилегированите би трябвало да знаят, че книгите са безценни. Те са нашето звено не само към миналото, но и към

бъдещето. Всяко написано слово ни помага да разгадаем как по-добре да владеем Отвъд.

— Бо! — долетя глас откъм града.

Магьосникът се извърна.

— Отиваме в кариерата!

— Ей сега идвам! — извика Борбадор. Той раздели събраните си ръкави. — Негодниците му намерили лесното — заяви, шавайки с пръсти. — Мислят си, че след като разполагат с Привилегирован, могат да му възлагат да разцепва камък, да сече дървета и разчиства лавини. Миналата седмица едва не грогнах, докато разчиствах подир земетресението. Както и да е. Съжалявам, ако отговорът ми не е съдържал очаквания драматизъм. Ако видиш Таниел Двустрелни, предай му поздравите ми.

Бо бе преодолял половината път до града, когато Адамат се сети за съобщението. Той се затича, за да догони Привилегирования.

— Трябва да ти предам нещо.

— От Таниел?

— Не. От Привилегирована на име Розалия.

Борбадор сви рамене.

— Не познавам жена с подобно име.

— Въпреки това тя заръча да ти предам съобщение.

— Какво съобщение?

— Тя ще призове Крезимир. Това е. Струва ми се, че под *тя* Розалия нямаше предвид себе си. Но нямам представа коя е въпросната жена, за...

Бо стоеше застинал, пребледнял. За момент той залитна; Адамат го подкрепи.

— Какво означава това? — попита инспекторът.

Борбадор го избута встрани. Зъбите му буквално бяха започнали да тракат.

— Мамка му. Махай се. Върви обратно в Адопещ. Кажи на Тамас да започне да мобилизира армията си! Кажи на Таниел да напусне страната. Кажи му... Мамка му!

Без да се доизкаже, Привилегированият се затича към града.

Адамат стоеше неподвижно.

Сусмит пристъпи до него, изтръскващ пепелта от лулата си.

— Ама че особняк — отбеляза боксьорът.

— Това не ми харесва — каза Тамас.

— Не мисля, че някой би могъл да каже противното, друже.

Тамас погледна към Сабон. Деливецът стоеше под голям слънчобран и гледаше към барикадите в далечината. По обръснатата му глава лъщеше пот — водни капки върху студена чаша. Денят бе непростимо горещ за толкова ранна пролет. Явно слънцето възнамеряваше наведнъж да изсуши цялата влага от последните седмици.

— Дали войниците ще разберат? — каза фелдмаршалът.

— Нашите хора или наемниците?

— Наемниците са прагматици. Те така или иначе ще си получат парите. Говоря за собствените ми войници — дали те няма да изгубят вяра в мен след подобна постъпка?

Недалеч от двамата стоеше Олем. При тези Тамасови думи той се извърна, макар въпросът да не беше насочен към него.

— Не мисля — рече Сабон. — Може да не им хареса. Все пак войната има джентълменски дух. Но те ще разберат. Ще почетат желанието ти да не жертваш животи в една безполезна битка. Ще уважат, че не искаш да обстрелваш собствения си град.

Тамас бавно кимна.

— За двадесет и пет години офицерска длъжност никога преди не бях прибягвал до услугите на наемни убийци.

— Мога да посоча няколко случая, в които трябваше да го сториш — каза Сабон. — Спомняш ли си шаха, срещу когото се сражавахме в югоизточна Гурла?

— Старая се да не си го припомням. — Тамас изви глава и плю. Той повдигна манерката си, загледан към барикадите. Дори и от около три километра се чуваше мускетният огън и грохотът на оръдията. Генерал Рийз нападаше оръжеен склад. — Срещал съм противни хора през живота си, но той беше същинско чудовище. Той не би се поколебал да изпрати на мъчителна смърт целия род на онзи, който си позволеше да оспори негова заповед.

— Ти накара да го скопят — изтъкна Сабон.

Олем се задави. Той хвърли цигарата си на земята и започна да кашля пушек.

— Във войната няма нищо джентълменско — отбеляза Тамас. — Иначе не бих участвал. — Той погледна към Олем. — Остави ни за момент.

Телохраниителят се отдалечи, все още кашлящ. Тамас пристъпи под сянката и извади от джоба си писмо, което подаде на Сабон.

— Новото ти назначение — обясни фелдмаршалът.

Сабон взе писмото.

— Какво?

— Изпратих Андрия и Вадалслав да търсят още барутни магове. В отсъствие на кралската кабала смятам, че маговете няма да се укриват. Още повече предвид заплащането, което предлагаме. Двата са се настанили край града, близо до университета. Скоро ще се отправят към Делив, Нови и Юниция. Искам да отидеш с тях.

— Не. — Сабон се опита да му върне писмото.

— Аз съм твой командир — каза Тамас. — Не можеш да ми отказваш.

— На стария си приятел мога да откажа.

— Защо не искаш?

Сабон изсумтя.

— Андрия и Вадалслав и сами могат да се погрижат за набирането на новобранци. Ти изпрати останалите при Васалови порти. Таниел преследва призрак из града; Влора е зачислена към щаба ти, но ти все още си й прекалено ядосан, за да говориш с нея. Няма да те оставя сам, без друг маг. — Той посочи към барикадите. — Посланикът от Кез ще пристигне в рамките на седмица, а ти все още трябва да разчистваш тази бъркотия. Знаем ли изобщо дали Бръснарите са успели?

— Тревожиш се за мен? Това ли е оправданието ти? — рече фелдмаршалът.

— Тревожа се, че ти ще оплескаш всичко и ще ти трябва човек, който да оправи нещата. — Сабон замълча. Откъм барикадата долитаха крясъци. — Може би трябва да им помогнем — предложи той.

— Проклетите Бръснари ще се оправят и сами. Не ме е грижа за тях. Не се опитвай да изменяш темата. Вадалслав каза, че те вече са намерили седмина кандидати; трима от тях имали потенциал.

— Нужни са години, за да бъде обучен един барутен маг — заяви Сабон. — От тях се очаква да овладеят не само способностите си, а и военната служба.

— Това е причината да те изпращам там. На практика ти обучи Влора и Таниел съвсем сам. Таниел е най-добрият стрелец в целия свят, а Влора е способна да взривява барут от един километър.

— Не е същото. И ти го знаеш — започна да се ядосва Сабон. Тъмните му очи блеснаха. — Таниел умееше да се прицелва още от първия момент, в който хвана пистолет. А Влора... тя просто си има талант.

— Не е нужно да търсиш — каза Тамас. — Но искам да основеш школа. Ще получаваш пълно финансиране и автономия. По всяко време ще се намиращ на не повече от няколко часа път от мен. Ако ми потрябва помощ, веднага ще те извикам.

— Обещавах ли? — попита Сабон.

— Имаш думата ми.

Тъмнокожият прибра плика в джоба си.

— Искам да присъствам, когато посланикът се появи.

— Разбира се.

— И недей да изглеждаш толкова доволен.

Тамас прикри усмивката си.

— Сър! — Олем отново се бе доближил; той сочеше към барикадите.

Сред струпаните отломки изникваше човек. Той носеше дълга бяла престилка над бяла риза и черни панталони. Престилката червенееше.

Мъжът се насочи право към тях. Той разгърна бръснач, чието острие блесна на светлината. Тамас видя как Олем се напруга. Разтвореният бръснач докосна челото на приближилия се.

— Аз съм Тийф, сър, от Бръснарите. Барикадите са ваши.

— А роялистките предводители?

— Мъртви или пленени — отвърна Тийф. — Предимно мъртви.

Тамас изсумтя.

— Жените и децата?

Мъжът затвори бръснача си и отново го разгърна. И нервно прокара тъпата част по гърлото си.

— Имаше няколко неприятни случая. Някои от момчетата ми трудно се сдържат, фелдмаршале. Но аз се погрижих за това.

Тамас стисна юмруци. Беше допуснал грешка.

— Генерал Уестивън?

— Намерихме го мъртъв, сър. Както и казахте.

Тамас се беше надявал, че раната, която Уестивън бе получил в сблъсъка подир преговорите, няма да се окаже смъртоносна. В действителност той нямаше големи основания да се надява на подобно нещо: та нали цялата ръка на генерала бе отнесена, а Уестивън бе възрастен човек. Обикновен човек, който не притежаваше издръжливостта на барутните магове.

— Олем, погрижи се Бръснарите да бъдат отведени на сигурно място, докато получим възможност да им платим.

— Почакайте сега... — поде Тийф и пристъпи към Тамас. В следващия миг Олем стоеше на пътя му, насочил щик досами окървавената престилка. Тийф мъчително преглътна.

Тамас направи знак на най-близкия наемнически офицер.

— Не се тревожи, Тийф — рече фелдмаршалът. — Ако си изпълнил своята част от уговорката, аз ще изпълня своята. Много бих искал да те хвърля в кулата, но аз съм човек, който държи на думата си. Освен това е възможно отново да изникне нужда от услугите ти.

Тамас остави предводителя на шайката и се отправи към барикадите заедно със Сабон, Олем и цяла рота наемници. Преди да се приближи, фелдмаршалът наостри сетива, дирейки барут. Той долови малък полеви склад за боеприпаси край барикадата и разпръснат барут на още няколко места.

От върха на барикадата той се огледа. От малкото пленени до този момент барикади той знаеше какво да очаква: подобие на войнишки лагер, разчистена улица, импровизирани знамена, окачени над домове и магазини, понастоящем превърнати в казарми.

Улиците гъмжаха от народ. Много повече, отколкото Тамас бе очаквал. Стотици жени и деца. Далеч по-малко мъже. По лицата им личаха страх и отпадналост. Това бяха лицата на хора, които скоро след събуждането си са открили, че техните съпрузи, приятели, бащи и предводители са били заклани в съня си. След подобно изживяване малцина биха били способни да изпитват увереност.

Край всяка купчина хора стоеше Бръснар, въоръжен с пистолет или тояга, а в някои случаи и само с разтворения си бръснач. Явно това беше достатъчно.

— Генерал Сабастениен — каза Тамас.

Младият наемник се покатери до него.

— Слушам, сър?

— Нека хората ти да заменят Бръснарите. Започнете да извеждате хората.

— Към Черния зъб ли, фелдмаршале?

— Не. — Тамас отново огледа лицата. — Подозирам, че онези, които носят най-голяма отговорност за този контрапреврат, вече са погинали. Отведете ги в стария двор. Обезоръжете ги, но им дайте храна. Нека бъдат прегледани; осигурете им легла. Те вече не са роялисти, а граждани. Наши съграждани, сънародници.

— Моите хора не са бавачки, сър.

— Ще им се наложи да станат. Върви.

Под погледа на фелдмаршала наемниците започнаха да навлизат сред тълпата. Повечето от хората се подчиняваха мълчаливо, без да се противят. Войниците започнаха да разчистват барикадата. На моменти всички се извъртаха на юг, към оръдейния огън.

— Сабон, изпрати съобщение до генерал Рийз. Вече сме превзели главната барикада, нека да предложи преговори. Всеки роялист, който не е от благороден произход, ще бъде опростен. Ако Бръснарите са посетили целия им лагер, смятам, че предложението ще бъде прието.

— Наистина ли възнамерявате да опростите всички тях, сър? — попита Олем.

— Ако се отнасям с тях като към животни и престъпници, това няма да е единственият опит за въстание. Най-доброто решение е да се отнасям с тях като с граждани, да ги накарам отново да се почувстват част от този град. Нямам намерение да провеждам още екзекуции.

— Разумно, сър.

Тамас продължително изгледа телохранителя си.

— Радвам се, че одобряваш.

— Все още не са се намерили желаещи, които да почистят кръвта от Изборния площад, макар че вие предлагате цяла месечна заплата.

Говори се, че на някои места засъхналата кръв е повече от дециметър. Да прибавяте към този слой...

— Изборният площад?

— Бившата Кралска градина, сър. Площадът бе преименуван.

— Не бях чул.

— Разбираемо, покрай барикадите.

— Защо Изборен площад?

Олем прихна.

— Проява на черен хумор. Народът гледа на провелите се екзекуции като на *избори*.

— Там нямаше гласуване.

— Мисля, че хората дадоха гласа си, като разкъсаха онези гвардейци.

Сред редиците отвеждани роялисти притича наемник. Той отсечено отдаде чест и доложи:

— Фелдмаршале, генерал Сабастениен заръча да ви предам, че сме намерили генерал Уестивън.

Генералът лежеше в малка стаичка зад някогашен вехтошарски пазар. Прекалено влажна и прекалено малка стая за тъй велик човек. Тамас трябваше да се приведе при влизането си.

Уестивън лежеше по гръб върху койка. Върху шкафа лежаха захвърлени няколко дребни вещи — единствената мебел освен леглото. Вещите се изчерпваха с миниатюра на покойната му съпруга, гурлански ловен нож със захабена дръжка, мънистен талисман, очила и прилежно сгъната носна кърпичка.

Тамас се навъси към тялото. Уестивън бе завит с тънко одеяло, прекалено късо за тялото му — чорапите надничаха изпод ръба. Тялото бе умито, но изгарянията още личаха. Някой бе склопил очите му.

Дори и застинала, единствената му ръка все още стискаше стар подвързан с кожа том — излизаше, че не е умрял веднага. Старческите пръсти бяха скривени от ревматизъм.

Фелдмаршалът погледна към заглавието на книгата. „*Епохата на Крезимир*“. Той не бе очаквал, че Уестивън е религиозен.

Тамас взе ножа и талисмана.

— Генерале — тихо се обърна той към Сабастениен.

Наемникът се приведе под прага и влезе. Неговата поява почти задръсти стаята.

— Изпратете тялото на най-близките му роднини.

Сабастениен сне шапката си.

— Не мисля, че са му останали роднини.

За момент в гърлото на Тамас изникна буца. Когато се овладя, той продължи:

— Тогава аз ще прибера тялото. Събщи на градския управител, че искам генерал Уестивън да бъде погребан с пълни почести. Ако трябва, ще платя от собствения си джоб.

Сабастениен не отговори. При обръщането си Тамас видя, че очите на младия бригаден генерал са навлажнени.

— Фелдмаршале, бих искал тялото на генерал Уестивън да бъде положено в гробницата на *Крилете на Адом*. Сигурен съм, че лейди Винцеслав би одобрила.

Тамас отпусна ръка върху рамото му.

— Благодаря ти — каза той. Подобна привилегия бе смятана за голяма чест. Към *Крилете на Адом* бе изключително трудно да се присъединиш приживе, още по-трудно посмъртно.

Сабастениен излезе, оставяйки Тамас насаме с тялото. Фелдмаршалът положи шапката си върху гърдите на Уестивън и въздъхна.

— Подобен край не бе подобаващ за теб — рече той. — И все пак ти погина в битка, защитавайки онова, в което вярваш. Иска ми се да имах твоята подкрепа срещу Кез.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Тя е тук — каза Жулин.

Таниел се навъси към нея. Наемничката се подсмиваше грозно — заради белега, изкривяващ мимиката, а в очите ѝ личеше неестествено вълнение. Жулин му напомняше на някакъв звяр. На пумата, която бе видял в един цирк.

Те стояха пред главния вход на Адопещенския университет. Отвъд древните стени, обграждащи кампуса, се издигаха кулите на академичните постройки. Долиташе студентски смях. Това място не беше подходящо за сблъсък с Привилегирована.

Но пак бе за предпочитане пред претъпкания град.

— Сигурна ли си? — попита Таниел. Той не бе отварял третото си око от дни. При последния подобен опит едва не бе припаднал. Тогава бе си казал, че усещането няма нищо общо с четирите седмици барутен транс. Той не бе споходен от наченките на барутна слепота. Не се беше пристрастил.

Той изсипа ивица барут върху опакоето на дланта си и вдъхна. Жулин не обърна внимание на въпроса му. Таниел се обърна към Готън.

— Да, тя е тук — кимна неутрализаторът.

Барутният маг подири с поглед Ка-поел — девойката разглеждаше гаргойлите над портата, а неколцина младежи разглеждаха нея. Таниел ги изглежда остро, отпускаяки ръка върху пистолета си.

— Това истинска дивачка ли е? — попита един от студентите.

— Трябва ти разрешително, за да носиш оръжие на територията на университета — важно го уведоми друг.

— Върви на майната си — рече Таниел. — Къде мога да намеря карта на университетското градче?

Момчето (Таниел го смяташе за момче, макар че то можеше да е и на неговите години) изсумтя.

— Ти върви на майната си.

Таниел се извърна към студентите, за да видят символа на барутен маг.

— Това да ни впечатли ли трябваше? — попита студентът.

Таниел се ухили.

— Ще те впечатли, когато ти изкъртя зъбите. — Той изтегли пистолета и го подхвърли, хващайки го за дулото; в следващия момент го извъртя отново, стискайки дръжката.

— Браво — през смях каза един от студентите. — Карта ще намериш в администрацията. Право напред и надясно. Все някога ще я намериш. По-вероятно е администрацията сама да те намери.

— Благодаря — отвърна Таниел. — Впрочем тя наистина е дивачка. *Моята* дивачка.

Усмивката му изчезна, когато забеляза острия поглед на Ка-поел.

— Да вървим да намерим карта. Жулин, колко можеш да се доближиш, без тя да те усети?

— Не ме е грижа дали тя ще ме усети.

— Но *мен* ме е грижа — процеди Таниел. — Не се дръж като глупачка.

Ка-поел се потупа по гърдите и раздвижи два пръста във въздуха.

— Можеш да се приближиш? — попита барутният маг.

Девојката подбели очи.

Естествено, че можеше. Ка-поел бе в състояние буквално да се приближи досами някой Привилегирован, без да бъде усетена. Къде му беше умът?

Проклетият барут беше виновен. Когато този лов приключеше, цял месец Таниел нямаше да докосва и прашина.

— Добре. Ка-поел, намери я. Искам да зная къде точно е, включително в коя сграда и коя стая. А вие двамата — обърна се той към наемниците — изчакайте капитан Аюкар.

От една седмица въпросният капитан ги следваше съгласно нарежданията на Тамас — от достатъчно разстояние, за да не ги затруднява, но достатъчно близо, за да може да се намеси навреме.

Един бърз поглед назад показа на Таниел група конници.

— Кажете му да започне да евакуира университета. Ще нападнем Привилегированата тук. Готън, ще успееш ли да отрежеш достъпа ѝ Отвъд?

— Разбира се.

— И този път няма да има проблеми?

— Няма да има — увери го неутрализаторът. — Няма да допусна предишната грешка.

Достатъчно беше Готън да се доближи до нея, за да отстрани влиянието ѝ. Ако куршумите и щиковите не бяха достатъчни, за да я убият, то Жулин щеше да получи възможност да използва собствените си умения.

— Евакуацията ще отнеме от предимството ни — каза Жулин.

— Няма да допусна студентите да бъдат убити, ако двете с нея започнете да се замеряте с магия.

Жулин го изгледа презрително.

— Чакайте тук — нареди Таниел и се отправи към административната сграда. Указателните табели, на които се натъкна, го упътиха далеч по-добре.

От подобни знаци определено имаше нужда, защото територията на университета представляваше малък град. Постройките бяха огромни, изградени от сиви каменни блокове, с извисяващи се кули и високи арки. Между отделните сгради имаше тревни пространства, върху които се бяха разположили студенти.

Таниел прекоси обширен правоъгълен двор и подмина библиотеката, като през цялото време оръжието му привличаше погледи.

— Мога ли да ви помогна?

Мъж на около четиридесет изникна на пътя му на стълбището на административната сграда.

— Аз съм барутен маг Таниел. А вие сте...?

Мъжът отметна глава.

— Аз съм личният секретар на ректора. Професор Ускан, на вашите услуги.

— Тук ли е ректорът, професоре?

— Той е в града, по работа. Простете, вие Таниел Двустрелни ли сте? Синът на фелдмаршала?

— Всеки момент на територията на университета ще нахлуе рота войници. Тук се е укрила Привилегирована, която ние преследваме по нареждане на ба... на фелдмаршал Тамас.

Ускан го изгледа смаяно.

— Не можете да се сражавате тук. Това е висше учебно заведение.

— Ще се постараем да не се стига до това. Разполагате ли с план за евакуация?

— Моля? Не. Никога не ни се е...

— В такъв случай ще трябва да импровизирате. Войниците са наемници от *Крилете на Адом*. Предайте на студентите си да напуснат територията на университета.

— Да напуснат? Та тук има почти пет хиляди студенти! Кампусът се простира на километър и половина! Какво очаквате от мен да сторя?

— Ще измислите нещо.

— Ами Привилегированата?

— За нея ще се погрижим ние.

Секретарят започна да кърши ръце.

— Привилегирована! Това ще означава, че щетите...

— Сигурен съм, че няма да се стигне до...

Таниел застина. Тя тъкмо изникваше от библиотеката, на няма и сто метра от него. И не носеше ръкавиците си: това му даваше предимство.

— Хайде, вървете — каза Таниел. — Започнете да извеждате студентите.

— Но какво да им кажа?

— Не зная — изръмжа барутният маг. Той бавно посегна към пистолета си, стараяйки се да не привлича внимание.

Ускан прочисти гърло и отстъпи с един последен умоляващ поглед.

— Само внимавайте с факултета по приложни науки. Сградата му е съвсем нова.

Подир това секретарят си пое дъх и рязко повдигна ръце.

— Безплатен обяд! — изкрещя той. — Безплатен обяд край северната порта! — И сам се затича.

Таниел изруга.

Викът привлече погледа на жената. Магът изтегли пистолета си, но се поколеба. Студентите от двора бавно се отправяха подир Ускан. Младият мъж стисна зъби.

Жената се затича в противоположна посока.

Таниел се прицели и дръпна спусъка. Гърмежът от изстрела отекна из околните сгради. В последния миг магът трябваше да отмести куршума, за да не уцели изникнал студент. Изстрелът пропусна, поразявайки стената на библиотеката. Някой изпищя. Студентите се затичаха.

Барутният маг се затича след жената, изваждайки втория си пистолет. Когато тя изчезна иззад ъгъла на библиотеката, Таниел спря — имаше вероятност Привилегированата да го причаква иззад ъгъла. Нейната магия щеше да го разкъса много преди той да е успял да стреля.

Младият мъж се огледа; погледът му се спря на кулата зад административната сграда.

Камбанарията представляваше най-високата постройка на територията на университета. Таниел пое назад, влезе в административната сграда и прекоси помещение, представляващо ботаническа градина, обградена с големи стъклени панели с рамки от железен обков.

По пътя си към вратата на кулата магът едва не се спъна в езерцето, което се опитваше да прескочи.

Към върха той тичаше през две стъпала. При един прозорец някъде по средата на изкачването си Таниел поспря, за да огледа двора. В този момент се намираше някъде на пет етажа над земята. От Привилегированата нямаше и следа. Той се приближи до следващия прозорец. Този път я откри — тя прекосяваше двора между музея и някаква висока сграда, обградена с балкон: Банашерова зала, ако можеше да се съди по надписа ѝ.

Таниел смъкна пушката от рамото си. Той затвори очи, вдиша спокойствието на барутния транс и усили съсредоточението си. Следващият му поглед я различи с пълна яснота, сякаш стоеше на пет крачки от него. Тя беше красива жена, с остри черти и бенка над едната вежда. Жената крачеше бързо, все още облечена в академична роба, слагаше си ръкавиците вървешком и се оглеждаше.

— Розалия!

Отекналият из ограденото пространство вик сепна Таниел. Привилегированата също се стресна и се огледа уплашено. Магът допря пръст до спусъка.

Проявата на магия скри целта от погледа му. Пръснаха се тревни чимове, предшестваци изригващ от земята огън. Таниел премигна.

Сипещата се като дъжд мръсотия скриваше половината двор. Към мястото на Привилегированата крачеше Жулин, отдадена на див смях.

Зърнал робата на целта си, Таниел бързо пренасочи оръжие и стреля. Куршумът рикошира на сантиметри от главата на Привилегированата, отскочил със звън от невидим щит. Таниел изруга.

Мълния се вряза в Жулин, пращайки я назад. Макар и прокарала две бразди сред тревата, наемничката се задържа на крака, все така разперила ръце над главата си. Сред пукот на енергия мълнията полетя обратно към преследваната. Последвалият гръм блъсна Таниел назад.

Той се претърколи върху няколко стъпала, преди да успее да се изправи. Взе оръжието си и го подготви за нов изстрел, като напъха куршум в цевта и разкъса фишек. Без да се бави, магът се върна до прозореца, прицели се и отново стреля.

Привилегированата се извъртя, уцелена в рамото, и рухна на колене, подпряна на една ръка. И погледна към кулата.

— Мамка му — промърмори Таниел.

С другата си ръка жената рязко разсече въздуха.

Таниел стисна очи. Нищо не последва. Той внимателно повдигна клепачи.

И видя, че светът около него се движи. От долните етажи долиташе отвратителното стържене на каменни блокове.

Кулата падаше.

Таниел застина само за миг. В следващия момент той скачаше от прозореца, стиснал оръжие.

По време на падането си установи, че не му е останал дъх да крещи. Стъкленият таван на ботаническата градина мълниеносно се надигаше насреща му. Краката му се подвиха при сблъсъка, стъклото поддаде. Падането му продължи още десетина метра и се приземи на една страна.

Таниел се извърна по гръб и остана да лежи задъхан, навсякъде около него лежаха огромни късове стъкло. За негов късмет нито една от тези прозрачни отломки не бе го засегнала.

В транс барутните магове бяха особено издръжливи. Те можеха да понасят много повече наранявания от обикновен човек, и съответно да издържат на повече болка. И въпреки това подобно падане трябваше да го е убило. Или поне да е строшило някоя от костите му.

Земята се разтресе. Ударната вълна раздвижи Таниел: цялата горна половина на кулата се стовари в постройката под нея. Камъните се връзваха едни в други; пукаше дърво.

Когато войникът отдели ръце от тила си и се огледа, прахта започваше да се сляга. Беше безопасно да се изправи на крака.

Винтовката лежеше на няколко метра от мястото му. Със залитане Таниел се отпрати към нея. Стъклото и отломките хрущяха под краката му. Цялото тяло го болеше, но счупвания нямаше. И скицникът си беше налице.

— На двамата с теб много ни се струпа на главата в последно време — каза той на оръжието си.

Сепна го пореден гръм. Таниел напусна градината и навлезе обратно в долепената до нея сграда, напредващ сред отломки. Той откри зала, от която се виждаше дворът. В едната си част помещението бе разрушено: кулата се бе стоварила върху нея. Дано поне нямаше премазани.

Той притисна гръб до стената край прозореца и се заслуша. Пореден гръм. И нечий смях. Жулин.

Таниел стисна зъби, зареди нов куршум и погледна навън.

Дворът бе разрушен. Цялата му площ бе разровена: стотина копачи не биха могли да изровят толкова пръст за цял ден, колкото магията бе струпала в мигове. Под погледа му ивица огън изникна изпод една от могилите и се връза в Банашеровата зала, оказала се на пътя ѝ. По прозорците на сградата се виждаха лица, наблюдаващи битката. В следващия миг те вече изчезваха, отнесени с все сриналата се фасада. Ала израженията им на предсмъртен ужас останаха запечатани в паметта на Таниел.

Младият мъж отново се прикри край прозореца и пое дъх. Не, това не беше обикновена битка. Не за първи път той присъстваше на сражение между Привилегироваи — бе виждал подобни сблъсъци на фатрастанското бойно поле. Там магьосниците насочваха едни срещу други мълнии, лед и огнени кълба. Но не и сили от подобен мащаб. И

Жулин, и другата Привилегирована си служеха с немислимо могъщество. Всяка от тях спокойно би могла да оглави кралска кабала.

Къде ли беше Ка-поел? Поредният гръм замая мислите му. Нали я беше изпратил да търси Привилегированата? Дано да не бе сторила нещо глупаво. Дано се намираше в безопасност.

Той отново надникна. Привилегированата стоеше на върха на стълбището на постройка, разположена по диагонал срещу неговата. Музеят. Таниел бавно повдигна оръжието си.

Пръстите на възрастната жена танцуваха във въздуха. Тя рязко протегна едната си ръка напред, с разперени пръсти, към средата на двора. Познатият тънък огън отново изникна от дланта ѝ. Жулин отхвърча иззад струпалите се могили и полетя към останките на Банашеровата сграда. При сблъсъка останалата част от постройката се свлече около ѝ и я обгърна.

Привилегированата обърса ръце в робата си и влезе в музея.

Таниел скочи на крака. Той бе прекосил половината зала, преди да осъзнае какво възнамерява да стори. Тази жена притежаваше способности, срещу които той бе неспособен да се опълчи. Безсмислено беше да продължава да я преследва. Какво можеше да направи?

Но той си помисли за разрухата, която бе съзрял. Привилегированите също се изморяваха. Подир подобни прояви тя надали можеше да се сражава още дълго.

Сградата, в която се бе прикрил, бе свързана с музея с тясна каменна алея. Таниел се огледа, преди да притича и да нахлуе през вратата. Той се озова в тясно помещение, където се съхраняваха метлите на уредника. Следващата врата отвеждаше към главното помещение. Там имаше галерии, отрупани с реликви: мумифицирани трупове, кости от някогашни създания, чирепи от древни съдове, ценни минерали. Върху мраморния под се долавяха нечии забързани стъпки.

Привилегированата крачеше сред главната галерия. Рамото ѝ все още кървеше от единствения засегнал я изстрел. Тя се огледа, но не видя Таниел. И със сигурност не видя неутрализатора над себе си.

Готън прескочи парапета и се приземи на около два метра от нея. Той се надигна с победоносна усмивка, стиснал къс меч.

Таниел изкрещя и изскочи на открито. Този път тя нямаше да им избяга. Без способностите си...

Жената разгърна ръце. Робата ѝ започна да сияе. Готън я изгледа изумено.

Барутният маг спря и направи крачка назад. Тялото на неутрализатора започна да проблясва.

Готън рухна на колене и отвори уста да изкрещи. Звук не последва, но челюстта му продължи да се разгръща. В следващия миг тя се отдели от черепа, разтапяйки се във въздуха. Плът и кост се топяха като восък. Острието на меч се озова на пода под формата на локва разтопена стомана. Към тази локва се вляха останките от наемника.

Таниел скочи зад една колона. Пипнешком той посегна към табакерата с барут, макар да не бе сигурен в следващите си действия.

Подир вдъхването на поредната ивица той забеляза, че върху ръката му има кръв — капките се стичаха от носа му. Въпреки това спокойствието на барутния транс успокои ръцете му.

Той стисна зъби, откачи щика от колана си и го прикрепил. Ръцете му възобновиха треперенето си почти веднага. Таниел провери pistolетите си и се приготви отново да изникне.

Нещо докосна главата му.

Привилегированата стоеше край него, протегнала пръст към него.

— Хайде, приключвай — промърмори Таниел с въздишка.

Наистина личеше, че е уморена: косата ѝ лепнеше от пот, бръчките по лицето ѝ изглеждаха по-дълбоки.

— Искам да престанеш да ме преследваш — каза тя.

— Ти си убила приятелите ми.

— Барутните магове в двореца? Това беше грешка. Не, не беше грешка. Щях да избия всички им, ако бях пристигнала навреме, за да спра Тамас и глупавия му преврат. Намерението ми беше да предупредя кралската кабала, но пристигнах прекалено късно. Когато видях, че всичко е свършило, просто исках да си вървя.

— Коя си ти?

— Казвам се Розалия.

— А какво си?

Тя въздъхна.

— Аз съм една от малцината оставащи предеи. Или поне бях. В последно време не съм в особено добра форма.

— Това название не ми говори нищо.

— Защото си обикновен глупав хлапак, като всички Привилегировани и барутни магове. Вие не знаете нищо.

— Тогава ме убий.

— Ако го сторя, баща ти ще изпрати подире ми и последния си барутен маг. Не бих могла да намеря покой.

Таниел изсумтя. Значи тя знаеше кой е той.

Розалия продължи:

— Кажи на дивачката си да не напада. Не искам да се бия с нея.

— Ка-поел? — Таниел се огледа. Нямаше и следа от нея. — Бягай, Ка-поел — извика той. Иззад една от витрините той зърна отблясъка на червена коса.

— Остави ме да си вървя — каза Розалия — и аз ще напусна страната още тази нощ. Кълна се. Повече няма какво да правя тук.

— Просто така?

Таниел разсъждаваше трескаво. Жулин несъмнено бе мъртва, след като бе запратена в средата на рухваща сграда. От Готън бе останала локва. С какво можеше да я заплаши той? Нима толкова се страхуваше от баща му?

Той забеляза, че възрастната жена нервно поглежда към Ка-поел.

Нима се боеше от нея? Та Ка-поел бе още дете.

— Просто така — потвърди Розалия. — Казах ти, че от самото начало аз възнамерявах да си вървя. Баща ти е разбудил гнездо на осиг; аз възнамерявам да се махна преди появата на осите.

— Какво искаш да кажеш?

Тя поклати глава.

— Ти наистина не знаеш, нали? Вие се заигравате с нещо опасно... не, не просто опасно. Безумно. Но вече е прекалено късно. Няма шанс монархията да бъде възстановена. Уестивън разбираше, но вие сте слепци.

— Ти си побъркана.

— Попитай Борбадор, ако не ми вярваш. Той е последният от кралските кабалисти. Той ще ти каже истината.

— Ще го сторя.

Розалия отпусна ръка. Таниел се изправи на крака.

— Не мога да гарантирам, че Тамас няма да изпрати други подире ти. Но на мен ми втръсна.

— Преди да е минала седмица вече ще се намирам на борда на кораб, който ще ме отвежда далеч от Деветте държави — каза тя. — Извън неговия досег. Пък и той ще си има далеч по-сериозни проблеми.

Таниел наблюдаваше как тя се отправя към главния вход на музея.

— Почакай. — Барутният маг я догони, за да излезе първи. Той се постара да не поглежда към течните останки на Готън, докато притичваше край тях.

Пред вратата имаше десетина войници с натъкнати байонети.

— Свалете оръжие — каза Таниел. Когато те го погледнаха неразбиращо, той повтори: — Свалете оръжие, иначе с всички ни е свършено.

Цевите бавно се насочиха надолу. Розалия слезе по стълбите с достойнството на кралица, почетена от своите гвардейци. Без да обръща внимание на наемниците, тя се отправи към университетската порта.

По пътя тя спря и се обърна към Таниел.

— Пази се от Жулин — рече Розалия, преди да продължи.

Някъде час по-късно Таниел зърна Жулин да се приближава насреща му, прекосявайки двора. Ставаше дума за различен двор, незасегнат, в едно спокойно кътче на кампуса. Ка-поел седеше на земята край него. Таниел бе облегнат на стената и рисуваше Готън в скицника си. Макар и наемник, той бе храбър човек и заслужаваше да бъде почетен.

Главата на Таниел го болеше, тялото му го болеше. А жената, крачеща към него, не трябваше да се намира сред живите.

Жулин имаше вида на човек, стъпкан от цял табун военни коне. Дрехите ѝ бяха обгорени и разкъсани: непристойна гледка, от която тя не се интересуваше.

Тя спря досами Таниел, опряла юмруци на хълбоците си.

— Къде е Готън?

— Стопен.

Жулин пребледня при тези думи, но се овладя почти веднага.

— Капитан Аюкар казва, че ти си я оставил да си иде.

Таниел кимна.

— Тя каза, че напуска страната.

Жулин се приведе, доближавайки лицето си на сантиметри от неговото.

— Оставил си кучката да избяга? — Тя повдигна ръката си.

Таниел дори не осъзна как е изтеглил пистолета си. Само преди мигове той бе отпуснал ръце в скута си; в следващия момент дулото на единия пистолет бе притиснато под брадичката на Жулин. Тя го изгледа смаяно.

— Махай се — промълви барутният маг.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Повечето историци сочеха, че Гостанският фар датира от Времето на Крезимир. Някои твърдяха, че той е още по-стар, което не би изненадало Тамас. Фарът определено бе най-старата постройка в Адопещ. Каменната му снага носеше следите от векове стихии.

Тамас стоеше на балкона на фенерното помещение, отпуснал ръце върху каменния парапет. Терзаеше го усещането, че нещо не е наред: това усещане го караше да стиска пръсти. Монархистите бяха надвити; житниците отново бяха достъпни за населението на столицата. Възстановяването на града вече бе започнало, а разчистването на руините бе предоставило работа на хиляди. И Тамас трябваше да се е съсредоточил изцяло върху пристигането на делегацията от Кез. Въпреки това той не спираше да се обръща на югозапад.

Южната планина димеше. Това бе започнало като черна ивица на хоризонта в деня на земетресението преди две седмици. Понастоящем отделяният дим се бе увеличил десетократно: огромни облаци сиво и лъскаво черно напускаха върха на планината, издигаха се във формата на колона и се разгръщаха към Адморието. Историците твърдяха, че последното изригване на Южната планина било по времето, когато Крезимир за първи път стъпил на върха ѝ. Тогава цял Кез бил покрит с пепел, а лавата разрушила стотици селища в Адро.

Думи като „*поличба*“ и „*вещание*“ биваха произнасяни от хора, които бяха прекалено образовани, за да се отнасят сериозно към подобни неща.

Той отмести поглед от планината и се загледа на юг. Самият фенер притежаваше не повече от четири етажа, ала се намираще на върха на стръмна скала, чиято височина отстъпваше само на няколко адрански постройки. Трусът бе сринал част от отвесния склон, оголвайки основите на фара — самите те бяха останали незасегнати. Околният бряг се намираще под закрилата на древна батарея, макар че тези оръдия надали някога бяха откривали огън. Тяхната функция бе

по-скоро показна, досущ като тази на планинската стража. В продължителната си история Деветте държави се бяха доближавали до война, но нито веднъж от Помрачаването насам не бе се стигало до истинско кръвопролитие.

В далечината чуждоземната галера се поклащаше на котва, вдигнала знамена.

— Утре да изпробват оръдията — каза Тамас. — Много скоро може да ни потрябват.

— Разбрано, сър — рече Олем. Той и Сабон стояха от двете му страни и търпеливо изчакваха мълчанието му да отmine. Долу на брега бяха строени войници, изчакващи появата на делегацията. Наоколо продължаваха да се суетят слуги, внасящи последни приготовления за посрещането на посланиците. Слънчобрани и навеси вече бяха разгърнати над пясъка, а хора в ливреи разнасяха храна и се стараеха да предпазят нея и заслоните от вятъра.

Андрия и Влора бяха заели позиции от двете страни на плажа, готови да открият огън. Тамас нямаше намерение да поема рискове. А и неприятното усещане, което го глождеше, му показваше, че е прав с вземането на тези мерки. В делегацията имаше Привилегироваи — третото му око бе потвърдило това. Макар че от подобно разстояние бе невъзможно да се определи силата и бройката им.

От галерата бе спусната лодка, която бавно се отправяше към брега. През далекогледа си фелдмаршалът различи двадесетина души. Сред тях имаше и пазители — те се различаваха лесно по едрите си туловища и неестествени рамене и ръце.

— Ипил смее да изпраца пазители — изръмжа Тамас. — Изкушавам се да вдигна лодката им във въздуха още в този миг.

— Разбира се, че ще се осмели — рече Сабон. — Той е крал на Кез. — Той смотолеви псувня и продължи. — Привилегированите от делегацията най-вероятно мислят за теб по същия начин, както ти мислиш за него. Той знае, че ще си разположил барутни магове.

— Моите Отличници не са безбожни, сътворени с черна магия убийци.

Единствено магьосниците от Кез бяха открили как да прекършат човешкия дух в покорство и да превърнат тялото му в машина за смърт. Кабалистите от останалите осем кралства се отвърщаваха при самата мисъл да експериментират върху себеподобни.

Ожесточената му реакция изглежда се стори забавна на Сабон.

— Кое е по-страшното: човек, който е почти невъзможен за убиване, или човек, който е способен да те убие от една левга?

— Тоест, пазител или барутен маг? И от двете не ме е страх. Но пазителите ме отвращават. — Фелдмаршалът се изплю върху плочките. — Какво те е прихванало днес? В последно време си станал голям мислител.

Олем прихна.

— Закуската.

Тамас се обърна към намесилия се в разговора войник.

— Закуската?

— Тази сутрин той изяде шест купи овесена каша — обясни сержантът. Той тръсна цигарата си и се загледа в понесената от вятъра пепел. — Никога не бях виждал полковника да яде толкова бързо.

Деливецът засрамено сви рамене.

— Новият готвач наистина го бива. На вкус кашата беше като мляко, изцедено от гърдата на някоя светица. Как си попаднал на него?

Тамас преглътна с усилие.

— Какво имаш предвид? Никакъв готвач не съм наемал.

— Той каза, че вие лично сте го назначили — рече Олем. Той отпусна ръка върху въображаемо шкембе и заговори с важен вид: — *„Дошъл съм да нахраня сърцата, умовете и душите на войниците и да им дам сили за задаващите се години.“* Тъй казва той.

— Дебел мъж, толкова висок? — Тамас повдигна ръка над главата си.

Сержантът кимна.

— С дълга черна коса, прилича на розвеланец?

— Аз реших, че има деливска кръв — рече Олем. — Иначе е така.

— Михали — промърмори Тамас.

— Същият — потвърди Сабон. — Същински дявол е този готвач.

— Майстор готвач — разсеяно поправи Тамас. — Току-виж наистина се оказал дявол. Разбери кой е. Искам да узная всичко за него. Той каза, че баща му се е казвал Моака, на-барон...

Той нямаше намерение да допуска непознати до главната си квартира, проникнали с помощта на агнешко суфле.

— Ще се заема, сър — обеща Олем.

— Веднага!

Сержантът скочи и захвърли цигарата си.

— Тъй вярно.

Тамас го изпроводи с поглед, сетне отново се обърна към приближаващата се гребна лодка. Усещаше, че Сабон го наблюдава.

— Какво? — попита фелдмаршалът с повече раздражение, отколкото бе очаквал.

— Това пък защо беше? — рече Сабон. — Толкова врява за някакъв си готвач.

— Майстор готвач — каза Тамас.

— Мислиш, че той е шпионин?

— Не зная. Точно затова възложих на Олем да узнае.

— Каква е ползата от телохранител, ако го отправяш точно при появата на делегацията?

Тамас подмина въпроса. Излизаше, че Михали не е бил дело на въображението му. Но какво оставаше за изреченото от непознатия? Той бе предупредил Тамас да обърне внимание на изреченото от умиращите Привилегировани — нещо, за което не би трябвало да знае.

Фелдмаршалът не беше религиозен. Ако трябваше да посочи някаква вяра, то той би се спрял на най-популярното сред висшите класи и философите убеждение: че Крезимир е бил временен бог, изчезнал безвъзвратно след основаването на Деветте държави.

Ала ето че самата свещена планина трепереше от гняв. Какво можеше да означава това?

Суеверия. Тамас нямаше намерение да им се поддава. Още тази вечер щеше да нареди Михали да бъде арестуван. И толкоз.

Двамата наблюдаваха лодката още няколко минути, преди Сабон да посочи към плажа.

— Подстрекателите са тук.

— Крайно време беше.

Двамата слязоха, за да се присъединят към съзаклятниците на Тамас. Покрай тълпата адютанти, секретари, телохранители и прислужници изглеждаше, че целият Адопец е дошъл. Тамас изпита носталгия към дните, когато нуждата налагаше всички те да се срещат в уединение: седмина души, подготвящи заговор срещу своя владетел.

Членовете на съвета пристъпиха напред, за да го посрещнат.

— Скъпи Тамас — поде лейди Винцеслав, — бъди така добър да помолиш Негово високопреосвещенство и другия господин — тя презрително посочи към архидиоцела и евнуха — да не пушат в присъствието на дама.

— Нищо не ти пречи да ги помолиш сама.

— Тя вече го стори — отбеляза Рикар. — Изглежда Негово светейшество не знае как да се държи в присъствието на дами.

Но лейди Винцеслав изсумтя.

— Не мисля, че противното би могло да се каже за теб.

Рикар свали шапката си и се поклони.

— Аз съм обикновен трудов човек, госпожо.

И архидиоцелът, и евнухът видимо се наслаждаваха на раздражението на лейди Винцеслав. Шарлемунд се обърна към Тамас, запращайки димни колелца:

— Знаеше ли, че мъжеството на нашия приятел било отстранено още при раждането му? Мислех, че подобна практика е била прекратена още преди столетия.

— Църквата предпочиташе кастрати в хорвете си само допреди петдесет години — отбеляза Ондраус, повдигайки очи от книгата, която преглеждаше. — Известни певци като Къркхам и Нубенхаус също са кастрати. Те са популярни из катедралите на всички Девет държави. Изненадан съм, че не знаеш това.

Архидиоцелът дръпна от лулата си.

— Това е честа практика — тихо каза евнухът. Пискливият му глас почти остана заглушен от рева на вълните. — В моята родина евнусите са цяла каста, която служи на магистратите. Те служат в харемите им и се грижат за всяка тяхна прищявка. — Той погледна към лейди Винцеслав. — За всяка възможна прищявка.

— Отвратително — измърмори дамата и се извърна.

Тамас безмълвно наблюдаваше разговора. Понякога останалите съзаклятници му приличаха на съученици, разговарящи помежду си между занятията, без да обръщат внимание на различията си.

— Всичко това е много интересно — намеси се той. — Само че посланикът вече пристига. Аз ще го приветствам лично. Не се съмнявам, че той ще повдигне темата за споразумението още преди да е стъпил на брега. Искам аз лично да му кажа да си затъкне договора в задника.

— Мисля, че той ще се прояви като по-отзивчив към една дама — отбеляза лейди Винцеслав.

— Не се съмнявам — изсумтя архидиоцелът. — Самият аз нямам какво да кажа. Църквата остава неутрална по въпросите, свързани с война между Деветте.

— Няма как да не се насълзя пред подобна непоклатима подкрепа — отбеляза Тамас. — Делегатите ще отправят искания. Аз предпочитам мира, стига да е възможен. Единственият въпрос е, в каква степен ще настояваме за него. За предишните споразумения не може да става и дума. Няма да допусна страната да ни бъде отнета. Рикар?

— Войната ще сложи край на търговията по Адморието — каза Рикар Тамблар. — Работническият съюз не харесва тази идея. Но пък фабриките ще заработят на пълен капацитет, за да изработват муниции, дрехи и консервирана храна. На индустрията в Адопещ това ще се отрази благотворно. Покрай подобна активност и възстановяването на града безработицата буквално ще изчезне.

— Да започнем война, за да възстанови икономиката — промърмори Тамас. — Де да беше толкова просто. Херцогиньо?

— Моите наемници са на твое разположение.

Докато не свършиха земите за нейните офицери, предполагаше Тамас.

Евнухът сви рамене:

— Моят господар няма позиция по въпроса за войната.

— Той ще удържа ли шайките под контрол? — попита фелдмаршалът. — Ако Адопещ се окаже разкъсан от вътрешни дразги, войната ще е приключила още преди разгарянето си.

Евнухът дръпна от лулата си.

— Да, той ще държи нещата под контрол.

— Ректоре?

Възрастният човек се загледа към морето и прокара ръка по белега си.

— От Помрачаването насам Деветте не са се впусkali в истинска война. Надявам се на мир, но... — Той обърса челото си. — Ипил е алчен човек. Стори това, което трябва да бъде сторено.

Управителят последен даде мнението си. Ондраус прибра счетоводната книга и свали очилцата си, които също изчезнаха под

дрехата му.

— Две години война ще ни излязат по-евтино от връщането на дълговете, които Мануч е натрупал. Да се продънят в ямите.

Сабон избухна в смях, а Рикар и евнухът се усмигнаха. Самият Тамас потисна веселието си и кимна към управителя.

— Оценявам изтънченото мнение.

С тези думи фелдмаршалът се отправи към кея, за да посрещне посланика. Пътьом измъкна барутен заряд от джоба си, внимателно го разгърна и изсипа малко върху езика си. Приливът на оживление се отзова почти едновременно с разлялото се върху езика усещане. Вървешком той затвори очи, продължаващ да стъпва механично. Дъските на пристана проскърцваха под стъпките му.

На двадесет крачки от лодката той отвори очи, за да наблюдава слизането на делегатите. Пазителите слязоха първи и се обърнаха, за да помогнат на благородниците. Всички тези уроди бяха едри, някои от тях почти две глави по-високи от Тамас. И всеки от тях се равняваше поне на десетима войници. Фелдмаршалът потръпна.

Но той нямаше намерение да показва страха си или дори да го задържа. Както и да се развиеха преговорите, той трябваше да запази спокойствие. Те щяха да заплашват и обиждат, но Тамас нямаше да се поддаде на провокациите им. Войната не беше най-подходящото развитие. Той щеше да настоява за мир, но не и на цената на страната си.

Един по един делегатите слязоха. Те бяха неколцина, облечени в скъпи дрехи. За момент той зърна бялата ръкавица на Привилегирован, обгръщана от лапата на пазител. Сред делегацията имаше само един магьосник — това показа третото му око. При това Привилегированият не беше особено силен. Макар че подобно определение е относително, когато се говори за хора, способни да разрушават цели постройки буквално с едно мръдване на пръста.

Привилегированият стъпи на кея и приглади дрехите си. Той се засмя в отговор на някакво остроумие и се отправи към Тамас. Сам.

Фелдмаршалът склочи ръце зад гърба си, за да овладее треперенето им. Сърцето му започна да бие оглушително, пред погледа му плъзваше червена пелена. С рязко движение той се освободи от ръката на Сабон, обхванала рамото му.

Никслаус.

Херцог Никслаус беше дребен човек, с деликатните ръце на Привилегирован и несъразмерно едра глава. Той носеше кожена шапка и черен сюртук без копчета. Той спря пред Тамас и протегна ръка, леко подсмихнат.

— Отдавна не сме се виждали, Тамас — рече той.

Пръстите на фелдмаршала сами се вкопчиха около шията на херцога. Никслаус го изгледа сепнато. С една ръка Тамас го повдигна във въздуха. Никслаус повдигна ръце, а Тамас ги изблъска встрани, преди те да са успели да оформят магия. Той смътно осъзнаваше приближаващите се към тях пазители, собствения си телохранител, забързан към него, и извадилния пистолета си Сабон. Цялото му внимание бе насочено към човека, когото продължаваше да стиска пред себе си.

— Това ли е идеята на Ипил за преговори? — процеди Тамас. — Това ли е неговото бяло знаме? Казах ти, че ако отново стъпиш в страната ми, ще те прикова за дланите ти върху покрива на Черната кула.

— Война... — изхриптя Никслаус.

Тамас стегна пръсти.

— Ти рискуваш война! — продължи херцогът.

— И смееш да идваш тук? — отвърна Тамас. — Ипил вече е обявил война, изпращайки змия като теб.

Той захвърли Никслаус върху кея. Херцогът започна да се изтласква назад с крака, движещ пръсти.

— Посмееш ли да сториш нещо, моите Отличници ще те прострелят.

— Как смееш! Нашето идване беше проява на добра воля! — каза Никслаус.

— Затъкни си добрата воля в гърлото, гнидо. Махай се от страната ми. А на Ипил кажи да си избърше задника с договорите.

— Това означава война! — писна Никслаус.

— Да, война! — Тамас измъкна няколко барутни заряда от джоба си и ги смачка в ръката си. Той подпали барута и насочи енергията му. Дъските под Никслаус експлодираха, запращайки херцога нагоре и към водата. Пазителите скочиха да го вадят, а Тамас пое обратно, загърбил гълголещите викове на давящия се.

— Това пък защо беше? — осведоми се архидиоцелът.

Тамас грубо го изблъска встрани, поваляйки го на земята. Останалите съзаклятници стояха неподвижно, все още вцепенени. Съпровождан от погледите им, той се заизкачва обратно към фара.

Изострен от барутния транс, слухът му долови гласа на Сабон.

— Не бързайте да го корите — обърна се той към съветниците.
— Това беше човекът, който обезглави съпругата му.

Адамат трябваше да блъска почти двадесет минути по вратата на архива, преди от другата страна да се разнесе стърженето на резе. Едното от крилата се отмести, а в пролуката се появи осветеното от фенер лице на млада жена.

— Библиотеката е затворена. — Крилото отново започна да се затваря.

Адамат запречи вратата с крак.

— Три сутринта е — продължи жената.

— Трябва ми достъп до архива.

— Жалко. В момента е затворено. — Тя разтвори вратата, за да я дръпне рязко, затискайки крака му.

— Сусмит, бъди така добър — отбеляза инспекторът.

Сусмит се облегна на вратата. Жената залитна назад, размахала фенера си.

— Ще извикам стражата! — каза тя, когато Адамат прекрачи прага. Той направи знак на Сусмит да влезе и затвори вратата.

— Не си прави труда — рече инспекторът. — Имам писмено разрешение от фелдмаршал Тамас.

В действителност това не беше така, но пък тя нямаше как да знае.

— Трябва да проверя някои сведения. Ще съм приключил много преди сутринта.

— Покажете ми разрешителното.

Не за първи път от началото на разследването си Адамат съжали, задето е отпратил Фая. Нейните многобройни връзки щяха да му осигурят безпрепятствено влизане в архивите по всяко време на денонощието. Наместо това той бе принуден да използва груба сила.

Адамат се взря в жената. Тя не притежаваше вида, който повечето хора биха очаквали от библиотекарка. Косата ѝ бе спусната,

къдрава и златиста, а самата тя беше много млада. Прекалено млада. Надали имаше повече от шестнадесет години.

— Ти коя си? — осведоми се той.

Тя отметна глава с жеста на човек, привикнал да обяснява позицията си.

— Нощната библиотекарка. Подреждам книгите и проучвам.

— В такъв случай, млада госпожице, трябва да знаеш откъде идва финансирането на обществения архив?

— От краля... от благоро...

Тя замълча.

— Смяташ ли, че фелдмаршал Тамас ще остане във възторг от факта, че един от неговите агенти е бил възпрепятстван в разследване, от което може да зависи сигурността на държавата? Смяташ ли, че той ще се старае да поддържа институция, която се е отнесла тъй зле към хората му? Предназначените за нея средства биха намерили приложение в спонсорирането на друга библиотека, например библиотеката на Адопещенския университет. Библиотека, за която мога да заявя със сигурност, че веднага бих получил достъп, дори и по това време на нощта.

Служителите, на които биваха възлагани нощните дежурства, обикновено лесно се поддаваха на убеждаване. Те рядко се замисляха. Но тази девойка внимателно следеше думите на Адамат. За негов късмет думите му притежаваха логика.

— Елате — рече тя. — Но не стойте дълго.

Адамат я последва към вътрешността. В сградата бе мрачно, защото фенерите бяха разположени нарядко. В библиотеките заплахата от пожар представляваше сериозен проблем.

Край работните маси той поспря.

— Ти каза, че подреждаш книгите?

— Това е едно от задълженията на библиотечния служител.

— Това означава, че прибираш използваните?

— Разбира се.

— Спомняш ли си купчината книги, намираща се на тази маса преди около десетина дни? В деня, когато Тамас превзе библиотеката?

Тя се обърна тъй рязко, че Адамат направи неволна крачка назад.

— Тези книги бяха унищожени — рече девойката, размахвайки пръст. — Вие ли сте сторили това?

Зад гърба му се разнесе прихването на Сусмит.

— Не — въздъхна Адамат. — Става дума за нещо много важно. Къде са те?

Близо тридесет секунди тя не сведе осъдителния си поглед.

— Елате — важно рече тя. — Бяха отнесени за възстановяване.

Той я последва към задните помещения на библиотеката, едно от които бе приютило работен тезгях. Плотът му бе захабен от безбройните часове работа. Купчини стари и разпарцалосани книги лежах наоколо, изчакващи реда си да бъдат възстановени.

Адамат веднага разпозна книгите, четени от Розалия — те бяха подредени в края на купчините. Той се настани и посегна към първата от тях.

Когато се изясни, че посетителят възнамерява да стои дълго, библиотекарката неохотно го остави. Така Адамат продължаваше да отгръща страница подир страница — той напредваше бавно, защото паметта му, макар и безпогрешна, не бе в състояние да усвоява цели редове наведнъж. Едва когато помещението започна да се изпълва с естествена светлина, а прочетените книги възлизаха на пет, инспекторът остана удовлетворен. Той взе три от книгите и разбуди Сусмит:

— Отиваме при Тамас.

Общественият архив се намирал само на двадесет минути пеш от Благородническата палата. Този път минаваше през центъра на града, който успя да изуми Адамат с вида си. Главните улици вече бяха разчистени, отстранени бяха и руините от засегнатите от труса сгради. Вестниците съобщаваха, че *Воините на труда* са наели петдесет хиляди души, които да помагат във възстановяването на града.

Адамат бе допуснат до маршала почти веднага. Пред кабинета му той едва не бе пометен от млада жена с тъмна коса и значката на барутен маг, стремглаво напускаща помещението. Тя бе стиснала устни, а лицето ѝ бе зачервено от крещене. Самият кабинет се оказа пълен с хора, на които очевидно се искаше в този момент да се намират другаде. Адамат разпозна двама от съветниците на Тамас — градския управител и ректора. Имаше трима наемнически офицери и половин дузина войници, струпали се край една от масите — повечето от тях носеха капитански чин.

Фелдмаршалът седеше зад бюрото си, отпуснал глава между дланите си. При влизането на Адамат той повдигна очи. Той също имаше вида на човек, участвал в скандал.

— Имаш нещо да докладваш? — попита той с изненадващо мек глас.

— Да. — Инспекторът повдигна книгите. — И не само това.

Тамас посочи с глава към балкона.

— Извинете ме за момент — обърна се той към офицерите си.

Вън беше измамно слънчево: острият вятър накара Адамат да съжали, че не е облякъл по-дебела връхна дреха. Толкова високо над улицата си беше зима.

— Какво си открил?

Адамат остави книгите.

— Обета на Крезимир.

— Друго?

— Току-що се връщам от планинския пост. Там разговарях с Привилегирования Борбадор, последния оцелял от кралската кабала.

— Бивш представител на кралската кабала — рече Тамас. — Той бе прогонен. В противен случай щеше да лежи погребан при останалите.

Адамат скриви лице.

— И за това ще стане дума. Тъй. Когато споменах Обета, Бо се изсмя. Става дума за отдавнашна легенда, предавана сред членовете на кралските кабали. Тя гласи, че Крезимир обещал на някогашните владетели, че техните потомци вечно ще властват над съответните държави. И ако някой от тези потомци бъде убит, Крезимир лично щял да се върне, за да отмъсти.

— Небивалица, с която биват плашени децата — рече Тамас.

— В общи линии и Бо каза същото. Легендата била измислена от кралете, за да не бъдат заплашвани от кабалистите си. Те се страхували, че в противен случай магьосниците не биха имали основание да не завземат властта за себе си.

— Трудно ми е да повярвам, че това е истина. Кой образован човек би повярвал в подобна измислица?

— Очевидно възрастните кабалисти са вярвали.

Тамас изсумтя.

— Това ме накара да се замисля — продължи Адамат. — Бо мимоходом спомена, че кралете притежавали други методи да си осигуряват верността на своите кабалисти. Нещо, което би обезсмислило заплахата на Крезимир.

Това пробуди интереса на фелдмаршала.

— Така?

Адамат повдигна една от книгите, разгърна я на отбелязаната страница и я подаде на Тамас. Докато фелдмаршалът приключи със съответния пасаж, събеседникът беше подготвил втората книга, а сетне и третата.

С притеснено лице Тамас му върна книгата.

— Повеля — рече той.

— Всеки Привилегирован от кралската кабала подлежи на нея. Ако кралят бъде убит, те се чувстват длъжни да отмъстят за смъртта му. С течение на времето повелята става все по-силна — докато не успеят или сами не намерят смъртта си. Тази повеля се съдържа в гранат, обитаван от демон. Привилегированите не са способни да свалят този камък. По време на разговора с Бо го видях да мести огърлицата си.

Адамат отгърна на различно място в третата книга и я подаде на Тамас.

Фелдмаршалът се навъси, докато четеше. Той шумно затвори книгата.

— Значи тази повеля е постоянна. Нищо не е в състояние да я отстрани, дори отлъчването от кралската кабала.

— Да. И друго. — Адамат описа срещата си с Розалия и съобщението, което тя бе отпратила до Бо. — Веднага щом му предадох посланието, той се втурна обратно в града. Опитах се да продължа разговора си с него, за да разбера какво означава съобщението, но той отказа да ми обърне внимание. Час по-късно го видях да излиза от северната порта на крепостта.

— От северната порта? — рече Тамас.

— Да. Планинската порта. Старите поклонници са я използвали, за да достигнат върха, където Крезимир за първи път стъпил на планината. Това е единственият път дотам.

Тамас се облегна на парапета и се загледа към слънцето.

— Какво мислиш за всичко това?

Адамат бе размишлявал над този въпрос по време на цялото петдневно пътуване обратно до Адопещ.

— Аз съм човек на разума, фелдмаршале. Модерен човек. Наистина настръгнах от последните думи на магьосниците, няма как да не признаем, че това е глупост, която вони на религия. Не безпричинно кралските кабалисти са се отделили от църквата преди петстотин години.

— В това съм съгласен — рече Тамас. — Ами повелята?

— Религията е едно, а магията — друго. Повелята наистина съществува, потвърдено е. — Адамат посочи към книгите. — Тя е смъртоносна.

— Излиза, че не мога да пощадя Борбадор. — Болката пробяга тъй бързо по Тамасовото лице, че Адамат не бе сигурен в действителната ѝ поява. Фелдмаршалът го изгледа и протегна ръка. — Справил си се отлично. Дори си вложил повече усилия, отколкото очаквах.

— Съжалявам, че от разследването не излезе нищо — отвърна Адамат, докато приемаше протегнатата му десница.

— Не е нужно да съжаляваш. По-добре да знаем, че в случая няма проблем, отколкото да не знаем, че има. За заплащането се обърни към градския управител — ще се погрижи той да не се прояви като стипца. Желая ти приятен ден.

Таниел рязко се събуди, стиснал пистолет. И се опита да различи надвисналата над него фигура.

— Някой път ще се простреляш в съня си.

Таниел се отпусна обратно в леглото и остави пистолета на пода.

— Какво искаш?

Тамас придърпа единствения стол и седна, опирайки ботуши в края на леглото.

— Така ли разговаряш с баща си?

— Да се продъниш в ямите.

Последваха няколко мига мълчание. Таниел не можеше да си събере мислите. Снощи той се бе опитал да не взема барут. Бе успял да издържи до два часа през нощта, когато бе станал да търси рога си. Оказа се, че Ка-поел го е скрила, заедно с табакерата и резервните

заряди. Проклетата дивачка. Дори пистолетът беше се оказал изпразнен. С мъка той бе успял да се унесе.

— Влора те търсеше.

— Не ме е грижа.

— Отказах да ѝ кажа къде си.

— Не ме е грижа.

— Изхвърлих херцог Никслаус в морето.

Таниел отвори очи и приседна. Баща му разглеждаше ноктите си; изглеждаше доволен от себе си.

— Мисля, че започнах война — продължи Тамас.

— Трябваше просто да му пръснеш мозъка, а не да замърсяваш Адморието.

Фелдмаршалът бавно си пое дъх.

— Куршумът е прекалено достоен за него. Искам той да страда. Да се чувства унижен. Да се мъчи дълго.

Таниел изсумтя в одобрение.

— Било е умишлено — рече баща му.

— Кое?

— Изпращането на Никслаус. Крал Ипил е знаел, че ще се разгневя. Очаквал е, че ще пребия или убия подобен пратеник. И ще им дам повод да започнат война.

— Както си и сторил. Но пък ти още от самото начало искаше война с тях.

— През последните месеци стигнах до мнението, че трябва да избегнем войната. Особено след земетресението. Трябва да възстановим страната си, да нахраним народа. Но вече е прекалено късно.

— Ще можем ли да ги надвием? — попита Таниел. Той започваше да се разсънва. Това не беше добре, защото така чувстваше главоболието си по-ясно.

— Може би. Църквата заплашва, че няма да остане неутрална. Че ще вземе страната на Кез. Не им хареса, че хвърлих Никслаус с морето. Онзи пуяк Шарлемунд казва, че се опитва да ги убеди в противното. И аз му вярвам. Трябва да му вярвам. Все пак той е най-напред адранец и след това архидиоцел.

Със стон Таниел спусна крака на земята. Тялото го болеше. Главата го болеше. Късметът и магията може и да бяха спасили живота

му в университета, но не бяха способни да му спестят болките.

— Имам си нов готвач — продължи Тамас.

Таниел хвърли кос поглед към баща си. Това пък какво общо имаше с разговора им? Пък и младият мъж не се интересуваше особено. Той искаше барут, но Ка-поел беше скрила всичкия.

— Той твърди, че е самият бог Адом — говореше фелдмаршалът. — Трябваше веднага да накарам да го арестуват, само че храната му е дяволски добра. Чух слухове, че той приготвял храната на половината полкове. Не зная как се справя, но войниците го харесват. Намираме се в навечерието на война, а един луд готвач се превръща в най-популярния човек сред армията. И освен това...

— Хайде, изплюй камъчето.

— Какво?

— Започваш да дрънкаш. А ти правиш това само когато искаш да ми възложиш нещо, което не бих искал да сторя.

Тамас замълча. Таниел наблюдаваше как другият се бори със себе си, макар че брадатото лице не съдържаше почти никакви белези от тази борба. Това беше първият път, в който двамата с баща му оставаха насаме за пръв път от четири години насам. Той забеляза, че фелдмаршалът носи подарените му пистолети. И двете оръжия носеха следи от употреба.

Тамас си пое дълбок дъх и погледна към тавана.

— Трябва да убиеш Бо.

— Моля?

Тамас обясни за повелята. Той говори дълго, обяснявайки подробностите. Таниел почти не го слушаше. Баща му говореше нещо за инспектор и някакво обещание. По тона му личеше, че Тамас не иска да изрича всички тези неща. Че го прави заради дълга.

— Защо аз? — попита той, когато баща му най-сетне притихна.

— Ако трябваше да убия Сабон, бих го сторил лично. Бих се чувствал като страхливец, ако изпратех другиго.

— И очакваш, че ще мога да убия най-добрия си приятел?

— Запознат съм с уменията му. Ще ти изпратя помощ.

— Нямах това предвид. Зная, че мога да го застрелям. Мога да се приближа достатъчно, за да го застрелям от упор. Но наистина ли мислиш, че бих могъл да се насиля да сторя подобно нещо?

— Можеш ли?

Таниел погледна към ръцете си. За последно той бе виждал Бо преди две години, в деня на отплаването си за Фатраста. Бо специално беше дошъл да го изпрати. Но какво означаваше това? Сега светът за Таниел беше различен. Той беше убил десетки. Годеницата му бе преспала с друг. Страната му вече си нямаше крал. Кой можеше да твърди със сигурност, че Бо си е останал същият?

Таниел стисна пестници. Как смееше Тамас да идва и да иска подобно нещо от него? Таниел беше войник, но освен това беше и негов син. Нима това нямаше значение?

— Няма да го сторя, ако искаш това от мен — рече той. — Ако ми наредиш, ще го направя.

Лицето на Тамас стана сурово. Това беше предизвикателство. А Таниеловият баща не се отнасяше добре към предизвикателствата.

— Капитане, възлагам ти да убиеш Привилегирования Борбадор, който се намира в планинската крепост. Донеси ми скъпоценния му камък от огърлицата му като доказателство.

Таниел затвори очи.

— Слушам.

Кучият син наистина искаше от него да убие най-добрия си приятел. Може би трябваше да простреля и него в главата.

— Ще изпратя и Жулин с теб.

Таниел рязко отвори очи.

— Не. Няма да работя с нея.

— Защо?

— Тя е безразсъдна. Заради нея партньорът ѝ умря. За малко и аз самият не умрях.

— Тя каза същото за теб.

— И ти си склонен да повярваш на нея?

— Жулин прояви любезността да се яви да ми докладва, след като ти великодушно си пуснал целта да си върви.

— Онази жена щеше да избие всички ни — каза Таниел.

— И все пак аз бях издал заповед. — Тамас се отправи към вратата. — Ти получи нарежданията си. Намери време да се погрижиш и за личните си проблеми.

Лични проблеми? Таниел изсумтя. Някакво усещане го накара да сведе поглед към ръката си. От носа му се изливаше кръв. Той изруга и

се огледа, дирейки кърпа. Какво можеше да спре кръвотечението? Да, малко барут...

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Под Благородническата палата има помещение, разположено по-дълбоко дори и от канализацията.

Своя апогей то бе постигнало по времето на Железния крал. Магията на Привилегированите не бе позволила на мрака и миризмата на плесен да изпълват подземната стая; тези заклинания продължаваха да действат дори и подир смъртта на онези, които ги бяха вложили. Тя бе петдесет крачки в диаметър и десет крачки висока, с бели стени, покрити с гоблени. Беше обзаведена с маси и столове, кресла, в които можеше да се спи, а един кът, отделен с копринени завеси, съдържаше хранителни запаси и бъчви с вода.

Дори самият Мануч не бе знаел за наличието на това убежище; запознати със съществуването му и начина на достигането му бяха само неколцина от най-доверените съветници на Железния крал (сред които и Тамас). Скривалището бе израз на параноята на някогашния владетел, опасяващ се от въстание или предателство от страна на собствените си шпиони. А фелдмаршалът бе сметнал за подобаващо, че помещението, предназначено да укрива владетеля и неизползвано след възкачването на Мануч XII, бива използвано за обсъждането на заговор.

Подир преврата Тамас и останалите съзаклятници провеждаха срещите си на далеч по-удобно място — на третия етаж на палатата, както подобава на правителство. Въпреки това фелдмаршалът все още използваше стаята като място, където да размишлява на спокойствие. Никой от хората му не знаеше къде да го търси, дори Олем и Сабон не знаеха. Но пък скоро той щеше да се изкачи горе.

Тамас седеше в най-удобното кресло, изул ботуши и опрял крака върху табуретка. В скута му почиваше купа с тиквена супа — единственото, което Михали му позволи да вземе от кухните — а в ръката си стискаше малка карта на Суркови проход. Другата му ръка леко почесваше главата на едно от кучетата му, а в отплата биваше близвана.

Фелдмаршалът съсредоточено разглеждаше картата. Бяха изминали три дена, откакто той бе изхвърлил херцог Никслаус в морето. Три дена траеше пътуването с кон (ако човек сменяше конете и не спеше) от Суркови проход — планинската долина, свързваща Адро и Кез — до Адопещ. Преди по-малко от час фелдмаршалът бе получил сведения, че армията на Кез се събира край Будфил: град, разположен в началото на прохода.

Никслаус и делегацията бяха пристигнали без действително намерение да преговарят, в качеството си на провокация, която да предостави повод за започването на войната. Още преди изпращането ѝ приготовленията за инвазия бяха започнали. Ала врагът щеше да се нуждае от сто хиляди войници, за да преодолее Суркови проход — по цялото протежение на долината бяха разположени оръдейни постове. Освен ако долината не беше същинската им цел.

Той остави картата и премести купата върху масичката. Кикот се отдръпна с леко ръмжене.

— Тихо — обърна се Тамас към кучето, докато вземаше по-голяма карта. Тази изобразяваше цял южен Адро.

В Южната планина се намираще единственият проход, достатъчно широк, за да позволи на цяла армия от Кез да нахлуе в разумно кратък период. Възможно ли беше това да е същинската им цел? Дали техните главнокомандващи щяха да решат, че по-тесният проход, охраняван от по-малобройни отбранители, е за предпочитане? Той погледна към дъното на морето, към ъгъла, докосващ единственото пристанище на Кез, разположено в Адморието. Инвазията по море също представляваше вариант, но малко вероятен в настоящия случай: кезианската флота в Адморието бе незначителна.

Тамас въздъхна, сгъна картата и отново се отпусна в креслото. И погледна към Хруш. Кучето отвърна на погледа му, наклонило глава настрани, разтворило челюсти в подобие на усмивка.

Защо ли Ипил толкова държеше на война? Кез разполагаше с петкратно повече войници от Адро, но това изчерпваше предимствата му. Адро можеше да се похвали с по-добра индустрия, по-опитни стратегии, планинската стража. И с предимството на отбраняващия се.

— Трябва да започна да водя и Олем тук — обясни Тамас на кучето. — Мисля по-добре, когато споделям мислите си на глас.

Но пък тогава скривалището щеше да се умирише на цигари.

Той се приведе към масичката, за да опита от супата на Михали. За първи път фелдмаршалът вкусваше нещо подобно, млечисто с оттенък на тъмна захар.

От другия край на помещението, близо до вратата, се разнесе щракване. Коридорите, отвеждащи до скривалището, оформяха поредица от задънени проходи, тайни врати и капани, достатъчна да обърка и обезкуражи и най-решителния търсач. Точно по тази причина Тамас се изненада. Той нахлузи ботушите си, надигна се и се обърна към вратата, протегнал ръка, за да смълчи скимтенето на Хруш.

Сърцето му трепна при вида на създанието, което прекрачи прага. То беше човек — или поне някога бе представлявало човек. То носеше дълго, тъмно палто и цилиндър, макар че дори тези одеяния не съумяваха да скрият гърбицата и мощните крайници. Ако не беше неестествено високото чело, лицето му би изглеждало красиво. Веждите изчерпваха единственото окосмяване на въпросното лице; от двете му страни висеше сплъстена руса коса.

— Пазител — промърмори Тамас, сам изненадан от спокойствието в гласа си. Кезианските Привилегировани често използваха пазители за най-разнообразни възложения. Но тяхното създаване още преди стотици години бе имало единствена цел: да убиват барутни магове.

Тамас не носеше огнестрелно оръжие със себе си — значи му оставаше сабята, само че срещу пазител тя би била безполезна. Здравата беше сглупил да не вземе телохранителя със себе си, дори и в най-безопасното място в Адро.

Той опипа джобовете си. Никакви барутни заряди; нямаше я дори табакерата, заредена с барутни пури. Всичко това се намираще в куртката му, окачена край входа. Край пазителя.

Създанието внимателно огледа помещението, за да се увери в липсата на допълнително присъствие, преди да свали шапката си и да я окачи. Последваха я палтото, ризата и папийонката. Докато си сваляше обувките, пазителят се усмихна широко.

Под кожата му мускулите потрепваха сами, понякога спазматично. На някои места те се струпваха, на други не личаха, докато не се разместеха. Като змии в копринен чувал.

Пазителят напрегна гърчещите се мускули.

— Маг — каза той. Гласът му беше дълбок, плътен.

— Ама че широка усмивка — рече Тамас, вземайки колана с ножницата, за да изтегли сабята и отново да го захвърли. Кикот стоеше до него с оголени зъби и ръмжеше заплашително. Хруш намери прикритие зад едно канапе, откъдето започна да ръмжи към натрапника.

— Рядко получавам барутен маг тъй лесно — обясни пазителят. — Още по-малко известен. Най-често ми се налага да ям отрепките, които кабалистите изравят от провинцията.

Да ям? Тамас се отврати.

Пазителят отново се усмихна. Той разпери ръце сякаш се готвеше да прегърне Тамас с обезобразените крайници, които бяха достатъчно дълги, за да обгърнат дулото на мортира.

— Как ме намери? — попита Тамас. Той отстъпи от креслото, отпуснал сабята край себе си. Кикот се премести между двамата.

Споходен от представата как уродът разкъсва кучето му, фелдмаршалът нареди на Кикот да се отдръпне. Вълчакът го стори, макар и неохотно.

Пазителят поклати глава, все така усмихнат.

— Няма да рискувам да ти кажа. — Той започна да пука кокалчетата на огромната си ръка. — Но ще те оставя да умреш със знанието, че всеки от скъпоценните ти магове ще бъде проследен и разкъсан.

С тези думи създанието сведе глава с жеста на бик и се хвърли напред. Деляха ги тридесет крачки, но пазителят ги преодоля в рамките на мигове. В движение едната огромна ръка сграбчи табуретка и без никакво усилие я хвърли към Тамас.

Фелдмаршалът се приведе под полетялата мебел и отскочи встрани. Острието си той насочи към сърцето му. Едновременно с това месест пестник полетя към главата на Тамас и го накара да залитне.

Пазителят не му предостави възможност да се опомни. Той промени посоката си по привидно невъзможен начин и се хвърли право към жертвата си, без да обръща внимание на насоченото към гърдите му острие. Тамас го прониза с цялата си сила, преди да се хвърли встрани и да се претърколи.

От двете рани в гърдата на пазителя сълзеше кръв. Един от ударите трябваше да е засегнал дроб и стомаха; и въпреки това съществуването гладно се усмихваше насреща му. Сърцата на пазителите

бяха обгърнати от създадени с магия кости, а останалите им органи притежаваха необичайна издръжливост.

Изпратеният убиец се хвърли за пореден път. Тамас се отмести от пътя на разсичащ удар и успя да избегне посягащата към него ръка. Озовал се зад пазителя, фелдмаршалът заби острието на сабята си под мишницата му до дръжката.

Създанието започна да вие и отскочи, отнасяйки оръжието със себе си. Сърцето на Тамас биеше оглушително, ръцете му се тресяха.

Пазителят се гърчи още няколко мига, преди да затихне. Под огромното чело сините му очи бяха кървясали. Дясната му ръка висеше отпуснато; почти прикрила дръжката на сабята с мускулите си. Острието, три педи стомана, стърчеше от гърдите му. Създанието презрително погледна към оръжието. С лявата си ръка то го сграбчи и се опита да го изтръгне, но ъгълът не му позволи.

— Имаш нещо на гърдите — отбеляза Тамас, макар да не му бяха останали сили да се шегува. Дробовете му пламтяха от напрежението; мускулите го боляха. Погледът му се спря върху палтото в отсрещния край на стаята. Барутните заряди в джоба го зовяха.

Пазителят скочи неочаквано, с ожесточението на мятаща се риба. Тамас залитна назад, но без нужната бързина: пръстите на съществото го сграбчиха за ризата и го придърпаха в прегръдка. Фелдмаршалът се озова на сантиметър от острието на собствената си сабя, все още стърчаща от гърдите на пазителя. Върху бузата му се разля горещ, гневен дъх; задави го миризмата на жлъч.

Тамас зарови пръсти в очите му. Съществото нададе оглушителен рев; спазъмът на здравата му ръка притисна противника към стърчащото острие, преди да го захвърли.

Барутният маг се сблъска с канапе, на което се опря и успя да се надигне. Той се намираще по-близо до закачалката и се затича към нея.

— Кикот, убий!

Вълчакът се стрелна към пазителя — шестдесет килограма гневни зъби и мускули. Той избра да нападне откъм ранената ръка, хвърляйки се към гърлото. Пазителят успя да се извърти; вместо в гръкляна, челюстите на кучето се впиха в крайника му.

Достигнал закачалката, Тамас захвърли чуждите дрехи и грабна собствената си куртка. Табакерата му съдържаше шест пури, натъпкани с барут. Той отхапа крайчеца на една, изсипвайки

съдържанието ѝ в устата си. Серистата горчивина обгори езика му; последва усещането за гадене, съпровождано поглъщането на прекалено много барут. Той се олюля.

Остро изскимтяване го накара да се опомни по-бързо от очакваното. Кикот бе захвърлен на пода; задните му лапи бяха необичайно застинали; само с два крака той се опитваше да изпълзи далеч от пазителя, като скимтеше жално. Отчаянието в този звук разпали гнева на Тамас — барутният транс го обзе напълно.

С няколко неусетни крачки той прекоси разстоянието. Пазителят замахна със здравата си ръка; Тамас сграбчи пестника му и подпали една от мнимите пури, насочвайки силата на взрива. В ръката се строши кост.

Без да изпуска обезсиления крайник, фелдмаршалът започна да го извива. Пазителят бе принуден да се изправи, скривил уста в безшумен писък. Със свободната си ръка барутният маг хвана дръжката на сабята и започна да я размества. С рязко движение той изтегли оръжието и го захвърли на пода.

Създанието оголи зъби в налудна усмивка и отново се хвърли към Тамас: дори и в подобна агония то продължаваше да преследва целта си. Фелдмаршалът улови главата му с две ръце. Със силата на барутния транс той повдигна съществото и го стовари в мраморния под. Под сблъсъка на черепа плочките се разпукаха. Тамас подпали друга от фалшивите пури в джоба си и насочи енергията към мозъка на пазителя.

Лишено от живот, огромното туловище се отпусна.

Тамас залитна встрани. Виеше му се свят. Тялото му бе покрито с кръв, за чийто произход той не бе сигурен. Раната на гърдите му бе достатъчно дълбока, за да наложи шевове. Заради трансa болката ѝ се усещаше съвсем смътно. Китките и ръцете го боляха; застаряващите кости бяха отвикнали от използването на подобна сила.

Той бавно си пое дъх; погледът му попадна на Кикот.

Вълчакът лежеше в края на един килим. Хруш изникна иззад скривалището си и с тихо скимтене се приближи към другаря си, побутвайки го с муцуна. Гърбът на Кикот бе изкривен; задните лапи стояха под неестествен ъгъл. Той отвори очи и жално погледна Тамас.

— Справи се добре, момче — тихо каза барутният маг. Той се отправи към вратата, но спря, когато Кикот се опита да го последва,

влачейки лапи след себе си. Очите на Тамас пламнаха.

С Кикот на ръце му отне известно време да достигне до горните етажи. Той откри доктор Петрик да играе на карти с неколцина офицери на втория етаж. При появата на окървавения Тамас, понесъл кучето, всички се вторачиха в него.

Кикот бе положен на един от диваните. Петрик се зае да го преглежда; междувремето на прага се бяха струпали десетки войници. Нечии ругатни предизвикаха раздвижването им; миг след това в помещението изникна Олем. Той застина, когато зърна Тамас. Лицето на сержанта почервения.

— Аз не оправдах доверието ви, фелдмаршале — промълви Олем, докато протягаше ръка към него, за да се увери, че командирът му наистина е жив.

— Вината не е твоя — отвърна Тамас. — Аз сам се отделих.

— Аз трябваше да стоя край вас. — Олем погледна към раненото куче. — Простете, сър. Кълна се в Крезимир, аз...

— Ти нямаш вина — решително повтори Тамас. — Но сега имам нужда от теб. Разпрати вестоносци; искам всички членове на съвета да се явят тук до час. Да летят, ако се наложи. Нека да дойдат в скривалището под палатата.

Доктор Петрик се приближи към тях.

— Нищо не мога да направя. Дори ветеринар не би могъл да му помогне.

— Разбирам. Благодаря, докторе.

Тамас взе пистолет от Олем и се приближи до кучето. И леко го помилва по главата.

— Ти си заслужи почивката, момче.

Нещо трепна в него, когато изстрелът отекна. Няколко минути той остана коленичил, без да обръща внимание на притичващите пазачи, привлечени от изстрела.

Тамас се надигна и се обърна към един войник.

— Намери ми чук и големи пирони.

Обратно в скривалището, фелдмаршалът изчакваше. И се вирише в осакатеното тяло на пазителя. Тези създания бяха силни и трудни за убиване, но просто беше невъзможно кезианците да не знаят, че Тамас лесно би успял да надвие едно от тях. Просто по лошо

стечение на обстоятелствата появата на пазителя го беше заварила без барут.

Тогава каква беше целта на тази атака? Да посее недоверие сред близкото обкръжение на Тамас?

Ако това беше така, то планът им бе успял.

Един след друг останалите съзаклятници пристигаха. Тамас мълчаливо ги насочваше към столовете, подминавайки въпроси и възражения. Едва подир пристигането на всички той се изправи пред тях, скръстил ръце пред окървавената си риза. Пазителят бе прикован на стената зад него, алени капки от кръвта му се разпръскваха по плочите.

— Някой от вас ме е предал — рече Тамас. — И аз ще открия кой.

Той ги остави да разглеждат трупа на пазителя.

Адамат почувства нечия сянка върху раменете си. Чуждото присъствие го накара да остави чая си върху масата и да отпусне ръка върху бастуна си. Но в следващия миг той си спомни звука на приближавалите се ботуши. И отмести ръка.

— Фелдмаршале — поздрави той, без да се налага да се обръща.

Тамас хвърли вестник на масата му и се настани на срещуположния стол, правейки знак на един от сервитьорите.

— Как разбра, че съм аз?

— По звука и ритъма на стъпките — отвърна Адамат и отпи глътка чай. — Вие сте единственият военен, който е прибягвал до услугите ми от десет години насам.

— Можеше да е адютант, изпратен да те повика.

Инспекторът сви рамене.

— Както казах, всеки човек си има собствен ритъм. Вашият се разпознава лесно.

— Разбирам. Приемам, че възнаграждението, изплатено ти от Ондраус, е било достатъчно, за да погаси дълговете ти?

Адамат не се изненадваше, че Тамас е запознат с проблемите му. Изненадващ беше видът на фелдмаршала: видът на човек, влизал в юмручен бой. Освен това той излъчваше умора.

— Определено — каза Адамат. Заплащането наистина бе повече от богато за тази задача, но пак не беше достатъчно. Биха му трябвали още десетина подобни възнаграждения, за да плати на лорд Ветас. — Оценявам щедростта ви.

— Струваше си.

Тамас говореше тихо, извърнат към минувачите. След няколко мига мълчание той се обърна към събеседника си и от вътрешния си джоб извади плик, който остави върху вестника.

— Имам нова задача за теб.

Адамат стори всичко по силите си, за да скрие нетърпението си.

— Надявам се, че този път не става дума за последните думи на умиращи магьосници?

— Не. — Тамас благодари на сервитьора, донесъл чая му. Той го изпи на една голяма глътка, без да обръща внимание на горещината. Подир оставянето на чашата фелдмаршалът извади няколко монети от джоба си. По някаква причина той изсумтя презрително към вида им, преди да остави една върху масата. — Разбери кой се опитва да ме убие.

Той се надигна и напусна кафенето. А Адамат погледна към монетата. Върху нея бе изобразен силуетът на Тамас.

Инспекторът отмести плика, за да разгърне вестника. „Адопещенски ежедневник“.

Опит за покушение срещу фелдмаршал Тамас.

Той погледна към плика. Нуждаеше се от работата. Но в случая ставаше дума за нещо опасно. То даваше основание на лорд Ветас да изникне отново с намерението да изнудва Адамат. И поставяше самия Адамат — и близките му — сред целите на предателя. Той бе възнамерявал да пише на Фая да се върне в Адопещ... Това се отлагаше.

Той отвори плика. Вътре имаше чек за десет хиляди крана. И една малка бележка, която изпадна върху масата. Инспекторът успя да я грабне в последния момент.

„Само шестима други познават местонахождението на стаята, в която бе извършен опитът за покушение.“ Следваше списък с имена, съзаклятниците на Тамас. Докато четеше имената за втори път, той обърса потта от челото си. Оказваше се, че десет хиляди крана може да не са достатъчни за подобно възложение.

Бележката приключваше с лаконична препоръка. „*Осигури си защита.*“

Адамат прибра чека и бележката в джоба си. И реши, че е отпратил Сусмит прекалено рано.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Сър, открихме кой е Михали.

Тамас повдигна очи от бюрото си. Като никога в кабинета му бе спокойно. Никакви наемници, съветници или секретари. Олем бе първият човек, когото той виждаше днес, макар че сержантът стоеше на пост точно отвъд вратата.

— Михали?

Олем припали цигара.

— Новият майстор готвач.

Тамас си спомни чинията тиквена супа върху бюрото. За съжаление празна. Тази гозба бе прилепчива като барут.

— Да, сетих се. Доста време ти отне...

— Седмицата беше натоварена.

— И това е така.

— Михали е на-барон на Моака — рече Олем. — По-известен е с професионалното си название: лорд на Златните майстори.

— Което означава?

— *Златните майстори* е названието на кулинарен институт, най-добрият в Деветте. Дипломиралите се от тези школи са търсени от най-заможните родове на четирите континента. Те готвят за крале.

— Ами техният лорд?

— Това е човекът, който е считан за най-даровит от съответното поколение кулинари.

— И той е в нашата кухня, приготвяйки храна за три полка?

— Тъй вярно, сър.

— Защо? — попита Тамас.

— Изглежда се крие.

Фелдмаршалът се вторачи в него.

— Крие се?

— Неотдавна той е избягал от Хасенбургската лудница.

Тамас се намести удобно.

— Какво е толкова смешно, сър? — осведоми се Олем.

Барутният маг започна да дъвче бузата си.

— Той казал ли е на някого, че е превъплъщение на бог Адом?

— Тъй вярно. Точно по тази причина е бил отведен в лудницата.

— Това обяснява много неща — рече Тамас и погледна към бюрото си. Върху него почиваха молби от Адопещенското киноложко общество, документи за съюза на Рикар Тамблар и предложение за данъчно облагане на църквата. Все неща, с които не му се занимаваше сега. — Да вървим да поговорим с нашия майстор.

— Смятате ли, че това е разумно, сър? — попита Олем в коридора.

— Защо, той опасен ли е?

— Не и доколкото аз мога да преценя. Войниците го обожават. Никога не са получавали подобна храна. Пред нея останалите дажби не струват.

— Какво приготвя? Тиквена супа?

Олем се засмя.

— Спомняте ли си какво обядвахте вчера?

— Разбира се, че помня — отвърна Тамас. — Имаше девет блюда. Захаросана змиорка, пълнен съсел, задушено телешко, камара салата... Само веднъж през живота си бях ял толкова добре: на един от приемите, дадени от Мануч.

— Това беше обичайната порция, сър.

Олем се блъсна в гърба му, когато Тамас се закова на място.

— Искаш да кажеш, че всички ядат така?

— Тъй вярно.

— И ти ли?

— Тъй вярно.

— Цялата бригада?

Олем кимна.

— За няколко седмици той ще прахоса годишния бюджет за храна. — Тамас отново закричи, този път по-енергично. — Ондраус ще си изскубе косите.

Сержантът го догони.

— Нищо подобно, сър. Обърнах се към един от секретарите. Михали изобщо не е докосвал този фонд.

— Тогава как плаща за цялата тази храна?

Телохраниелят сви рамене.

За цялата палата отговаряше една кухня. Тя се намираше на приземния етаж и се простираше почти по цялото протежение на постройката. Край едната ѝ стена бяха разположени десетки пещи, чиито комини изчезваха в тавана — това оборудване бе необходимо за изхранването на хилядите секретари и благородници, които обичайно изпълваха сградата. В средата на кухнята бяха разположени широки маси, а отсрещната стена приютяваше шкафове и поставки с инструменти, съдове и подправки. Наденици, сушени билки и зеленчуци висяха от тавана, точно под светлината на прозорците.

Тамас трябваше да попие чело още в мига, в който влезе: горещината едва не го накара да се олюлее. Въпреки това той успя да се задържи на крака, отчасти насърчен от посрещналите го ухания — какао, канела, пресен хляб и месо.

— Добре ли сте, сър? — попита Олем.

Тамас го погледна.

Десетки помощник-готвачи се суетяха из помещението. Всички те бяха облечени по сходен начин — бяла престилка над черен панталон и някаква шапка. Някои от тях бяха смогнали да си позволят дрехи с по-високо качество, други носеха униформа, която изглеждаше като задигната от улицата. Но всички дрехи блестяха от чистота. Той забеляза и нещо друго: целият помощен персонал се състоеше от жени. По възраст и красота те варираха, но до една работеха с изключително съсредоточение. Никоя от тях не забелязваше появата на Тамас.

Главният готвач наблюдаваше работата. Тамас веднага разпозна мъжа, посетил го в деня на земетресението. Под погледа на фелдмаршала Михали поспря да посъветва нещо една от помощничките си и веднага се премести към следващата, където лично добави щипка подправки и предотврати прибавянето на прекалено много брашно към тестото. Всяка от помощничките работеше над определена задача, а майсторът прелиташе между тях с уменията на главнокомандващ. Изглеждаше, че той е в течение на всичко.

Забелязал посетителите, Михали се усмихна и се отпрати към вратата. Той спря само веднъж, за да демонстрира на една едра жена как да си служи със сатъра. След като отсече десет телешки ребра с прецизността на палач, той ѝ кимна, връчи ѝ отново сатъра и поднови пътя си.

— Добър ден, фелдмаршале — поздрави Михали. — Напрегнати бяха седмиците от последната ни среща.

При тези му думи Олем любопитно погледна Тамас.

— Щях да работя два пъти по-бързо, ако не обучавах новите помощници. — Михали свали шапката си и прокара ръкав по челото си. Върху дрехата остана петно. С притеснен вид майсторът обърса ръце в престилката си и обяви: — Боя се, че обядът ще закъснее с няколко минути.

Тамас отново огледа кухнята. Заради кипящата дейност беше трудно да се разбере приготвяното блюдо.

Той бе дошъл тук с намерението да задава въпроси, да разнищи мистерията с лудия майстор, ала думите му изчезнаха.

— Съмнявам се, че някой ще възрази — успя да изрече Тамас. Неочаквано стомахът му изкъркори. — Какво ще има за обяд?

— Саламандър с масло и кърви и пай със зеленчуци. За вечеря ще има винено телешко. То много ще върви с подлютено вино. Разбира се, това са само основните ястия. Ще има и неща за избор.

— За всички?

— Разбира се. — Михали го изгледа изненадано. — Нима един секретар заслужава да се нахрани по-зле от един фелдмаршал? Или войникът не заслужава колкото счетоводителя?

Тамас се спогледа с Олем, опитвайки да си припомни целта на посещението си.

— Позволи ми да те разведа, фелдмаршале. — Михали се отдалечи, без да чака отговор. Когато Тамас го настигна, майсторът променяше силата на огъня под един супен казан, насочвайки потока на въздух. Той потопа пръст в супата и го облиза; сметнал за необходимо, от престилката си той измъкна нож и скилидка чесън, от която умело нарязва. — Чух за опита за убийство.

Тамас спря. Той осъзна, че болката от раните и шевовете бе затихнала при влизането му в кухнята. Тя се долавяше съвсем смътно, както в барутен транс.

Майсторът продължаваше с тъжен глас:

— Не одобрявам нещата, които магьосниците причиняват на пазителите. Това е неестествено. Но се радвам, че си оцелял.

— Благодаря ти — бавно каза Тамас. Подозренията му към Михали отслабваха; един шпионин не би могъл да притежава подобен

талант. — Дойдох да те попитам за престоя ти в лудницата.

Михали застина; вилицата с набучено парче зеленчуков пай остана да виси във въздуха. В следващия миг той се опомни и бързо довърши движението.

— Още пипер — обърна се той към една от помощничките. — И в следващата партида добави още десет картофа.

Майсторът забърза към следващата маса, принуждавайки Тамас отново да го догонва.

— Да — рече той, когато фелдмаршалът се изравни с него. — Аз наистина избягах. Хасенбур беше отвратително място.

— Как успя да избягаш?

Тримата бяха навлезли в участък от кухнята, където нямаше помощници. Сякаш съществуваше някаква невидима граница. Тук горещината и димът не бяха толкова силни, дори звуците бяха приглушени. Тамас трябваше да погледне през рамо, за да се увери, че все още се намира в същото помещение. Зад него продължаваше да кипи същото оживление.

— Те ми позволяха да работя в кухнята, когато не бивах лекуван. — Михали потръпна при спомена, породен от последната дума. — Казвах, че готвя за персонала, но аз разбрах, че те изпращат гозбите ми на местните благородници и припечелват отлично. Затова се скрих в една торта и бях изпратен с нея.

— Шегуваш се — каза Олем. Той беше захапал незапалена цигара и гледаше към една пещ.

Майсторът сви рамене.

— Тортата беше огромна.

Тамас го изчакваше да продължи, да разкрие същинския си начин на бягство, но Михали мълчеше. Тази част от кухнята, почти половината помещение, съдържаше същото количество котли и пещи, но беше ясно, че Михали е единственият, който се грижи за тях.

Точно в момента той се протягаше, за да откачи огромен казан. Съдът сигурно тежеше поне колкото Тамас, но Михали с лекота го взе и го постави над огъня. Той провери температурата и се отправи към шиша в ъгъла.

Тамас понечи да го последва, но спря край току-що поставения котел, защото от него се издигаше пара. Фелдмаршалът надникна

вътре. Казанът бе пълен с гъста яхния от картофи, моркови, царевица и телешко.

— Този съд не беше ли празен? — тихо се обърна той към Олем. Телохраниителят се навъси.

— Така беше.

Двамата се огледаха за празен съд, но не намериха: всички казани в тази част на кухнята бяха пълни. Тамас вече не се чувстваше толкова гладен, но беше по-смутен.

Михали все още стоеше край шиша, на който се печеше огромен къс говеждо. Майсторът тъкмо изливаше някакъв дресинг отгоре му. Стомахът на Тамас отново започне да стърже, разнеслите се ухания прогониха неспокойството му.

— Казвал ли си и на други, че си самият бог Адом? — попита фелдмаршалът. Той напрегнато наблюдаваше лицето на Михали, дирейки признаци на лудост. Нямахше съмнение, че този човек е кулинарен маестро. Но Тамас бе чувал, че геният и лудостта съжителстват.

От ученическите си уроци по теология барутният маг си спомняше, че Адом е покровителят на Адро. Той беше брат на Крезимир, но църковната доктрина не го признаваше за бог, а само за светец.

Михали забодя ножа си в месото и проследи с поглед капките мазнина, които с бълбукане избиха на повърхността, за да се стекат към жаравата. Веждите му отново се смръщиха.

— Моите близки ме изпратиха там — тихо каза той. — Братята и братовчедите ми. Аз съм незаконен син. Майка ми беше розвеланска красавица, която баща ми обичаше повече от съпругата си. По тази причина братята ми ме мразеха още от малък. Татко ме защитаваше и насърчаваше талантите ми. Противно на обичая, той ме избра за свой наследник. — Той отново промуши месото. — Братята ми ме изпратиха в лудницата в деня, когато той умря. Дори не можах да присъствам на погребението му. Моята божественост просто им послужи за предлог.

Михали сепнато се изправи.

— Хляб трябва — промърмори той. — Най-малко още петдесет самуна. Тези момичета не работят достатъчно бързо.

Майсторът се приближи към масите в средата на помещението. Влажни кърпи покриваха тесто. С една ръка той отметна покривалото, а с другата провери тестото.

— Втасало е отлично — каза той на себе си със занесена усмивка. И започна да разкъсва тестото на отделни буци. Ръцете му се движеха с удивителна бързина. По два хляба едновременно се озоваваха върху лопатата за хляб и биваха поставяни в загрятата пещ. Докато тестото не изчезна.

Когато и последните хлябове бяха поставени, Михали се зае да изважда първите. Самуните бяха златистокафяви, напълно опечени, макар да се бяха озовали в пещта само преди около минута. Фелдмаршалът присви очи и започна да брои.

— Значи не ми се привижда — рече Тамас, привеждайки се към Олем.

Телохранителят потвърди.

— Той постави много по-малко хлябове. — Сержантът допря два пръста и ги докосна първо до челото, а после до гърдите си. — В името на Крезимир. Някога чували ли сте за магия, която създава от нищо нещо?

— Не. Но пък през последните дни виждам много нови неща.

Извадил и последните хлябове, Михали се обърна към Тамас и Олем.

— От лудницата изпратиха хора за мен. По-скоро бих избягал отвъд Фатраста, за да готвя на диваците, отколкото да се върна в Хасенбур.

Тамас отдели очи от самуните. Той погледна към опеченото месо и към казана със супа, празен преди няма и десет минути. Кимвайки, фелдмаршалът бавно се отдръпна заедно с Олем.

— Той е Чудак — каза Олем. — Това е единственото обяснение. Чувал съм за чудатости, които били по-силни и от магията на Привилегированите. Неговата чудатост трябва да е свързана с храната.

— Трето око? — попита Тамас.

Олем кимна.

— Току-що проверих. Той има сиянието на Чудак.

— Във всеки случай той не е бог — каза Тамас. — Но си мисли, че е. И има силна чудатост. Неговата храна повдигна духа на половината армия. Какво да правя с него?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Търся Привилегирования Борбадор.

Таниел стоеше на прага на кръчма. Помещението бе голямо и много старо. Някога половината покрив бе пропаднал и бе поправен зле.

Пивницата се наричаше „*Виещото вендиго*“. Името си бе получило от начина, по който вятърът свистеше сред покрива му. В момента този звук се чуваше ясно, защото всички разговори бяха затихнали.

Над петдесет чифта очи се взираха в него. Таниел беше сам, оставил Жулин и Ка-поел да чакат отвън.

Долу можеше и да е пролет, но крепостта Рамензид все още се намираше в обятията на зимата.

— И защо един барутен маг се интересува от нашия Привилегирован?

„*От нашия Привилегирован.*“ Тази реплика не му харесваше. Явно Бо се беше сприятелил с тукашните отрепки. Бивши престъпници, бедните и отчаяните — това бяха хората, изграждащи планинската стража. Те не се доверяваха лесно, а на посетителите се радваха толкова, колкото в града биха се радвали на епидемия. Те бяха най-коравите бойци във всичките Девет държави.

Таниел бавно си пое дъх. В момента той не беше в настроение за подобни разговори. *Дошъл съм да го убия.* Тъй му се искаше да отвърне. *Ако някой се опита да ми попречи, ще си спечели куршум в черепа.*

— Това е моя работа.

Един от присъстващите се изправи. Той беше с около година помлад от Таниел, гърчав и брадясал. Напук на студа планинецът носеше риза без ръкави. По ръцете му личеше, че това е човек, свикнал да прекарва времето си във влачене на трупи и в мините.

— И наша.

— Фесник, остави го — намеси се друг. — Да не искаш Тамас да започне да ни диша във врата?

— Млъкни — подвикна през рамо Фесник. И отново се обърна към Таниел. — Какво ще направиш, ако не ти кажем?

— Ти ли си най-коравият тук?

Фесник го погледна неразбиращо.

— Лесен въпрос — разясни Таниел. — Ти ли си най-коравият тук? Човекът, който е опънал най-много от местните кози и най-млад е убил баща си?

Поусмихнат, Фесник се престори, че няма намерение да се занимава повече. Сетне той рязко се извърна, изваждайки ножа си. Таниел повдигна и двата си пистолета. Дулото на единия блъсна устата на Фесник, строшавайки зъби. Едновременно с това то спря и устрема на въоръжената му ръка.

Другият пистолет се насочи към първия постови, скочил на крака.

— Аз съм Таниел Двустрелни — високо се представи барутният маг. — Тук съм, за да се срещна с Бо, моя най-добър приятел. Ще бъдете ли така добри да ми кажете къде мога да го намеря?

— Таниел Двустрелни? — повтори глас. — Защо не каза веднага? Бо е високо в планината.

— Истина ли е? — обърна се Таниел към Фесник.

Мъжът кимна, все още вперил поглед в дулото пред лицето му.

Таниел прибра и двата пистолета.

— Съжалявам — рече Фесник, проверяващ зъбите си. — Бо заръча да не казваме на барутните магове къде е. Само на теб. Рече, че имало вероятност ти да се появиш.

Таниел се постара да не допусне смръщването си.

— Съжалявам за зъбите — рече той. И по-високо добави: — Следващите напитки са от името на фелдмаршал Тамас!

Обявената почерпка предизвика одобрителни възгласи. Таниел привика Фесник по-близо до себе си и сред възвърналото се оживление попита:

— Значи той е нависоко в планината?

— Оттегли се преди почти две седмици. Веднага след като един адопещенски инспектор мина да го посети.

— Каза ли кога ще се върне?

— Не.

Таниел се почеса по брадичката. От последния сблъсък с Привилегированата насам не беше се бръснал; сгъстяващата се брада го дразнеше.

— А защо се е изкачил?

Фесник поклати глава.

Неприятно усещане плъзна по гърба на Таниел. Бо знаеше, че Тамас ще изпрати някой да го убие.

— И ви е казал да предадете единствено на мен.

— Да. Той ни разказа много неща за теб. Каза, че двамата с него сте другарували от години.

Тези думи срязаха Таниел. Той стисна зъби и се насили да се усмихне. Дали Бо умишлено бе споменал това? Или просто ставаше дума за пиянски приказки?

— Така е. За колко време човек може да стигне до върха?

— Той няма да се е изкачил до самия връх — рече Фесник. — Нагоре има манастир за поклонниците, две мили преди Крезим Курга. Сигурно ще да е спрял там.

Крезим Курга. Свещеният град. Название от самите легенди. За последно Таниел бе чувал за този град като малък, когато бавачката му го беше водила в храма. Тогава той бе смятал, че въпросният град е измислица.

С усилие насочи мислите си към настоящето. Не можеше да си позволи да чака тук. Трябваше да намери Бо и да го остави заровен сред снега. И щеше да се е върнал в Адопещ, преди местните да са узнали, че Привилегированият е мъртъв.

— Тогава ще се изкача да го потърся.

— По това време на годината? — Фесник поклати глава. — Дори и опитен страж не би се наел да те заведе. А без водач гарантирано ще се изгубиш. Нагоре пътеките са смъртоносни по-рано от лятото.

— Баща ми спомена човек на име Гаврил — рече Таниел. — Негов стар приятел. Каза, че това бил най-добрият ловец в Деветте държави. Какво?

Фесник бе започнал да се смее.

— Гаврил може и да успее. Ще ида да го потърся.

И той се смеси с тълпата. Таниел се върна на улицата, където завари Жулин неприязнено да се взира в Ка-поел. Девојката се беше

загледала в околните склонове.

— Бо е там — рече Таниел, сочейки към върха. — Ще го последваме.

Жулин присви очи.

— Вероятно е капан. Той трябва да се е досетил, че Тамас ще изпрати човек.

— Така е. Но е заръчал на местните да ми кажат къде е, ако се появя. Това означава, че на мен има доверие.

— Или смята, че може да те убие първи.

— Познавам Бо. Означава, че ми има доверие. — Той въздъхна. — За негово нещастие.

— Ще ни трябват припаси и оборудване — рече жената. — И зимни дрехи.

— Ти няма да дойдеш.

— Моля? — Тя се вторачи в него.

— Заради тебе на няколко пъти едва се разминавам със смъртта.

— И смееш...

— Млъкни. Ще продължим двамата с Пола. Двамата ще свършим работата и ще се върнем обратно. Тихо и спокойно. Ако вземем и теб, ти ще започнеш да запращаш магии и не само цялата планинска стража ще разбере какво правим, но и ще се окажем затрупани от лавина.

Жулин го изгледа презрително.

— Съмнявам се, че ще успееш да се справиш. Ти си слаб. Няма да успееш да дръпнеш спусъка.

— Убиването на Привилегировани е моята специалност. — Таниел вдъхна малко барут, колкото да успокои нервите си. Подир миг колебание той вдъхна отново. — Бо представлява опасност. С опасностите аз зная как да се оправям. Сега върви да си намериш стая. Има и друга причина да настоявам да останеш тук. Ако Бо успее да ме изненада или да се измъкне, искам да има резервен вариант. В такъв случай го убий веднага. Ще се справиш ли?

Ръцете на Жулин трепереха. Личеше, че тя изгаря от желание да се нахвърли върху Таниел и да разкъса гърлото му със зъби. Ако не беше барутният транс, Таниел вероятно би се смутил от подобна гледка. Но в момента му беше все едно.

— Попитах те нещо. Ще се справиш ли?

Жулин рязко се извърна и започна да се отдалечава.

— Ще приема това за потвърждение.

От кръчмата изникна Фесник, нахлузващ дълго до коленете палто от еленова кожа. Следваше го един от най-едрите мъже, които Таниел някога бе виждал. Непознатият носеше дебели кожени дрехи, попили миризмата на пот и бира. Залитащ, той се подпря на стената и заяви:

— Аз съм Гаврил.

— Прекрасно — заяви оглеждащият го Таниел.

Таниел поспря да загърне лицето си по-плътно срещу мряза. Той сведе ниско глава, макар Гаврил да беше предупредил, че подобно крачене е опасно — човек винаги трябваше да оглежда снега пред себе си, за да не се натъкне на някоя хлътнатина или пропаст.

Но Таниел не изпитваше страх от подобно пропадане. Натрупвалият се мраз не беше оставил място за други усещания. На три хиляди метра под него фермерите разораваха нивите си сред напредващата пролет. След още няколко седмици в Адморието щеше да може да се плува. А ето че Таниел се намираше край върха на една от най-високите планини в Деветте държави (а според някои — и на света), с прикрепени към ботушите снегоходки, въоръжен с пушка и пистолети, които най-вероятно нямаше да успеят да произведат изстрел, поел да убие най-добрия си приятел и воден от пияница.

Към Гаврил го свързваше дебело въже. Тъй като в момента вятърът бе утихнал и не развяваше снежни парцали, Таниел можеше да види и самия водач на десетина крачки пред себе си.

Изкачването беше стръмно, но поносимо стръмно — все пак под целия този сняг се криеше път. Гаврил твърдеше, че през лятото този път бил оживен.

Тук властваше почти неспирен вятър, който разместваше слоевете натрупан сняг. А Таниел можеше да се закълне, че воят, с който вихрите пращат мраз в лицето му, прилича на детски смях. Планината определено беше противно място.

Към него бе привързано друго въже, отвеждащо до борещата се със снегоходките си Ка-поел; зад нея вървеше нисък мъж на име Дардън. Въпросният възрастен деливец бе настоял да ги придружи, за

да посети свой братовчед в манастира. Таниел се съмняваше в думите му. Може би това беше друг от приятелите на Бо?

Гаврил беше от хората, които пиенето развеселява; той прояви изненадващ интерес към пътуването им и ги поведе часове подир появата им. Първият ден той се люлееше на снегоходките си, но още на втория бе изтрезнял.

Таниел поспря за момент, за да провери пистолета си. Затворът бе замръзнал, задръстен с лед, но барутът все още изглеждаше сух, куршумът стоеше фиксиран. За един Отличник това беше единственото, което имаше значение. Той можеше и сам да създаде искра, за да изстреля куршума. Проблемът беше друг...

Той отново погледна Гаврил. Дали водачът нямаше да му създаде проблеми след застрелването на Бо? Ами монасите? Таниел провери втория си пистолет. Щеше ли да успее да слезе сам, без Гаврил, ако се стигнеше до това?

По времето, когато четиримата оставиха зад себе си най-ветровития участък, барутният маг бе престанал да чувства краката си. Виелицата утихна, появи се лъчите на слънцето, които едва не го ослепиха. И пътеката се изправи — под краката си Таниел можеше да види земята. И то не просто прокарана пъртина, а истинска пръст. Някой бе разчиствал наскоро.

При опита си за усмивка барутният маг установи, че и лицето му е замръзнало.

— Как сме?

Гласът на Гаврил го откъсна от мислите му. Приятно беше отново да чуеш човешка реч без фона на виещия вятър и подигравателния кикот на планината. Особено след три дни и половина.

Таниел осъзна, че през цялото досегашно пътуване те не са разменили и дума, дори по време на нощувките (когато четиримата се притискаха един до друг в Гавриловата палатка).

— Дофре — изфъфли той, спирайки край едрия планинец. Двамата зачакаха Ка-поел и Дардън да ги настигнат. Таниел затвори очи и се опита да разпусне устата си. — Добре. Още... още колко остава?

— Там е мястото. — Гаврил посочи нагоре.

Таниел заслони очи, но и това не му помогна.

— Нищо не виждам. Слънцето блести прекалено силно. Ти как успяваш?

— След толкова години на планината не ми трябва да го видя, за да зная, че е там. Ние сме точно под него.

Приближилият се Дардън разтегли в усмивка напуканите си устни. Той беше дребен и възрастен колкото Тамас.

— Почти стигнахме — потвърди тъмнокожият. Таниел с раздражение забеляза, че мъжът не е задъхан.

Барутният маг доближи кутията си до едната ноздра и вдъхна направо, след което внимателно я прибра обратно. Приливът на транса го замая за момент, след това дишането му се успокои, а мускулите му се отпуснаха.

Останалата част от пътя до манастира четиримата преодоляха без снегоходки. Нагоре пътеката се стесняваше. От лявата им страна се издигаше стръмен склон, над който се намираше манастирът. А от дясната страна се виждаше единствено бяло небе — склонът изглеждаше бездънен. Когато навлязоха в сянката на постройката, Таниел можа да погледне нагоре и да я разгледа.

Новин ръб изглеждаше като част от планината. Манастирът бе изграден от същата сивкава скала, а някои части от него бяха изсечени направо в планината. Той запречваше пътеката — по-точно пътеката спираше пред прага на манастира. Сградата се издигаше на близо тридесет метра височина. От дясната страна постройката стърчеше над пропастта. Как ли монасите се примиряваха с мисълта, че се намират на хиляди метри над нищото?

Самият манастир притежаваше сдържан вид — никакви украшения не покриваха каменните блокове, арките на вратите и прозорците бяха заоблени на върха. Нямаше заострени кули и величествени фасади. Самото му разположение му придаваше великолепиe — заради дързостта да се издигне над бездната.

Таниел пристъпи встрани от пътеката, все така загледан нагоре. Той осъзна това едва когато Гаврил рязко го сграбчи за дрехата. Още метър — и барутният маг щеше да е стъпил в пропастта.

Двукрилата врата се отвори със стърженето на несмазани панти. Таниел посегна към пистолета си, но осъзна, че пред него не стои Бо. Мъж и жена, и двамата колкото Таниел на ръст, почтително сведоха

глави. Те определено бяха високи за жители на Нови. А кожата им имаше маслинен оттенък, смугла почти като тази на Дардън.

— Обикновено не посрещаме пилигрими по това време на годината — отбеляза мъжът, докато въвеждаше посетителите.

Таниел погледна към оръжията си, към дебелия дрехи и към катераческото оборудване на спътниците си. Веднага личеше, че четиримата не са поклонници.

— Дошъл съм да посетя Привилегирования Борбадор — тихо обясни Таниел. Въпреки това думите му бяха понесени от ехото на каменния проход: струваше му се, че той шепне в недрата на самата планина. — Къде бих могъл да го намеря?

Той искаше да приключи колкото се може по-бързо. Ако Бо заподозреше нещо...

Жената кимна бавно.

— Разбирам. В такъв случай се боя, че пътуването ви още не е приключило.

Таниел изруга и веднага след това се извини.

— Ще го намерите няколко километра по-нагоре. В една пещера — продължи монахинята.

— Сещам се за нея — рече Гаврил.

— Бо каза ли защо е дошъл тук?

И двамата свещенослужители поклатиха глави.

— Каза само, че имало вероятност някой да дойде да го търси — рече мъжът. — Той ни помоли да не спираме посетителите.

Бо определено очакваше някого. Нямахше как.

— Как се стига до тази пещера? — попита барутният маг.

— През манастира — обясни жената. — Това е единственият път нагоре през планината, дори и през лятото. Ние сме пазителите на Крезим Курга.

Сърцето на Таниел трепна.

— Той наистина съществува?

Монасите повдигнаха вежди.

— Свещеният град наистина е там горе? — продължаваше барутният маг.

— Руините му — отвърна мъжът. — Преди много време Нови повелил на хората си да пазят въздигнатите места в Деветте държави. Крезим Курга е изоставен отдавна, защитата на Крезимир е зачезнала,

но въпреки това ние не сме изневерили на дълга, завещан ни от нашия светец.

Гаврил пристъпи до Таниел, а Дардън се приближи до свещенослужителите и заговори с тих глас. Барутният маг се опита да се вслуша; той успя да долови думите болен и братовчед, преди деливецът и мъжът да се отделят.

— Каква е тази защита на Крезимир? — попита Таниел.

Главата на Гаврил почти опираше в тавана.

— Богът създал могъща магия, благодарение на която никой — здрав или болен, млад или стар — да не се безпокои от височинната болест.

— Височинна болест?

— Тялото се измъчва високо в планината — рече Гаврил. — Дардън и аз сме свикнали. Иначе се ожаднява, потича кръв от носа, заболява глава, стомахът се свива. Разбира се, ти няма защо да се притесняваш.

— Няма? И защо?

Гаврил не отговори. Монахинята се приближи обратно към тях.

— Бихте ли искали да починете, преди да продължите?

Таниел знаеше, че трябва да отдъхне, само че не можеше да рискува да се разчуе за пристигането му.

— Не, благодаря ви.

— Изкачването не би трябвало да ви затрудни — каза тя, докато ги повеждаше. — Вече започнахме да разчистваме пътя към върха.

Четиримата подминаха множество коридори, навлизащи навътре в планината, и десетки килии, в които имаше монаси — и мъже, и жени. Пред една от тези стаи Таниел спря за момент. На пода ѝ седеше монах, приведен над кутия пъстроцветен пясък, и чертаеше с дълга, закривена пръчка. По коридорите не се срещаха много монаси, но от по-широките коридори долитаха гласове. Той не бе си представял, че Новин ръб е толкова голям. Или че в планината живеят толкова хора зиме.

Ка-поел се спираше пред всяка килия, усмихната досуц като любознателно дете. На няколко пъти се наложи Таниел да я повлича след себе си.

След дълго изкачване по каменни стълби на пътя им изникна друга двукрила врата — досуц като допусналата ги в манастира.

— Вратите ще бъдат залостени подир излизането ви — каза жената. — От тази страна на планината има... и други.

При тези й думи Таниел се обърна към нея с намерението да попита, но жената вече се отдалечаваше обратно. Барутният маг остана с Гаврил и Ка-поел.

Едрият планинец сви рамене в отговор на пренасочения към него поглед.

— Монасите разказват странни истории за създания, които бродят из зимните месеци. Всяка следваща година те пускат поклонниците по-късно и по-късно. — Той отново сви рамене. — Аз самият никога не съм виждал нещо странно, най-много някой пещерен лъв. Тръгваме ли?

Таниел протегна ръка пред гърдите му.

— Нагоре продължавам сам. — Той се обърна към Ка-поел. — Искам да останеш тук.

Девојката се навъси.

— Искам да говоря с Бо насаме. Няма да ми отнеме дълго, а и монасите казаха, че пътят е разчистен.

Ка-поел повдигна пръст, сетне посочи с палец към себе си.

— Не — рече Таниел. — Ти оставаш тук, с Гаврил.

Гаврил дъвчеше бузата си.

— Наистина би било добре... — изръмжа той.

— Не — решително заяви Таниел и повдигна винтовката си. — За пещерните лъвове си имам това.

Планинецът беше този, който залости вратата след излизането му. Интересно дали той подозираше същинската цел на идването му? Но пък с пияниците човек можеше да се справи лесно. Преди заминаване Таниел просто щеше да го почерпи...

Отвъд манастира пътеката отново се разширяваше, отмествайки на по-голямо разстояние края на пропастта. Стръмният склон от лявата страна постепенно се превръщаше в каменист, заснежен хълм. Пътят също бе поносим; снегоходки не бяха нужни.

Той забеляза пещерата много преди достигането ѝ. Съзирането ѝ беше лесно: входът беше огромен. Малко по-нагоре Таниел се натъкна на подходящ хълм. Той бе разположен съвсем малко по-високо от пътеката, между нея и пропастта.

Барутният маг се покатери внимателно и зае позиция в снега. Идеална позиция за един Отличник. От това място той можеше да види целия вход на пещерата, а преспите го скриваха.

Единственият недостатък на хълмчето бе разположението му непосредствено край бездната. Дъното ѝ можеше да се намира на хиляди метри...

Таниел се притисна към земята. Ако Бо го усетеше, само с едно движение на пръста си щеше да го запрати във въздуха и в пропастта.

Няколко минути той наблюдава неподвижно. Барутният транс му позволяваше да различава дребни подробности дори и от подобно разстояние. Входът се намираще почти право срещу него. До пещерата отвеждаше тънка пътека — от лявата ѝ страна се издигаше стръмен заледен склон, а от другата започваше бездната.

Личеше, че пещерата е обитавана: от входа се процеждаше тънка струя дим, издигаща се право към небето, а по пътеката личаха множество дири. Таниел разтвори третото си око, за да се убеди — Бо наистина беше там; пастелното му сияние потрепваше край запаления огън.

Барутният маг леко се отдръпна и започна да се приготвя.

Движенията му бяха методични; проверяващи всеки елемент с несъзнателната лекота на опита. Той почисти затвора и подсипа и провери дулото, преди да се приготви за изстрела. Със зъби разкъса фишека и зареди куршума и барута. Попадналите върху езика му пращинки задълбочиха трансa. След като затъкна дулото, Таниел извади скицника си и го отвори на една от първите страници — Бо. Тази скица той бе направил по време на пътуването към Фатраста. Тя изобразяваше Бо гладко избръснат, с къса коса и месести бузи, подсмихнат. Магът потупа по образа с пръст и отново зае позиция.

Той остана там и когато слънцето отмина най-високата си точка и започна да се спуска на запад. Въздухът се проясни; ако погледнеше надясно, от мястото си Таниел можеше да види далечните поля и градове на Кез, разстлани на хоризонта пред залязващото слънце.

Чакането позволи на мислите му да блуждаят. Те, разбираемо, се насочиха към Влора. В началото на познанството им двамата бяха се измъквали от тренировки, за да наемат стая в някоя евтина гостилница. Тези спомени го накараха да се усмихне и развълнуваха сърцето му. Но вълнението не бе подходящо за дебненето на жертва.

При завръщането си от едно подобно бягство той бе заварил Тамас, който го бе уведолил, че ще го омъжи за Влора, когато двамата навършат пълнолетие. Така бе започнал годежът им.

Размислите върху тази тема довлякоха със себе си спомена за Влора в леглото с друг мъж. Ръцете му не спряха да треперят, докато не прогони тези образи. Той потърси успокоение в обективността на барутния транс. Дали я обичаше? Може би. Винаги беше се чувствал добре в присъствието ѝ. Но дали я обичаше истински?

Понякога му се струваше, че обичта представлява някаква непозната идея — нещо, съществуващо единствено в поемите. Влора беше първата жена от смъртта на майка му, към която той се бе привързал истински. Майка си помнеше смътно. Повечето от нещата, които знаеше за нея, бе научил впоследствие: тя била барутен маг, част от адранската аристокрация, макар да била родом от Кез по майчина линия. Била сурова жена, не по-малко сурова от Тамас, но Таниел помнеше, че тя е способна и на мекота. Макар че той бе отглеждан от гувернантка, майка му винаги бе присъствала в живота му.

След смъртта ѝ шестгодишният Таниел бе преминал през редица гувернантки, с които впоследствие подозираше, че Тамас е преспивал. А в един момент баща му беше престанал да наема нови слугини, явно наситен. Следващата жена, появила се в живота им, беше Влора.

Таниел ясно си спомняше съревноваването си с Бо. Това беше единственият път в живота му, когато бе успял да надделее над приятеля си в това отношение. Означаваше ли това, че тя е неговата единствена обич? Не. Това беше прекалено силно казано.

Изненадващо беше колко рядко мислеше за нея сега, седмици подир развалянето на годежа. Той притисна ръка към джоба си, където съхраняваше откъсната скица. Не, Таниел не я обичаше. Предателството ѝ го бе наранило, но най-вече защото бе засегнало гордостта му. А бракът им бе нещо, решено отдавна вместо тях. Още му беше странно да свикне с мисълта, че това предрешено събитие е отпаднало от бъдещето му.

Къде ли беше зачислена тя сега? Дали още беше част от щаба на Тамас? Баща му не беше сантиментален. Макар и разгневен заради пропадането на сватбата, той не би отпратил барутен маг с таланта на Влора.

Таниел осъзна, че е започнал да скърца със зъби. Не бил сантиментален. А ето че беше изпратил собствения си син да убие най-добрия си приятел. Защо? Може би като наказание, задето бе позволил на Розалия да си отиде? Или пък някакъв тест, за да провери лоялността му?

Не. Не ставаше дума за нито едно от тези неща. Всичко опираше до обикновена логика. Таниел беше най-добрият стрелец в армията, способен да снеемечия шапка от пет километра във ветровит ден. Пак той беше способен да се приближи до Бо и да го наръга. Кога ли Тамас щеше да се научи, че целесъобразността не всякога е правилна? Та нали баща му сам бе показал това, хвърляйки Никслаус в морето?

Макар и нецелесъобразна, Таниел пак изпитваше гордост от тази постъпка на Тамас.

— Все някога ще излезеш по нужда — промърмори Таниел, когато чакането се проточи. Той си спомни едно подобно продължително причакване, на хълм край Кралския лес в Адопещ. Тогава той беше на четиринадесет. Бо беше открил мястото в реката, където кралицата и нейните прислужнички имаха навика да се къпят. Двамата бяха чакали почти цяло денонощие, преди жените да се появят. Бо беше въоръжен с далекоглед, а Таниел щеше да се осланя на рог барут и взора на барутния транс. Начинанието им беше рисковано — и двамата знаеха сериозния бой, който рискуваха да си навлекат, но се говореше, че кралицата е една от най-красивите жени в Деветте държави.

И наистина се оказа така. Чакането и рискът си струваха.

В пещерата имаше раздвижване. Бо изникна на входа и потърка ръце, извърнат по посока на пропастта, намираща се на няма и метър от него. Как височината не го замайваше?

Таниел си пое дъх и се приготви да стреля.

Бо се обърна, за да огледа склона, и свали кожената си шапка. Таниел се прицели към приятеля си от детинство. Косата му бе станала по-дълга, лицето му бе покрито с рядка брада. От последната им среща насам той определено беше отслабнал.

Сега Бо гледаше по протежение на пътя.

Таниел устоя на порива да се отдръпне. Бо гледаше право към него. Той заслони очи от слънцето и разсеяно намести ръкавиците си. Покриващите ги символи заблестяха под лъчите на слънцето.

Интересно дали приятелят му се бе обградил с въздушен щит? Въздухът бе най-силният елемент на Бо. И дали той знаеше, че Таниел е тук? Дали не изчакваше, развеселен, готов да атакува, когато барутният маг издадеше позицията си? Дали го наблюдаваше с третото си око?

Но Таниел не усещаше нито мистичния му взор, нито някакъв щит. Той започна да обира спусъка.

Бо остана там около минута, преди да влезе обратно.

Таниел тихо изруга. Защо не беше стрелял? Беше получил добра позиция...

Той въздъхна. Знаеше отговора.

— В ямите да се продъни — гласно рече той и се изправи, за да слезе от хълма и да продължи към пещерата.

И какво щеше да каже, когато стигнеше? *Здравей, Бо, как си? Аз дойдох да те убия. Но ти не се тревожи, аз размислих. Надявам се, че се разбрахме.*

Таниел събра мислите си и решителността си — или поне каквото беше останало от нея. Току-що беше се оказал принуден да избира между дълга и най-добрия си приятел. Дано избраното да го правеше истински приятел, защото го беше превърнало в лош войник.

След първата крачка по пътеката Таниел застина: Бо отново бе изникнал от пещерата. Деляха ги петдесетина крачки. Над рамото му Привилегированият ясно можеше да различи пушката. Дали щеше да го разпознае? Барутният маг се постара да отгърне лицето си и да се усмихне. И повдигна ръка в поздрав.

Бо присви очи. Таниел преглътна. Борбадор подръпна ръкавиците си. Белотата им се сливаше със снега — само златистите символи личаха.

Таниел понечи да изрече поздрав.

— Нито крачка напред — изкрещя Бо. — Остани на място!

Той отново намести ръкавиците си. Върху лицето му Таниел видя нещо, което не му допадна. Привилегированият знаеше защо Таниел е дошъл.

Бо повдигна ръце над главата си. Позата бе почти комична. Бо не беше едър, а хлътналите бузи и рядката брада го караха да изглежда като юноша. Но той бе започнал да диша напрегнато, очевидно в подготовка за някакво значително усилие.

И без да отваря третото си око, Таниел знаеше, че Бо се пресяга Отвъд. В реалността започна да се излива магия. Барутният маг стисна очи.

— Залегни, глупако! — изрева Бо.

Таниел рязко отвори очи. Нещо го блъсна в гърба и го запрати към една пряспа. Нещо голямо профуча край него. Нещо огромно, обвито в кожи. Гаврил?

Барутният маг застина. Не, не беше Гаврил, а пещерен лъв.

Името беше подвеждащо. Животното не приличаше на лъв. Задните му лапи напомняха котешки, но предните притежаваха огромни като сърпове нокти. То имаше напомняща тигрова глава над широка гръд и грива.

До този момент Таниел не бе виждал или чувал за планински лъв с подобна големина. Пред него някоя фатрастанска блатна мечка би изглеждала дребна.

Изправено на задните си лапи, съществото се стрелна към Бо.

Пръстите на Привилегирования продължаваха да разместват невидими струни. Сред грохота на гръм от небето се отдели мълния, врязвайки се в главата на лъва.

Макар че от гривата му се отдели дим, създанието продължи да напредва, вече на четири лапи.

Борбадор рязко замахна с едната си ръка. Ледът върху склона неочаквано се понесе в овладяна лавина, блъсвайки лъва. Ледените късове се разцепиха около създанието, но не успяха да спрат устрема му. Не го забави и запратеният към муцуната му огнен вятър.

Лъвът се намираше на петнадесет крачки от Бо. Привилегированият бе започнал да се изтощава; челото му беше покрито с пот. Въпреки това той продължаваше да движи пръсти. Под влияние на тази му магия създанието застина.

Но в следващия момент то тръсна гривеста глава и отново продължи.

— Какво чакаш?

Таниел усети как бива изправян на крака. Лицето на изникналия до него Гаврил бе зачервено от изнурителен бяг. Той стискаше ловно копие.

— Застреляй проклетата гадина!

Таниел смъкна винтовката си и се прицели. Създанието тръсна глава, замаяно, и нададе вой. То удари главата си с лапи и я блъсна в земята, за да отърси някакво неприятно усещане.

Барутният маг дръпна спусъка. Главата на създанието отскочи от попадението. С изумление Таниел осъзна, че куршумът просто е отскочил от противната муцуна — също като с Привилегированата в Адопещ. Съществото отново нададе вой и презрително махна към Таниел с ноктестата си лапа.

Това създание притежаваше магия, от онази на боговете.

Снегът под Таниел експлодира. Младежът бе запратен във въздуха, към ръба. Той се приземи тежко и се хлъзна, неспособен да се задържи. Пръстите му напразно диреха опора. След миг щеше да полети в пропастта.

Тогавата ботушите му се блъснаха в нещо твърдо — скала, стърчаща от склона на планината. И тази скала се беше появила изневиделица.

Таниел запълзя обратно нагоре. Някой го сграбчи.

— Държа те — каза Дардън. Възрастният граничар бе въоръжен с копие, също като Гаврил. Със свободната си ръка той помогна на мага да се изкачи.

Ка-поел също помагаше. За момент тя хвърли сепнат поглед към Таниел, сетне забърза подир останалите.

Младият мъж подири пушката си. Тя бе отхвърчала прекалено далече. Щеше ли да има време да я вземе и презареди?

Един поглед към Бо му показва противното.

Привилегированият се беше оттеглил в пещерата си, притиснал гръб към стената. Планинският лъв отново се изправи на задни лапи и се хвърли към него. Създанието напредваше трудно заради възпиращата го магия, но напредваше.

Гаврил първи достигна лъва. Той замахна с копието и го заби в хълбока на създанието. С вой звярът се обърна към него. Планинецът успя да отскочи от замаха на ноктите и да се хвърли назад. Дардън прескочи търкалящия се Гаврил и на свой ред се хвърли в атака, повдигнал копие.

И експлодира. Само за миг той бе заменен от празнота, разхвърляла кръв и месни късове по склона. Пещерният лъв нададе триумфален рев.

Без да се замисля, без да обръща внимание на кръвта, оплискала дрехата му, Таниел повдигна пистолетите си и стреля.

Сред способностите на всеки барутен маг попада умението да увеличава обсега на куршумите си, единствено с цената на мисловно усилие и известно количество барут. И можеше да използва енергията, отделена от подпаления барут. Един добър Отличник е в състояние да придаде на куршума си достатъчно сила, за да пробие скала или стомана.

Таниел подпали целия си барутен рог и насочи енергията от взрива в куршумите си.

Те пронизаха пещерния лъв. Създанието изрева; кипяща зеленикава кръв опръска леда. То обърна гръб на Бо, продължаващо да вие, и повдигна лапа. Таниел почувства сторецвяването на въздуха, указващо елементална магия.

Ка-поел изникна пред него, заставайки на пътя на звяра.

— Пола, върни се!

Девојката решително повдигна ръце. В едната си ръка тя стискаше кукла — восъчна, с големината на длан. Фигурката представляваше съвършено подобие на жена. Жулин.

В другата си ръка тя стискаше дълга игла, с която прободеше куклата. Пещерният лъв отново изрева и притисна лапа към тялото си. Ка-поел повторно забодеше иглата, този път в главата на фигурката. Създанието се сгърчи, раздирайки ушите и лицето си.

Ка-поел се приведе, пое си дълбок дъх и духна върху куклата.

Пещерният лъв избухна в пламъци. Бо поднови атаката си: ледени късове изхвърчаха от пещерата, за да се врежат в звяра. Треперещ, Таниел зареди един от пистолетите си — барутът в рога му беше свършил, но той все още разполагаше с няколко заряда. Ала щяха ли те да се окажат достатъчни срещу подобна твар? Тя беше притисната между магиите на Бо и Ка-поел, но отказваше да умре. Щяха ли да успеят да издържат още дълго?

Таниел рязко се извърна към Гаврил.

— Дай ми барутницата си!

Планинецът се намираще прекалено далеч, затова му подхвърли рога.

При улавянето Таниел прецени тежестта му. Почти пълен. Отлично. Той отново се обърна. Бо изглеждаше изцеден, а Ка-поел

подмяташе пламтящата кукла в ръцете си, продължаваща да я пробожда с удовлетворено изражение.

— Залегнете! — изкрещя Таниел и хвърли рога. В следващия миг той сграбчи Ка-поел за раменете и я дръпна към земята. Барутницата падна между склона и пещерния лъв. С една мисъл Таниел подпали съдържанието.

Умът му насочи експлозията, за да я подсили. Чудовището бе запратено във въздуха, отхвърчайки на петдесет крачки право нагоре, преди да започне да пада. При това то виеше и размахваше нокти. Воят преля в писък, защото зверското тяло се превърна в тялото на жена. То се блъсна в склона, далеч под тях, и продължи да пада, изчезвайки сред облаците.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Тамас поспря под една улична лампа, за да провери адреса, който си бе записал преди няколко часа.

— Номер сто седемдесет и осем — промърмори той, присвиващ очи към табелите. Олем крачеше малко назад, прикрил пистолети под палтото си.

Тази част на града бе заможна; банките и оцелелите от старите търговски гилдии все още работеха. Земетресението почти не бе я докоснало, а гражданската война — изобщо. Пресечките бяха обградени с малки, но отлично поддържани къщи на бизнесмени, чиновници и търговци. Всички фенери светеха. На всяка улица имаше полицейски патрул. Тамас започна да се чуди, дали не е попаднал в погрешната част на града.

Лошо място да убиеш човек, каза си той. Но трябваше да си вземе казаното обратно, защото по-напред по улицата забеляза участък тъмнина. Подир приближаването си той можа да види, че шест лампи са угаснали — или по-точно угасени. Той отново направи справка с табелите и се отпрати към къщата, където почука трикратно. В нея също отсъстваше светлина — изглеждаше необитавана.

Вратата се откряна; Тамас и Олем веднага бяха пропуснати. Олем остана да изчаква във всекидневната, а фелдмаршалът бе отведен в друга стая. Там блесна клечка кибрит, запалваща свещ.

Над пламъка й Тамас видя познато лице.

— Радвам се да те видя отново, Тамас — каза Сабон.

— Аз също. Надявам се, че не пристигам със закъснение.

— Бръснарите още не са дошли.

— Това е добре. Искам да наблюдавам работата им.

Тамас се огледа. Беше заведен в малка кухня, с голи дъски и шкафове. На масата в ъгъла седеше непознат, ухапал незапалена лула. Той беше дребен, сдържан и имаше гъста черна брада, която скриваше чертите на лицето му. Той наблюдаваше Тамас и дъвчеше мундщука на лулата си.

— Приемам, че ти си нашата свързка? — каза фелдмаршалът.
— Аз съм Чевръстия — представи се мъжът.
— Това надали е истинското ти име. — Тамас повдигна вежда.
— Псевдоним. За моя защита.

Той наблюдаваше Тамас с известен размисъл, погледът му се движеше бавно, преценяващо. Фелдмаршалът усети нещо необичайно в него.

— Ти си Чудак — каза той.

Чевръстия отстрани някакво боклуче от тъмното си палто.

— Така е. Много шпиони са Чудади. Работата се върши полесно, когато притежаваш специални таланти.

— Покрай същите тези таланти е адски трудно да възстановя старата шпионска мрежа.

— Страхът за собствения живот е силен мотив да изчезнеш. — Чевръстия местеше поглед между Сабон и Тамас. Личеше, че не му е приятно да се намира в една и съща стая с двама барутни магове.

— А ето че ти си тук — отбеляза Тамас.

— Чакат ме гладни гърла. — След кратко мълчание Чевръстия добави. — Моята чудатост е съвсем дребна. Аз съм способен да отварям ключалки без шперц.

Тамас бе чувал, че учените наричат подобни умения телекинеза.

— Нищо, което би представлявало заплаха за мен — каза Тамас.
— Да, разбрах намека ти. Но извън кралската кабала аз нямам нищо против никого — освен ако някой няма нещо против мен. Шпионите на Мануч са ми нужни. Нека се знае, че ние ще плащаме двойно повече от Мануч.

Чевръстия извади лулата си и се закашля в дланта си.

— Смейш ли ми се? — рече Тамас и погледна към Сабон. Деливецът сви рамене. — Какво е толкова забавно?

— Думите ти за повишеното заплащане — обясни Чевръстия. — Нещата не стоят така.

Тамас присви очи:

— А как?

— Шпионите не са като войниците, фелдмаршале. Войникът има своята лоялност, но в крайна сметка той е верен заради храната и заплатата. А шпионите вършат своето, защото обичат да се занимават с това. Те обичат страната си и своя владетел.

— Искаш да кажеш, че няма да мога да разчитам на някогашната мрежа?

Чевръстия посочи с лулата си към Тамас.

— Нищо подобно, фелдмаршале. Някои от нас бяха верни на самия Мануч. Те или са напуснали страната, или вече работят за Кез. Но останалите обичаме Адро и ще се върнем. Подозирам, че колкото по-дълго аз, Чудакът, оставам жив, толкова повече шпиони ще се появят.

Тамас разтърка очи. Подир появата им той трябваше да преценява кои от тях са двойни агенти. Само нови главоболия.

— Стори ми се, че ти спомена нещо за гладни гърла — отбеляза той.

Чевръстия кимна.

— Е, може и да съм послъгал.

Сабон изсумтя; Тамас го стрелна с поглед. Макар че и самият той не обичаше шпионите. С огромна радост би се отървал от всички тях, но за съжаление му бяха нужни.

— Бръснарите тук ли са? — попита фелдмаршалът.

— Не зная — отвърна шпионинът.

Тамас посочи с палец към вратата.

— Върви да узнаеш.

— Някой ще ни съобщи.

— Върви.

Чевръстия побърза да напусне стаята. Тамас се облегна на масата и потри шевовете в гърдите си.

— Нужен ми е съвет — каза той.

— Не се съмнявам. Без мен ти си безпомощен като пеленаче.

Последвалото мълчание се проточи няколко мига. Тамас ясно можеше да разчете мислите на приятеля си. „Ако аз не бях заминал, онзи пазител нямаше изобщо да се доближи до теб.“

— Става дума за Михали. Лудият майстор готвач.

— Нима това е толкова важно?

— Той готви за цялата армия. Духът на хората никога не е бил толкова висок. И всичко това заради него.

— Научи ли нещо ново за него?

— Той е беглец от Хасенбургската лудница.

— Значи наистина е луд.

— Те определено мислят така. Изпратили са хора да го отведат. Но Михали твърди, че бил изпратен там от завистливите си близки.

— Параноик?

Тамас сви рамене.

— Възможно е.

— Отърви се от него — рече Сабон. — Храната му е добра, но заради нея не си струва да си навличаш неприязънта на стопаните на лудницата. Знаеш ли кои са те?

— Той е само един. Някой си Кларемон.

Сабон замълча за момент.

— Новият управител на Брудано-Гурланската търговска компания?

— Същият.

— В такъв случай е решено. Не можем да рискуваме доставките на селитра.

— Не съм сигурен, че е толкова просто.

— Онези глупости във вестниците ли имаш предвид? — изсумтя Сабон. — Където Михали твърди, че е прероденият Адам? Това само доказва лудостта му. Не са много образованите хора, вярващи на подобни митове.

— Говориш така, защото не си го виждал.

Сабон прокара длан по обръснатото си теме.

— Искаш да кажеш, че му вярваш?

— Не ме гледай така. Естествено, че не му вярвам. Но той е безобиден.

— Тогава по каква причина го държиш в кухнята?

— Магия — отвърна Тамас.

— Той Привилегирован ли е?

— Чудак. Неговата чудатост е свързана с готвенето. Той създава продукти от нищото.

— Не ми звучи като нещо кой знае какво — отбеляза Сабон.

— Да си чувал за човек, способен да създава материя от нищото?
Още повече Чудак?

— Подобен човек би бил най-богатият на света.

— При нужда Михали би могъл да изхранва цял Адро, дори по време на недоимък. Ако войната се проточи, може да се наложи да се възползваме от тази му способност.

— Сигурен ли си, че не става дума за някакви фокуси? — усъмни се смуглокожият.

— Не мисля. Аз го наблюдавах много внимателно, Олем също беше с мен. Михали окачи празен котел над огъня, а следващия път, когато надникнах вътре, съдът беше пълен и кипеше. През това време той постави десет хляба в пещта, а извади стотина.

Сабон се намръщи.

— И все пак може да става дума за някакъв номер. А може той да е Привилегирован и да крие същинската си сила. Никой не знае на какво са способни Привилегированите. Дори кабалистите не са изцяло запознати с особеностите на излъчванията.

— И на мен това ми мина през ума. Във всеки случай слуховете се разпръскват. Опасявам се от изникването на култ, и то сред собствените ми хора. Олем казва, че Михали вече е много популярен сред седма бригада. Те обожават храната му.

— Какво ще правиш?

— Не мога просто да го изпратя обратно в лудницата — каза Тамас. — Не и след онова, което видях. Той е много силен Чудак, от чиито способности се нуждаем. Както казах, по време на война храната придобива още по-голяма ценност.

Прекъсна ги изникването на Чевръстия.

— Всичко е готово — каза шпионинът. — Последвайте ме.

Той ги отведе до малка стая на втория етаж, от която се виждаше улицата. Завесите бяха дръпнати, но въпреки това помещението бе тъмно. Чевръстия ги отведе до два стола, поставени близо до прозореца. Тамас и Сабон заеха местата си и зачакаха.

— Значи там живее той? — тихо попита фелдмаршалът и кимна към отсрещната къща. Едва в следващия миг осъзна, че останалите не биха могли да видят движението му.

— Да — потвърди Чевръстия. — Отдавнашен кезиански шпионин. Той притежава малка търговска фирма. Пазителят, който се опитал да ви убие, е бил вкаран в страната с един от неговите товарни кораби.

— И си сигурен, че той е замесен?

— И още как. Той е банкиер, има приятели в градския съвет. По време на тукашните заседания често е говорил как барутните магове

щели да докарат смъртта на всички ни, как трябвало да свалим въстаническият комитет и да се предадем на Кез.

— Доста дръзко от негова страна — забеляза Тамас.

— Така е. Бих си помислил, че е прекалено дръзко за един шпионин, ако не го бяхме наблюдавали от самото му заселване тук, преди петнадесет години. Няма съмнение, че той е замесен в довеждането на пазителя.

— Искам нещо да е напълно ясно — с тих глас каза фелдмаршалът. — Не искам клане. Не искам полицейска държава. Правим това, за да се отървем от кезианските шпиони. Освен ако не разполагаш с доказателства, че този човек наистина е шпионин, просто предай на местния полицейски началник да го държи под око. Нямам намерение да обявявам война на Кез и на собствените си сънародници.

Последва момент мълчание.

— Разбрано.

— Радвам се. Добре ли вървят нещата с Бръснарите? — каза Тамас. — Трябва да призная, че таях известни съмнения.

— Те са удивителни — отвърна Чевръстия. — Дори сред нашите убийци не бях виждал нещо подобно. Изненадан съм, че не сме ги използвали преди.

— Нима са толкова добри? — попита Сабон.

— Изчерпателни са. Те убиват тихо и по съвършен начин почистват след себе си. Нито капчица кръв не остава на мястото, телата просто изчезват. Безгрешно.

Тамас си спомни барикадите и телата на роялисти, лежащи с прерязани гърла в креватите си.

— Излиза, че те все пак притежават известна сдържаност?

Чевръстия се засмя, разгадал мисълта му.

— Когато искат телата да бъдат намерени, работят за ефект. Това поддържа репутацията им и не позволява на по-големите шайки да се занаят с тях. Но ние ги помолихме да работят сдържано. И те го сториха.

Гласът му съдържаше почти недоловимо огорчение, но Тамас го различи.

— А какъв е проблемът?

— Понякога не остават никакви следи от тялото. Когато жителите на дадена къща изчезнат, без в дома да е разместено нищо,

започват да се разнасят слухове. От вредните слухове, за призраци, демони и богове.

Тамас си помисли за Южната планина, димяща в далечината, за обяснението на Адамат и тайнствените предупреждения на Михали. Глупости. Простолюдието бе склонно да повярва на всичко.

— Спрете слуховете. Постарайте се нещата да изглеждат поестествени.

— Ще се постараем.

На улицата Тамас зърна нечий силует. Той потупа Сабон по ръката и посочи към улицата. Още няколко силуета изникнаха долу.

— Скоро ще се върна — каза Чевръстия. Той напусна стаята безшумно; миг по-късно неговият силует се присъедини към останалите. Тамас различи бръснарска престилка.

— От този момент нататък ще се бръсна сам — тихо рече той.

— Ставаме двама — отвърна Сабон.

— Как стои въпросът с местната полиция?

— Предупредени са. Те няма да се намесват, защото знаят, че така ще имат един проблем по-малко.

Тамас разтвори третото си око. В този взор Чевръстия сияеше слабо; очертанията му личаха дори през стените на къщата. Сиянието влезе в отсрещната къща и се изкачи към спалните.

— Шпионинът, когото ще убиваме, е магьосник. Дори не Чудак, а Привилегирован.

След миг мълчание Сабон изруга.

— Вземи. — Той се надигна от стола си и подаде пушка на Тамас.

Фелдмаршалът насочи оръжието единствено по усет.

— Готова за изстрел?

Сабон потвърди.

— Доста шум ще се вдигне — рече Тамас. — Няма да има съмнение за случилото се тук.

— За всеки случай — рече Сабон.

Тамас се загледа към прозорците на спалнята. Той виждаше сиянието на лежащия Привилегирован и стоящия пред вратата Чудак. Някакви сенки се движеха в мрака.

Фелдмаршалът инстинктивно сведе глава, когато мистичното сияние изпълни прозорците. Блясъкът бе последван от приглушено

кънтене, след което настъпи тишина. Тамас отново се прицели. Чевръстия се намираше на стълбището, лежащ по корем, а Привилегированият бе коленичил на пода на спалнята. Тамас предполагаше, че до шията му е допрян бръснач — иначе щяха да последват още прояви на магия.

Чевръстия бавно се изправи на крака и влезе в спалнята. Тамас сведе оръжие.

Минаха няколко минути, преди тъмните силуети да излязат от къщата. Те прекосиха улицата; вратата на долния етаж се отвори. Тамас остана на стола си, оглеждащ улицата за любопитни минувачи или съседи. Сабон слезе да провери.

Всичко изглеждаше спокойно; след миг Чевръстия изникна със свещ в ръка и кисело изражение.

— Вие не ни предупредихте, че той е Привилегирован.

— Ти трябваше сам да забележиш това. Щом си Чудак, трябва да имаш и трето око. Това беше значителна проява на немарливост.

— Не обичам да го отварям — промърмори шпионинът. — После цяла седмица сълза кръв.

— Онзи Привилегирован можеше да те убие — каза Тамас.

Чевръстия изсумтя.

— Всичко беше показно, само светлина и звук. Илюзия. Макар в първия миг да си помислих, че ще се стопя жив.

— Уплахът те прави честен. — Тамас отмести ударника и подпря пушката на стената. — Видях, че сте довели съпругата — додаде той.

— Тя се събуди при блясъка. Спалнята трябва да е била защитена със заклинание, защото той беше буден, когато Бръснарите се доближиха до леглото му. — Шпионинът поклати глава. — Виждам съм ги да убиват съпруга и да вземат тялото му, без лежащата до него жена да се събуди. Ако не бяха заклинанията, всичко щеше да е протекло много по-гладко.

Очевидно Чевръстия се опасяваше, че Тамас го смята за некадърен.

— Справихте се добре — рече фелдмаршалът. — Съобщи ми каквото узнаете от разпита.

— Вие няма ли да присъствате? — изненада се другият.

— Противно на нещата, които си чувал, аз нямам желанието да мъстя на Привилегировани.

Чевръстия сви устни.

— Не мисля, че той ще каже много. Изглежда ми корав.

— Предай му, че ако не е проговорил до пет минути, ще изгуби едната си китка. След още пет — и другата.

Чевръстия го изгледа смаяно. А Тамас се усмихна сухо.

— Е, може и да изпитвам известно ожесточение към Привилегированите. Във всеки случай зная как да се оправям с тях.

Чевръстия напусна стаята. Останал сам, Тамас започна да се ослушва за писъци. Такива не последваха. Където и да бяха отведени пленниците, стаята бе изолирана добре.

Скоро Сапон се върна.

— Чевръстия имаше нездрав вид — каза той.

— Заръчах му да отреже китките на Привилегирования, ако се наложи.

— Това е опасен прецедент. Така ли ще се отнасяме с Привилегированите, които не принадлежат към кабала?

— Бога ми, не — отвърна Тамас. — Но този негодник е кезиански шпионин. А в случая нямаме време.

Не след дълго Чевръстия се появи отново. Лицето му бе бледо, а ръцете му леко трепереха.

— Той съобщи три имена.

— Сред тях има ли хора от съвета? — с известно вълнение попита Тамас.

— Не. Той твърди, че не е влизал в контакт с висшестоящи; занимавал се е единствено с кодирани съобщения и посредници. Но ни каза, че съпругата му също е замесена. — Чевръстия замълча. — Ако притиснете някого прекалено силно, фелдмаршале, той е готов да обвини собствената си майка. Има си причина да ограничаваме мъченията. Те са готови да кажат всичко, за да спрат болката.

— Всичко е в мисълта — каза Тамас. — Предполагам, че не ви се е наложило да режете?

— Не...

— Разпитайте съпругата. Когато приключите, предайте ги на войниците ми, те ще се погрижат за екзекуцията. Имат ли деца?

— Една дъщеря — рече шпионинът. — В момента тя е в девическо училище в Нови.

— Неутрална територия — рече Тамас. — Били са подготвени. Изпратете писмо до директорката: нека да я задържат за неограничено време.

Чевръстия кимна неспокойно.

— Какво друго знаем за тези шпиони? — продължи фелдмаршалът. — Имаме ли някаква представа за бройката им?

Чевръстия раздразнено захвапа лулата си.

— Отговорът няма да ви хареса.

— Не искам да ми харесва, а да зная.

— Стотици. Само от първите няколко случая ние се сдобихме с десетки имена — и то сериозни имена. Много са потвърдените шпиони, още стотици са под въпрос. Видно е, че кезианците са се подготвяли с десетилетия.

Тамас затвори очи. Не на подобен отговор се бе надявал той. Това означаваше, че щеше да има шпиони в армията му, в града и в провинцията, във всяка адопещенска постройка. Дори един от съзаклятниците му вече го беше предал. Колцина още щяха да му изменят?

— Отлична работа — тихо каза той. Шпионинът изчака още миг, преди да се оттегли, вперил поглед в Тамас. — Ще трябва да удвоя парите, които плащам на Бръснарите — обърна се фелдмаршалът към Сабон. — Срещу подобно заплащане те ще увеличат усилията си.

— Рисковано е да разчиташ прекалено много на тях.

— Това е риск, който ще трябва да поема. Тези шпиони могат да разрушат всичко, което постигнахме с толкова усилия. Ще удвоим патрулите и ще дадем повече власт на полицейските служители. Може да ни се наложи да забавим някои от подготвяните реформи.

— Още от самото начало знаехме, че ни предстои да тръгнем по тежък път — отбеляза Сабон. — Просто не забравяй народа.

— Не бих могъл. Как върви обучението? Поне ти ми кажи някаква добра новина.

Деливецът се усмихна изтощено:

— По-добре от очакваното. Андрия е луда глава, но младите го харесват. Оказа се, че от Вадалслав става наставник. На онези, които притежават най-слаб талант, показахме как да търсят барутни магове и ги изпратихме да набират хора. Дори и в този момент има повече кандидати, отколкото смятах за възможно.

— А именно?

— До този момент тринадесет талантливи. Двама от тях притежават потенциала да ме надминат. За съжаление няма човек, който да може да се сравнява с теб или с Таниел.

— Тринадесет? — повтори Тамас. — Шегуваш се. Трябваша ми години, за да сформирам настоящата ни барутна кабала.

— Аз самият не бих повярвал, ако не бях видял — каза Сабон. — Не забравяй, че преди по-малко от сто и петдесет години в Адро е имало прочистване. Всички поданици, притежаващи барутен потенциал, са били екзекутирани. Хората са свикнали да крият тази си способност. Или поне така беше досега. В момента се опитваме да разработим система, с която да откриваме барутните магове директно.

— Нещо като Привилегированите търсачи?

Сабон кимна.

— Кралската кабала разполагаше с по-силна магия и с повече хора. Но съм сигурен, че ще успеем да измислим нещо.

Тамас го потупа по рамото.

— Дръж ме в течение. Справяш се отлично, още повече, че става дума за задача, която не ти е по сърце.

— Има нещо, за което бих искал да те попитам — каза Сабон с известно колебание.

— За какво става въпрос?

Другият отвърна бавно, подбирая думите си:

— Таниел и Влора трябваше да сключат брак. Ти умишлено ли ги беше събрал?

— Какво искаш да кажеш? — попита Тамас, макар отлично да разбираше казаното от приятеля си.

— Питам дали си ги събрал, за да бъдат децата им барутни магове?

Фелдмаршалът не отговори веднага. Неговото насърчение определено не беше изцяло безкористно.

— Тази мисъл ми е минавала през ума.

— Дори кралските кабалисти не са прибегвали към подобно чифтосване — каза Сабон. Разочарованието му беше видно.

— Нима? Защо мислиш, че кралят предоставя на всеки от магьосниците си собствен харем? От добра воля? Нищо подобно, Сабон. Те умишлено създават Привилегировани, макар това да е

известно на малцина. Само Привилегирваният Закари имаше над хиляда деца.

— И колко от тези хиляда деца са се оказали Привилегирвани?

— Едно — рече Тамас. — Един от младите кабалисти. Разбира се, той не подозираше кой е баща му.

Сабон го погледна ужасено.

— А какво се случва с останалите деца?

— Трудови лагери, сиропиталища, планинската стража — сви рамене Тамас. — Някои биват убити като малки. Кралската кабала никога не е била приятно място. И аз не бих допуснал с барутните магове да се случи нещо подобно. Но наистина очаквах, че децата на Влора и Таниел ще бъдат Отличници. Според проучванията ми способността на барутните магове се предава по наследство далеч по-често от способностите на Привилегирван.

— От колко време проучваш това? — попита Сабон.

— Започнах още преди с теб да се срещнем.

Другият го погледна мрачно.

— Ерика беше барутен маг.

Тамас потисна ожесточението, понечило да изникне върху лицето му. Все пак Сабон с право предполагаше това.

— Дори не си го помисляй — рече Тамас. Думите му изхвърчаха под формата на гневно изръмжаване, въпреки усилията му. — Аз обичах съпругата си. Бих дал всичко, ако можех да си я върна. — Той се задави за момент. — Таниел не беше експеримент.

Сабон кимна, очевидно удовлетворен от този отговор.

— Надявах се, че с оглед на случилото се неотдавна ти ще ме отзовеш от школата — рече той след кратко мълчание.

Тамас поклати глава:

— Съжалявам, но ти си нужен там, да обучаваш новите барутни магове. Аз и сам мога да се грижа за себе си.

Ясно се чу как Сабон скърца със зъби.

— Някой ден твърдоглавието ще ти изяде главата. Следващия път те ще изпратят неколцина пазители.

— Не е изключено, но няма да е точно сега. Възнамерявам да поспя. Преди да поемеш обратно, предай на хората, че искам главата и ръцете на шпионина да бъдат изпратени в Кез заедно с вдовицата му.

Нека Ипил да знае, че шпионите му ще пристигат във все по-малки кутии, освен ако не ги отзове сам.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Останките от Дардън те заровиха под една малка скална могила. Гаврил им обясни, че край пътеката имало и други погребани: поклонници, починали по време на пътуването си, и монаси, които станали жертва на студа, болест или планинските хищници. Той ги увери, че Дардън ще се намира в подобаващо обкръжение.

Стиснал късче въглен, Таниел скицираше покойника. Споменът за лицето му бе започнал да чезне; барутният маг го бе познавал прекалено кратко.

Той затвори очи в опит да си припомни.

Образът на Жулин — Таниел със сигурност знаеше, че това е била тя — упорито оставаше вкопчен в мислите му. В тях тя отново и отново политаше в бездната с писък. Таниел не бе могъл да спи: всяко унасяне му беше донасяло образа на мятащата се жена или на лъвската ѝ форма.

Как бе допуснал да не предположи подобна постъпка от нейна страна? Той бе получил повече от достатъчно възможности, в които да се убеди в гнева и безразсъдството ѝ. Трябваше да очаква измяна.

Така замислен, той седеше на прага на пещерата и рисуваше, докато небето над него не започна да просветлява — от другата страна на планината, на изток, слънцето изгряваше.

Таниел бе нарушил изрична заповед. Как щеше да реагира Тамас? И каква полза имаше от тази постъпка? Тамас просто щеше да изпрати друг барутен маг. А може би щеше да свърши работата лично. И щеше да изправи Таниел пред военен съд. Но дали щеше да настоява за екзекуция? Таниел се съмняваше, че дори човек като Тамас би могъл да екзекутира собствения си син. Поне така се надяваше.

Как щеше да обясни на баща си случилото се? И какво щяха да правят, когато изникнеше друг барутен маг?

Той срита едно ледено парче. За тези проблеми щяха да се тревожат при настъпването им.

Хрущенето на лед издаде стъпките на Бо, който приседна до него. Таниел се извърна към приятеля си. Борбадор имаше вида на човек, който не е спал от седмици. Очите му бяха възпалени, лицето му бе загоряло. Той неспирно се потеше; пръстите му нервно обгръщаха палтото.

Двамата мълчаха. Бо остана загледан в звездите, а Таниел продължи да работи над скицата си. Скоро край тях се разнесоха първите викове на разбуждащите се птици.

— Станал си много добър — рече Привилегированият. — Рисунката много прилича на него.

— Радвам се да чуя това. Беше ми трудно да си спомня лицето му. — Таниел прибра въглена в кесийка и затвори скицника.

— Тамас е много дързък, за да изпраца теб да ме убиеш — рече Бо. Гласът му бе спокоен, тих. Не една жена бе извличала удоволствие да го слуша до себе си. — Не ме разбирай погрешно — продължи той. — Радвам се, че го е сторил. Някой друг щеше да дръпне спусъка. Но ти пак можеше да избереш по-добър момент.

— Ти ме очакваше — каза Таниел. Той откри, че не е изненадан. Бо имаше навика да знае много неща, дори и неща, които не би трябвало да знае.

Младият капитан духна върху ръцете си, за да ги сгрее.

— Очаквах някой барутен маг — уточни Бо. — А най-напред очаквах Жулин да изникне. За нея се бях подготвил.

Той посочи по протежение на пътеката, към манастира и надолу.

— През последните две седмици обгръщах целия път със защитни заклинания. Откакто онзи инспектор дойде да ми предаде, че *тя* ще се опита да призове Крезимир. — Борбадор отново повдигна ръка към яката на палтото си.

— Тя?

— Предейската кучка Жулин.

— Предеи — повтори Таниел. — Привилегированата, която преследвах в Адопещ, също се представи така.

Бо мъчително си пое дъх.

— Две ли са? В ямите да се продънят!

— Какви са тези предеи? — каза барутният маг.

— Не знаеш ли?

— Щях ли да питам, ако знаех?

Борбадор се навъси.

— Покрай кралската кабала човек научава много неща. Неща, които само учените си спомнят. Тайни на повече от хилядолетие... Ти каза, че Тамас е избил всички придворни магьосници, нали?

— Точно така.

Бо се загледа към чезнещите звезди.

— В такъв случай никой няма да се опита да ме накаже. — Той си пое дъх. — Крезимир не е пристигнал сам.

Таниел го изгледа скептично.

— От малък не съм посещавал проповеди. Само простолюдието се вслушва в подобни глупости.

— Простолюдните не са толкова глупави, за колкото ги смяташ — отвърна Бо. — Всяко суеверие се основава на някакъв факт.

— И ти вярваш в това суеверие? — продължи Таниел, поглеждайки го косо.

Привилегированият си пое дъх.

— Има разлика между вярването в нещо, което никога не си виждал или изживявал, и потвърдилото се знание.

— Искаш да кажеш, че си срещал Крезимир?

— Не, не съм срещал... — Борбадор въздъхна. — Просто мълчи и слушай. В кралската кабала ти показват неща, които са дело на поколения магьосници.

Таниел изсумтя.

— Крезимир. Добре. Дори и да приемем, че той е съществувал наистина, това е било преди хиляди години.

— О, Крезимир наистина е съществувал. Без значение дали ще го наричаш бог или изключително силен магьосник, всички хроники от въпросното време потвърждават съществуването му. Става дума за време преди хиляда и четиристотин години. Точният период е бил изгубен по време на Помрачаването. Както и да е. Крезимир е бил призван тук, може би силом, от предеите. Някои мислят, че те успели да го покорят на волята си.

— Как би могъл някой да го принуди да дойде в този свят?

Бо сгъна яката на палтото си.

— Предеите са предшествениците на Привилегированите. Пред тяхната сила днешните Привилегировани изглеждат като хлапаци. Те били владетелите във времето преди Крезимир и дирели начин да

увеличат могъществото си. Те призовали Крезимир от... — Бо направи мистичен знак — и му повелили да използва силата си, за да вложи ред в Деветте държави.

— За светците ли става въпрос? — попита Таниел.

Бо поклати глава.

— Добро предположение, но не става дума за тях. Светците — Адом, Нови и останалите — се появили по-късно, когато Крезимир не бил способен да се справя сам и трябвало да призове братята и сестрите си да му помагат. Те притежавали сила и мъдрост като неговите. Когато той си отишъл, те се оттеглили заедно с него.

— Но предеите са останали? Това би означавало, че те са на повече от хилядолетие.

— Много повече. — За пореден път Борбадор сви рамене — Още преди призоваването на Крезимир те открили начин да възпират старостта и болестите. Тогава магията е била много по-силна. В днешно време се съмнявам, че някой притежава силата да убие предеи.

Таниел безшумно прочисти гърло и се загледа към пропастта, в стелещите се облаци.

— Искаш да кажеш, че тя не е мъртва...

— Не зная. Вероятно не, макар да се старая да бъда оптимист. И в двата случая трябва да узнаем. Ако е оцеляла, Адро е в голяма опасност.

— Защо?

— Тя иска да унищожи нашите армии, Привилегировани и барутни магове. С избиването на кралската кабала половината работа вече е свършена. Ако тя призове Крезимир, той ще свърши останалото, а Адро ще се озове в нейна власт. Крезимир недвусмислено е заявил, че той няма желание да властва над Деветте държави. Жулин смята, че ако му докаже, че кралете и техните кабалисти не са се оказали достойни за оказаното им доверие, той ще повери властта на нея. Тя е чакала дълго време.

Таниел се навъси.

— Крезимир. Кой изобщо се сеца да мисли за подобни неща? Крезимир отдавна не е от значение.

— Жулин не смята така. Същото се отнася и за кезианските благородници, а също и за определени фракции от крезимската църква.

— Но защо ѝ е да призовава бог? Та самата тя притежава достатъчно сила, за да бъде сметната за богиня.

Това обясняваше битката в Адопещенския университет. И привидно нечовешката издръжливост на Жулин.

— Защото това не е достатъчно за нея. Тя иска да властва над другите. Историческите източници говорят за Помрачаването като за период, в който знанието за Крезимир било изгубено. Само кралските кабали знаят за случвалото се по време на този период. Той представлявал война между предеите и кабалистите на новите владетели. Жулин с гордост твърди, че самата тя е започнала тази война. В нея погинали милиони. В крайна сметка предеите били надвити. Някои били убити, други избягали. А имало и такива, които се укрили. Като Жулин.

— Изглежда знаеш много неща за нея.

— Имаше известен период, в който двамата с нея... бяхме близки. — Бо сгримасничи.

Таниел не можа да сдържи гръмкия си смях.

— Това не е от нещата, с които се гордея — додаде Борбадор.

— С какво те е привлякла тя?

— Много е добра в леглото.

— Тя е петдесет пъти по-възрастна от теб!

— Това ѝ предоставя смайващ опит. — Бо се загледа в ноктите си. — Но що се отнася до сдържаността, това не е най-силната ѝ страна. Тя си падна по мен и ми разкри неща, които не трябваше да разкрива.

— А сега тя се опитва да те убие. Защо?

Бо подхвърли камъче и проследи полета му в бездната.

— Ти каза, че тя била наета от Тамас?

— Да. За да преследва Привилегированата.

— Най-вероятно е видяла възможност, която не е могла да пропусне. Тя не харесва останалите предеи, определено не харесва мен. Ти сам видя с какво ожесточение ме нападна. Женска злост и прочие. Тя почти не обърна внимание на магиите ми — а аз бях заложил достатъчно капани, за да убия цяла армия. — Той раздражено погледна към Таниел. — Макар че ти отстрани половината от тях.

Таниел се навъси.

— Не си ли усетил? — Бо разтърка слепоочията си. — Бога ми, колко още трябва да ти обяснявам? Ти си обвит в защитен магически слой. Дори най-силният Привилегирован не е способен да създаде подобна защита — човешкото тяло е прекалено сложно. Аз бях разхвърлял из склона достатъчно заклинания, за да обездвижат и бог, поне така си мислех, а ти мина през тях, без да забележиш. За първи път виждах нещо подобно. Тези заклинания влияят по-слабо на Отличниците, а някои от най-силните Отличници, като Тамас, са способни да ги отстраняват напълно, само че това иска и време, и умение.

— И затова ми извика да не приближавам.

— Да.

Таниел отръска снега от палтото си. Имаше толкова много неща, за които той не знаеше. Дори Бо, който притежаваше много отговори, не би могъл да изясни всичко. В Адро ставаше нещо, нещо по-значимо от преврата и приближаващата се война.

— Кой би ме защитил с подобна магия? Аз дори... — Таниел се сепна. — Тя.

Бо проследи погледа му към пещерата, към спящата Ка-поел.

— Разкажи ми за дивачката — рече той.

Ка-поел се беше увила в спалния си чувал и само няколко червеникави кичура личаха от върха му. Издутината се повдигаше равномерно.

— Тя е динизийка — обясни Таниел. — Но не от империята, а от фатрастанските земи.

— Как си се натъкнал на нея?

— Когато Фатраста обяви независимост, аз се присъединих към въстаниците. Прекарах около тринадесет месеца в нейното село, което служеше като база. Нейното племе подкрепяше фатрастанците. От това място обхождах цялата южна част на Фатраста, дирейки кезиански лагери, за да убивам Привилегировани и офицери. Дори се натъкнах на двама пазители. Нейното село се намираше дълбоко в тресавищата и освен ако нямаш местен водач, е невъзможно да го намериш. Идеалното място за щаб.

— В същото блато имаше и още едно племе. Неговите представители останаха неутрални през по-голямата част от войната, но към края ѝ кезианците ги подкупиха. Те нападнаха селото на Ка-

поел. Нейното племе успя да ги отблъсне, но не и преди нашествениците да успеят да пленят тридесетина деца.

— От селото поискаха фатрастанска помощ, за да си върнат децата. Фатрастанците бяха разположени прекалено нарядко, затова отказаха. На моята част бе наредено да се оттегли от селото. Аз останах и заедно с местните отидох да спася децата. Повечето от тях намерихме мъртви.

Устата на Таниел пресъхна. Дори и сега споменът беше мъчителен — десетки невръстни трупове, приковани към шипести кръстове и окачени да висят сред клоните на блатни дървета.

— Защо? — попита Бо.

Таниел изсумтя.

— За да покажат на кезианците колко брутални могат да бъдат. Бяха получили бъчви с уиски, подправки, пушки, коне — каквото поискат, само в замяна на помощта срещу моята част. През въпросната година ние се бяхме превърнали в същинска напаст за кезианците.

— И какво направихте?

Таниел подхвърли камък.

— Въздадохме справедливост — отвърна той. — Не се гордея със стореното, но и не съжалявам.

Невидимо въздушно течение разместваше облаците. Неочакваният студ го накара да обвие ръце около себе си. Спомените от извършените убийства докоснаха мислите му, за момент избягали от дълбините на съхранение. Може би имаше някои неща, за които щеше да съжалява.

Той се отърси от унеса.

— Както и да е. Пола беше доста по-голяма от останалите, но те я бяха отвлели въпреки това. Може би защото е костноока. Тогава не знаех какво означава това. И все още не зная точно. Вчера за първи път я видях да използва способностите си за нещо различно от проследяване, макар да знаех, че тя е нещо като Привилегирована.

Таниел започна да опипва джобовете си и раницата, докато не откри барутен заряд. Той отхапа единия край, при което устата му се изпълни с познатия серист вкус, и вдъхна половината му съдържание наведнъж.

Бо го наблюдаваше притеснено. Той се отдръпна от барута и се почеса разсеяно.

— Не ме гледай така — рече Таниел.

— Никога не бях виждал магьосничество като онова, което тя използва вчера — каза Привилегированият. — Нито като защитата, която те е обгърнала. По отношение на кралските кабали магьосниците са три вида: Привилегировани, Отличници и Чудаци. Някои вещици и шамани са способни на дребни вълшебства, но нищо като онова, което показва тя. Тя притежава ли трето око?

— В това съм сигурен. Все пак тя ми помага да преследвам Привилегировани.

Бо притисна длан до челото му, затваряйки очи. В следващия момент се отдръпна и се зае да отрива ръката си със сняг.

— Целият вониш на барут. Очите ми ще се възпалят, а между пръстите ме сърби. За защитата ти не мога да кажа много. Тя неутрализира моите капани, но не мога да кажа дали би помогнала срещу куршум или щик. Може да е само срещу магия. Във всеки случай не рискувай.

Таниел отново си спомни сблъсъка с планинския лъв — с Жулин. В този момент барутният маг щеше да лежи размазан на дъното на пропастта, ако не беше изникналата от нищото скала, спряла падането му. Това беше дело или на Ка-поел, или на Бо. Той не попита. Не му се искаше да разчита на нечия друга защита. Пък и имаше вероятност Бо да си припише заслугата. Или пък обратното. Приятелят му беше непредсказуем.

— Тамас ме изпрати да те убия — каза Таниел.

— Аха.

Двамата не се погледнаха.

— Аз не го сторих.

— Да.

Гласът на Бо беше сух. Той стрелна Таниел с поглед, сетне се ухили.

— А трябваше ли?

Усмивката на Бо изчезна.

— Излиза, че той знае за повелята?

— Истина ли е?

— Да. — Бо изсумтя. — Това е част от членуването в кралската кабала. — Той леко докосна яката си. — Някой ден ще трябва да отмъстя за краля. Ще трябва да убия Тамас.

Изпод дрехата си той измъкна медальон. Украшението представляваше скъпоценен камък, обвит със сребро. Таниел си спомни, че е виждал подобни украшения и в труповите на кезианските Привилегировани. Дори диваците не посягаха да ги свалят.

— Това ли е? — попита Таниел.

— Демонски гранат. Отвратително нещо, не ти трябва да знаеш. Повелята да защитаваш — или отмъстиш — владетеля е обвързана с него. Дори и в този момент тя ме тегли към Адопещ. За момента усещането е слабо, но с течение на времето ще се усилва. Не съм сигурен за скоростта, с която това ще става. Но ако се противя прекалено дълго, повелята ще ме убие.

— И единственият начин да се отървеш от нея е да отмъстиш за краля.

Бо не каза нищо.

— Като убиеш баща ми.

Бо взе камък и рязко го хвърли в пропастта.

— Трябва да потърсим някакъв начин да те освободим — каза Таниел. Надяваше се, че е прозвучал уверено. — Привилегированите не биха се обвързали с нещо, от което не биха могли да се измъкнат. Просто става дума за поредната пазена зорко тайна. Може би някой от предеите знае.

Едва сега Таниел осъзна колко изнурен изглежда приятелят му. Изтощението от вчерашната битка още не беше напуснало лицето на Бо; кожата му притежаваше бръчките на четиридесет години по-възрастен.

— И ние ще я открием — продължи барутният маг. — Ще те освободим. Кълна се.

Бо уморено се засмя.

— Заради теб очите ми ще смъдят всеки ден. Ела. — Той се надигна и се протегна. — Трябва да видим дали сме убили кучката.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Салонът на дома Винцеслав беше просторен, с тухлени стени и гранитно огнище, през което спокойно можеха да минат чифт волове. Адамат любезно бе отклонил поканата на иконома и бе останал прав, разглеждайки стаята, докато очаква господарката на дома да се появи. Из помещението висяха няколко портрета на лейди Винцеслав, заедно с портрети на покойния ѝ съпруг (Хенри) и един семеен портрет с четирите им деца. Тази, последната картина, най-вероятно бе нарисувана преди пет години, малко преди смъртта на стария херцог. Децата бяха изпратени в интернати или в провинцията — това показваха проучванията на Адамат.

Инспекторът не пропускаше да огледа пода, стените и вратите. За финансовото състояние на адранските благородници можеше да се разбере много само по състоянието на техния дом. Когато парите не достигаха, поддържането и ремонтите отиваха на заден план заради недостигащата прислуга.

Но в този дом всичко блестеше от чистота. Дървото и месингът бяха излъскани, паркетът бе почти нов, никъде не се виждаше прах. Дори и след смъртта на лорд Винцеслав наемниците се справяха добре. Те се бяха сражавали във Фатраста срещу кезианците, в Гурла на страната на бруданианците — и навсякъде, където колонистите от Деветте бяха способни да си позволят услугите им.

Адамат трябваше да си напомни, че лорд Винцеслав не беше единственият, отговорен за *Крилете на Адам*. Съпругата му притежаваше остър ум, който по нищо не отстъпваше на повечето генерали; приживе той редовно се бе осланиял на съвета ѝ. Хенри Винцеслав щеше да бъде помнен като умен човек, умеещ да се оправя с думите и с другите хора. Съпругата му беше практична и проницателна, свикнала да планира в мащаб.

Дочутите откъм коридора гласове го накараха да се обърне към вратата и да приглади дрехата си. В салона влязоха трима мъже и една жена, облечени в бели униформи и златни шарфове. Четиримата

бригадни генерали бяха последвани от самата лейди Винцеслав. Тя носеше рокля за езда от моравя вълна — с висока и затворена яка въпреки горещината — и шал от сходна материя. Токовете на ботушите ѝ потракваха по дъските.

Наемниците наблюдаваха Адамат колебливо. Двама от тях той познаваше — те присъстваха на картини в коридора. Бригаден генерал Рийз беше възрастен човек, по-възрастен и от фелдмаршал Тамас; косата му съвпаднаше по белота с униформата му. Ръцете и лицето му носеха редица белези, едното му око бе скрито зад ленена превръзка, прикриваща рана от преди пет години.

Генерал Абракс представляваше пълна противоположност на лейди Винцеслав: тя имаше руса коса, подрязана съвсем късо, а лицето ѝ бе потъмняло и загрубяло от множеството кампании в Гурла. Кройката на нейната униформа съвпаднаше с униформите на останалите трима, като я отличаваше единствено издутината на гърдите ѝ.

Тя наблюдаваше Адамат с хладност, каквато той рядко бе усещал насреща си.

Размяната на поздрави бе бърза и делова. Двамата по-млади офицери се оказаха генералите Сабастениен и Барат. Край останалите ветерани те изглеждаха не на място, като момчета, облекли на шега бащините си униформи — и двамата още нямаха тридесет години.

Бригаден генерал Барат се обърна към инспектора:

— Бих искал да се запозная с документите ви, ако обичате.

Адамат присви очи в отговор на дързостта.

— Вече ги показах на иконома при пристигането си.

— И все пак...

Адамат извади плик и го подаде на наемника, съдържайки раздразнението си. За разлика от повечето съвременни армии, в *Крилете на Адам* човек не можеше да си купи пост — способностите оставаха единствен стандарт. Издигналият се до генерал на подобна възраст го заслужаваше.

Генералът се зачете в документите, след което се обърна към останалите и им подаде бележката от Тамас, даваща на инспектора правомощия.

— Защо — бавно каза генерал Рийз — Тамас изпитва нуждата да отправя загатнати заплахи към най-близките си съветници?

— Това е просто предпазна мярка — каза Адамат. — Целяща да гарантира, че моето разследване ще протича бързо, без някакви... забавяния.

Но такива щеше да има много, в това той беше сигурен. Бележката на Тамас гарантираше, че всеки, опитал се да възпрепятства Адамат, ще бъде сметнат за виновен. Но и стотина подобни бележки не биха попречили на благородниците да укриват тайните си.

Интересно дали Тамас действително щеше да изпълни заплахата си, ако Адамат се намереше изхвърлен от някое от именията?

Рийз подаде документите обратно на Барат, който ги върна на инспектора. Адамат ги прие безмълвно, без да поглежда към младия наемник, и ги прибра в джоба си. Почти физически можа да усети гнева на Барат заради пренебрегването му.

Инспекторът бе готов да се обзаложи, че Барат е благородник. От онези аристократи, които гледат с презрение на всички под себе си и с угодничество на всички висшестоящи.

— Задайте въпросите си — каза генерал Рийз. — Лейди Винцеслав няма какво да крие.

Адамат плъзна поглед по четиримата и с подчертан жест се обърна към дамата. Тя седеше в единия ъгъл на салона, вляво и зад генералите си, сякаш очаквала единствено да присъства на разговора. Изглеждаше изненадана, когато инспекторът се обърна директно към нея.

— Вие ли съобщихте на кезианците разположението на мястото, където сте провеждали срещите си с фелдмаршал Тамас? — поде той.

— Как смеете! — Генерал Барат скочи от стола си и посегна към късата си сабя.

Адамат замълча за момент, изчакващ останалите офицери да успокоят младия си другар. Те не реагираха. Затова инспекторът сам посочи с бастуна си към стола му.

— Седнете.

Барат остана прав още миг, стиснал зъби, преди отново да заеме мястото си.

— Трябва ли да повторя въпроса си, херцогиньо?

— Не съм била аз — каза лейди Винцеслав.

Адамат си позволи да се подсмихне.

— Да се надяваме, че всички вие сте тъй честни и прями.

— Този цирк е излишен — обади се генерал Абракс. Тонът ѝ бе наставнически остър и също тъй отсечен.

Адамат поспря за момент. Четиримата генерали бяха насядали пред своята господарка в ролята на своеобразен щит. Може би тя бе проявила неправилна преценка в случая. А може би това бе искрена проява на привързаност от тяхна страна.

— Дошъл съм да разговарям с вас, херцогиньо — подчерта инспекторът. — Не за да търпя снизхождението на вашите подчинени. Сигурен съм, че домакинството ви разполага с достатъчно слуги.

Той съжали, че е допуснал раздражението си да проличи. В мислите му отново прозвуча гласа на някогашния началник, съветвал го на младини. Още тогава той бе научил Адамат, че човек не може да си позволи да си навлича неприязънта на благородниците.

За момент лейди Винцеслав го изгледа изпод ръба на шапката си за езда. Погледът ѝ бе хладен, ръцете оставаха спокойно склучени в скута. В следващия момент тя се изправи и седна срещу Адамат.

— Слушам ви, инспекторе — каза тя. Думите ѝ бяха любезни, но в тях пак се долавяше чувство за превъзходство. И главата ѝ бе леко отметната назад.

Адамат въздъхна мислено. По-добро отношение нямаше да получи.

— Защо избрахте да подкрепите планувания от Тамас преврат?

— Имах си много причини — отвърна дамата. — За начало: *Крилете на Адом* щяха да бъдат разпуснати, ако Мануч беше подписал мирното споразумение с Кез.

— Защо? *Крилете на Адом* са само базирани в Адро. Те не са подчинени на краля.

— Това беше едно от залегналите условия — каза тя и се приведе напред. — Искате ли да знаете защо Ипил толкова се стреми да придобие Адро?

— Заради изобилието ни от природни ресурси — предположи инспекторът.

— Това е основателна причина, да. Но истината е, че Ипил и неговите кабалисти се боят от Адро. В Кез държавата се управлява от кралския двор, който притежава пълен контрол. В Адро е различно. Мануч имаше много недостатъци, но не може да му се отрече, че беше свободомислещ. Той позволи на работническия съюз, барутните

магове и моите наемници да оперират независимо от кралския двор. И това направи Адро по-силен. Кезианската кралска кабала се бои от барутните магове, защото магията на куршумите заплашва да ги измести. Бои се от планинската стража, която контролира главните търговски пътища, пресичащи сърцевината на Деветте държави. И освен това се бои от *Крилете на Адом*, защото Хенри успя да събере най-забележителните бойци и пълководци и да си спечели — да си заслужи — доверието им. Споразумението изискваше барутните магове да бъдат разпуснати, числеността на планинската стража да бъде драстично намалена, а *Крилете на Адом* да нямат правото да функционират в границите на Адро. — Тя поклати глава. — Не можех да допусна това.

— Нищо не би ви спряло да преместите главната си квартира в друга държава. Включително Фатраста, далеч от влиянието на Ипил.

— Не — отвърна лейди Винцеслав. — Моят съпруг избра Адро, защото това беше неговото отечество, което той обичаше. *Крилете на Адом* не са просто наемна армия, а служат и за вторична защита на Адро. И точно по този начин Тамас ще ги използва в задаващата се война. Аз ще продължа да следвам визията на Хенри.

Адамат отбеляза, че лицето ѝ се е зачервило; тонът ѝ бе станал оживен. Тя не беше безразлична към наемниците на съпруга си и към Адро. Ако това беше преструвка, то тя бе майсторски изпълнена.

— *Крилете* получават ли възнаграждение за службата си в полза на Адро?

— Те ще получат част от земята, която ще бъде отнета от благородниците — отвърна херцогинята.

— А ако Кез предложи по-изгодно възнаграждение?

Лейди Винцеслав отметна глава.

— *Крилете на Адом* никога не са се отмятали от сключен договор. Намекът ви е оскърбителен.

— Поднасям извинения — отвърна Адамат. — Какви са другите причини, поради които избрахте да подкрепите фелдмаршала?

С отново сдържан глас тя отвърна:

— Аз подкрепям възгледите на Тамас спрямо монархията. Това е остаряла и покварена институция.

— Самата вие принадлежите към висшите благороднически слоеве.

Лейди Винцеслав извади бродирано ветрило от ръкава си, разгърна го и започна да си вее.

— Моят произход не е благороден. Същото се отнасяше и за покойния ми съпруг. Хенри беше обикновен наемник, а аз бях най-малката дъщеря на търговец. Когато Хенри натрупа първите си богатства с производството на платове, той основа *Крилете на Адам* и закупи херцогска титла от един възрастен аристократ, който нямаше съпруга и деца.

Адамат я погледна изненадано.

— И херцог Винцеслав не е бил негов баща?

Изречението му я накара да се засмее.

— Бога ми, не. Малцина знаят това, разбира се. Почти никой извън присъстващите в тази стая. Тамас е един от въпросните малцина. На вас казвам само с надеждата, че това ще помогне в отстраняването ми от кръга на заподозрените. Двамата с Тамас притежаваме сродни духове. Никога не бих пожелала смъртта му.

Адамат осъзна, че се е загледал в останалите присъстваци. Офицерите остро се взираха насреща му, настръхнали.

— Казвали ли сте някому, без значение колко доверен, за срещите си?

— Не — отвърна херцогинята, отново вирнала брадичка. — Тамас забраняваше. Дори те не знаеха. — Тя погледна към офицерите. — За голямо тяхно раздражение.

Адамат зададе още няколко формални питання, преди да се облегне назад и да склочи ръце. Идеше му да сгримасничи. Нищо. Винцеслав беше същинска дама: любезна, чаровна и сдържана. С оглед на нещата, които бе научил за съпруга ѝ, той не се съмняваше, че онези от благородниците, които биха могли да използват това знание срещу нея, са били сред гилотинираните.

— Благодаря ви за съдействието — рече Адамат, като внимаваше да вложи подобаващата искреност в гласа си. — Оценявам го. — Той се обърна към току-що влезлия иконом. — Персоналът събран ли е?

Достолепният старец кимна.

Адамат се изправи едновременно с лейди Винцеслав. Офицерите също се надигнаха. Инспекторът взе ръката ѝ и почтително допря челото си до нея.

— Ще се постарая да приключа с техния разпит колкото е възможно по-бързо — обеща той.

— И персоналът, и имението ми са на ваше разположение, инспекторе.

— Още нещо, милейди — поспря той на прага. — Имате ли основания да подозирате някого от останалите съзаклятници?

Лейди Винцеслав се обърна към него.

— Не мога да посоча конкретно име. Шарлемунд е божи човек. Ректора никога не бих заподозряла, той е стар семеен приятел. Съдържателя би трябвало да се намира на върха на списъка ви. Все пак той е престъпник, с каквито и връзки да разполага. Друго... Тамас и Ондраус спорили в продължение на седмици, макар да съм сигурна, че споровете не биха могли да прераснат в нещо друго. — Тя се навъси. — Но чух, че Рикар Тамблар е изпратил делегати в Кез точно след преврата. Изглежда, че той иска да отвори тамошен клон на профсъюза си.

С тези думи херцогинята се сбогува с него. Офицерите напуснаха салона след нея, оставяйки Адамат сам с иконома.

Инспекторът отдели часове в разпитването на персонала, преди да напусне дома. Там към него се присъедини нетърпеливият Сусмит.

— Какво стана? — попита боксърът.

— Тя е хитра лисица, напук на онова, което искат да си помислим хората й.

Адамат погледна през рамо. Барат и Абракс бяха изникнали от един страничен вход. Те не си правеха труда да прикриват, че възнамеряват да следват него и Сусмит. Инспекторът нарочно се отпрати встрани, за да види колко далеч ще го последват двамата.

— Офицерите й са много загрижени за нея. Струва ми се вероятно някой от тях да е предал Тамас, отколкото самата тя — макар херцогинята да каза, че те не знаели за мястото на срещите. И пак, това не изключва възможността тя да е била проследена. Или — той се замисли над предположението си, но все пак го изрече — да е говорила в съня си.

Сусмит го погледна.

— Не мога да отхвърля вероятността тя да спи с един от офицерите си, колкото и непристойна да е тази мисъл — продължи Адамат. — Тя не ми изглежда да е от жените, които биха преспали с

друга жена, така че Абракс отпада. Остават трима. И Сабастениен, и Барат са красиви млади мъже, а Рийз притежава онази груба зрялост, която жените от всички възрасти намират за привлекателна.

Двамата се отправиха по пътека, отвеждаща край конюшните, и напуснаха територията на имението. Домът остана скрит сред дърветата. Офицерите продължаваха да ги следват, макар и от разстояние.

— Никой от персонала не съобщи за подозрителни събития през последните два месеца. Спомнят си, че Тамас е идвал няколко пъти в рамките на миналата година, но нито веднъж подир преврата. Не са били забелязвани непознати да се навъртат около дома, няма заподозрени. — Инспекторът поклати глава. — Още от самото начало тя не беше от заподозрените. Но едно нещо ме притеснява. Тя спомена, че Рикар Тамблар е изпратил делегация до крал Ипил. Това е първият път, в който чувам за нещо подобно. Чудя се дали... — Той звучно удари земята с бастуна си. — Както и да е, тук приключихме.

Край чакащата карета Адамат спря и се извърна, за да изчака наемниците. Те се приближиха без колебание.

Абракс беше тази, която заговори — с хладен и неангажиран глас, прекалено лишен от време и интерес, за да се занимава с Адамат.

— Надявам се, че разследването ви е приключено по отношение на нашата херцогиня, инспекторе — каза тя.

— Разследването ми все още продължава — отвърна Адамат. — Непременно ще уведомя лейди Винцеслав, ако от нея има нужда.

— Няма да я безпокоите — натърти Барат. Абракс му хвърли неразгадаем поглед; той утихна.

Адамат се престори, че не е обърнал внимание на думите му, оставайки загледан в Абракс. Но незабележимо той разглеждаше младия офицер. Каква беше причината за тази му загриженост? Някакво подобие на синовна привързаност? Или нещо по-дълбоко?

— Аз провеждам разследване. Не съм търговец, дошъл да досажда на херцогинята. — Инспекторът отвори вратата на каретата. — Сега, ако ме извините, отивам да *безпокоя* други заподозрени.

Когато вратата се затвори, Барат пристъпи напред и хвана перваза.

— Генералите от *Крилете на Адом* не са нещо, с което човек може да се занася, инспекторе. Не насилвайте дадените ви

правомоция.

С върха на бастуна си Адамат избута пръстите му от прозореца на каретата.

— А вие не злоупотребявайте с търпението ми, млади човече. Оправял съм се с много по-лоши от вас.

Инспекторът потропа двукратно по тавана на купето и каретата потегли. Рано или късно щеше да му се наложи да се разправя с този хлапак.

— Бо каза, че си ме обгърнала със защита.

Ка-поел хвърли бърз и неразгадаем поглед към изравнилия се с нея Таниел. От началото на слизането тя го отбягваше, като или избързваше, или изоставаше. Разбира се, можеше да е съвпадение, че тя винаги се оказваше увита, когато Таниел се приближеше до нея. Но той не смяташе така. Девојката го отбягваше, защото усещаше, че той ще задава въпроси.

Тя отново го погледна бегло. Двамата продължиха да напредват един до друг. Заради снегоходките всяка крачка бе трудна, но поне им бе спестено усилието да газят сред снега.

— Благодаря ти.

Ка-поел го погледна изненадано. Той сдържа усмивката си.

— Той казва, че си много могъща — продължи Таниел.

Тя поспря за момент и се обърна към него.

— Но не разбирам какво съм направил, за да заслужи защитата ти.

Ка-поел повдигна непокритата си ръка и го докосна по лицето.

В ума му изникна образът на девојката в кална колиба, гола и трепереца, обляна в сълзи. Похитителите ѝ я бяха ослепили временно с някаква билка, за да не ѝ позволят да избяга, и при влизането на Таниел тя се бе нахвърлила, размахваща заострена пръчка. Тя бе разпознала гласа му и се бе успокоила. Той си спомни разрези по стомаха и бедрата ѝ и кръвта по лицето ѝ.

Сепнатият Таниел трябваше да спре, за да не залитне. Ка-поел ли бе извикала този образ? Но споменът беше от негова перспектива. Как можеше тя...

Той поклати глава. Отдавна беше престанал да се опитва да отгатва способностите ѝ.

Един завой на пътеката ги изведе на склона. Бо вървеше няколко крачки пред тях; когато той рязко си пое дъх, Таниел притича до него.

От това място изглеждаше, че целият свят се разгръща пред тях. Недалеч Рамензид се издигаше между Кез и Адро, като тапа в средата на долина. Под нея, съвсем дребни от тази височина, Таниел видя войници.

Те изпълваха кезианската гранична територия — море от палатки и виещи се мравчени пълчища, изникващи от вътрешността на съседната държава.

— Армия — промълви Бо.

— Цялата кезианска армия. — Таниел вдъхна барут.

Гаврил изсумтя:

— Или почти цялата.

— Те пък откъде изникнаха? — рече барутният маг. — Ние сме тук от... шест дена?

— Седем — уточни Гаврил.

— Тях ги нямаше, когато тръгнахме — рече Таниел.

Планинецът сви рамене.

— Аз бях прекалено пиян, за да зная.

— Нямахте ги — уверено повтори капитанът. — Войната беше обявена... — Той пресметна мислено. — Беше обявена преди по-малко от три седмици. Как е възможно да са събрали цялата си армия? И защо тук, след като Суркови проход е много по-лесна цел?

Всички се обърнаха към Бо.

— Жулин — процеди Привилегированият.

— Не — рече Таниел. — Не е възможно тя да е знаела за това. Тя беше с мен в продължение на пет седмици.

— Армията не е нейна — каза Борбадор. — Но съм готов да се обзаложа, че тя ще я използва.

— Как?

— Нейните планове са многопластови. — Бо сведе поглед. — Веднъж тя се издаде, че е позната сред кезианския кралски двор.

— Излиза, че няма да намерим тялото ѝ?

Бо поклати глава.

— И без това тя падна откъм Кез.

— Тогава какво ще правим? — продължи барутният маг.

Гаврил въздъхна.

— Ще се присъединим към планинската стража. Ще сторим онова, което тя е вършила в продължение на хиляда години. — Той раздвижи рамене. — Ще защитаваме адранската граница.

В крепостта те стигнаха в късния следобед. Малка група мъже и жени изчакваше край североизточната порта. Отвъд тях три жени тичаха към приближаващите се. Таниел лесно можеше да отгатне причината за бързането им.

Привилегированите привличаха противоположния пол, главно заради властта и държанието си. Беше всеизвестно, че допирът Отвъд усилива нагона, така че малцина Привилегировани, особено мъжете, бяха без собствен харем. Бо не правеше изключение.

С грубо махване Борбадор отпрати трите си поклоннички с все въпросите им и последва Фесник и още един граничар на име Морисей. Ка-поел също изчезна и Таниел остана с Гаврил.

— Искам да огледам армията по-добре — рече Гаврил.

Таниел го последва из крепостта. Той също възнамеряваше да огледа, за да изпрати пълен доклад на Тамас.

Навсякъде гъмжеше от хора. Таниел не бе очаквал, че в крепостта живеят толкова хора — може би от Адопещ неотдавна бяха изпратени подкрепления? Наоколо притичваха граничари, понесли пушки и мускети. Всички бързаха, но никой не правеше нищо. Не беше нужно, защото всички приготовления отдавна бяха извършени. Те просто изчакваха атаката.

Южната стена на крепостта представляваше древен бастион, проектиран предвид контурите на планината. Самият град можеше да бъде обстрелван, но стената щеше да остане почти незасегната. На върха ѝ бяха фиксирани оръдия — толкова нагъсто, колкото бе възможно. Многобройните дула ѝ придаваха настръхнал вид.

Таниел и Гаврил се отправиха към върха на бастиона. От това място се виждаше целият склон под тях.

Барутният маг не можеше да се отърси от впечатлението, че опитът на кезианските войници е самоубийство. Цели километри от пътя попадаха под обхвата на оръдеен и пушечен огън, а в същото време този път беше единственият начин за достигането на крепостта. Освен ако не искаха да пълзят по стръмнините, отново под обстрел.

Таниел повдигна палец, опитвайки се да прецени разстоянието.

— По средата на склона има град — каза Гаврил. — Мопенхага. Там са разположили предния си лагер.

— На какво разстояние от нас?

— По права линия — пет километра. Непосредствено извън обсега на оръдията.

— Не и извън моя обсег. — В началото на битката той щеше да пръсне няколко глави и да принуди врага да премести лагера си.

Въпреки това Гаврил се въсеше.

— Идиоти. — Той сграбчи един млад граничар за рамото и посочи надолу. — Кой е допуснал да се доближат толкова? Та те са в обсега на мускетен изстрел. Почти край редутите ни.

Момчето сви рамене.

— Никой не даде заповед за стрелба. Когато изникнаха, изпратихме вестносец до Адопещ, но още не сме получили нареждания.

Таниел се взря в мястото, където Гаврил сочеше. Там той различи тънка ивица войници с пясъчножълти униформи със зелени ивици. Кезианска пехота. Те носеха дървен материал и инструменти и почти достигаха редутите. Адранските войници просто ги наблюдаваха.

Гаврил изруга. Той се затича към портата и изскочи на пътя. Таниел грабна пушката си и резервен барутен рог, преди да го последва.

Редутите представляваха поредица от шест форта, разположени по краищата на лъкатушещия път през планината. Всеки от тях разполагаше с едно фиксирано оръдие и достатъчно граничари, които да го обслужват. Личеше, че снегът е бил почистен неотдавна. Надали в близките сто години те бяха използвани.

Таниел и Гаврил се спуснаха до последното убежище.

— Кой отговаря за този форт? — попита пристъпилият Гаврил.

Един ефрейтор повдигна ръка. Той носеше синята униформа на редовната армия, очевидно изпратен от столицата.

— Аз. Ти кой си?

— Граничар — отвърна Гаврил. — Защо позволявате на сапъорите им да поставят оръдия и — той погледна надолу — да прокарват тунели?

Таниел се навъси. Защо пък да прокарват тунели? Враговете се намираха прекалено далеч, за да подкопаят крепостта, а редутите можеха да бъдат превзети с обикновен щурм.

— Няма защо да те слушам — прекъсна го ефрейторът. — Може да не съм от стражата, но пак съм по-горен от теб... какъвто и да си.

Самият Таниел също не знаеше чина на Гаврил — планинската стража си имаше своя система. Във всеки случай той посочи към барутния си символ.

— А пък аз съм по-горен от теб. Изслушай го.

Ефрейторът продължаваше да се въси към Гаврил, макар че последният бе две глави по-висок от него и двойно по-тежък.

— И какво да правим? — рече той.

Таниел чу как едрият планинец скърца със зъби.

— Пушката ти заредена ли е?

Барутният маг му подаде оръжието. Гаврил го провери, подсвирвайки възхитено.

— Ето това — обърна се той към ефрейтора.

Граничарят се облегна на стената и стреля. Един сапъор на няма и петдесет метра от тях рухна на земята. Другарите му побягнаха назад.

Гаврил подаде пушката обратно на Таниел.

— Войната вече е започнала. Не спирайте да дупчите негодниците, иначе те ще доведат Привилегировани, които ще ви смажат.

Ефрейторът погледна към Таниел, очаквайки потвърждение на чутиите думи.

— Сторете го — каза барутният маг.

Двамата с Гаврил се отправиха обратно към крепостта. Зад тях започна да пропуква нестроен мускетен огън, последван от виковете на кезианските войници.

— Какво пречи на Привилегированите просто да смажат фортовете? — попита Таниел.

Зад тях прогърмя оръдие.

— Стреляйте! — изкрещя Гаврил към следващото укрепление. — По всичко, което влезе в обхват. — И се обърна към Таниел. — Целият склон е защитен с магия. Всеки каменен блок от фортовете и главната крепост е бил обвит в защита.

— Но това е било преди стотици години — каза Таниел и неспокойно погледна назад. Той не се съмняваше, че много скоро тук ще изникне кезианската кралска кабала. Колко ли дълго Бо щеше да смогва да ги удържа? Надали за дълго. Той беше сам.

— Тогава магията е била по-силна — възрази планинецът. — Казват, че подир откриването на барута силата на Привилегированите започнала да отслабва. Тогавашните защити издържат векове. Сега рядко ще намериш защита, която ще надживее сътворилия я Привилегирован.

Гаврил знаеше много неща за магията. За момент Таниел го погледна. Този човек по нищо не приличаше на пияницата, който ги беше повел преди седмица.

На стената ги чакаха Морисей, Бо и Фесник.

— Виждам, че сте започнали обстрела — рече Борбадор. Той придържаше кърпа пред лицето си.

Таниел подуши въздуха. Облаците барутен дим вече се носеха към тях. А тепърва щеше да става по-лошо. Оръдията на бастиона все още не се бяха обадили.

— Някой трябваше да го стори — рече Гаврил. Гърмежите бяха привлекли граничари, които наблюдаваха как сапъорите се оттеглят надолу по склона. — Ей, вие — обърна се той към стоящите наблизо. — Я запалете оръдията. Да подкрепим другарите, гюлета не липсват. Сапъорите да вървят да си ровичкат у дома.

Бо и Морисей се спогледаха.

— Ти ли поемаш командването? — попита Морисей.

— Бога ми, не — отвърна Гаврил. — Просто подготвям хората, докато се появи Яро. Той къде е?

Морисей поклати глава.

— Зле е. По-зле, отколкото очаквахме. Почти не може да помръдне. Лекарят каза, че има вероятност да не доживее до сутринта.

Моментната тъга върху лицето на Гаврил изчезна зад каменна решителност.

— Тъй да бъде. — Той рязко се извъртя и се отдалечи, размахващ месести лапи. — Вие там, носете още гюлета. И барут!

Яро сигурно беше началникът на крепостта. Това означаваше...

— Искаш да кажеш, че той е заместник-командир?

— Той беше командир на крепостта, преди да започне да пие — отвърна Бо. Морисей бе последвал Гаврил, а Фесник бе отишъл да вземе оръжие.

— Знам, че е добър водач, но... той?

— Да, той. — Борбадор поклати глава — Той... Не е моя работа да ти казвам. Но мога да ти кажа, че нямаш основания да се притесняваш. Гаврил е наш човек. — Той се извърна към склона. — Виждам, че гостите се канят да отвърнат на удара.

Една вражеска рота напускаше Мопенхага. Втора рота заемаше позицията след тях, а също и трета. Изглежда нападателите щяха да опитат да решат нещата още в началото. Едва по смрачаване щяха да са се приближили в обсег. Но войната бе започнала.

— Следващият!

Нила пристъпи напред. Тя се намираше пред Благородническата палата, пред главната квартира на адранската армия. Някъде зад нея се намираше мястото на гилотините, обезглавили голяма част от аристокрацията. Самите гилотини бяха изчезнали, но кървавите петна още стояха.

Слънцето също се намираше зад нея и нагриваше раменете ѝ, а вятърът си играеше с кестенявите ѝ къдрици. Тя приглади коси. В новата си дреха Нила изглеждаше стократно по-заможна от останалите чакащи безработни.

Мъжът зад масата също не пропусна да забележи това.

— Вие не приличате на човек, който се нуждае от работа — отбеляза той. Носеше синя адранска униформа със символа на квартирмайстер под три ивици.

— Аз съм перачка — отвърна Нила. — И собствените си дрехи поддържам идеални.

— Перачка... Дол, *Воините на труда* имат ли нужда от перачка?

Мъжът от съседната маса се обърна към Нила.

— Не — отвърна той. — Началството казва, че си имаме достатъчно.

Нила отпусна ръце върху полата си.

— Чух, че армията набирала перачки.

— Госпожице, момиче като вас няма работа в армията. — Квартирмайстерът се облегна назад. — Не е добра идея.

— Чух, че плащали добре. Давали ти собствена палатка. Бих могла да изкарам десет пъти повече от един войник.

— Това е така — потвърди той. — Но на ваше място не бих се хвалил с това. На хората с умения ние плащаме по-добре от съюза. Но сигурна ли сте?

— Трябват ми пари — каза Нила. С глава тя кимна към мястото на гилотините. — Последният ми работодател си изгуби главата, а никой не плаща подобна заплата.

— Подобни истории често се чуват в последно време — каза квартирмайстерът. — Вие да не сте роялистка?

Нила се приведе напред и отвърна тихо.

— Откакто навърших единадесет, господарят ми ме придърпваше в леглото си по два пъти на ден — процеди тя, влагайки ожесточение във всяка сричка. — Заплюх главата му, когато се търкулна.

— Разбирам. — Военният допря писалката до долната си устна. — Виждам, че вие умеете да се грижите за себе си. И все пак ще ви сложа при офицерите. При тях е по-безопасно, обикновено. А умеете ли и да шиете? Мисля, че фелдмаршалът се нуждае от шивачка...

— Това би било отлично — отвърна Нила и за първи път от седмици насам се усмихна искрено.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Тамас се събуди от собственото си хриптене. Той се облегна на лакът и мъчително си пое дъх. Струваше му се, че воденичен камък се е стоварил върху гърдите му.

Фелдмаршалът скрита одеялото и приседна на ръба на леглото. През последните дни той спеше в кабинета си в палатата, и то не на мекия диван, а на удобно походно легло в ъгъла. Платницето на въпросното легло понастоящем бе подгизнало от пот, също като косите и нощната риза на фелдмаршала.

Заради пристъпа на хлад Тамас обви ръце около себе си. Часовникът, осветен от ярка лунна светлина, показваше, че е три и половина.

Откъслеци от сънищата продължаваха да изпълват мислите му, все още непотънали в забрава. Именно те, а не студът, караха ръцете му да треперят.

В сънищата му умираха хора: войници, които бе познавал през целия си живот, приятели и познати, дори врагове. Всички, които някога бе познавал, умираха. Те стояха край върха на Южната планина и един подир друг скачаха сред пламъците. Таниел също беше там, макар видението да не проследяваше падането му. Сабон бе скочил в гърлото на вулкана. Но какво беше станало с Олем и Влора?

Тамас бавно си пое дъх и се приближи до балконския прозорец, където остана загледан в луната. Нощното небе бе ясно; само една тънка облачна ивица обгръщаше пълнолунието. Божието око. Тамас отново затрепери, осезаемо; трябваше да вкопчи ръце в стената, за да се успокои.

Познато изскимтяване го накара да погледне надолу.

— Нищо ми няма, Хруш. Къде е Ки... — Той замълча, задавен за момент. И се приведе да потупа кучето. — Някой ден ще те заведа на лов, момчето ми. И двамата трябва да се разведрим.

Фелдмаршалът откри чехлите си, наметна се с мундира и отвори вратата на коридора, премигвайки срещу светлината. Седналият край

нея Олем се раздвижи. Влора седеше срещу него, обгърнала оръжието си с ръце, и тихо похъркваше. Малко по-надолу стояха други двама постови: след опита за покушение охраната на Тамас бе удвоена.

— Сър — каза Олем и загаси цигарата си в подлакътника на креслото.

— Ти никога ли не спиш?

— Съвсем не, сър. Точно по тази причина ме наехте.

— Това беше шега, Олем.

— Досетих се.

— Всичко спокойно ли е? — осведоми се фелдмаршалът.

— Съвсем спокойно, сър. Никакви проблеми — отвърна Олем с тих глас.

Тамас кимна към Влора.

— Тя какво прави тук?

— Тревожи се за вас, фелдмаршале.

Тамас въздъхна.

— Добре ли сте, сър?

Тамас кимна.

— Просто имах кошмар.

— Баба ми разправяше, че кошмарите са лоша поличба.

Тамас се втренчи в сержанта.

— Благодаря ти за успокоението. Отивам да си взема нещо за ядене.

И той закрачи по коридора. Олем го остави да се отдалечи на известно разстояние, преди да го последва.

Шестетажното слизане му се стори необичайно дълго сред полумрака. Присъствието на Олем се оказа успокояващо срещу сенките, в които Тамасовото въображение съзираше силуети. Веднъж той се сепна, защото му се стори, че е зърнал пазител в един от ъглите — оказал се печка.

В кухнята той се бе надявал да намери някакви остатъци от снощната вечеря, с които да приключи бързо и да се върне в стаята си, ала вместо това го посрещна мекия отблясък на пеци и уханието на пресен хляб. В устата му започнаха да се събират слюнки: сигурен знак, че се намира в близост до кулинарните произведения на Михали.

Тамас спря на прага, зърнал неочаквана гледка.

Две жени стояха край една от печките. Над огромен тиган, носещ диаметъра на колело, те разчупваха яйца. Михали стоеше зад тях — непосредствено зад тях, притиснат, съчетал прегръщането им с работата си над тигана. Той добави щипка сол; ръката му се спусна, изтръгвайки сепнат кикот от едната жена, и изникна отново, за да се впусне в нарязването на зелена чушка.

Тамас прочисти гърло. Двете млади жени подскочиха сепнато, удивени от присъствието му. Михали се отдръпна с плавно (въпреки пълнотата си) движение.

— Фелдмаршале! — поздрави той, бършейки ръце в престилката. С едно прощално потупване по бузите на жените майсторът се отправи към Тамас. — Не ми изглеждаш отпочинал.

— Но ти изглеждаш като човек, който си прекарва добре — отбеляза Тамас. — Ето че доживях да видя и омлет на съблазнителя.

Заради сумрака беше трудно да се каже, но Михали май се изчерви.

— Обикновени уроци, фелдмаршале. Белъни и Таша са най-обещаващите ми ученички. Те заслужават специално внимание.

— Ученички? — попита Тамас. — Мислех, че са помощнички.

— Всеки помощник е и ученик. Ако не научават нищо ново, каква полза от помощта им? Всеки наставник трябва да очаква момента, в който ще бъде надминат. Като баща ми. Необратимо е, че някой някога ще приготви по-забележителни от моите гозби. Може би въпросният някой ще бъде една от двете им.

— В последното се съмнявам — рече фелдмаршалът и погледна към двете жени. Едната от тях не беше чак толкова млада; тя беше над тридесетте; въпреки това имаше красиво лице, а тялото ѝ запазваше приятните за окото форми. Другата, по-младата, бе леко пълничка и имаше лунички по бузите си. И двете обръщаха по-голямо внимание на Михали, отколкото на тигана. Изражения като техните Тамас бе виждал само при два типа хора: младите влюбени и фанатичните следовници. Към коя ли от тези категории спадаха те?

— Какво правиш тук по това време? Проблеми със съня? — попита Михали.

Тамас сви рамене.

— Да, кошмари.

— По-скоро лоши поличби.

Откъм прага долетя тихият глас на Олем.

— Аз също му казах това.

А Михали критично оглеждаше фелдмаршала.

— Топло мляко — заяви той с тона на лекар, предписващ лекарство.

— Никога не ми е помагало да се унеса — възрази Тамас. — А ти защо си буден по това време? Три сутринта е.

— Четири без петнадесет — уточни Михали, макар че в кухнята нямаше часовник. — Още от малък не се нуждая от много сън. Татко казваше, че това е заради божествеността ми.

— Баща ти ти е вярвал? — попита Тамас. — Не исках да прозвучи грубо — додаде той. — По-рано ти каза, че той те е посъветвал да не разказваш, че си прероденият Адам.

— Не са нужни извинения. — Михали се приближи до една разчистена маса и започна да изважда глинени бутилчици с подправки от джобовете на престилката си. Те не притежаваха етикети; въпреки това майсторът ги подреждаше в определен ред. — Да, той ми вярваше. Просто знаеше за проблемите, с които щях да се изправя, ако се разчуеше.

— И ето че ти каза на мен. Струва ми се, че вече се разчува за твърдението ти. — Тамас погледна към двете жени. Обич или религиозно обожание? А може би някаква смесица от двете? Помощник-готвачките все така наблюдаваха Михали: докато едната от тях не забележа, че омлетът е започнал да загаря.

Михали се усмихна и започна да стрива подправки в малко хаванче.

— Твърдение? Ти не ми вярваш, нали?

— Не зная. Трудно е. Виждал съм какво правиш с храната — как тя се появява от нищото. Никога преди не бях зървал подобно магьосничество. Освен това видях сиянието на Чудак около теб.

Михали изглеждаше сепнат.

— Забелязал си за храната?

— Да, ти го направи пред Олем и мен.

— Никой не би трябвало да забелязва това. Обичайно съм по-предпазлив. Още от малък татко ме съветваше да крия таланта си. Казваше, че това би привлякло вниманието на кралските кабалисти или църквата.

Тамас внимателно наблюдаваше лицето му, дирещ признаци на неистина. Михали бе съсредоточен върху работата си.

— Таша, стопли малко козе мляко — заръча майсторът.

— Помислих си, че го направи умишлено — бавно рече Тамас.
— За да ни убедиш в божествеността си.

Михали се усмихна засрамено.

— Никога не съм бил от показните богове. Оставям това на Крезимир.

— Освен това поднасяш гозби, които не са типични за Адро — продължи фелдмаршалът. — За начало, в Адморието няма змиорки. Ти използваш скъпите подправки като сало. Известно време съм служил в Гурла, запознат съм с цените им. Зная, че Ондраус не би одобрил подобни цени. Това ли е твоята чудатост? Да създаваш храна от нищото?

Михали приглади мустака си.

— Да, разбирам, че съм постъпил неразумно. Да започна ли да се крия?

— Би било разумно — рече Тамас. Михали беше Чудак; някой ден уменията му щяха да потрябват. — Просто като предпазна мярка.

— Нещо против да попитам какво сънува?

— Спомнях си, когато се събудих, но сега вече не. Мисля, че всички, които познавах... не, не всички, но повечето от познатите ми стояха на ръба на Южната планина и скочиха. Моят син също беше там, макар да не зная какво стана с него. — Той спря, смълчан от появата на нов спомен. — На ръба на кратера имаше и друг човек, когото виждах за първи път. Очите му бяха огнени, а косата му пламтеше като златна. Той насърчаваше всички да скачат и държеше нож до гърлото на Таниел.

— Може ли да ти кажа нещо? — тихо рече Михали.

Тамас пристъпи по-близо до него.

— Разбира се.

Едната от жените подаде чаша на Михали. Той ѝ благодари.

— Напоследък се вслушвам в града — каза майсторът, докато изсипваше подправките в млякото и го разбъркваше с пръст. Тамас разсеяно прие подадената му чаша и отпи. И в следващия миг се изуми. Няколко пъти той бе опитвал фатрастански шоколад; в сравнение с тази напитка шоколадът би изглеждал горчив.

Подправеното мляко имаше подобен вкус, но по-сладък и в съчетание с остра свежест. Смесицата от вкусове едновременно раздразни и успокои небцето му, а млякото се плъзна по хранопровода с лекотата на скъп ликьор.

Той изпи цялата чаша на един дъх.

— Навсякъде дебнат опасности и предателство — продължи Михали. — Адопещ е като кипящ казан: огънят трябва да бъде намален, иначе казанът ще изкипи. Преди Крезимир да се е появил. Мисля, че ще трябва да приготвя посрещане за брат си. Лека нощ, фелдмаршале.

Михали взе чашата от ръцете му. Гласът на майстора достигаше до него отдалеч; той говореше на Олем:

— Ще трябва да го отнесеш до леглото му. Вече не би трябвало да има проблеми със съня.

— Адамат, стари друже!

Рикар Тамблар стоеше на прага на малкия кабинет, широко разперил ръце. Той се бе променил от предишната им среща. Къдравата кестенява коса бе оплешивяла наполовина и посивяла. Бе си пуснал дълга брада, по примера на фатрастанските заселници. Костюмът му от камилска вълна бе измачкан, а вратовръзката му беше крива. Адамат го прегърна.

— Радвам се да те видя, Рикар.

Тамблар се усмихна широко. Той хвана Адамат за раменете, за да го огледа.

— Как си?

— Справям се — отвърна Адамат. — При теб как е?

— Определено не мога да се оплача. Заповядай, сядай. — Той въведе Адамат в кабинета си. Вътре бяха разхвърляни книжа, полупразни бутилки и мръсни чинии. Рикар смъкна купчина вестници от посетителския стол и заобиколи бюрото си, за да отвори прозореца. — Коел! — провикна се той. — Коел, донеси ни вино и две чаши. Бутилка пине... Не, две бутилки.

Той отново затвори прозореца, но не и преди миризмата на мъртва риба и Адморието да се е промъкнала. Рикар сбърчи нос и извади кибрит от джоба на сакото си, за да запали ароматната свещ.

— Не понасям тази миризма — обясни той. — Тя се просмуква навсякъде, макар да се намираме на километър от пристанището. Но какво да се прави. Налага се да се намирам близо до оживлението.

— Чувам много добри неща за работата ти със съюза — каза Адамат.

Рикар бе създал първия си работнически съюз скоро след дипломирането им. Въпросният съюз се беше провалил, както и последвалите го шест — заради липса на участие или заради полицейска намеса. Тамблар бе арестуван петкратно. Но той не се беше отказал и в крайна сметка упорството му се бе оказало възнаградено: преди пет години Мануч бе признал първия синдикат в Деветте държави.

Макар това да не изглеждаше възможно, усмивката на Рикар стана още по-широка.

— *Благородните воители на труда* откриха три филиала от изборите насам; в момента водим преговори да отворим още шест. Вече притежаваме над сто хиляди членове, а изчислителите ми казват, че това е само началото. След няколко години членството ни може да възлиза на милион, че и повече. Металургията, въгледобивът и минното дело — най-големите адрански индустрии — всички те имат съюз.

— Но една индустрия ви създава проблеми, доколкото зная — каза Адамат. — Оръжейната.

Рикар изсумтя:

— Проклетите оръжейници не искат да се обединят.

— Не мога да ги виня. Те произвеждат половината от оръжията, използвани в Деветте държави. Не им се налага да се тревожат за конкуренция.

— А ако създадяха профсъюз, щяха да снабдяват целия свят! Организирането е ключът — рече Рикар. — В момента ни вълнува каналът, пресичащ Въгленда и Делив. Когато бъде приключен, ще имаме пряк достъп до океана от Адро; тогава нищо няма да ни ограничава и най-сетне ще имаме удобен търговски път до океана. — Той неочаквано сгърчи лице. — Ама и аз съм един, седнал съм да говоря за успеха си, когато... — Тамблар замълча.

Адамат махна с ръка.

— Неуспешното ми начинание ли загатваш? Не се притеснявай за това. Още от самото начало то не беше сигурно, аз просто не извадих късмет. Не е като да няма какво да виня: цената на хартията, решителната конкуренция...

— Или експлодиращите машини.

— Да, или това — каза инспекторът. — Аз все още имам семейството си и приятелите, така че съм богат човек.

— Какво прави Фая? — попита Рикар.

— Добре е. За момента е в провинцията, докато нещата се поуспокоят. Мислех си да я посъветвам да не се връща преди края на войната.

Рикар кимна.

— Войната е същинска яма.

Младеж с кльоцави ръце и стари дрехи влезе в кабинета; той носеше бутилка вино и две кристални чаши.

— Нали ти казах да донесеш две бутилки! — викна Рикар.

Младият мъж не трепна.

— Само една беше останала. — Той шумно остави тепсията върху бюрото и се оттегли, отбягвайки замахналия към него юмрук.

— Просто е невъзможно да намериш добри служители — оплака се Рикар, загледан в поклащащата се бутилка.

— Така е.

Домакинът наля. Чашите не бяха мити, но за сметка на това виното бе охладено. Двамата изпиха по две чаши, преди да възобновят разговора си.

— Досещаш се защо съм дошъл — каза Адамат.

— Да. Слушам те. Няма да се обидя от въпросите ти. Все пак аз не съм от онези контета.

Това действително щеше да представлява облекчение.

— Имаш ли някакво основание да желаеш смъртта на фелдмаршал Тамас? — поде инспекторът.

Рикар се почеса по брадата.

— Може да се каже. В последно време той е започнал да ръмжи, че би било добре да смалим съюза. Били сме натрупвали прекалено много влияние, и то прекалено бързо. — Той разпери ръце. — Ако той реши да постави ограничения за максималната ни членска база или да

ни обложи с високи данъци, това би представлявало голям проблем за нас.

— Достатъчно голям, за да го убиете?

— Разбира се. Но човек трябва да преценява ползите от всеки риск. Тамас проявява търпимост към профсъюзите, дори ги поддържа, макар да са били забранени за повече от хилядолетие. Мануч ми позволи да основа *Воините на труда* единствено заради данъците, които възнамеряваше да изцеди от нас. От своя страна ние успяхме да избегнем достатъчно от тях, за да остане съществуването ни ползотворно.

— Щом съществуването ви е било ползотворно под кралска власт, защо подкрепихте преврата?

— Неколцина от придворните счетоводители бяха започнали да преглеждат сметките ни особено внимателно. Те осъзнаваха, че не получават от нас данъците, които бяха планирали, и съветваха краля да се отърве от нас. Благородниците ни ненавиждаха. Те не обичат да плащат повече на работниците, дори и ако това означава по-висока продукция. И друго — дори и ако самият Мануч не ни беше разпуснал, споразумението, което той възнамеряваше да подпише, щеше да ни постави под юрисдикцията на Кез. В това положение аз и останалите синдикални лидери щяхме да се озовем зад решетките: в най-добрия случай. А съюзът щеше да бъде разпуснат.

— Ти спомена рискове от убиването на Тамас? — рече Адамат.

— Сред съзаклятниците аз нямам много приятели. Лейди Винцеслав ме търпи. Управителят ме мрази, защото моите счетоводители почти не отстъпват на неговите. Диоцелът ме е отлъчвал двукратно. Ректорът ме мисли за глупак, а Съдържателя... е, той се наслаждава на подкупите, които му изплаща съюзът. Ако Тамас бъде убит, аз оставам само с двама поддръжници, всеки от които би могъл да се обърне срещу мен.

Адамат отпи глътка вино. *Вероятно един от тях вече го е сторил*, помисли си той, припомняйки си думите на лейди Винцеслав.

— Говори се, че си изпратил делегация при Ипил.

Рикар рязко се раздвижи.

— Кой ти е казал това?

— Много добре знаеш, че не бих могъл да ти отговоря.

— Ти с твоите източници. Понякога забравям, че ти знаеш всичко, дори и неща, вършени в най-голяма тайна.

— Значи е истина?

Рикар сви рамене.

— Истина е. Дори Тамас не знае. Нямам какво да крия, разбира се — бързо повдигна ръце той.

— Щом нямаш основания да се криеш, защо е нужна потайност?

Адамат се чувстваше напрегнат. Рикар беше негов стар приятел, но предателството срещу Тамас би надделяло над приятелството.

— Казах ти, че има вероятност да достигнем милион членове.

— Да.

— Представи си десет милиона. Или сто милиона.

— Всички работници в Деветте — рече Адамат.

Рикар бавно кимна.

— *Воините на труда* изпратиха малка делегация до Ипил. Нищо, възнамеряващо да предаде Адро, естествено. Просто съобщихме за желанието си да се разпространим и извън Адро, на територията на Деветте държави. Всеизвестно е, че макар Кез да притежава по-многобройно население, неговата индустрия отстъпва пред нашата. Ние предложихме редица дребни отстъпки, ако те ни позволят да открием клон в един от техните градове.

— Разбирам — каза инспекторът и се загледа в чашата си. Той наистина разбираше защо Рикар е пристъпил с тактичност. Покрай войната Тамас не би търпял каквото и да било съдействие с Кез. А кезианците определено имаха какво да извлекат от работническите съюзи. Тяхната страна разчиташе предимно на земеделие; тепърва ѝ предстоеше да развие индустрия, която да съперничи на адранската. Ако *Воините на труда* обгърнеха и Кез, това щеше да се промени. — И получи ли отговор?

Рикар се навъси. Той плъзна поглед по бюрото, по околните лавици и най-сетне откри диреното под комат изсъхнал хляб.

Адамат взе подхвърленото му писмо и го зачете. Отговорът носеше личния печат на крал Ипил.

— Отказали са предложението ти.

— С жлъч — каза Рикар. — Хората ми буквално били изритани от двореца. Кезианците са идиоти. Глупци. Те умишлено си стоят в

миналия век, докато останалият свят вече е навлязъл в следващия. Всички аристократи са такива.

Тази следа изчезваше. Освен ако не протичаха тайни преговори — подобно нещо не беше безпрецедентно. При нужда Адамат щеше да се разрови по-дълбоко. Приятелството отстъпваше пред работата.

Остатъка от виното Рикар допи направо от шишето. Той остави бутилката да легне върху плота на бюрото и я завъртя.

— Майа ме напусна миналия месец, непосредствено след преврата.

Майа беше шестата му съпруга за период от двадесет години. Каква ли беше причината този път?

— И как се справяш без нея?

Рикар стоеше загледан в бутилката.

— Не се оплаквам, както казах. Един кабинет в близост до пристанището си има предимства. Запознах се с две близначки... — С жест той проследи очертанията на две полукълба пред гърдите си. — И теб бих могъл да запозная...

— Аз съм доволен от брака си и искам да си остане така — прекъсна го Адамат. Рикар не беше от хората, които споделяха с готовност. Дали зад това предложение не се криеше умисъл? — Какво смяташ за останалите съзаклятници? — попита инспекторът, за да смени темата.

— Личното ми мнение ли?

— Не ме е грижа дали ги харесваш. Интересува ме дали смяташ, че един от тях би могъл да заговорничи срещу Тамас.

— Шарлемунд — без колебание отвърна Рикар. — Той е като пещерен лъв в кокошарник. — Тамблар поклати глава. — Чувал си историите за вилата му, нали? Вила на удоволствието, разположена досами града.

— Само слухове — отвърна Адамат.

— Уверявам те, не са слухове. Аз самият се изчервявам, а трябва да знаеш, че аз не съм девственик. Помни ми думите, всеки човек с подобни апетити крои големи планове.

— Имаш ли доказателства? Основателни подозрения?

— Не. Няма как да имам. Но той е опасен човек. Църквата вече говори против нашия съюз. Казва, че с нежеланието си да бъдем роби на аристократите ние се противим на волята на Крезимир.

— Ами Ондраус?

Рикар замълча за момент.

— Дръж го под око — рече накрая домакинът. — Той е по-дълбока вода, отколкото изглежда.

Странно предупреждение от негова страна.

— Съобщи ми, ако се сдобиеш с някакви доказателства срещу архидиоцела — каза Адамат, докато си вземаше шапката.

Рикар повдигна пръст.

— Почакай, спомних си нещо. Преди няколко години се носеха слухове, че Шарлемунд бил замесен в някакъв култ. — Той притисна пръсти до челото си. — Но не мога да се сетя за името.

— Култ — повтори Адамат. Рикар вече се пресилваше. Беше очевидно, че той изпитва лична неприязън към архидиоцела. — Свържи се с мен, ако си спомниш. Междувременно ще ми трябва достъп до книгата ти. И до складовете, които са собственост на съюза.

— За да прегледаш това ще се нуждаеш от армия — каза Рикар.

— И все пак...

— Разбира се, добре дошъл си да го сториш. Ще се погрижа момчетата да не те безпокоят и да отговорят на въпросите ти.

Адамат и Сусмит прекараха остатъка от деня в обиколки из пристанището. Почти всичко в тази част на Адопещ принадлежеше на работническия съюз, така че на инспектора се наложи да задава много въпроси. Но както бе очаквал още от самото начало, те не му донесоха никакво знание. Разпитът на над триста души му донесе много подозрения, полуистини и обвинения, но не и някаква полза. Рикар не беше излъгал — щеше да му трябва цяла армия помощници, за да открие нещо сред тази бъркотия.

Единственото нещо, което той можа да потвърди, бе наличието на кезиански агенти, влизали през пристанището. В края на втория ден от разследването си Адамат се отби в главната квартира на Тамас, където остави списък с имена и кораби, които да бъдат проверени. Но по въпроса с предателя той не бе напреднал.

Адамат знаеше, че работата му до момента може да е спомогнала за предотвратяването на ново посегателство. И въпреки това той не можеше да се отърси от усещането, че навлиза сред мътни и опасни води. Инспекторът беше сам, а Тамасовите врагове можеха да нанесат удар отвсякъде, по всяко време.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Екотът на камбаната изтръгна Таниел от неспокоен сън и веднага го изправи на крака. Той грабна винтовката си и се втурна към вратата. Ка-поел се размърда в ъгъла на стаята, но барутният маг не остана да я изчаква, а изхвърча навън.

Офицерската столова беше празна. Таниел притича край празните маси и пейки и изскочи на улицата.

Едва там той поспря, за да закопчае униформата си и да нахлузи ботушите, които до този момент бе стискал в другата си ръка. Междувременно от околните постройки изникваха още граничари. Таниел се присъедини към онези, отправящи се към южната стена.

— Чу ли тревогата? — без нужда попита изравнилият се с него Фесник. По някаква непонятна за Таниел причина граничарят се бе сприятелил с него: макар че преди седмици барутният маг бе строшил един от зъбите му.

Таниел подбели очи. Естествено, че беше чул. Тези камбани сигурно се чуваха из половин Адро.

— Мда — промърмори той.

— Мислиш ли, че това е големият щурм?

— Не зная.

Младият граничар имаше нетърпелив вид. До този момент бранителите не бяха получили възможност да стрелят по кезианските войници. Вражеската армия просто бе заела позиции извън обхвата на оръдията им, подготвяйки се за нещо. Кезианските Привилегировани изобщо не бяха се появили — факт, който дразнеше Таниел. Виж, пазители имаше много; барутният маг бе получил възможност да упражнява стрелбата си. Макар че за убиването на някой пазител само с един изстрел се искаше по-скоро шанс, отколкото умение.

Таниел зае позиция на вала. Там той вдъхна малко барут, за да прогони и последните остатъци от съня си. Утринното слънце блестеше дразнещо.

— Слънцето е в тяхна полза — рече той.

— Копелета — изсумтя Фесник.

— От самото начало знаехме, че те ще нападнат сутринта. Но по пладне ще изгубят предимството си и ще им се налага да се прицелват срещу светлината.

Светилото едва надничаше иззад далечните хълмове. Макар да приближаваше лято, тук въздухът беше хладен, снегът в низините се беше стопил и пътеките към върха щяха да са подгизнали. А когато кезианците подемеха изкачването си, склонът щеше да се превърне в кална пързалка. Стратегията им определено изглеждаше съмнителна.

Камбаните на крепостния град утихнаха. Настъпилото мълчание бе нарушавано от нервен шепот и тракането на метал — оръдия и мускети. По протежение на цялата стена надничаха дула и хора: разположени на идеално изчислено разстояние. Таниел определено не завиждаше на врага.

— Крезимир ми е свидетел, те са довели достатъчно войници, за да ни удавят с тях — рече мижацият Фесник.

— Нека опитат — обади се една граничарка от дясната страна на Таниел. Гласът ѝ му се стори познат. Да, това беше Катрин, една от любимите на Бо. Тя беше сериозна жена, висока, с гарвановочерна коса и суров глас. Изглеждаше му необичайно, че подобна жена би проявила интерес към Бо.

Таниел ѝ кимна, тя отвърна на жеста му.

Барутният маг подсили транса си с още една щипка, за да разгледа склона под себе си. Слънцето не благоприятстваше изострения взор.

Някой го подръпна за ръкава. Ка-поел стоеше край него, сочеща надолу.

Таниел се опита да проследи пръста ѝ, загледан в подножието. И тогава видя. Долу, край Мопенхага. Градът отдавна бе изоставен заради една крепост, разположена по-ниско. Но сега той отново бе изпълнен с жители, макар и отдадени на строителна дейност.

Плод на техния труд представляваше триетажна дървена кула, издигната през нощта. Тя бе поставена върху платформа, в която бяха впрегнати волове.

Сърцето на Таниел трепна.

— Магическа кула — каза той. И отвори третото си око, за да се убеди. Отвъд кулата бе обгърната от силно сияние — достатъчно

силно, за да слее отделните излъчвания.

— Купчина клечки — рече Фесник. — Едно гуле е достатъчно, за да я направи на трески.

Ка-поел изсумтя. Таниел не мислеше, че тя някога е виждала подобна кула, но девойката със сигурност можеше да усети обгръщащата я магия.

Катрин изглеждаше притеснена; тя неуверено погледна към Таниел.

— Не бъди толкова сигурен — отвърна барутният маг. — Привилегированите кули са нещо повече от купчина клечки.

Той отново разгледа обсадната машина. Третото му око я виждаше под формата на сливане на цветове, стотици цветове, размесени в едно. И това сливане сияеше със светлината на хиляда факли, достатъчно силно, за да предизвика главоболие. Таниел затвори мистичния си взор.

— Вливали са магия в нея в продължение на седмици. Подобни кули се срещат рядко. Нужна е цяла кралска кабала за построяването на една, а когато бъде построена...

— И какво, в името на ямите, прави тази кула? — прекъсна го Фесник. Таниел мълчаливо го погледна. Мускетът на младия граничар трепна.

— Тя ще защитава войниците, докато напредват по склона — каза барутният маг. — И намиращите се вътре Привилегировани.

— Не я виждам. — Фесник бе заслонил очите си.

— Много скоро ще я зърнеш — увери го Таниел. Той смъкна оръжието си и се обърна. — Някаква представа къде е Бо?

Фесник поклати глава.

— С Гаврил — отвърна Катрин. — Над портата.

Най-масивната стена се намираще над югоизточната порта. Тамошното укрепление бе издадено напред, приютило двадесет оръдия. Гаврил стоеше досами парапета, приведен над стената. Бо се намираще на няколко крачки назад и се въсеше по посока на склона.

— Магическа кула — каза Таниел.

— Видях. Ето защо са се размотавали. Аз смятах, че очакват пристигането на още сили. — Борбадор изсумтя раздражено и дръпна яката си. — Не очаквах подобно нещо.

— Това е първият път, в който виждам подобна кула — каза Таниел. — Преди само бях слушал за тях.

— Противното би ме изненадало. Последната подобна кула е била изработена преди... преди двеста и петдесет години. Отново от кезиански Привилегировани, при обсадата на един гурлански шах. Ироничното е, че тогава са имали адрански съюзници. — Той отново изсумтя. — Кабалистите от Адро и Кез създали общо три кули. Тези съоръжения им спечелили и битката, и войната.

— Защо са им трябвали кули? — попита барутният маг.

Бо го изгледа мълчаливо.

— Защото дворецът на шаха бил охраняван от гурлански бог — отвърна накрая той.

Таниел потръпна. И не заради планинския студ.

— Шегуваш се. Бог?

— Тайни на кралската кабала, друже. Млад бог. Млад и наивен — занесено рече Бо.

— Това не е нещо, което ще намериш в хрониките — додаде Гаврил. Той слезе при тях, прибирайки далекогледа си. Носеше кафяви кожени ботуши и жилетка в същия цвят, която с мъка обгръщаше гърдта му. Личеше, че тя дълго време е била неизползвана, тъй като беше избеляла и на практика беше пропита с миризмата на прах. На лявата гърд се намираще емблемата на планинската стража — един триъгълник с ореол, обграден от два по-малки. Жилетката на главен граничар.

Гаврил, местният пияница, беше началник на крепостта. Таниел все още се затрудняваше да осмисли това.

— Какво мислиш? — Бо кимна към крепостната стена.

— Това не ми харесва. — Гаврил прокара ръка по челюстта си. При встъпването в старата си длъжност той бе отстранил брадата си, но тя бързаше да изникне обратно. Пък и той се бръснеше само през няколко дни. — Подобна кула означава, че цялата им кабала е тук.

— Или нещо по-лошо — рече Борбадор.

— Жулин — каза Таниел.

Тримата се спогледаха мрачно.

— Виждал съм я да използва магия — рече барутният маг. — Страховито е.

— Нищо не си видял. Тя се е сдържала — изсумтя Бо.

— В такъв случай тя просто ще срине крепостта.

— Хич не ме интересува коя е — каза Гаврил. — Тя няма да се отърве от нас тъй лесно. Стари колкото нея магии обгръщат крепостта, те са били вплетени във всеки каменен блок, във всяка шепа пръст.

Бо го погледна раздражено.

— Не бива да я подценяваме. И все пак е възможно битката с нас да я е отслабила. Горе тя отнесе бой, който би унищожил половин кабала. Да не пропускаме падането. Най-вероятно е оставила дупка в земята.

Сред заелите позиция войници се разнесе мърморене. Таниел се приближи до стената, за да погледне. Гаврил и Борбадор го последваха.

Подножието на планината се раздвижваше. През нощта цялата армия се беше преместила по-близо, досами обхвата на оръдията. В момента тя приличаше на огромна, неорганизирана маса, но първите редици вече се строяваха. Тогава той видя и знамената на кезианската кралска кабала. Край тях стяговете на краля и благородническите родове изглеждаха нищожни. Магията ги издигаше високо над редиците, без да позволява на вятъра да ги сгъва.

Знамената на кабалистите изобразяваха бяла змия на фона на поле с класове. Змия, която се движеше, отново с помощта на магия. Под погледа на Таниел тя разтвори уста и изстреля отрова към планинската крепост.

Таниел погледна към Бо.

— Обикновени илюзии. За момента нищо опасно.

— За момента.

Кулата започна да напредва по пътя. Маршируващите войници се разляха от двете ѝ страни. Барабанният ритъм отекваше сред самата планина. Към него се прибави скърцането на ремъци — стотици коне започваха да изтеглят оръдия. Долята ехото на тръба. Изкачването започваше.

До този момент нашествениците бяха провеждали изолирани атаки, подир които се бяха оттегляли назад, зад естественото укритие на виещия се път. Адранските войници в редутите също се бяха оттегляли, но винаги се бяха връщали подир отдръпването на врага.

Но този път атаката беше сериозна. Този път нямаше да има оттегляне, докато едната страна не бъдеше разрушена.

Подръпване по ръкава го накара да се обърне. Ка-поел го придърпа встрани и му подаде някаква чанта с големината на гюле и притежаваща същата тежест.

— Какво има, Пола? Какво е това? — Барутният маг остави чантата на земята и я разтвори. Тя беше пълна с куршуми, достатъчно куршуми за половин поделение. Таниел неразбиращо погледна девойката.

А Ка-поел подбели очи и притисна юмрук до гърдите си — с този жест тя показваше Привилегирован. След това тя насочи въображаема пушка и се прицели.

Върху лицето на Таниел бавно започна да изниква усмивка, нарастваща едновременно с разбирането му.

— Какво е това? — попита присламчилият се Бо.

— Куршуми — отвърна Таниел. Той повдигна един и го огледа: куршумът представляваше стандартната оловна топка, дебела колкото човешки палец. При по-внимателно взирание се различаваше тъмночервената ивица, обгръщаща средата му.

Бо посегна към куршума, но Таниел рязко отдръпна ръка.

— На твоє място не бих го докосвал. Това е кървав обръч.

Борбадор погледна куршума.

— Това е... какво?

— Куршуми, които са били омагьосани от костноок — динизийски магьосник — обясни Таниел. — Използвахме ги във фатрастанската война. Немалко Привилегировани избихме с тях.

— Как точно е омагьосан? — попита Бо, отново поглеждащ към куршума.

Таниел посочи с палец девойката.

— Тези куршуми преминават през защитата на Привилегированите. Обърни се към нея, ако искаш подробности. За тях аз зная само, че се изработват трудно.

Докато говореше, барутният маг разглеждаше Ка-поел. Той не бе знаел, че тя е способна да изработва тези куршуми. Те напълно приличаха на онези, които бе използвал преди, а зачервените очи на самата Ка-поел показваха не една нощ, прекарана в работа. Едва сега той осъзна, че през изминалата седмица не я е виждал много. От зори до здрач той бе стоял на пост, наблюдавайки нашественическите позиции.

Бо бе придобил онова съсредоточение, което винаги съпътстваше отварянето на третото му око.

— Ти каза да не го докосвам — промърмори той. — Означава ли това, че тези куршуми нанасят и други щети, освен дупката, която пробиват в теб?

— Да — потвърди Таниел. — Един фатрастански Привилегирован ми каза, че за тях дори самият допир до тези куршуми е изгарящ. Не искам да си представям какво би било чувството от подобно попадение.

— В такъв случай излиза, че не е нужно смъртоносно попадение — замислено каза Бо и се надигна. — Но как така никога не съм чувал за тези куршуми?

— Ако ти беше на мястото на кезианците, щеше ли да искаш да се знае за съществуването на подобни куршуми? А ако беше на мястото на Фатраста, щеше ли да тръбиш за съществуването на тайното си оръжие?

— Фатрастанците биха могли да ги продават. Такива куршуми биха се продавали на бройка, срещу цяло състояние — каза Бо.

На практика Таниел можеше да проследи мислите му върху лицето.

— Докато един ден някой от продадените куршуми не полети срещу теб.

Бо се усмихна:

— Вероятно развитие, нали? — Замисленият вид не го напускаше. — На твоето място също не бих разгласявал за тези куршуми.

Гаврил се приближи до тях.

— Таниел, Привилегированите започнаха да се показват. Бреме е. За теб също, Бо. — Едрият планинец изсумтя. — Запращай каквото можеш насреща им. Битката е на път да започне.

Гърмежът на оръдие потвърди думите му и изпълни с пищене ушите на Таниел. След няма и секунда последва втори изстрел, след него трети.

— Свиквайте — високо каза Гаврил. — Снарядите са единственото нещо, от което имаме в изобилие. Ще гърмим ден и нощ, или докато се пръснат дулата, или докато кезианците не ни пратят в ямите.

Таниел прекара остатъка от утрото в отблъскване на кезианските Привилегировани. Кървавите обръчи пробиваха почти навсякъде защитата на кулата, като отскачаха само от местата, които се намираха най-близо до нея — там магията бе най-силна и омагьосаните куршуми рикошираха досущ като обикновените куршуми и гюлета.

Привилегированите се държаха близо до кулата, напредващи едновременно с нея. Някои дори се возеха на платформата ѝ, от която запращаха огън и мълнии. Но нито веднъж тяхната магия не достигна отвъд редутите: защитата на крепостта бе прекалено силна.

Около пладне кулата бе преодоляла три четвърти от пътя си до крепостта. Тя спря на един сравнително равен участък от пътя, който често се използваше за почивка от пътуващите по този път. Колелата на платформата бяха застопорени, воловете бяха разпрегнати. Под сянката на кулата започнаха да изникват палатки.

Кезианската кралска кабала бе заела позиция.

Нашественическите войници се укрепяваха цял ден под неспирен артилерийски огън. Въздухът над тях не спираше да трепери от отскачащите гюлета и осколки. Привечер Таниел се озова до Бо.

Борбадор си беше сложил ръкавиците, но до този момент не беше използвал способностите си срещу вражеските Привилегировани. Той се ограничаваше да ги наблюдава през далекоглед.

— Мамка му — промърмори той. Усетил присъствието на Таниел, мистикът събра далекогледа си и се обърна към него. — Тя е там.

— Жулин? Сигурен ли си?

Бо разтри слепоочията си.

— Цял ден държа третото си око отворено. Тя се крие добре. Освен това е трудно да различи отделни хора под онзи щит. Но вече на два пъти зървах проявата на силата ѝ. Всеки път, когато кулата бъдеше ударена. — Той изсумтя. — Кучката се е превърнала в пастирка. Току-що я видях отново. Тя е. Само предеите са обгърнати от подобен блясък Отвъд.

— Ами ако става дума за друг от предеите? — попита Таниел.

Бо пребледня. Той прочисти гърло, извади далекогледа и отново се загледа. Накрая той го свали от лицето си и плю в краката на Таниел.

— Пепел ти на устата. — Борбадор разтърка очи. — Сега цяла нощ ще се оглеждам.

— Излиза, че тя е оцеляла?

— Така изглежда.

— Какво трябва да направим, за да я убием? И изобщо възможно ли е?

— Не зная.

— Много успокояващо. — Таниел не обърна внимание на острия му поглед. — Тя наистина ли се опитва да се изкачи до върха, за да призове Крезимир?

— Да.

Най-малко петдесет пъти Таниел бе задавал този въпрос, с надеждата, че Бо ще отговори по различен начин. Напразно.

— Защо не го е сторила по-рано? Би могла да се промъкне необезпокоявана.

— За предишното призоваване са били нужни тринадесетима от най-могъщите магьосници на света — обясни Бо. — Този път тя ще се нуждае от цяла кабала.

— Това обяснява присъствието на кезианците.

— Именно.

— А защо им е да й помагат?

— Кой знае какво им е обещала... Безсмъртие? Повече власт?

— Трябва да съобщим на баща ми.

— Изпратих му предупреждение преди месец — каза Привилегированият. — В отговор той изпрати теб, за да ме убиеш.

— Вярвам ти — рече Таниел.

— Колко успокояващо. Ти писа ли му за Жулин?

— Да.

До този момент Таниел не получаваше отговор от баща си. Какво означаваше това? Последните вести от Адопещ бяха пристигнали преди седмица. Някакъв пазител направил опит да убие Тамас, но неуспешен. Таниел нямаше представа дали баща му е бил ранен, или просто е прекалено зает, за да му отговори. А може би все още възнамеряваше да изпрати човек, който да убие Бо. Всеки ден Таниел очакваше появата на друг барутен маг, до този момент напразно.

— Но и сам мога да ти кажа, че той няма да повярва на призоваването на Крезимир — продължи Таниел. — Той е прекалено

практичен.

— Но ти все пак си му казал, нали?

— Естествено, че му писах. Писах му, че не съм те убил, защото крепостта се е нуждаела от помощта ти. Че заради обсаждащата ни армия ще се нуждаем от Привилегирован.

— Ти видя врага едва по време на слизането ни — изтъкна Бо.

— И все пак лъжата е правдоподобна.

— Това са единствените лъжи, които сработват.

— Освен това поисках подкрепления — рече барутният маг. — Поне тях Тамас ще изпрати.

— Отлично. Крепостта може да се окаже претъпкана, но аз ще говоря с Гаврил. Няколко роти разположени от другата страна ще ни позволят да сменяме хората си. Ще имаме повече почивка.

Няколко минути двамата мълчаливо наблюдаваха нашествениците.

— Тамас си играе с огъня — каза накрая Бо.

— Така изглежда.

— Искам да те попитам нещо — колебливо рече Привилегированият.

Таниел се навъси. Борбадор не беше от хората, които се сдържат във въпросите си.

— Слушам те.

— Какво в действителност е станало с майка ти? Според официалните версии тя била арестувана по време на дипломатическа мисия в Кез, обвинена в шпионаж и екзекутирана. Но трябва да има и друго.

Бо искаше да знае защо Тамас е започнал войната.

— Не съм ли ти казвал?

— Никога не съм питал — рече Бо. — Струваше ми се, че това е тема, която ти не си склонен да обсъждаш.

Таниел понечи да отвърне, но откри, че е задавен. Той прикри това зад кашлица и преглътна сълзите си. Наистина не беше обсъждал тази тема, дори и с най-добрия си приятел.

— Баба ми била родом от Кез. Майка ми използвала това като предлог да минава границата, веднъж или два пъти годишно. И тъй като тя била аристократка, кезианците не можели да я задържат по обичайния начин, както постъпват с останалите барутни магове.

— При всяко посещение майка ми се опитвала да открие Отличник и да го отведе обратно в Адро или извън Деветте. Херцог Никслаус открил това. Кезианците получили основание да я арестуват, заедно с баба и дядо. По времето, когато вестта стигнала до Адро, тримата били обезглавени.

Таниел замълча за момент.

— Тамас поискал от Мануч да обяви война. Мануч отказал. Дворът потулил случая тъй дълбоко, че никой не смеел да задава въпроси. Баща ми изчезнал за повече от година. Завръщането му било съпроводено от слухове, че е направил неуспешен опит да убие крал Ипил. Тези слухове също били потушени.

— Баща ти — с монотонен глас каза Бо — се е опитал да убие краля на Кез и се е измъкнал?

— Той никога не говореше за това. Но майка ми имаше двама братя. И двамата изчезнаха приблизително по същото време. Смятам, че те са били заловени, а Тамас е успял да се измъкне и да заяви, че няма нищо общо.

Таниел изсипа щипка барут върху опакоето на дланта си и я вдъхна. Той почти не помнеше вуйчовците си. Дори имената им беше забравил.

— Да стоя ли нащрек за друг барутен маг? — попита Борбадор.

Таниел оцени промяната на темата.

— Надали. Покрай цялата кезианска армия и почти цялата им кабала Тамас ще се нуждае от теб. Поне докато не ги отблъснем.

— Отлично. — Бо се усмихна, потупа Таниел по рамото и се отправи към вътрешността. Барутният маг го проследи с поглед. Приятелят му крачеше бавно, с приведени рамене. Той беше уморен.

Бо беше най-доброто им оръжие срещу Кез, а вече започваше да се захабява. А следващото им по сила оръжие? Таниел преглътна мъчително. Подобна отговорност бе прекалено тежка за него. Виж, Тамас би се чувствал като риба във вода сред такава обстановка. Той просто би хвърлил една чанта куршуми във въздуха и би избил всички Привилегировани. Той трябваше да се намира тук.

Таниел нарами пушката си и се отправи обратно към стената. Щеше да избива Привилегированите по старомодния начин, куршум по куршум.

Или пък не. Таниел Двустрелни щеше да убива по двама наведнъж.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Тамас слезе от каретата си и вдъхна дълбоко от чистия въздух. Олем вече го чакаше, отпуснал ръка върху дръжката на пистолета си, другата подпъхнал в джоба на аленото си ловджийско палто. Подобавашо, защото сержантът оглеждаше обстановката досущ като ловджийско куче. Той носеше високи ботуши и тъмни панталони като Тамас, а на гърба си бе окачил пушка.

Наоколо се носеше лаят на хрътки. От това място се виждаше ловната хижа, разположена между два хълма, край ручей в края на Кралския лес. Постройката съдържаше стотици стаи и се отличаваше с традиционния лош вкус на адранската монархия.

В началото бе изградена от камъни и огромни дъбови стволове, каквито не се срещаха от повече от сто години. Неотдавна се беше сдобила с тухлена фасада. От другата страна на поляната бе разположен кучкарникът — двуетажен, голям колкото кралските конюшни.

— Тук, Хруш — каза Тамас. Кучето скочи от купето и веднага долепи муцуна до земята, размитайки я с уши. Фелдмаршалът се улови, че е останал да изчаква Кикот, и за момент преглътна с мъка. Много неща щяха да бъдат различни в този лов.

При влизането си той бе посрещнат от нервната атмосфера на разговор. Фелдмаршалът бе сред последните пристигнали, а въпреки това в централното фоайе имаше не повече от десетина души.

— Няма много хора, сър — отбеляза Олем. Някакъв иконом хвърли неодобрителен поглед към цигарата му. Телохраниителят не му обърна внимание.

— Аз убих деветдесет процента от хората, които имаха навика да пристигат.

Тамас кимна на всеки от присъстващите във фоайето. Двама заможни търговци и двама благородници, достатъчно дребни, за да им бъде спестена екзекуцията. При обичайни условия те биха носили бледите бричове и тъмните жилетки на хора, които не участват пряко в

лова. Но тази година те носеха ловни дрехи, за да попълнят бройката на участващите. Рийз и Абракс разговаряха с търговците. Тамас размени няколко думи с тях, благодарейки за съдействието им. При преминаването му към дребните благородници разговорите затихнаха.

Лейди Винцеслав, облечена в тъмни бричове и черен жакет с алена яка, изникна на стълбите.

— Радвам се, че си намерил време, Тамас — приветства тя. Генерал Барат, мрачен и наперен младеж, когото Тамас неизменно искаше да зашлеви, слизаше подире ѝ.

— Не бих го пропуснал за нищо на света — отвърна фелдмаршалът. — Хруш имаше нужда от разнообразие. — Чуло името си, душещото пода куче наостри уши. — А и аз също.

— Той ще участва ли в гонитбата? — попита херцогинята.

Тамас се навъси.

— Не само ще участва, но и ще спечели. Миналата година Кикот беше единственият, който го победи. Тъй като кучетата на краля няма да участват, борбата е предрешена. — Усетил избледняването на усмивката си, фелдмаршалът ѝ направи знак да го последва. Когато двамата се озоваха сами в един коридор, той каза: — Това е фарс, херцогиньо.

Лейди Винцеслав го изгледа остро.

— Нищо подобно. Оскърбително е от твоя страна да твърдиш подобно нещо.

— Кралят е мъртъв. Този лов беше негова традиция. Повечето от хората, които участваха, вече са мъртви.

— И ние трябва да погребем ежегодния лов заедно с тях? — каза херцогинята. — Не отричай, че ти обожаваш това време от годината.

Тамас бавно си пое дъх. Ловът в Черешовата долина бе ежегодна традиция, продължавала повече от шест столетия, която поставяше началото на фестивала на свети Адам. И Тамас наистина обичаше този лов. И все пак...

— Посланието не е подобаващо — рече той. — Ние се стремим да покажем на хората, че не възнамеряваме да заменим Мануч и неговите благородници с нова аристокрация. Ловът е спорт за благородници.

— Не мисля така — възрази лейди Винцеслав. — Ловът е адрански спорт. Или възнамеряваш да забраниш тениса и полото? Това

е обикновено забавление. — Тя поклати глава. — Още малко и ще поискаш да забраниш маскенбаловете. Ще видим тогава колко популярен ще останеш с настъпването на зимата, когато всички ще мрем от скука.

— Не бих направил това. Именно на подобен бал срещнах съпругата си.

Тя го изгледа с разбиране.

— Зная. Огледай се, Тамас. Дошли са някои от най-значимите търговски семейства. Дори Рикар и Ондраус дойдоха. Всички в столицата бяха поканени.

— Всички? — повтори Тамас. — В такъв случай бих очаквал да видя повече хора, пък дори и заради безплатната храна.

— Знаеш какво имам предвид — натърти лейди Винцеслав. — Сред пристигналите има дори любители кучкари от Северен Йохал. Свободни селяни. Те са грубовати, но от кучета разбират. — Тя протегна изящен, леко сбръчкан пръст към гърдите на фелдмаршала. — Празникът на свети Адом не може да започне без лова. Подобно нещо би било недопустимо. Дирите вече биват оставяни. Ловът ще започне след двадесет минути. Конярят вече би трябвало да ти е приготвил кон.

Тамас и Олем намериха конете си и се отправиха към кучкарника, откъдето щеше да бъде дадено начало на лова. Сред тамошната трева бе прокарана тебеширена линия, обхващаща цялата поляна. Стотици мъже и жени изчакваха зад нея, възседнали конете си. Някои държаха кучетата си на каишки, други ги успокояваха със самото си присъствие, а най-заможните се осланяха на кучкари.

Тамас зае място в края на линията. Тук имаше повече хора от очакваното, и още повече кучета.

— Излиза, че наистина всички са поканени. Половината от тези хора дори не носят ловджийски дрехи. — Тамас стисна зъби. Сега не беше моментът да се оплаква. Та нали самият той носеше отговорност за настъпилата промяна.

— Радвам се, че са се отзовали — рече Олем. — Би било срамота да започнем фестивала без лов.

— Лейди Винцеслав ли ти плати да кажеш това? — попита Тамас. Олем беше обикновен войник, издигнал се до настоящата си позиция. Той нямаше основания да изпитва привързаност към лова.

Олем го погледна изненадано.

— Съвсем не, сър. — Той запрати угарката си в тревата и веднага започна да си свива нова цигара.

— Шегувам се, Олем. — Тамас се огледа. И не можа да сдържи гримасата си при вида на селянин, възседнал дръглива кобила и облякъл жалко подобие на червеникаво палто.

След няколко минути рогът протръби и кучетата бяха пуснати. Тамас пое в лек галоп. Хруш се стрелна по посока на миризмата, повеждайки останалите кучета. Много скоро животните изчезнаха в леса. Тамас препусна до достигането на гората, сетне се остави да бъде изпреварен. Със затворени очи той се заслуша в затихващия лай на кучетата. Звукът бе успокояващ.

При следващото си отваряне на очи фелдмаршалът установи, че е останал насаме с Олем. Телохранителят му не спираше да оглежда околните храсти с бдителността на сокол.

— Ти винаги ли стоиш нащрек? — попита Тамас.

— Подир онзи случай не съм се отпуснал, сър.

В далечината пред тях имаше коне; зад тях също имаше ездачи. Ловците бяха започнали да се разгръщат, за да извлекат по-голяма наслада, а междувременно кучетата търчаха до изнемога. Ловът щеше да продължи целия ден, или докато някое от кучетата не настигнеше доброволеца, оставящ месна диря. Миналата година Кикот бе достигнал въпросния още по пладне, с което си бе спечелил гнева на адранските аристократи (заради преждевременно приключилия лов) и голям телешки бут от Тамас.

Фелдмаршалът прогони мъчителните спомени и се обърна към Олем.

— Вината не беше твоя. Дори и да беше там, не би могъл да сториш много срещу един пазител.

Олем отпусна ръка върху пистолета си.

— Не бързайте да ме отписвате, фелдмаршале. Способен съм да нанеса повече щети, отколкото очаквате.

Тамас не каза нищо. От много време не се бе чувствал толкова отпуснат, може би години? Без да мисли за нещо конкретно, той се остави на хладния вятър и моментните милувки на слънцето. Денят бе прекрасен, напълно подходящ за лов в Черешовата долина.

— Ако ми позволите един въпрос, сър. — Гласът на Олем го изтръгна от унеса му.

— Ако не е свързан с Кез, не искам да го чувам.

— Чудех се какво ще правите с Михали, сър?

Тамас отегчено погледна към сержанта. Олем не забеляза, защото продължаваше да оглежда околната гора.

— Смятам да го изпратя обратно в Хасенбур — рече фелдмаршалът.

Олем го погледна сепнато.

— И ти ли? — въздъхна Тамас. — Очаквах обикновените войници да се привържат, но ти...

— Аз също съм обикновен войник, сър. И вие сам изтъкнахте ценността му. Той е способен да създава храна от нищото.

— Рискувам да разгневя Кларемон. Собственикът на лудницата не е човек, с когото бих могъл да си позволя подобно нещо, не и с неговата позиция в Брудано-Гурланската търговска компания. Рискувам снабдяването със селитра. В този етап от войната барутът е по-важен от храната.

— А после? — каза Олем.

— Михали е побъркан, Олем. Мястото му е в лудница. — Следващите си думи той подбра внимателно. — Би било жестоко да го оставим да живее като нормален човек.

В мислите му тези думи бяха звучали разумно, но не и гласно изречени. Тамас се навъси.

— Там биха могли да му помогнат. Ти провери ли имената, които Адамат ни даде?

Олем видимо бе смутен от резкия край на разговора за Михали.

— Тъй вярно — сковано отвърна той. — Вече се работи по случая, макар и бавно, защото не разполагаме с достатъчно хора. И все пак сведенията на инспектора се оказват верни.

— Той каза, че е съставил този списък само след два дена разследване — рече Тамас. — От началото на войната насам цялата пристанищна полиция ни предостави имената на шестима кезиански дребни контрабандисти. Как е възможно той да работи така бързо?

Сержантът сви рамене.

— Той има дарба. И не му се налага да се съобразява с полицейските ограничения. Не носи униформа. Не може да бъде

подкупен или заплашен.

— Смяташ ли, че той ще успее да открие предателя?

— Вероятно — отвърна Олем, макар да не изглеждаше уверен.
— Би било добре да поверите случая и на други. Не бива да оставяте съдбата на Адро в ръцете на един пенсиониран се детектив.

Тамас поклати глава.

— Ти сам каза, че той е способен на неща, които са недостижими за полицията. Не бих се доверил другиму. Всички, на които имам истинско доверие — ти, Сабон, останалите от барутната кабала — се занимават с нещо друго, не по-малко важно, и не разполагат с уменията на Адамат. Ако той не успее да открие предателя, никой друг няма да успее.

Олем го погледна мрачно. Крайчето на устата му трепна; Тамас почувства жегването на страх.

— Дайте ми пълна свобода на действие и петдесетима войници — тихо каза сержантът. — Ще видите, че ще открия предателя.

Тамас подбели очи.

— Нямам намерение да ти възлагам да разсичаш съвета ми със сатър и нагорещен ръжен. Така ще съм се сдобил с омразата на най-могъщите хора в Адро. Ти, Олем, ми трябваш като телохранител, а петимата от съвета, които са ми верни, ми трябват невредими.

Той се обърна към приближаващите се копита.

— Мамка му, надявах се, че днешният ден ще бъде приятен.

— Добър лов, фелдмаршале — подвикна Шарлемунд. В момента той по нищо не приличаше на божи човек. Следваха го три млади жени, вероятно жрици, макар че те също бяха облечени в ловни дрехи и не можеше да се разбере. Зад тях кретаеше Ондраус. Той носеше черна ловджийска дреха и светли бричове, за да покаже, че не е част от ловците. Въпреки това яздеше с далеч по-голяма увереност, отколкото Тамас би очаквал от един счетоводител.

— Колко кучета си пуснал днес, Шарлемунд? — попита Тамас.

Архидиоцелът го стрелна с погледа, който си навличаше всеки, пропуснал да включи титлата му към обръщението си.

— Десет — рече той. — Макар че три от тях принадлежат на светите дами. — Шарлемунд посочи към спътничките си. — Кола, Нарум и Уле, това е фелдмаршал Тамас.

Тамас кимна отсечено по посока на жените. Макар и жрици, нито една от тях не изглеждаше да е на повече от двадесет. Те бяха прекалено млади. И прекалено красиви. Толкова привлекателни жени не влизаха в църквата.

Ондраус се изравни с Тамас.

— Ти си последният човек, когото очаквах да видя на лов — каза фелдмаршалът.

Ондраус се извърна в седлото и посочи назад.

— Той е последният човек, когото би очаквал да зърнеш.

Сред храсталаците недалеч от тях напредваше кон, съпроводен с неспирните ругатни на Рикар Тамблар. Един шипест клон одра бузата на председателя и го накара да извика. Кон и ездач изскочиха на пътеката и се понесоха към групата ездаци.

Тамас хвана животното за юздата, когато то минаваше край него, и отпусна ръка върху челото му, за да го успокои. А на Рикар каза:

— Небеса, спри да го пришпорваш. Така той ще те хвърли.

Тамблар бе притиснал пети към хълбоците на животното. Той веднага се отдръпна и въздъхна.

— Аз трябва да се возя в карета, не на кон.

Шарлемунд се усмихна насреща му.

— Всички забелязахме. Виждам съм деца, които яздят по-добре.

— А пък аз съм виждал сводници с по-малко курви — тросна се Рикар.

Трите жрици се сепнаха. Архидиоцелът рязко обърна коня си и отпусна ръка върху шпагата.

— Вземи си думите назад или ще ти одера кожата.

Рикар извади пистолет от колана си.

— Направиш ли още една крачка, ще ти пръсна главата.

Тамас простена. Той сграбчи пистолета за дулото и го блъсна встрани.

— Успокойте се и двамата! — рече фелдмаршалът. И се приближи до Рикар. — Заплашваш архидиоцела? Да не си се побъркал? — просъска той.

Рикар обърса раздраната си от храсталака буза и погледна пръстите си.

— Проклет лов.

— Какво търсиш тук? — продължи Тамас.

— Лейди Винцеслав настоя да дойда — отвърна Тамблар. — Каза, че след като съм член на съвета, сега това се очаква от мен. Макар че в бурно море съм си прекарвал по-добре.

— Никога ли не сте яздили преди? — попита Олем.

Рикар прибра пистолета си и хвана юздите с две ръце.

— Нито веднъж. Баща ми нямаше пари за уроци, а по времето, когато се сетих за това, имах достатъчно пари, за да си позволя карета. Къде се е дянал онзи проклет кучкар? Лейди Винцеслав каза, че той щял да ме наглежда, за да не ми позволи да се изложа.

— Провалил се е — отбеляза Шарлемунд.

Рикар го изгледа остро. Тамас сръга председателя в ребрата.

Тамблар се обърна към жриците.

— Приемете извинението ми, дами. Моят коментар не беше насочен към вас.

И трите го изгледаха с презрение. Рикар въздъхна.

— Дойдох тук с намерението да прекарам един приятен следобед — оповести Тамас. — Сам ли ще ми се наложи да продължа, за да го получа?

Рикар и Шарлемунд се усмихнаха на себе си. Тамас насочи коня си; след няколко мига той пусна поводата на другото животно.

— Остави коня сам да подбира пътя си. Той познава пътеката, познава и останалите коне. И знае, че ти нямаш представа какво вършиш. Опитваш ли се да се наложиш, той ще се съпротивлява.

Рикар кимна мълчаливо. Той се стараеше да не поглежда към Шарлемунд и жриците.

Не след дълго ги настигна кучкарят. Тамас с изненада установи, че го познава.

— Габен! — възкликна той.

Габен усмихнато се изравни с него и му кимна. Той беше жилав младеж, който с лекота се удържаше на седлото. Обичайно от кучкарите се очакваше да следят за отлъчили се хрътки, но този очевидно следеше за отлъчили се хора.

— Олем, това е Габен, най-малкият син на капитан Аюкар.

— Приятно ми е — каза Олем. — От много години познавам капитана.

Габен му протегна ръка.

— Ти си Чудакът, който не се нуждае от сън?

— Същият.

— Удоволствието е мое.

— Значи херцогинята ти е възложила да наглеждаш Рикар? — каза Тамас.

Габен кимна.

— Тя каза, че той може да се нуждае от съдействие.

— Ти го беше изгубил за момент.

— Той се вряза в малинака, сър. Аз предпочетох да заобиколя.

— Разумно. От баща ти съм чувал, че ти си страшно умел с конете.

— Като всеки родител, той преувеличава — скромно отвърна Габен.

— В случая не мисля, че е така. — Тамас забеляза, че Габен поглежда към дамите. — Няма да те задържам повече.

Габен се изравни с жриците и започна да отговаря на въпросите им, касаещи лова. Не след дълго генерал Сабастениен тихо изникна зад тях. Той се присъедини към кучкаря и жриците и безмълвно се заслуша в разговора им.

Тамас се приведе към Олем:

— Сабастениен ме впечатли по време на сблъсъка с роялистите. Помни ми думите, преди да е станал на четиридесет, той ще се е издигнал.

Настъпи мълчание. Изпълваха го единствено екотът на копита и тихият разговор на младите пред тях. Но наслаждението на фелдмаршала бе прекъснато от Ондраус.

— Разкажи ми повече за онзи готвач.

Тамас се обърна към него. Тук пътеката беше достатъчно широка, за да позволи на четиримата да яздят редом. Тамас се намираше в единия край, Рикар яздеше от дясната му страна и малко назад, следваха Ондраус и Шарлемунд. Олем яздеше непосредствено зад четиримата, оглеждащ гората.

— Кой готвач? — попита Тамас.

— Онзи, който приготвя храната на всички работници от Благородническата палата, освен твоя гарнизон — каза Ондраус. Възрастният счетоводител изглеждаше буден под пладнешкото слънце и яздеше с енергичността на младеж. — Същият, който приготвя невиджани в Адопещ гозби и получава пресни деликатеси, без дори да

ги е поръчал. И който изхранва пет хиляди души с брашно и телешко за няколкостотин крана на ден. — Ондраус се усмихна към Тамас. — Онзи, който се представя за бог. Или искаш да ми кажеш, че всичко това не е достигнало до вниманието ти?

Тамас леко забави коня си и зачака останалите да сторят същото. Жриците, генералът и кучкарят се отделиха напред. Когато разстоянието между тях стана достатъчно голямо, фелдмаршалът каза:

— Той не е бог, а обикновен Чудак.

— За което определено се радвам — каза Шарлемунд. — Това е богохулство.

— Значи знаеш за него? — рече Тамас. Той бе се надявал, че Михали няма да привлече вниманието на архидиоцела. Неоснователна надежда, като се замислеше.

— Разбира се. Моите колеги от църквата бяха запознати със ситуацията. Тази сутрин получих техните доклади.

— И?

— Те настояват да се погрижа за прибирането му. Преди още от лъжите му да са се разпространили.

— Той е безобиден — каза Тамас. — Избягал е от Хасенбургската лудница. Много скоро ще го изпратят обратно.

Намесата на църквата беше последното нещо, което му трябваше в този момент.

— Кой е той? — попита Ондраус.

— Лорд на Златните майстори — отвърна Тамас.

— Ти ми се присмиваш — наскърби се счетоводителят.

— Нищо подобно — намеси се Рикар. — Това е почетно звание сред кулинаруите. Това означава, че той е най-добрият сред всички готвачи от Деветте държави. Не мога да повярвам, че той наистина е в града.

— Ти го познаваш? — изненада се фелдмаршалът.

— По-скоро съм чувал за него. Платих възмутително, за да уредя гозбите му за кралския прием преди пет години. Именно тази вечеря убеди Мануч да ми позволи да основа работническия съюз. Никога не бях вкусвал подобна храна. — Тамблар подсвирна. — Тиквената му супа е същински нектар. Много бих искал да се запозная с него.

При мисълта за въпросната супа Тамас потисна усмивката си. Стори му се, че вече долавя уханието — сякаш на някоя недалечна

поляна Михали вече разбъркваше котела си.

— Няма да имаш тази възможност — отбеляза Шарлемунд. — Тази вечер ще бъде задържан от църквата. Единствено заради Тамас не издадох нареждането още тази сутрин.

— Ами ако откажа да го предам? — небрежно заяви Тамас.

Шарлемунд се засмя по начин, съответстващ на изключително забавна шега.

— Това е немислимо. Този човек е богохулник и езичник. Всички знаем, че Бог е само един: Крезимир.

— Нима Адом, Юниция, Розвел и останалите не са негови братя и сестри? — попита фелдмаршалът. — Забравил съм митологията...

— Доктрина, не митология — поправи архидиоцелът. — Те наистина са му помогнали да основе Деветте държави, заради което са светци. Но Крезимир е единственият Бог сред тях. Всичко друго противоречи на църковната доктрина. Така е било решено на Кезлеанския съвет през петстотин и седма.

Рикар го погледна изненадано.

— Ти знаеш нещо от историята на църквата? Това е удивително. Аз смятах, че за длъжността на архидиоцел се искат единствено хубава шапка и харем.

Шарлемунд показно не му обърна внимание.

— Същият съвет постановил, че еретиците и богохулниците трябва да попадат под юрисдикцията на църквата. Всички владетели на Деветте подписали споразумението.

— Колко интересно — рече Тамас, — че Адро вече няма крал.

Шарлемунд го изгледа сепнато.

— Някой от архидиоцелите да се е замислял — продължаваше фелдмаршалът, — че Адро вече не е обвързан от споразуменията, подписвани от предишните крале? Технически, ние дори не сме длъжни да плащаме десятък на църквата.

— Не мисля, че това е истина — заекна Шарлемунд. — Съществува споразумение...

— С Мануч — изтъкна Ондраус, широко усмихнат. Дали току-що Тамас не му беше предоставил оправдание да изтърси нещо, с което напълно да отвърне църквата? Фелдмаршалът стисна очи. *Бога ми. Не трябваше да повдигам тази тема.*

— Смятам да догоня останалите — гласно каза Тамас, изпреварвайки следващата реплика на Шарлемунд. — Почти не чувам кучетата.

Той пришпори коня си. След няколко мига настигна кучкаря.

— Сър, изостанали сме значително от групата — каза Габен.

— И сам забелязах — рече Тамас.

— Ако ми разрешите, бих искал да се възползвам от един пряк път. Зная къде възнамеряват да бъдат те след... — той погледна към слънцето, прозиращо сред дърветата — Подир два часа. Ще успеем да се присъединим към тях. В противен случай няма да ги догоним преди края на лова.

— Опасно е да напускаме ловната пътека, фелдмаршале — тихо каза Олем. — Тази гора е по-голяма от цял Адопещ с все предградията. Като малък си играех тук. Изгубим ли се, ще се лутаме с дни.

— Ще напредваме бавно, защото ще се движим през храсталака, но пак ще успеем да ги догоним — продължи Габен. — Добре познавам леса.

— Това не ми харесва, сър — каза Олем.

Тамас прогони собственото си беспокойство и се усмихна към Олем.

— Спокойно. Познавам Габен от малък. А и най-опасното в тези гори са елените.

По тясната горска пътека те яздеха един след друг. Трите жрици не спираха да говорят гръмко зад Тамас. На фона на разговора им фелдмаршалът оставаше замислен за хода на разгръщащата се война. Пред Васалови порти битката все още не беше започнала, само в Южната планина — а тамошното специфично разположение на крепостта не позволяваше голямо разнообразие по отношение на стратегията. В продължение на месец те удържаха напредъка на кезианците, с минимални загуби, въпреки вражеската магия.

Мисълта за измяната на Жулин караше кръвта му да кипва.

И какво ли щеше да прави Таниел? Бо беше още жив — двамата приятели от детинство отблъскваха нашествието. Това беше добре. Ала Борбадор все още се намираше под влиянието на повелята. Можеше ли Тамас да им има доверие? Таниел бе нарушил заповедта

му, макар и с оправдание — наличието на Привилегирован наистина щеше да спомогне за удържането на крепостта.

Тамас знаеше същинската причина: Таниел не бе могъл да го стори. Той не бе могъл да убие най-добрия си приятел, дори и когато това се налагаше, дори и по пряка заповед. Трябваше да е разбрал, че Тамас ще се досети за същинското му оправдание.

Фелдмаршалът прогони тези мисли, защото не искаше да си разваля деня.

Едновременно с напредването им теренът се променяше. Те навлязоха в долина, сред покрити с мъх камъни. Тук земята беше покрита с опадали клонки и гниещи иглички, които подавяха всеки шум. Глъхнещият тропот на копитата звучеше като натрапничество.

Когато животинската пътека свърши, те се отправиха успоредно на малко поточе. Камъните станаха по-големи, клоните над главите им се сгъстиха. А още дори не бяха достигнали дъното на долината. Тамас не помнеше да е идвал на това място по време на някой от предишните фестивали.

Той откри, че се е загледал в тила на Ондраус. Редки кичури сивкава коса бяха прилепнали към черепа, редом с две брадавици, големи колкото монети от два крана. Той ли беше предателят? Тамас осъзна, че язди в присъствието на четирима от съзаклятниците си, всеки от които можеше да се окаже изменник.

Олем рязко пришпори коня си напред. Той подмина останалите ездачи и се изравни с кучкаря.

— Къде сме? — попита сержантът.

— Почти стигнахме — отвърна Габен. — Около километър ни остава.

— Тогава защо не чуваме другите? — настояваше Олем.

Тамас насочи коня си към началото на колоната, последван от Шарлемунд и Ондраус. Рикар остана в края, разглеждащ околните канари.

— Тези скали приглушават звука — казваше Габен, когато Тамас спря край него.

— Изобщо не се намираме близо до останалите — каза Олем. — Това е Великанското плато. Като момче съм идвал тук.

Тамас се намръщи към Габен:

— Чакаме обяснение.

От околните канари се отрони камък. Тамас рязко се извърна.

— Рикар? — каза фелдмаршалът. Конят на Рикар стоеше в края на колоната, а юздите му бяха праметнати над един прекършен клон. Самия Рикар го нямаше.

Тамас отново се обърна към Габен:

— Чакаме обяснение!

Около тях прошумоляха листа. Тамас отново се огледа, но не видя нищо.

Той помнеше, че Рикар бе въоръжен с пистолет. Сетивата му на барутен маг усетиха заряда недалеч. Тамблар се беше покатерил върху скалите и лежеше по корем върху една от тях, наблюдавайки останалите. Той ли беше предателят? Дали не ставаше дума за някакъв капан? Но тогава защо бе взел със себе си пистолета? Нима не се досещаше, че Тамас е способен да го открие по барута?

Непосредствено пред тях изникна човек. Той носеше опънат лък, насочил стрелата му към Тамас. Не му се налагаше да мижи, защото едното му око бе прикрито с бяла превръзка. Той беше по-възрастен от Тамас, със загрубяло лице. Носеше плащ на кафяви и зелени петна, за да остава незабелязан в гората.

— Генерал Рийз — каза Тамас.

Олем му подхвърли пистолет и свали пушката си. В движенията му се долавяше бързината на опитен войник. Тамас улови оръжието и го насочи към наемническия офицер, без да си прави труда да дърпа петлето. На един барутен маг не се налагаше.

— Свалете оръжията — нареди Рийз. Той не свали лъка си, а леко пристъпи напред, застанал стабилно върху камъка. Под наметалото му личаха алени ловни дрехи.

— Мога да те убия на мига — предупреди Тамас.

— Но няма да успеете да убиете всички ни — каза Рийз.

Без да отмества пистолета, Тамас попита:

— Олем?

— Обградени сме, фелдмаршале — мрачно отвърна сержантът. — Петнадесетима са, всички въоръжени с лъкове. Възможно е в гората да има повече.

— Има — потвърди наемникът.

— Знаете ли кой съм аз? — рязко попита Шарлемунд. Без да поглежда към него, Тамас знаеше, че архидиоцелът е изтеглил късия си

меч. Но в тази ситуация хладните оръжия бяха безполезни.

— Знаем, архидиоцеле — каза генерал Рийз. — Нито вие, нито някой от останалите ще пострада, стига фелдмаршал Тамас да ни последва.

— Ще ви унищожа — процеди Шарлемунд.

— Не се съмнявам — безстрастно каза наемникът. — Фелдмаршале?

Тамас мислено преброи оръжията си. Той разполагаше с дузина куршуми. Дори и ако всеки от разпръснатите куршуми намереше целта си, пак нямаше да успее да отстрани всички им.

Дали Рикар се беше оттеглил, защото бе усетил капана, или защото той сам го беше заложил?

— Изглежда не ми остава избор — каза фелдмаршал Тамас.

— Точно така. — Окоето на Рийз бавно огледа групата. — Елате.

Тамас отново разгърна сетивата си. Никой от заложилите капана не разполагаше и със зрънце барут — те се бяха подготвили много добре. Той разшири обхвата на диренето си, с надеждата да открие от скъпоценния прах, и застина. В леса имаше Привилегирован.

— Как си могъл да се продадеш на Мануч? — каза Тамас. — Лейди Винцеслав ти се доверяваше.

Рийз леко поклати глава.

— Това няма нищо общо с Кез. Аз служа на Адро и лейди Винцеслав.

— Тогава защо в гората има Привилегирован? — Тамас посочи на север.

В здравето око на Рийз пролича леко учудване.

— Това няма нищо общо с Кез — повтори той. — Елате с нас или ще повалим всички ви.

Пръстите на наемническия офицер опънаха тетивата. Говореше се, че Рийз умее отлично да стреля с лък, арбалет, пушка и пистолет. Той притежаваше заслужена репутация на брутален и активен главнокомандващ. И освен това той не беше глупав. Не без причина той се беше издигнал толкова високо в *Крилете на Адом*.

Тамас насочи коня си напред.

— Пеша — уточни Рийз и посочи с върха на стрелата си. — Барутните си заряди дайте на телохранителя си, заедно с пистолета. Коня вържете за някое дърво.

Тамас изпълни нареждането и отново закрачи.

— Негодник — процеди Олем. — Мръсен негодник. Ще ти изчегъртам и другото око.

— Кажете на копия си да млъкне — каза Рийз.

— Всичко е наред, Олем — рече Тамас. Той поспря край Габен и погледна към него. — Предполагам, че той също е замесен — обърна се фелдмаршалът към Рийз.

— Да — потвърди наемникът. — Той ще отведе останалите обратно.

— Да се продъниш в ямите — каза Тамас. — Олем, заведи всички обратно. Ти каза, че като малък си посещавал тази гора. Можеш ли да излезеш?

— Да — потвърди сержантът. Той имаше мрачен вид.

— В такъв случай го смятай за заповед. Не се връщай, докато не изведеш всички останали.

— Ако ни последваш — каза Рийз, — лично ще му прережа гърлото.

Той скочи от скалата и ловко се приземи, след което поведе Тамас пред себе си. Скоро към тях се присъединиха двама, сетне още двама. Тамас забеляза, че под плащовете си те не носят ловни дрехи. Най-вероятно бяха чакали тук от часове.

— Рийз — извика някой. Тамас и генералът се обърнаха. Това беше Сабастениен. — Заради тази измяна ще ти вземем главата. Лейди Винцеслав няма да търпи предатели.

— Зная — със загатната тъга отвърна Рийз. Той обърна гръб на Сабастениен и поведе Тамас в гората. Веднага щом дърветата ги скриха от останалите, наемникът се затича, принуждавайки и фелдмаршала да стори същото. Но той стискаше ножа си почти разсеяно, сякаш бе забравил, че Тамас е негов пленник.

Фелдмаршалът погледна през рамо.

— Защо правиш това?

— Мълчете — рече Рийз. — Вие дори си нямате представа какво е *това*. Казвате, че в леса има Привилегирован?

Тамас рязко спря. Той се извърна към наемника, сграбчвайки китката на въоръжената му ръка. Двамата останаха вкопчени за момент, без никой да надделява, докато един от хората на наемника не

удари Тамас в кръста. С изсумтяване фелдмаршалът пусна ръката му и се отпусна на колене.

— Назад — изръмжа Рийз към намесилия се. Той хвана Тамас за ръката и му помогна да се изправи. — Предаден съм — тихо каза офицерът.

— Аз също — остро отвърна фелдмаршалът. По-рано той бе смятал Рийз за колега. Преди десетилетия двамата бяха служили заедно.

— Не и по начина, по който си мислите. — Рийз отстъпи назад и сведе кинжала си. — Аз не съм дошъл да ви убивам, фелдмаршале, нито да ви предам на кезианците.

— Тогава каква е целта на тази шарада?

Тамас се колебаеше дали да не нападне отново. Ако двамата бяха сами, имаше вероятност да надделее над Рийз.

— Да ви предупреди. Доведох най-доверените си хора, но дори и това не е било достатъчно. Казахте, че в гората имало Привилегирован?

— Да — бавно потвърди Тамас и отвори третото си око. — Той се приближава. С него има и пазители.

Това осъзнаване го смрази. Генерал Рийз изглеждаше искрен, но Тамас още не беше готов да му се довери. Имаше вероятност наемникът просто да отлага, да изчаква Привилегирования да се приближи.

Рийз изруга.

— Ка! Лодио! Заемете позиции. — Той посочи към две от канарите. Хората му се отправиха към тях. — Убийте магьосника.

Подир това Рийз се обърна към Тамас, кимна му и се затича.

За момент фелдмаршалът се поколеба с намерението да избяга. В крайна сметка той последва наемника. Докато тичаше, генералът продължаваше да издава нареждания, поставяйки хората си на пътя на магьосника. На моменти Тамас се обръщаше назад, за да провери пастелното сияние на Привилегирования. Последният напредваше бързо, обкръжен от по-слаби сияния. Беше невъзможно за един Привилегирован да напредва с подобна бързина, освен ако не беше носен от пазители.

Рийз, канещ се да издаде поредно нареждане, неочаквано спря. Тамас едва не се сблъска с него. Офицерът извади кинжал и се

пригответи за битка.

Тамас се огледа. Единствено двама от хората на Рийз стояха наблизко. Единият от тях беше доброволец и тъкмо рухваше с прерязано гърло. Другият беше Габен. Той спокойно обърса камата си в плаща на умиращия и се обърна към Рийз.

— Баща ти... — поде наемникът.

— Баща ми е малоумник, който изобщо не трябваше да се забърква с този предател — каза Габен, сочейки към Тамас. Той присви нозе, стиснал оръжие. — От мен се иска единствено да ви забавя до пристигането на херцога.

Възрастният военен се хвърли напред, стиснал кинжала си. Той отрази насочения насреща му удар, замахна и се хвърли към Габен, пробождайки гърдите му. Сблъсъкът дори не можеше да се нарече равностоен.

Когато наемническият офицер отново се надигна, единственото му око пламтеше от гняв. Той погледна назад. Тамас чу съсъка на магия и рухването на дърво.

— Изоставих хората си да умрат — каза Рийз. Той стисна окото си и пусна кинжала на земята.

Тамас забеляза, че по наметалото на наемника има кръв.

— Чист късмет — отбеляза генералът, махвайки към мъртвия Габен.

Фелдмаршалът му помогна да се облегне на един дънер.

— Каж ми онова, което възнамеряваше да ми кажеш — подкани Тамас — преди да е станало прекалено късно.

Звуците се приближаваха.

— В последно време нямах възможност да се свържа с вас — поде Рийз. — Този план беше глупав, но трябва да разберете, че бях отчаян. Генерал Барат ни е предал. Той държи най-младия ми син за заложник. Надявах се да ви убедя да не се присъединявате към лова и да ми помогнете да го спася. Щяхме да имаме часове преднина, преди те да са узнали, че ни няма. — Той прокара ръка над лицето си. — Не знаех, че сме били предадени.

— Значи той е предателят? — каза Тамас. — Лейди Винцеслав знае ли?

— Той не е единственият предател — уточни Рийз. — Помага му някой от вашия съвет. И не, херцогинята няма представа. Тя е

заслепена от обич, защото Барат я е съблазнил. Аз сторих всичко по силите си да уредя отпращането му, но тя не иска и да чуе. Точно сега тя се вслушва единствено и само в него.

— Имаш ли представа за кого работи той?

— Не... — отвърна наемникът. — Бягайте!

Рийз се хвърли напред, поваляйки Тамас на земята. Лесът над тях избухна в пламъци, опърлили лицето и дланите на фелдмаршала. Тамас се претърколи, но в следващия момент скочи на крака и се извърна към Рийз. Ветеранът изрева, когато кожата се отдипли от тялото му, а плътта се стопи.

Тамас се хвърли зад един камък и трескаво започна да търси Привилегирования. Пред него избухна пукот; последното нещо, което си спомняше, бе експлодиращата морена.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Какво искаш?

Лорд Ветас стоеше пред къщата на Адамат. Той беше облечен в ново черно палто, а блясъкът на ботушите му бе болезнен за погледа. Под връхната дреха носеше алена жилетка и черна риза. Шапката си държеше в ръка.

Инспекторът потърка очи и намести нощната си риза.

— Седем часът е — продължи Адамат, след като погледна към стенния часовник в коридора.

— Може ли да вляза? — учтиво попита лорд Ветас.

— Не. Защо си дошъл? — С внезапно подозрение инспекторът додаде: — И къде са главорезите ти?

— При сегашното си посещение не е нужно да отправям заплахи — каза лорд Ветас. — Предишният път хората ми бяха дошли, за да се погрижат за Палагий. Приемам, че не си имал затруднения с тялото?

Със същия тон той би се осведомил дали Адамат вече е изпил сутрешния си чай.

— Не особено — отвърна инспекторът. — Но ти още не си отговорил на въпроса ми.

Насрещната острота не изглеждаше да притеснява посетителя.

— Нося подарък — оповести той и протегна малка черна кутия. — Тъй като не получих отговор от теб, сметнах, че си решил да не приемаш нашето предложение.

Адамат грабна кутията от ръцете му.

— Кажи на господаря си да си затъкне предложението отзад. Адресът върху визитната ти картичка е адресът на празен крайречен склад. Освен това самият ти не съществува. Няма никакъв лорд Ветас.

— Остроумно — рече посетителят. — Но адресът все пак се отнася до съществуващо място. Изненадан съм, че никой от хората ми не те е забелязал. Дори съм впечатлен. — Той повдигна ръце и бавно изръкопляска. — Следователските ти умения са забележителни. Не се

съмнявам, че в един момент ще откриеш самоличността ми, а заедно с нея — и тази на моя господар.

— Защо не спестиш време и на двама ни, като не ми кажеш сам?

Лорд Ветас се усмихна.

— В момента ти провеждаш разследване, целящо да открие кой от съзаклятниците на фелдмаршал Тамас е предател.

— Нищо подобно.

— Не ме лъжи, Адамат. Става дума за нещо, което ми е известно.

— Дори и да беше така, нямам навика да обсъждам текущите си разследвания.

— Какви са заключенията ти до момента? — попита лорд Ветас.

— Не ме ли разбра? — рече Адамат. — Нямам какво да обсъждам с теб. Приятен ден. — И той понечи да затвори вратата.

Лорд Ветас учтиво повдигна ръка, за да си върне вниманието му.

— Няма ли да отвориш подаръка си?

Адамат се навъси към кутията, която все още държеше. Тя беше черна, без украса, обвързана с тънка червена панделка. Инспекторът я развърза.

Вътре лежеше пръст. Юношески пръст. А на пръста имаше пръстен. Пръстен, принадлежал на бащата на Адамат. Този пръстен бе подарен на...

С треперещи ръце Адамат затвори кутийката и я прибра в джоба на халата си. Той сграбчи лорд Ветас за реверите и го дръпна вътре. Посетителят не се възпротиви, докато домакинът затваряше вратата с ритник и го блъскаше към стената.

— Това е от твоя син — учтиво напомни лорд Ветас.

— Много добре зная това! — изкрещя Адамат. Той отново сграбчи посетителя за сакото и го хвърли в коридора. Със следващото си движение сграбчи бастуна и изтегли скритата шпага.

Лорд Ветас дори не трепна под допряното до гърлото му острие.

— Ако сте го убили...

Посетителят хвърли небрежен поглед към режещия ръб.

— Той е съвсем жив. Не е възможно да използваш хората, ако те не са живи.

— Ще те убия.

— Ако го сториш, господарят ми ще изпрати друг човек. Другият ще ти донесе малко по-голяма кутия, с главата на дъщеря ти вътре.

Шпагата на Адамат изтегли капчица кръв от гърлото на лорд Ветас. Гостът извади носна кърпичка и попи кръвта.

— И какво ми пречи да те убия на мига? — процеди Адамат.

— Току-що ти обясних. — Лорд Ветас се усмихна с разбиране. — Точно сега ти си обяснимо възбуден. Помисли за момент.

В този момент на Адамат му се искаше да прониже наглеца. С усилие той се овладя. Само след едно нищожно движение кръвта на посетителя щеше да се е разляла върху килима. Но...

Сусмит бе изникнал на върха на стълбището. Адамат го отпрати.

— Какво иска да знае господарят ти?

— Всичко — отвърна лорд Ветас. — Всичко, което Тамас ти е казал; всичко, което разследванията ти са открили. Слушам те.

Адамат въздъхна. Ожесточението се отгичаше от него, заменяно от страх.

— Нищо не зная.

Сянка на отегчение пробяга по лицето на лорда.

— Разследването ми още не е стигнало до конкретни изводи. — Адамат се бореше да събере мислите си. Йосип беше още жив, напомни си той. Всичко щеше да се оправи. От него се искаше единствено да сътрудничи.

— Да започнем от самото начало. Разкажи ми за разследванията си. И за двете разследвания.

Адамат осъзна, че е започнал да говори. Думите се изливаха една след друга и всяка от тях представляваше тухла, която изграждаше защита около близките му. В един момент той прибра шпагата в бастуна и тежко се облегна на него.

Той разказа всичко за Обета на Крезимир и Тамасовото заключение, че Обета е безсмислица. Разказа за нощта в двореца, за срещата си с Ускан. Съобщи подробности, които не бе възнамерявал да разказва. Съобщи за срещите си с Рикар Тамблар и лейди Винцеслав. През цялото време лорд Ветас не го прекъсна нито веднъж. По лицето му не проличаваше нищо, той поглъщаше информацията безстрастно.

Адамат говореше тъй бързо, че едва впоследствие осъзна възможността да излъже или премълчи. Приключил, той се отпусна на стълбището, с треперещи ръце — чувстваше се изцеден. Чувстваше, че е споходен от изтощение, надминаващо годините му.

— И това е всичко за два месеца разследване? — попита лорд Ветас след кратък размисъл.

Адамат присви очи.

— Това е работа за двадесет души.

— И си сигурен, че това са всички подробности?

— Сигурен съм — отвърна Адамат. — Аз не забравям.

— А, да. Това е твоята чудатост. Разкажи ми по-подробно за разрухата, грозяща Адро.

— Зная много малко за това. — Инспекторът се чувстваше уморен. В момента му се искаше единствено да се свие в някоя хралупа и да спи. — Това е пророчество, предричащо завръщането на Крезимир. Загатва, че въпросното завръщане ще бъде придружено от страховита разруха. Някогашна легенда.

Лорд Ветас замислено попи врата си за последен път, преди да си сложи шапката.

— Ще се върна — обеща той. — Надявам се, че следващия път ще ми кажеш по-интересни неща. В противен случай...

Погледът му се насочи към кутийката, почиваща в джоба на Адаматовата роба.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Таниел обърса кръвта от лицето си и загледа как две жени изтеглят поредния граничар. Черепът на въпросния бе разцепен няма и минута след като двамата с Таниел си бяха поделили манерка с вино.

Барутният маг затвори очи и се постара да запомни лицето му. Тази вечер щеше да го скицира.

Навсякъде имаше кръв: прясна и засъхнала. Влажни червени петна по земята и по шинела на Таниел, засъхнали петна покриваха всичко, а металическата миризма се бе просмукала из целия бастион. Лепкавата миризма на смърт се издигаше от подножието на крепостта и се примесваше с миризмата на барутни облаци.

Нашествениците почти не смогваха да отнасят ранените си. Войниците биваха изблъсквани и отнасяни като натъпкани чували, за да открият място за нови нападатели. Седмица по-рано те бяха построили дървен V-образен улей, стигащ чак до Мопенхага. По протежението му стояха хора с омотани лица, които с помощта на пръчки изблъскваха мъртвците. Улеят отдавна бе придобил кафеникавочервен цвят. Близо до него смрадта сигурно бе непоносима. В другия си край той отвеждаше до големи ями.

Таниел бе опрял гръб на стената и почистваше оръжието си. Този път той зареди обикновен куршум — запасът от омагьосани свършваше. Ка-поел стоеше до него, с неизменната си шапка. Някакъв куршум бе отнесъл част от дрехата ѝ. Усетила притеснения му поглед, тя отвърна с неразбираемо кимване.

Барутният маг се надигна и погледна над стената.

Редутите бяха превзети още преди седмици, без да бъде направен опит за отвоюването им. Кезианските войници се криеха зад стените им и изчакваха нареждания.

Таниел забеляза един надничаш войник и стреля. Врагът сграбчи лицето си, изрева и залитна назад. Той не успя да се задържи на крака, а се затъркаля надолу по склона, повличайки двама от другарите си в опит да спре падането.

Ако изобщо оцелееше, щеше да остане обезобразен до живот.

Таниел прогони тази мисъл и отново се отдръпна да презареди. Куршум отскочи от стената над него почти в следващия миг.

— Намери ми Привилегирован — обърна се той към Ка-поел, докато се наместваше. Тя кимна и надникна над ръба на стената.

Това сражение продължаваше вече седмици. Кезианските войници бяха окупирали склона край първия редут. Те бяха натрупали пръст, за да си издигнат укритие, и сега изчакваха зад него. После бяха започнали да преместват оръдията си. Техните останки все още обсипваха склона, разрушени от крепостната артилерия. Следващите оръдия бяха пренесени под защитата на Привилегировани. Подир многобройни опити те бяха успели да оформят предмостие. Сега вражеската артилерия обстрелваше крепостта от петнадесетина места.

На всеки няколко часа врагът щурмуваше — като по часовник враговете се построяваха зад укритията си и приготвяха оръжия. Сетне прозвучаваше тръба. И кезианците се втурваха нагоре по склона, само за да бъдат пресрещнати с опустошителен огън. Лицата на предвождащите ги офицери издаваха искрено желание да се докажат — именно тази гледка отвращаваше Таниел.

Всеки щурм се проваляше, но всеки път врагът се промъкваше по-близо до крепостта. Планинската стража също даваше жертви. Понякога шрапнели пронизваха щитовете на Бо. Мускетари биваха прострелвани в главата, докато се прицелваха. Дори някои от вражеските магии бяха започнали да преодоляват древните защити: вчера един граничар бе изгорял жив на поста си. Бастионът все още миришеше на овъглена плът.

Таниел зареди червен обръч и бавно си пое дъх. Ка-поел направи уговорения сигнал, че е намерила цел — на единадесет часа. Барутният маг мислено си представи бойното поле. Това означаваше, че Привилегированият се намира край едно от оръдията.

На изстрела му попречи появата на Гаврил. Едрият планинец притичваше към него, стиснал бутилка вино в едната си ръка и калаено канче в другата. Той тежко се отпусна до Таниел и размаха бутилката под носа му.

— Как вървят нещата на фронта, Отличнико? — попита той.

Ка-поел потупа Таниел по рамото и повтори движението си. Барутният маг вдиша дълбоко и се изправи: разполагаше с по-малко от

секунда да отправи изстрела си. Той дръпна спусъка и веднага се отпусна обратно, изпълващ гърди с уханието на барутен дим. Ка-поел продължаваше да гледа към склона. След миг тя кимна, но също така раздвижи ръка хоризонтално на нивото на кръста си. Привилегированият бе уцелен, но не смъртоносно.

Таниел се навъси към Гаврил.

— Надупчени. Ти защо си толкова щастлив?

— Получихме вино за празника на свети Адом! — Гаврил отново му протегна бутилката. — С количеството, което ни изпратиха от Адопещ, цялата кезианска армия може да се напие. Жалко, че има война. Късната пролет е единственото време от годината, когато съм способен да понасям столицата. Фестивалното вино определено има заслуга за това. — Той наля в канчето и го предложи на Таниел. Магът махна с ръка.

— Преди малко пих — каза той.

Ка-поел взе бутилката и започна да пие на големи глътки. Таниел я дръпна от ръката ѝ.

— Не пий толкова, момиче.

Тя отново си взе бутилката и отпи нова глътка.

— Щом могат да убиват, значи може да пият — великодушно отбеляза Гаврил. — Тя е голяма. Все пак, девойче, остави малко и за мен.

Той допи бутилката, примлясвайки с устни. Лицето му вече се беше зачервило. Колко ли шишета беше изпразнил до този момент? Таниел бе чул слухове, че нощем Гаврил отново е започнал да пие. Дано те не бяха истина.

И това не беше единственият смущаващ слух.

— Виното е течен кураж, — каза магът — но аз бих предпочел да бяха изпратили барут. Някакво обяснение за недостига?

Крепостните запаси се топяха с плашеща бързина. Предвиденото за едногодишна обсада бе свършило само в рамките на седмици — изчисленията не бяха предвидили обсада от подобна войска.

Гаврил поклати глава.

— Нищо. Последният куриер каза, че армията не изпитвала никакви проблеми със снабдяването. Въпреки това миналата седмица не достигаха две коли. — Той се навъси. — Наредих на артилеристите

да стрелят само при нужда. Усещам, че много скоро ще се впуснем в близък бой.

— Наистина ли мислиш, че те ще успеят да се изкачат?

— Все някога.

Гаврил имаше уморен вид. Тялото му бе отпуснато, а лицето му издаваше неспособност да издържа подобна умора.

— До този момент убихме над двадесет хиляди души. И поне още толкова ранихме. И въпреки това те продължават да настъпват. Долу трябва да има близо милион. Всеки от тези милион войници е нетърпелив да се сдобие със слава и богатства.

— Чух, че Ипил бил обещал херцогска титла на офицера, който поведе успешния щурм.

— И аз чух същото — потвърди Гаврил. — А първите хиляда войници, които го последвали, щели да бъдат повишени в офицерски чин.

— Това е сериозна мотивация.

— Тъй си е. Не липсват хора, по които да стреляме.

— Те са повече на брой от куршумите ни.

— Колцина Привилегировани си убил до този момент?

Таниел прокара пръсти по най-новата редица резки върху приклада.

— Тринадесет. Двойно толкова ранени.

— Това е значителна част от кралската им кабала.

— Но пак не е достатъчно — възрази барутният маг.

— Искам да си отваряш очите за нещо друго.

Таниел се навъси.

— Какво може да е по-важно от Привилегированите?

— Сапъори — отвърна Гаврил.

Таниел си спомни сапъорите. В началото на обсадата те бяха направили опит да прокопаят склона, но изстрелите на бранителите ги бяха изпратили назад с подвити опашки. Те не бяха се появявали повече — до вчерашния ден. Понастоящем те копаеха отново, прикрити зад най-отдалечения редут: далеч зад предната линия на врага. Те се намираха достатъчно дълбоко, за да не се тревожат от запращаните гюлета, макар че няколко оръдия продължаваха да ги обстрелват.

— Наистина ли се тревожиш от тях? — попита Таниел. — Ще им трябват години, за да разкопаят цялото това разстояние. А дори и да успееш да го сторят, от нас се иска да изстреляме няколко шрапнела в ямата.

— Искане ми се наистина да беше толкова лесно. Но Бо каза, че им помагат Привилегировани. И Жулин.

Ръцете на барутния маг започнаха да потрепват. Той ги успокои, като ги потърка една в друга.

— Начинание, в което помага тя, не е благоприятно за нас. Значи искаш да стрелям по сапъорите?

— Не по самите сапъори. Оглеждай се за Привилегированите, които им помагат.

— Гаврил!

Бо търчеше с всички сили към тях. Той се отпусна от другата страна на Таниел, задъхан. Личеше, че магьосникът е изтощен. Бузите му бяха хлътнали, той бе изгубил тегло, косата му беше сплъстена. По някаква причина лицето му беше покрито с кал.

— Те замислят нещо голямо — каза Бо.

— Сапъорите ли? — попита Гаврил. — За тях вече знаем.

— Не — раздразнено се тросна Борбадор. Той замълча за момент, когато вражеската артилерия утихна. Последва миг тишина, разкъсана от грохота на бранителско оръдие и пукота на мускети. Кезианците не отговориха на огъня. — Всичките техни Привилегировани са се събрали край най-далечния редут, близо до сапъорите.

Таниел сви рамене.

— Над сто души са! — продължаваше Бо. — Те не се събират без причина. Не се съмнявам, че вече са дошли и офицери. Те се подготвят за големия щурм.

Гаврил се изправи, за да надникне над стената. Таниел затвори очи и зачака.

Началникът на крепостта се отпусна с ругатня:

— Май си прав. По пътя напредват хора. Видях и няколко черни палта.

— Пазители? — каза Таниел. — Мамка им.

Гаврил се изправи и се отдалечи, издаващ нареждания. Виковете му призоваваха всички защитници на крепостта.

— Как си могъл да не ги видиш? — каза Бо, когато Гаврил се отдалечи. — Нали самият ти стреляш по тях?

Таниел посочи към девойката.

— Тя ги открива. Аз стоя прикрит.

Ка-поел раздвижи ръце в последователност от жестове.

— Тя казва, че са се събрали преди минути — преведе Таниел.

— Във всеки случай бъди готов за каквато проклетия...

Бо рязко повдигна ръка. Миг по-късно над главите им се пръснаха шрапнели. Щитът на Борбадор припламна, докато поглъщаше силата на удара. Целият бастион биваше обстрелван с картеч и гюлета. Стената, на която Таниел бе опрял гръб, се тресеше от попаденията.

Той погледна към Ка-поел. Погледът ѝ бе мрачен — тя дори не бе трепнала.

— Сигурно са насочили всички оръдия, които са довлекли! — изкрещя Таниел, за да надвика грохота. Бо не му обърна внимание. С изопнато от напрежение лице той раздвижваше пръсти, подсилващ предишната защита и изграждащ нова.

Обстрелът бе съкрушителен. Очите на Бо започнаха да сълзят, а на челото му изпъкнаха вени. Над главите им се разля огън: кезианската артилерия бе подкрепена от магия.

Под защитния купол на Борбадор притичваха граничари, разнасящи факли и чували. Един от бранителите внимателно постави торба край Таниел и като хвърли бърз поглед към Бо, се отдалечи. Барутният маг надникна в торбата. Тя беше пълна с глинени кълба с големината на пестник. Бомби. Това означаваше, че днес се очакваше врагът да се приближи.

— Сложи щика! — долетя ревът на Гаврил. Сърцето на Таниел трепна. Той извади байонета си, нахлузи го и го застопори към пушката.

— Пригответи се! — кресна Гаврил.

Оръжието на Таниел вече беше заредено. Той погледна към Бо. Привилегированият полагаше усилия да не се свлече на земята, но въпреки това пръстите му продължаваха да направляват невидими стихии. Щитът му беше започнал да отслабва — на другия край на стената шрапнели успяха да си пробият път, покосявайки войниците около едно оръдие.

Прозвуча тръба, накара Таниел да надникне над стената. Склонът под тях чернееше от вражи войници. Те търчаха нагоре по пътя, катереха се по скалите. И последният сантиметър от склона бе покрит. Как ли подобно множество бе успявало да се скрие тъй близо до крепостта?

— За стрелба!

Таниел си избра един офицер от предните редици. Въпросният размахваше сабята си във въздуха, а перото на шапката му се развяваше. Зад него кезианските войници настъпваха стремглаво, с щикове в готовност.

Проблясъкът на черен плат сред цялата тази червено-златна гмеж го накара да промени целта си. Щурмът бе подсилен с пазители. Десетки пазители, смесени с войниците. Те бяха ухапали дълги ножове, като пирати, отпразили се на абордаж, и се катереха право към крепостта.

— Огън!

Таниел дръпна спусъка, прибавяйки допълнителен тласък на куршума. Барутният облак от останалите изстрели за момент скри враговете от погледа му. А когато димът се разчисти, от крепостта долетяха ужасени викове.

Залпът повали един-единствен враг: пазителя, когото Таниел бе прострелял с омагьосан куршум. Останалите куршуми и шрапнели бяха отскочили от невидима бариера и лежаха на земята, вече потъпквани от първите редици на продължаващия щурм.

— С тях има Привилегировани! — изкрещя Таниел.

— Свободна стрелба!

Опилом той грабна торбата с омагьосани куршуми и разтвори третото си око. Врълхлетя го гадене, което той прогони с усилие. Нямахше време за барут, така че просто пусна куршума в дулото и го затыкна с памук. И се прицели.

Многоцветният блясък, разгърнал се насреща му, отново накара главата му да се замае. Невидимият щит, издигнат от кезианските Привилегировани, се превърна в полупрозрачен, жълтеникав воал, отчасти скриващ всичко зад себе си. Таниел трябваше да се напрегне, за да различи очертанията отвъд. Пазителите сияеха, също и онези от вражките войници, които притежаваха чудатости. Барутният маг започна да търси най-ярките цветове — Привилегированите. Той се

прицели в един и дръпна спусъка. Магьосникът рухна на земята; Таниел зареди нов куршум.

Барутният маг успя да даде още два изстрела, преди кезианците да достигнат стената. Канонадата затихна.

— Пълни! — долетя гласът на Гаврил.

Таниел чу как Бо се задавя. Той се обърна навреме, за да подхване приятеля си и да го отпусне на земята.

— Продължавай! — изхриптя Привилегированият. — Ти ги отслабваш!

В следващия миг върху лицето му изникна удивление, той успя да се изправи на крака:

— Те свалят щита!

— Огън! — изрева Гаврил.

Нов барутен облак обгърна стената. Подир залпа настъпи тишина — всички презареждаха трескаво.

Димът се разнесе.

Изстреляният залп от куршуми се беше врязал в първите няколко редици; десетки рухваха. Ранените се хвърляха встрани в опит да предотвратят стъпкването си от следващите редици, но напразно — склонът беше прекалено претъпкан. А адранските оръдия продължаваха да засипват редиците с картеч, оглушителен гръм, немилостив в ожесточението си към слуха на Таниел.

Само пазителите останаха незасегнати от оръдейния обстрел. Те продължиха да напредват, без да обръщат никакво внимание на нарастващите кървави петна върху палтата си. Те ревяха, размахваха ножовете си и подканяха следващите редици. Мъртвите бяха потъпкани.

— Пали бомбите!

Приготвените по протежение на стената факли предоставиха пламък за фитилите и в следващия миг ръчните бомби полетяха към кезианските редици. Експлозиите започнаха да отварят пробойни в редовете им и неколцина пазители бяха разкъсани.

Враговете обкръжаваха подножието на крепостта, разлютени като оси. Вече биваха издигани първите стълби; въжета с куки политаха във въздуха. Една от куките се впи в парапета край Таниел. С един замах на брадвичката си барутният маг срязва въжето и веднага

след това се прицели към подножието, стреляйки към един Привилегирован.

Оцелелите пазители с лекота се катереха по стената на крепостта, без да се впечатляват от стръмния наклон. Само след секунди те се озоваха на върха, сред защитниците.

— Отблъснете ги! — закрещя Гаврил. — Пазете оръдията!

Огромна, противна глава изникна право пред Ка-поел. Таниел насочи оръжието си към пазителя, но девойката се оказа по-бърза. Ръката ѝ се стрелна напред, стиснала дълга игла, до момента оставала скрита в ръкава ѝ. Иглата прободете окото на пазителя и потъна дълбоко в мозъка му. Трупът на създаването полетя обратно надолу.

Таниел наръга в рамото кезиански войник, който тъкмо се прекачваше през стената, а следващия блъсна с приклада си. И посегна да зареди поредния специален куршум. Врагът настъпваше прекалено бързо. Магът беше уверен, че до края на битката няма да му се отдаде възможност за друг изстрел. Таниел вдъхна малко барут и стисна пушката си. Той се подготви за следващата вълна — те щяха да се сблъскат с барутен маг в пълен транс.

Нов пазител изникна на стената, опрял едната си ръка на амбразура, а с другата стискащ огромен нож. Ка-поел скочи към него, само за да бъде изблъскана с презрителна лекота. Таниел изрева и замахна с байонета си. Пазителят посегна към него, без да обръща внимание на тридесет и петте сантиметра стомана, пронизващи гърдта му, и стовари удар с опакото на ръката си. Таниел се олюля. Дори и в транс ударът го беше разтърсил.

Пазителят зърна лежащия на земята Бо и с рязко движение се освободи от все още пронизващия го щик. Борбадор повдигна ръце в опит да се защити, но не успя да изпревари скока на чудовището: уродът вече се намираше над него и повдигаше нож.

Таниел успя да достигне пазителя точно в последния момент. Той отново го наръга с щика си, като този път придружи промушването с вертикално движение. Пазителят изненадано извърна глава към него: очевидно не беше очаквал, че противникът му ще се опомни тъй бързо. Той веднага се опита да използва тежестта си, за да отскубне оръжието от ръцете на барутния маг.

Но Таниел нямаше намерение да допусне подобно нещо. С налягане на сили, усетено по-скоро от самото оръжие, той блъсна

пазителя обратно към стената и над нея. Следващото му напрегане изхвърли урода отвъд.

Надяваше се, че раните на съществото няма да му позволят повторно изкачване.

Той поспря за момент, за да помогне на Ка-поел. Падането я беше замаяло, но тя беше невредима.

В следващия миг Гаврил изникна при него.

— Продължавай да стреляш — изръмжа той, докато сграбчваше някакъв кезианец за шията и с една ръка го изхвърли отвъд стената. — Убий Привилегированите.

Фесник също изникна край тях, с къса сабя в едната ръка и дълъг прът в другата: той се бе съсредоточил върху събарянето на стълби. Под прикритието на Фесник и Гаврил Таниел грабна чантата си с кървави обръчи, зареди два куршума и се прицели.

Барутните магове умееха да насочват куршумите си след изстрел; най-талантивите умееха да поразяват цели, намиращи се зад ъгли. Самият Таниел бе наблюдавал баща си да прави това — Тамас беше най-добрият.

Самият Таниел се затрудняваше с подобно насочване и често не успяваше да прецени ъгъла. Успешният изстрел изискваше не само съвършено преценяване на момента, а и възмутителна концентрация. Именно последното затрудняваше Таниел. Един неуспешен подобен изстрел изпълваше главата му с болка от чукови удари. А успешният донасяше още повече агония.

За сметка на това той беше изключително умел в побутването на куршуми. На практика то представляваше незначително изместване на летящия куршум. За него достатъчен бе острият взор. И въпреки това Таниел не беше виждал друг, който да стреля по-точно от него самия. А той умееше да го прави с два куршума едновременно.

Ка-поел посочи двама Привилегировани, намиращи се на около десетина крачки един от друг. Те стояха край фортовете, на близо сто метра от крепостта, и бяха защитени от самостоятелни щитове. Таниел се прицели и дръпна спусъка.

И двамата рухнаха, всеки поразен от куршум в гърдите. Трети Привилегирован видя смъртта им. Таниел побърза да се прикрие.

Той направи знак на Ка-поел също да остане скрита: Привилегированият щеше да се оглежда за него. Но Таниел не можеше

да спре да стреля.

Барутният маг бавно си пое дъх, зареди нов куршум и си припомни позицията на Привилегирования. При надигането си щеше да разполага с по-малко от секунда, за да се прицели и произведе изстрел. Той започна да се прокрадва край стената, за да изникне на ново място. След още няколко мига изчакване Таниел рязко се надигна.

Привилегированият бе повдигнал ръце, движещ пръсти. Виеща се мълния се материализира във въздуха над него точно в мига, когато Таниел дръпна спусъка. Светкавицата се вряза в мястото, където барутният маг се бе намирал преди секунди, при това с такава сила, че успя да повали самия него, Гаврил, Ка-поел, Фесник и десетина вражи войници.

А куршумът профуча право през гърлото на Привилегирования. Той рухна, давящ се в собствената си кръв.

Таниел си отдъхна.

Над склона се разнесе зовът на тръба. Звуците на битката започнаха да затихват, защото кезианците преминаха в отстъпление.

Гаврил изблъска войника, с когото се бе сражавал.

— Прекрати огъня! — нареди той. Оръдията заглъхнаха. Враговете, изкачили се на стената, захвърлиха оръжие. Гаврил се навъси към тях. — Ние не вземаме пленници. Предайте екипировката си и тръгвайте надолу.

Тази му заповед бе предадена по протежение на бастиона. Лишени от мускетите и барута си, враговете поеха обратно, крачейки сред мъртвците си. Измежду ранените Гаврил намери кезиански офицер и го сграбчи за рамото.

— Кажи на фелдмаршал Тайн, че може да изпрати невъоръжени хора, които да приберат трупите. Предлагам няколкодневно примирие, за да се погрижим за ранените. — Гаврил повтори думите си и на кезиански, за да не остане съмнение, че е бил разбран.

Офицерът уморено кимна и с помощта на един от войниците си напусна стената и пое надолу.

Таниел приседна на земята край Бо.

— Добре ли си?

Бо го изгледа мълчаливо.

— Ще приема това за *не*.

— Всичко това да се продъни в ямите — промълви Бо.

Катрин, Рина и Алазин изникнаха сякаш от нищото — и трите жени. Те обградиха Бо, едновременно загрижени и укоряващи, и го отнесоха във вътрешността.

Таниел и Гаврил ги проследиха с поглед.

— Не би било зле и аз да се уредя по подобен начин — каза Таниел.

— Какъв? — рече Гаврил. — С харем ли?

— Да — потвърди магът. Ка-поел го удари по ръката.

— Пробвал съм да се оправям с няколко жени едновременно. Чиста мъка си е. Не зная как Привилегированите се справят.

— Отнасят се с тях презрително — каза Таниел.

— Не и Бо. Май по-скоро трябваше да кажа: Не зная как Бо се справя.

Двамата се извърнаха към склона, загледани към оттеглящите се врагове.

— Този път ти наистина ни спаси кожата — отбеляза Гаврил.

Таниел го погледна неразбиращо.

— Тоест?

— Ти не знаеш ли? — За момент Гаврил сподели изненадата му, сетне избухна в смях и се тупна по коляното. Неколцина от близките граничари го изгледаха странно. — Искаш да кажеш, че нямаш представа кой беше последният, когото простреля?

— Привилегирован? — Таниел се приведе, за да вдигне бутилка фестивално вино. По някакво чудо тя беше оцеляла сражението. Барутният маг отпи глътка и след кратко колебание я подаде на Ка-поел. Тя я надигна веднъж, преди да му я върне.

— От сто метра дори аз го разпознах — отвърна Гаврил. — Мъжът, чиято мълния разруши няколко от крепостните защити, беше Брайон Безсърдечни.

Таниел, отново повдигащ бутилката, едва не се задави.

— Предводителят на кезианската кралска кабала?

— Същият.

Барутният маг трябваше да се подпре на стената, за да се задържи прав.

— Никога нямаше да се надигна да стрелям по него, ако знаех, че е той. В началото на войната Брайон беше във Фатраста и едва не предреши хода на сраженията. Той унищожи цяла армия —

собственоръчно. Войната щеше да е приключила още тогава, ако Ипил не го беше призовал в Кез.

— Тогава се радвам, че не си го познавал — каза Гаврил. — Тази атака за малко да ни довърши. Техните Привилегировани се бяха преоблекли като редови войници и криеха ръкавиците си. И номерът им успя, тъй като Бо беше прекалено зает да поддържа щитовете, за да забележи.

А Таниел бе отворил третото си око прекалено късно. Мислено той се укори. Истински глупава постъпка, която за малко не бе донесла края на всички им.

Гаврил беше започнал да оглежда щетите, понесени от нападението.

— Впрочем — каза барутният маг — нищо не ни пречеше да продължим да стреляме по време на отстъплението им. Щяхме да избием хиляди. Самите кезианци на няколко пъти постъпваха така с фатрастанските войници.

Гаврил изсумтя гневно.

— Във войната трябва да има известно благоприличие. В противен случай отново се връщаме в Помрачаването, и Крезимир да върви по дяволите.

С тези думи командирът на граничната стража се отдалечи. Таниел се загледа към хоризонта. Той се колебаеше дали да не отвори третото си око, за да проследи оттеглилите се Привилегировани, но в крайна сметка се отказа заради главоболието, което щеше да си навлече.

Една мисъл не му даваше мира. Ако това беше техният съдбовен щурм, защо Жулин не беше взела участие в него? Таниел плъзна поглед по склона, дирейки входа на сапърските тунели. Там той различи движение — някакъв войник буташе ръчна количка, пълна с пръст.

Със замаян поглед Тамас различи тавана на малка стая. Дори и ясният взор не би намерил неща за гледане. Над него се извиваше наклонът на покрив, дъсчен покрив, чиито процепи бяха запълнени с кал. Беше сумрачно. Усетът му казваше, че е утро. Сумрачината подсказваше, че това е утрото на дъждовен ден. Вън изкукурига петел,

тропаха подкови. Долитаха нечии приглушени гласове. Непознатите разговаряха на кезиански.

Тамас не чувстваше десния си крак. Тази липса на усет бе неприятна, а в съчетание със замаяния взор пораждаше паника. Без бистър поглед и възможността да използва и двата си крака, фелдмаршалът нямаше голяма надежда да избяга.

За начало той си постави за цел да успокои дишането си. И да разбере истинското си състояние.

И двете му ръце се движеха без проблеми. При раздвижването си Тамас усети бодването на сламеника под себе си. Болка пробуждаше гърдите му, когато си поемеше прекалено дълбок дъх, но тя нямаше онази рязкост, говореща за счупено ребро. По-скоро ставаше дума за натъртване и един предпазлив допир потвърди тази му догадка.

Той беше облечен само в бельото си, а придобитият с течение на годините инстинкт му показваше, че не е сам в стаята.

Тамас се раздвижи с усилие, за да приседне. Сламеният матрак не притежаваше нито възглавница, нито одеяло. От лявата му страна имаше прозорец, а пред леглото му имаше стълби. Разтъркването на очите прибави допълнителен фокус към погледа му. В ъгъла стоеше пазител — фелдмаршалът веднага разпозна необичайния силует на чудовището.

— Къде съм? — попита той.

Планината от плът го погледна за момент, сетне промърмори нещо неразбираемо на кезиански.

— Къде съм? — повтори Тамас.

Пазителят напусна стаята.

— Къде съм? — кресна Тамас подире му и се надигна още малко. — Глупав скот!

Крясъкът погълна малкото му сили и го принуди отново да се отпусне върху мръсния матрак. На всичкото отгоре главата му беше започнала да пулсира. Фелдмаршалът внимателно повдигна пръсти към нея. Той напипа бинт, но тъй като допирът донесе със себе си остра болка, Тамас побърза да преустанови изследванията си.

Някой се беше погрижил за нараняванията му. Десният му крак бе превързан стегнато, но бинтовете не нарушаваха циркулацията на кръвта. Във всеки случай Тамас нямаше да тича скоро.

От долния етаж се разнесоха стъпки, два чифта ботуши затрополиха по стълбището. Пазителят се появи отново, следван от понисък мъж.

— Фелдмаршале — произнесе глас на адрански. Познат глас, накара Тамас да настръхне.

— Никслаус — процеди той. — Мислех, че си се удавил в морето.

— Моите пазители ме извадиха — с неподправена учтивост отвърна херцогът. — Как е кракът ти?

— Прекрасно. Иде ми да затанцувам. Къде съм?

Никслаус седна в стола, доскоро заеман от пазителя, а самият пазител остана прав край леглото.

— Дълбоко в Кралския лес — рече той. — Моят лекар каза, че си си ударил главата при падането. Някакви проблеми с очите?

— Не — излъга Тамас.

— Хайде сега — продължи Никслаус. — И сам виждам, че погледът ти се затруднява да се фокусира. Ще накарам лекаря да те погледне, преди да тръгнем.

Тамас полагаше усилия да изгледа херцога злобно, но това се оказваше трудна задача с настоящия му взор.

— Защо, в името на ямите, съм все още жив? Къде ще ходим?

— В Кез — отвърна Никслаус. — След като първият пазител не те уби, Ипил реши, че би било добре да изпратим послание. Макар самият аз да бях на мнение, че това е излишно удължаване. Както и да е... Ако всичко се развие по план, главата ти ще се търколи под погледа на моя крал в последния ден от честванията на свети Адам.

— Виждам, че сте планирали това от дълго време — каза Тамас.

— Не се ласкай, ти си просто едно от непредвидените обстоятелства. По един или друг начин трябва да се отървем от теб, ако искаме да завземем Адро. Ти си най-силният барутен маг, освен това си гениален тактик. Да, нямам нищо против да го призная, защото това е истината. След като отстраним теб, на пътя ни ще останат единствено наемниците. А сами те няма да представляват проблем.

— Подценяваш ги — каза Тамас.

— Да речем. — Никслаус все така не изглеждаше смутен. — И все пак плочките ще рухнат, Тамас. Ти си само първата плочка. Адранската войска е много по-малобройна. Когато твоята глава се

търкулне в кошницата под гилотината, ние без проблем ще преминем границата и ще изловим останалите барутни магове. Всяко предимство е на наша страна.

Тамас се загледа в ръцете си, за да се съсредоточи.

— Какво е станало с крака ми?

— Вината е моя — рече Никслаус. — Камъкът, зад който ти се криеше, се пръсна, когато насочих магията си срещу него. Един отломък удари крака ти. Костта бе разтрошена лошо.

— Но няма причина за притеснения — продължи херцогът. — Нашият лекар каза, че с течение на времето кракът ще заздравее. Той е много талантлив. Възстанови костта и заши раната майсторски. — Никслаус се изправи и се доближи до кревата. Той се приведе близо, но извън досега на лежащия. — В момента ти си с няколкостотин крана по-богат, Тамас.

Той кимна към превързания крак.

— Там има златна звезда, досами костта. Ти си излекуван.

Тамас рязко се надигна и замахна с юмрук към неясните очертания на херцога. Тялото му изрева от болка; от ранения крак се стрелна агония, врязала се в стомаха му. Никслаус умело отскочи назад.

Излекуван. Така смяташе Никслаус. Златото в кръвта на един барутен маг бе нещо недопустимо, защото то го лишаваше от способността да открива и използва барут и да изпада в транс.

Никслаус се засмя:

— Да, излекуван си, но това няма да ти помогне. Вратът ти ще бъде прерязан от същото острие, което преди всичките тези години отрязва главата на съпругата ти. Смъртта си ти няма да посрещнеш като барутен маг, а като сина на един беден аптекар.

Ушите на Тамас пищяха заради изпълнилата ги кръв, а ръцете му се тресяха неудържимо. В момента му се искаше единствено да сграбчи Никслаус за шията. Да довърши онова, което бе започнал на пристанището. Ала не можеше. Той беше безсилен.

Това усещане не му беше познато. Откакто се помнеше, той винаги бе могъл да разчита на магията си. Дори и извън барутния транс той усещаше околните магьосници и запаси от барут. Можеше да взривява рогове и бъчви само с мисъл, да вдъхва острия дим и да изпада в транс.

Сега всички тези способности му бяха отнети. В момента той разполагаше единствено с ръцете си, с един ранен крак и със замаяния си поглед.

Върху лицето си Тамас усети сълзи. Той се постара да се извърне от Никслаус.

Херцогът мълчаливо излезе, последван от пазителя. Беше видно, че Тамас не може да стори нищо. А по долитация във шум личеше, че похитителите му си имат достатъчно други задължения, за да бдят над един сакат старец.

Гласът на Никслаус ясно се различаваше от останалите: той нареждаше с типичната за аристократите арогантност. Тамас с мъка овладя треперенето на ръцете си, повдигна здравия си крак и стъпи на пода. И се надигна.

Още при изправянето си той едва не рухна обратно. Всичките му усилия бяха погълнати от старанието да се задържи на крака. С едната си длан той се подпря на стената, а другата опря на леглото. Така той се оттласна до прозореца, подскачайки на един крак. В един момент от краткия път Тамас се приведе и повърна, надвит от болката.

Край прозореца той седна на пода, внимавайки да не стъпи сред стомашните си сокове, и отпусна глава на стената. От това място гласът на Никслаус се чуваше съвсем ясно. Херцогът или не очакваше, че Тамас ще подслушва, или не се притесняваше.

— Към Адопещ ще тръгнем по дългия път — казваше той на кезиански. — Не ме е грижа какво казват съгледвачите. Няма да рискувам да се натъкна на онези глупаци от ловната дружина.

Тамас чу тропота на копита; конят спря съвсем близо.

— Докладвай — нареди Никслаус.

— Намерихме още четирима, милорд — отвърна дълбок глас. По гърленото звучене Тамас разбра, че говорещият е пазител.

— Това ли са всички? — попита херцогът.

— Не е ясно. Тъй като нашият човек е мъртъв, няма как да знаем колко хора е водил Рийз със себе си. Но подозирам, че сме намерили всички.

— Не бързайте да подценявате онзи наемник — процеди Никслаус. — Той беше един от най-добрите хора на Винцеслав. Непременно ще е разположил хора в периферията. Оставете двама пазители да търсят.

— Трябваше да отбягваме патрули. Те търсят Тамас.

— Ние ще сме отпътували много преди те да ни достигнат. Върви да помогнеш на останалите. Тръгваме до час.

Преследван от барутни магове, Никслаус имаше основание да напусне бързо. Тамас започна да се обнадеждава, само че логиката бързо му показва, че това е прибързано. Те се намираха на часове път от ловния участък и на половин ден път от Адопещ. Най-вероятно Сабон още не знаеше за изчезването му. И всичко това се основаваше на предпоставката, че Никслаус е позволил на някой да се измъкне. Колко ли на брой бяха придружаващите го пазители? И дали не ги беше изпратил подир Олем, архидиоцела и останалите?

Тамас уморено въздъхна. Дори и ако спасяването му се окажеше успешно, хората му щяха да намерят един обикновен старец, а не барутен маг.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Адамат прекара почти седмица в проучване на Ондраус, преди да си уговори среща с него. Инспекторът почти отложи срещата заради слуха, плъзнал из града тази сутрин: Тамас бил изчезнал по време на лова в Черешовата долина, един от наемническите генерали се оказал предател, в Кралския лес избухвала магия. Никой от тези слухове не се потвърди, затова Адамат в крайна сметка отиде на срещата — макар и съпровождан от неприятното усещане, че работодателят му вече не е сред живите.

При Ондраус той пристигна с петминутно закъснение, защото четирикратно бе минал край дома, без да го открие. Къщата се намиреше зад жив плет, обградена от две грамадни имения — при тези обстоятелства лесно можеше да бъде сбъркана за някаква слугинска постройка. Зад живия плет имаше малка градина, прилежно поддържана: нямаше и едно стръкче трева, което да стърчи. Самата постройка издаваше целесъобразност — тя имаше заострен покрив и бе изградена от здрави, но не скъпи тухли.

Вратата се отвори точно когато Адамат повдигаше ръка към чукчето. На прага стоеше възрастна жена със сива слугинска рокля, която ѝ стигаше до глезените.

— Имам среща с...

— Закъснявате — прекъсна го тя.

— Съжалявам, не можах да намеря...

Възрастната жена му обърна гръб и закуцука по коридора. Адамат замълча, преглътна раздразнението си и я последва.

Вътрешността на дома бе също тъй непретенциозна. Върху полицата на камината отсъстваха обичайните дрънкулки, всички лавици бяха прилежно почистени от прах, а единствените книги засягаха счетоводство. Самата камина бе изстинала; пред нея бе разположено кресло. В този салон имаше три врати. Първата отвеждаше до кухня, чийто единствен признак за употреба бе пресният хляб върху масата. Втората врата беше затворена — вероятно

спалнята, а третата отвеждаше към кабинета на домакина. В момента той седеше зад малко ъглово бюро, защипал носа си с очилца, и бе потънал в някаква счетоводна книга.

Слугинята се отправи към кухнята, оставяйки Адамат сам да се представи на домакина. За момент инспекторът я проследи с поглед. Дали кухнята изобщо биваше използвана? Отсъстваха миризма на печене или горещината на пещ, хлябът явно бе купен другаде.

Забелязала погледа му, жената затвори вратата на кухнята.

Адамат се насочи към кабинета. Рикар го бе предупредил, че този човек е нещо повече, отколкото изглежда. В момента той изглеждаше като прашасал счетоводител. Макар и най-добрият счетоводител в Адро. Какво можеше да представлява в действителност? Всичко, реши Адамат.

— Закъсняхте — отбеляза домакинът, без да си прави труда да повдига очи.

— Да, за което се извинявам. Бях пропуснал да съобразя, че покрай празника улиците ще са особено претъпкани.

Адамат не си направи труда да споменава, че по време на празника срещите не са честа практика. Нещо му подсказваше, че домакинът не е от хората, които очакват с нетърпение неработните дни.

— Спестете оправданията си и не ми губете времето, инспекторе. Аз не съм се опитвал да убия Тамас. Не притежавам нито времето, нито търпението да отговарям на въпросите ви. Дори и в отсъствието на Тамас счетоводните книги трябва да бъдат поддържани в ред.

Той скриви лице, осъзнавайки, че се е изтървал.

— Значи фелдмаршалът е изчезнал?

Домакинът продължаваше да го гледа остро.

Ондраус беше дребен човек, прегърбен от десетилетия работа зад бюро. Той имаше издължено лице, хлътнали бузи и свити рамене. И беше един от най-известните хора в столицата. Сериозно постижение, като се вземеше предвид, че той рядко се показваше пред публика, никога не бе позирал за портрет и умишлено се опитваше да се дистанцира от всеки, когото срещнеше. Адамат лично се бе убедил в истинността на последното. И също така осъзнаваше, че Ондраус няма да каже нищо повече по отношение на изчезването на Тамас.

Разследването на Адамат продължаваше вече седмица, а бе разкрило влудяващо малко информация. Ондраус отговаряше за държавната хазна — с изключение на кралските авоари, макар да се носеха слухове, че след екзекуцията на Мануч това се е променило — иззад същото това малко бюрце. Той си имаше официален приемен кабинет, където никога не отиваше — там работеха единствено неговите помощници, чиято работа той следеше зорко. Ондраус нямаше хобита, нито приятели. Една и съща слугиня беше поддържала дома му в продължение на четиридесет години, но не можеше да става и дума за близки отношения между двамата. Освен това Ондраус си имаше и телохранител, който го придружаваше при излизанията му извън дома — тоест, рядко.

Носеха се слухове, че той е присъствал на лова и е бил свидетел на изчезването на Тамас. Но Адамат не можеше да си го представи на кон.

— Вие не ми изглеждате като типа човек, който би предал отечеството си — каза Адамат. — Заради позицията си вие сте способен да подкопаете самото сърце на Адро, без кезианска помощ. Не става дума за пари. Моите проучвания показват, че вие сте един от най-заможните хора в Адро. Годишната ви заплата възлиза на двеста хиляди крана и притежавате над три милиона акра обработваема земя във Фатраста, половин милион акра от бакашанското крайбрежие, възледобивна мина в Делив и половината дялове от кезианска търговска компания. Това са значителни задгранични инвестиции. Нима нямате вяра в собствената си родина?

— Ако бяхте проявили по-голямо усърдие, щяхте да откриете, че аз притежавам три златни мини и правото да събирам такса от двадесет планински пътя. Притежавам триста и двадесет хиляди акра лозя, финансирам северната търговска гилдия. — Ондраус махна с ръка. — Попитайте своя приятел Тамблар, ако се интересувате. Три хиляди от неговите работници работят в мой металургичен завод.

— И други фабрики — додаде Адамат.

Ондраус присви очи.

— Значи сте знаели.

— Просто ми беше любопитно кое ще посочите като най-ценно.

— Щом не ме подозирате, защо водим този разговор?

— Не съм казал, че сте извън заподозрените. Ще призная, че се намирате в дъното на списъка. Но бих искал да зная какво ви показват счетоводните книги.

— Не ви разбирам.

Начинът, по който пръстите на Ондраус се обвиха около корицата, накара Адамат да заподозре противното.

— Говоря за пари. Вие проследявате целия им поток. Включително и онези негови ръкави, които един счетоводител не би трябвало да е проследил. — С бастуна си инспекторът посочи към книгата. — Аз проверих книгата ви в официалния ви кабинет. Изключително изчерпателна и впечатляваща работа.

— Те не са за външни очи — натърти Ондраус.

— Имам късмет, че аз не съм външен човек. Разбира се, наложи ми се да вляза в спор с хората ви. Те са ви много верни. Та, кажете ми, какво ви говори потокът на парите?

Няколко мига домакинът го наблюдава иззад очилцата си, преди да отговори. Мислите му пресмятаха.

— Ако мотивът е пари — поде Ондраус, — както се оказва почти винаги, в такъв случай лейди Винцеслав и Съдържателя отпадат. От месеци имам достъп до нейните сметки и мога да ви кажа, че в тях няма нищо нередно. А Съдържателя — престъпник или не, той си плаща данъците редовно, включително и на придобитите по незаконен начин. Човек, който си плаща данъците по подобен начин, не е от късогледите. Той желае стабилност, сред която бавно, но сигурно да укрепява влиянието си.

— Войната би означавала значими приходи за един опортюнист.

— Опортюнистите не си плащат данъците — каза Ондраус.

— Какво ще кажете за останалите членове на съвета?

Ондраус изсумтя.

— Ректорът е мистерия. Неговите финанси не съществуват, което е странно. С изключение на парите от университета, едва ли не излиза, че той не получава нищо. А Рикар Тамблар е бизнесмен. Той се старее да шмекерува с отчетите си. В последно време получава големи суми от Брудания и от банки във Фатраста и Гурла.

— Брудания е отдавнашен съюзник на Кез.

— А всички гурлански банки са собственост на Кез.

— Но Фатраста не е техен съюзник — каза Адамат. — И не съм сигурен, че думите ви по адрес на Рикар са обективни. Неговите профсъюзи сигурно са ви разгневили.

— Наистина ли смятате така? — Ондраус повдигна вежда. — Неговите профсъюзи внесоха организираност в производството по начин, който бе недостъпен дори и за мен. Приходите от заводите и мините се увеличиха с триста процента. Попитайте Рикар, ако не ми вярвате. Аз не се противях на работническите съюзи, аз ги приветствах.

И Ондраус махна с ръка, преминавайки към следващата тема.

— Сетне идва архидиоцелът. Той е божи човек; неговите действия са пълна тайна. Никой извън църквата няма достъп до неговите сметки. И въпреки това е видно, че той има разходи, от които и крал би настръхнал. Разходи, надвишаващи постъпленията от службата му на архидиоцел. Често съм се чудил на това.

— Ами вие?

— Очаквате да заподозра себе си?

— Има ли някаква причина, поради която да желаете смъртта на Тамас?

— Тамас харчи прекалено много за армията и шпионите. Но тъй като в момента сме във война, подобни разходи са оправдани. Той увеличи публичните дажби повече, отколкото ми се искаше, но пък това е следствие от наше предварително споразумение. Какво да ви кажа, дори един съсел би управлявал Адро по-добре от Мануч. Поне Тамас се вслушва в съвета ми.

Без да чака да бъде подканян, домакинът продължи сам:

— Ако Тамас умре, останалите главнокомандващи не биха могли да удържат нашествието на кезианците. Кез би завладял Адро, което би довело до повишени данъци. Кезианците отдавна са доказали склонността си да облагат с високи данъци колониите си; достатъчно е да вземем за пример Фатраста и Гурла. И с нас не би било по-различно. Под тяхната сянка положението ни би било по-зле и от времето на Мануч.

Нещата, които домакинът бе казал за Рикар, тревожеха Адамат. Рикар беше председател на работническия съюз, доходоносен пост. Но самият той не можеше да се нарече заможен като Ондраус или

Шарлемунд. Той не беше аристократ. Кезианците имаха парите да го превърнат в такъв.

— Благодаря ви за отделеното време — каза Адамат. — Ако изникнат нови въпроси, ще се свържа с вас.

Домакинът отново насочи поглед в книгата си.

— Сам ще намеря изхода — додаде инспекторът.

Без значение дали от страх, Никслаус нямаше намерение да поема рискове: и ръцете, и краката на Тамас бяха оковани; и двете вериги бяха приковани към пода, досущ като в затворническа кола. До него седеше пазител, чието туловище притискаше фелдмаршала към стената на купето. От самата близост на уродливото създание го побиваха тръпки.

Ако не се брояха веригите, каретата бе достойна за един херцог. Никслаус седеше на отсрещната седалка, онази с лице към движението. До него не седеше никой, така че кезианският благородник можеше да се настани спокойно.

Тапицерията на купето и завесите бяха в тон със седалките, но имаха по-скоро декоративна функция: те не спираха шума. Неотдавна каретата бе престанала да се поклаща и сега напредваше по павиран булевард. По честотата на околните коли личеше, че те доближават града.

Никслаус изглеждаше замислен. Той леко шаваше с пръсти, нахлузил ръкавиците си. Може би създаваше някаква невидима магия, или просто скучаеше.

Тамас леко отмести завесата. Навън нямаше какво да се види. Но издрънчаването на веригите привлече вниманието на херцога, който кимна към пазителя. Уродът се пресегна и отстрани ръката на фелдмаршала от прозореца.

Барутният маг въздъхна. Поне погледът му се беше избистрил. В късния следобед на вчерашния ден те бяха напуснали къщата в гората. По някаква причина Никслаус изглеждаше успокоен: вече бе престанал да се тревожи.

Тамас насочи мислите си към себе си и се опита да отвори третото си око.

Барутните магове бяха единствените магьосници, чието влияние можеше да бъде нарушавано по подобен начин. Тамас не знаеше кога и по какъв начин се е стигнало до това откритие. Във всеки случай се знаеше, че златото, влязло в съприкосновение с кръвта на барутен маг, го лишава от способностите му, включително и от уменията да надниква Отвъд. За сравнение, отрязването на китките на Привилегирован го лишаваше от способността да влияе върху излъчванията, но не и да ги съзира.

— Аз не съм лош човек — неочаквано се обади Никслаус.

Тамас повдигна очи към него. Херцогът го наблюдаваше със замислен вид.

— Не се наслаждавам на страданието ти, нито очаквам смъртта ти с радост.

— Това не би ми попречило да те удуша с голи ръце, ако получех подобна възможност — каза Тамас.

Никслаус се усмихна разсеяно.

— В такъв случай се радвам, че няма да получиш подобен шанс. — Той замълча за момент. — Мислех си как ли бих се чувствал, ако не можех да използвам магията си. Как бих се чувствал, ако бях изгубил ръцете си и повече не можех да се докосвам Отвъд. Представата беше стряскаща.

— Няма да получиш добра воля от мен.

— Просто исках да знаеш — отвърна Никслаус, — че не правя това от удоволствие. Аз се подчинявам на прищевките на своя владетел. Аз съм обикновен слуга.

— Пак ли беше слуга, когато ми изпрати главата на съпругата ми в ковчеже от кедрово дърво? — попита Тамас. Първите му думи бяха спокойни, но интонацията му в края на изречението изплю думите. Оковите му отново трепнаха. Пазителят го изгледа заплашително.

Никслаус смири уroda с повдигане на ръка.

— Да — каза херцогът. — И тогава бях слуга.

— Хареса ти — процеди Тамас. — Признай го.

От всяка негова сричка капеше ожесточение.

— Беше ти приятно да наредиш на палача да я обезглави, както ти беше приятно да ми донесеш главата ѝ, както ти беше приятно да наблюдаваш мъката ми и както ти е приятно да ме гледаш обезсилен сега.

Никслаус се замисли над думите му.

— Прав си — каза накрая той.

Тамас мълчеше, смаян от признанието му. Подобно признание не подобаваше на един благородник.

— Казано по такъв начин... Да, беше ми приятно. И продължава да ми е приятно. Но не заради причините, поради които си мислиш. В случая не става дума за лична неприязън. Просто барутните магове са гнусно петно върху магията. Аз не се наслаждавам на чуждото страдание. Но ме радва фактът, че отстраненият е бил барутен маг. Затова се радвах, когато Ипил нареди съпругата ти да бъде екзекутирана.

— Това не те прави по-малко скот. — Тамас погледна към пазителя. — Ти си същото животно като онези, които са създали него.

Никслаус присви очи насреща му.

— Един барутен маг седнал да ми говори за низост... Ти и твоите подобни сте много по-големи уроди от пазителите. — Той извърна очи към тавана на купето. — Наистина не разбирам хората като теб, Тамас. Може би и двамата с теб си имаме предразсъдъци. — Той изсумтя. — Ако се беше родил Привилегирован, щеше да представляваш забележителен съюзник.

— Или противник — вметна Тамас.

— Не — каза Никслаус. — Нямахте да си противник. Нашата взаимна неприязън се дължи единствено на твоята същина на барутен маг.

— Аз съм адранец — тихо рече фелдмаршалът. — А ти си родом от Кез.

— А адранската кабала щеше да бъде присъединена към кезианската, ако споразумението беше подписано. Както трябваше да стане.

— Ипил наистина ли очаква да завладее Адро?

Никслаус го погледна изненадано:

— Разбира се.

В погледа на херцога отсъстваше и капчица съмнение. Арогантността му дори отказваше да признае съществуването на алтернатива.

— Откакто пристигнаха новините за твоя преврат, аз не спирах да се чудя — продължи херцогът — какво те е накарало да го сториш?

Дали е било отмъщение? Или искрено вярваш, че защитаваши интересите на Адро?

— Ти искрено ли смяташ, че е в интерес на Адро да скланя глава пред Кез? — контрира Тамас. — Не, не е нужно да ми отговаряш, отговорът се вижда върху лицето ти. Ти си също тъй сляп като другите марионетки, които изпратих на гилотината. Нима не четеш вестници? Не си ли чул за гурланските бунтове? Известно ми е, че си почувствал жегването на въстанието, когато Фатраста се е вдигнала на борба за независимост.

— Слепи глупци — каза Никслаус.

Фелдмаршалът продължи:

— Светът се променя. Хората не са родени, за да служат на своите правителства или владетели. Правителствата съществуват, за да служат на народа. Затова хората имат право да определят пътя им.

Херцогът го изгледа презрително.

— Това е невъзможно. Не е работа на папачта да взема решения.

— Никой народ не може да властва над друг — каза Тамас.

Никслаус събра пръстите си в пирамида. Извършен от Привилегирован, особено носещ ръкавиците си, този жест не беше без значение.

— Ти или се занасяш с мен, или наистина си много наивен. Самият ти си служил в Гурла, във Фатраста и в още половин дузина дивашки земи, чиито територии Деветте са колонизирали. И селяните, и диваците се нуждаят от твърда ръка. Също както Адро и барутните магове.

— Изглежда, че двамата с теб сме научили различни неща от едни и същи експедиции — каза Тамас.

Изражението на Никслаус показваше, че той не се интересува от наученото от фелдмаршала.

— Кой ме предаде? — попита след кратко мълчание Тамас. Той трябваше да достигне до отговорите.

Херцогът отново го погледна.

— Нима очакваш, че ще рискувам да ти кажа? — Той поклати глава. — Може би когато острието на гилотината се издигне над теб, ще ти прошепна името. Нито секунда преди това.

Тамас понечи да го подразни със знанието си, че знае за измяната на генерал Барат. В последния миг той се спря, сепнат от нова мисъл.

Никслаус наистина ли се тревожеше от евентуално негово бягство? Нима херцогът действително смяташе, че пленникът има шанс да се измъкне? Та Тамас не можеше да разчита нито на уменията си, нито на единия си крак. Как можеше да избяга?

Никслаус се размърда, отмествайки завеската. След миг той отново се отпусна назад, с кисело изражение.

— Следят ли ни? — попита Тамас с цялата небрежност, която можа да призове.

— Трябва да ти кажа — отвърна отново надничащият навън Никслаус, подминавайки въпроса му, — че мнозина от нашия кралския двор одобриха преврата ти.

— Не се съмнявам. Ако успеете да завземете Адро, ще си поделите земята, която ние конфискувахме от благородниците.

— *Конфискувахме?* — повтори херцогът. — *Откраднахме* е точната дума. Отнетите земи и вещи ще бъдат върнати на живите роднини на законните им собственици. Титлите ще бъдат възстановени. Ще има данъци, но на лишените аристократи ще бъде протегната ръка за помощ.

— В такъв случай Ипил не е чак толкова глупав — каза Тамас. — Нито чак толкова алчен.

За момент Никслаус изглеждаше готов да го зашлеви. В крайна сметка той се ограничи с вирване на нос.

— Що за пропуск във възпитанието е породил подобна омраза към по-висшите от теб? Подобно презрение към богоизбрания владетел?

— Никакъв бог не е избирал Ипил — изсумтя Тамас. — Освен ако не става дума за бога на глупаците.

— Няма да търпя богохулство — каза Никслаус. — Разговорът е приключен.

С напредването на деня купето се нагря и стана задушно. Тамас разкопча новата си риза. Ловджийското му палто бе заменено с друго, кафяво.

Никслаус и пазителят не изглеждаха смутени от горещината; херцогът нямаше намерение да отваря някой от прозорците.

Тамас позна прекосяването на канала. Мостът бе изграден от камък и стомана, по него каретата напредваше почти безшумно. Те се намираха близо до пристанището.

Никслаус не спираше да наднича навън. Какво ли усещаше той с магията си? Дали Сабон ги преследваше? Или просто херцогът се чувстваше неспокоен заради близостта на градския гарнизон? Тамас бавно си пое дъх и се вгледа в лицето му. Да, Привилегированият определено изглеждаше изнервен. Но изобщо нямаше паникьосан вид. А той би имал всички основания да се паникьосва, ако някой от барутните магове на Тамас се намираше наблизо.

Фелдмаршалът се вслушваше в обграждащите ги звуци, за да определи точното място в града, където се намираха. Ясно беше, че се намират край пристанището, нали неотдавна бяха подминали канала. Ако бяха минали по Роанския мост, значи се намираха съвсем близо до водата. Една лодка щеше да ги отнесе до всеки от крайбрежните складове. Никслаус щеше да се постарее да отплава с плячката си колкото се може по-скоро.

Каретата спря. Никслаус повдигна завесата и се усмихна към посрещналата го гледка. Сърцето на Тамас се сви: бяха пристигнали.

Той се затрудняваше да определи кое го стресна повече: самата експлозия или последвалите я конски крясъци. Цялата карета се олюля, болезнено опъвайки веригите на Тамас. Барутният маг стисна зъби, когато цялата му тежест — заедно с тежестта на пазителя — го запрати към стената на купето.

Никслаус отвори вратата с ритник.

— Убий го, ако ме пленят — заръча той на пазителя, докато скачаше на земята. Ехото на насочена магия отново разклати купето, по-силно от неотдавнашната експлозия.

Тамас погледна към урода. Пазителят се настани на отсрещната седалка, изваждайки нож.

Последваха още експлозии. И писъци. Крещяха жени и деца. Тамас се почувства отвратително. Вън умираха хора. Случайни минувачи, попаднали в ужасяващ обстрел. Разнесе се залп, последван от почти безшумния пукот на въздушни оръжия, с които стреляха пазителите. Един куршум влетя в купето и прониза отсрещната стена, преминавайки между Тамас и наблюдаващия го пазител. Уродът се сепна.

— Разчистете пътя! — с крясък нареди кочияшът. — Ще се откъснем.

Тамас стисна зъби. Искаше му се да се нахвърли срещу пазителя, да изтръгне ножа от ръцете му. Без барут той не би спечелил двубоя, но поне би сторил нещо. Сега, с оковани крайници и лишен от магия, той бе ограничен до зрител. И можеше единствено да трепва, когато вълните енергия и експлозиите разклащаха купето.

Неочаквано каретата се раздвижи. Препятствието, препречвало пътя им — вероятно подпалена карета, пълна с пазители — беше изчезнало. Коларят не спираше да насочва конете, препускащи сред крясъци. Изстрелите долитаха далече зад тях.

Пазителят беше притиснал ръце към стените на бясно поклащащото се купе, безизраzen. Тамас бе принуден да залита, обездвижен от веригите си, и да изскимтява всеки път, когато болката понижевше крака му.

Уродът надникна през прозореца.

— Почти стигнахме. — Той извади ключ и въпреки мятането на каретата успя да отключи веригата, придържаща Тамас към седалката. Но оковите на крайниците му не сне. Наместо това размаха ножа и каза със силен акцент: — Създадеш ли ми проблеми, ще го забия в гърдите ти.

Каретата спря. Коларят скочи и отвори вратата. Пазителят се извърна с намерението да слезе — и застина.

Още в следващия миг уродът се извърна към Тамас, замахвайки. Фелдмаршалът улови замаха с веригата, съединяваща китките му, и отмести острието. В следващия момент той отхвърча по гръб върху седалката, връхлетян от внезапно замайване. Дори болката в крака му остана далечна пред това усещане.

Трябваше му момент, за да приседне. Всеки милиметър движение донасяше несъразмерна агония. Кракът болеше. По лицето му се стичаше кръв: излизаше, че все пак не е могъл изцяло да избегне ножа. Миризмата на барут му върна част от силите.

Пазителят беше изчезнал. В стената на каретата зееше огромна дупка, съвпадаща с тялото му. Самото то лежеше на земята, а единият крак все още стоеше на стъпалото, прикован от отхвърчала отломка.

Олем тъкмо поставяше преносимото си оръдие на пода на купето. Отървал се от тежестта, той погледна към Тамас.

— Все пак съм откраднал правилната карета — каза той.

Телохранителят му помогна да слезе. Каретата бе спряла в пространството между две тухлени постройки. Миризмата на море и звукът на вълните показваха, че се намират съвсем близо до водата. Само след секунди уличката се изпълни с адрански войници. Един от тях се опита да пренесе тежестта на фелдмаршала върху себе си, но Олем го прогони.

— Къде е Сабон? — попита Тамас.

— Преследва Привилегирования, заедно с Влора — отвърна Олем. Той изглеждаше уморен. Нима това беше възможно? — Негодникът търти да бяга, когато видя бройката ни.

Дори самият Тамас се удиви, когато още войници се появиха в уличката. Наоколо имаше и други.

— Да не си довел целия гарнизон?

— Всички, които бяха наблизко — отвърна сержантът.

— Как успяхте да ме намерите?

Олем се усмихна и погледна към краката си. Едва сега Тамас забеляза кучето, отпуснало глава върху предните си лапи и насочило огромни очи към него. То леко помахваше с опашка.

Безмълвен, Тамас се приведе, въпреки болката, и потупа Хруш по главата.

— Това е невъзможно — каза той, когато отново можеше да се довери на гласа си.

— Сабон дресирал Хруш да ви намира при каквито и да било обстоятелства. Обучавал го още от пале. Помагала му една вещица северно от университета, чиято чудатост ѝ помагала да дресира животни. Хруш може да ви надуши навсякъде, дори и да се намирате в запечатана кутия наред океана.

— Никой не ми е казвал това — рече Тамас.

— Той умишлено не ви е казал — продължи Олем. — Това е било крайна мярка. И на мен самия също ми се иска да не ни се беше налагало да я използваме.

Под Олемовия поглед Тамас усети, че двата дни гняв, страх и нетърпение го напускат. Телохранителят го наблюдаваше като заблудило се дете, със смесица от гняв и облекчение. Около двамата продължаваха да се тълпят войници. Фелдмаршалът се усмихна благодарно към всички им. След това той припадна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Кабинетът на най-горния етаж на Благородническата палата му се струваше отдавна познат, макар че на практика Тамас го заемаше само от два месеца. И въпреки това помещението вече притежаваше излъчването на дом.

Ръцете на фелдмаршала трепереха, той тежко се облягаше на патерицата си. Помещението миришеше на лимони. Интересно дали то бе притежавало тази миризма от самото начало?

Олем го наблюдаваше от прага. Въпреки неговата специфична чудатост, оказваше се, че той също се нуждае от почивка. Очите му се затваряха; под тях се бяха образували торбички. Брадата му, обичайно поддържана, сега се беше удължила, а косата му беше несресана. В някой обичаен ден Тамас би го смърлил за подобна немарливост. Но днешният ден не беше обичаен.

*Трябва да му кажа да си почине. Какво казваше баща ми?
„Когато умреш, ще си почиваш.“*

— Така е, сър — каза Олем.

Тамас го погледна.

— „Когато умреш, ще си почиваш.“ Така казахте вие.

— Ти наистина изглеждаш като мъртвец.

— И вие самият не изглеждате особено добре, сър. — Олем с мъка се усмихна. Мимиката не прогони тревогата от погледа му. — Трябва ви почивка. Изкачването на тези стълби едва не ви умори.

Олем бе настоял да му помага за всяко стъпало, като на някои места почти го носеше на ръце.

— Не ми трябва бавачка — рече Тамас. — Предстои ни работа.

Той закуца към бюрото си, но по средата на пътя едва не рухна. Олем веднага изникна край него и го хвана под ръка.

— Седнете, сър. Доктор Петрик ще пристигне всеки момент. — Войникът му помогна да седне на дивана.

Тамас изсумтя и посочи към един от столовете.

— Седни.

— Предпочитам да остана прав, сър.

— Както желаш.

Той още не можеше да отпрати Олем. Дори на себе си още не можеше да позволи почивка.

— Искам да зная какво е ставало в мое отсъствие. Колко хора научиха за залавянето ми?

— Слуховете се разпространяват бързо — каза Олем. — Боя се, че не ми остана време за потушаването им. Изпратих съобщение до Сабон веднага щом се върнах от лова, и взех Хруш. — Той кимна към кучето, полузаспало в ъгъла. — Шарлемунд стори всичко по силите си, за да предотврати мълвата. Не бих се изненадал, ако някоя от неговите жрици се е разговорила. Зная, че генерал Сабастениен не го е сторил.

— Значи всички са успели да избегнат Никслаус?

Олем кимна.

— Едва не се върнах, когато чух магията — каза той, отбягващ да поглежда Тамас в очите. — Ако искате да ми вземете нашивките, ще...

— Млъкни — прекъсна го Тамас. — Няма да ти вземам нашивките.

— Вие ми наредихте да съпровожда останалите.

— Не си ли го сторил?

— Не съм, сър. Избързах напред и ги оставих сами да намерят пътя. Не можех да си позволя да чакам.

— На твоето място аз не бих се подчинил на тази заповед. Не мога да виня човек, доверил се на инстинкта си. Освен това ти не си се върнал обратно. Разкажи ми останалото.

Повече от всичко на света Тамас искаше да се отпусне върху дивана и просто да заспи. Но работата не му позволяваше. Той трябваше да се бори с изтощение, болка и гадене.

— Вече се е разчуло за измяната на Рийз — отвърна Олем. — Лейди Винцеслав търси отговори. Слуховете кипят.

— Спри ги.

— Простете, сър? — сепна се Олем.

— Те не са истина. — Тамас с мъка се изправи на крака. Рийз беше добър човек; той не заслужаваше да носи незаслужена вина.

Телохраниелят постави ръка върху рамото му, за да го усмири. И каза:

— С очите си видях как той ви отведе.

— Намери ли телата? — попита Тамас.

Олем бавно поклати глава.

— Само кръв. Никакви тела.

— Магията, която си чул, не е идвала от мен. Това са били хората на Рийз, удържащи херцог Никслаус, за да може Рийз да ме предупреди. Той беше изгорен жив.

— Сигурен ли сте...

— В ямите да се продъниш, още не съм си изгубил ума! — изръмжа Тамас. — Да, сигурен съм.

— Щом Рийз е искал да ви предупреди, защо си е правил труда да урежда подобна постановка? Защо просто не ви е изпратил няколко реда? Или не е дошъл да ви посети?

Тамас разтриваше слепоочията си.

— Не си спомням. Помня, че той беше уплашен. И разгневен. По някакъв начин Барат го изнудваше.

— Барат? Явно наистина сте си ударили главата зле... — опита да се пошегува Олем.

— Не се дръж като глупак. — Тамас отново направи опит да се надигне. Новият прилив болка избликна под формата на гореща пот. — Изпрати съобщение до лейди Винцеслав. Кажй й, че Рийз е невинен. — Той замълча за момент. — Доведи ми Барат и Сабастениен.

— Ще изпратя човек — рече Олем и се отправи към вратата.

— Не — спря го фелдмаршалът. — Ще отидеш сам. Не искам никой от двамата да се измъкне. Вземи един взвод със себе си. И още нещо. За момента никому недей да казваш за Рийз.

— Но щом е невинен...

Тамас затвори очи. Трябваша му сили за онова, което предстоеше.

— По-късно ще се разправим с това. Върви.

— Тъй вярно, сър.

Веднага щом Олем излезе, Тамас просъска от болка. Само за няколко минути кракът му се беше вдървил. В моментите, когато не пламтеше от болка, той пулсираше, а когато изгарящото усещане плъзнеше нагоре, фелдмаршалът копнееше за пулсирането. Ветеранът бавно прокара ръце през косата си — отчасти в опит да стимулира мисълта си.

Защо Рийз беше симулирал отвличането му, просто за да му съобщи за Барат? В този момент му се искаше да можеше да

притежава паметта на инспектора.

Синът му!

— Олем! — изкрещя той и изчака няколко мига. Олем не се появи. Тамас повтори вика си; един от войниците надникна вътре.

— Какво има, сър?

— Кема, Олем излезе ли?

Войникът кимна.

— Преди малко. Изглеждаше много наострен.

— Донеси ми лист и писалка.

Кема взе поисканото от бюрото и му го донесе. Тамас надраска кратка бележка.

— Върви да настигнеш Олем. Кажи му най-напред да се заеме с това.

— Тъй вярно.

Тамас отново остана насаме с разпулсирания се крак. Един пръст барут щеше да облекчи болката... стига да можеше да има ефект. Докато златната звезда се намиреше в крака му не можеше да става и дума за барутен транс.

— Къде се е дянал проклетият Петрик? — промърмори той.

— Ето го. — Докторът тихо затвори вратата след себе си. Палтото му бе праметнато над едната му ръка, а другата стискаше медицинската чанта. — Вдигна ме от прекрасна партия бридж — отбеляза той, поглеждайки към фелдмаршала през очилцата си. Той имаше раздражен вид, което всъщност си беше част от обичайната му физиономия. Заради тази си прямота той бе отстранен от не едно назначение. За сметка на това компенсираше със способностите си.

— Моля да ме извиниш — каза Тамас. — За мен не е проблем да потърпя болката още малко, ако искаш да си довършиш играта.

Доктор Петрик спря, сви рамене и се обърна към вратата.

— Не си ли чувал за ирония, дърти негоднико?

Петрик отново погледна Тамас и се приближи до него. Той крачеше с походката на наднормено тегло, макар да беше хилав като клечка.

Медикът приседна на дивана, смъкна очилата си и започна да оглежда лицето му през монокъл.

— Плитки драскотини — рече той подир миг. — Нищо сериозно. Имал си леко сътресение. — Петрик щракна с пръсти пред лицето му и

се вгледа във всяко от очите му. — Но вече си добре.

Подир това лекарят взе крака му — без особена предпазливост — и го премести в скута си. Там той свали бинтовете и се зае да разглежда раната.

— За теб вече се е погрижил лекар — каза той. В гласа му се долавяше острота.

— Да — рече Тамас. — С похитителите ми имаше лекар. Той излекува крака ми.

— Как изглеждаше раната преди?

— Не зная. През цялото време бях в безсъзнание.

— Имал си късмет. Изглежда костта е била пръсната. Който и да е бил колегата ми, свършил е добра работа — неохотно призна Петрик.

— Искам отново да го отвориш.

Лекарят бавно го погледна.

— Прощавай?

— Искам отново да отвориш раната.

Петрик внимателно отпусна крака.

— Явно раната на главата ти е по-сериозна, отколкото очаквах.

Наистина ли в гласа му се долавяше загриженост? Не, най-вероятно Тамасовите сетива му погаждаха номер.

— Хирургът е вложил късче злато, преди да зашие раната. — Тамас трябваше да замълчи за момент след тези думи. Дори от самото изричане му се гадеше. — Не мога да използвам способностите си.

Доктор Петрик си сложи очилата. В следващия момент ги свали, за да ги върне за трети път. Той подпря брадичката си с юмрук и се загледа в крака.

— Ти си луд — рече той. — Няма да го сторя. А и не е необходимо. С течение на времето около златния елемент ще се образува киста. Златото повече няма да се намира в досег с кръвта ти и отново ще можеш да използваш магията си.

— Това е заповед — каза Тамас.

— Нима мислиш, че това би помогнало? Ако шокът не те убие, ще изгубиш крака си. Което пак би могло да те убие. Очевидно е, че в момента ти не разсъждаваш ясно.

— Никслаус каза, че парчето звезда е със заострени ръбове. Това означава, че всеки път, когато се раздвижа, то ще разкъсва

образувалата се около него тъкан и отново ще влиза в досег с кръвта ми. Всеки път го усещам.

Петрик се поколеба.

— Оценявам загрижеността ти — добави Тамас.

— Загриженост? — повтори лекарят. — Да, загрижен съм за себе си. Знаеш ли какво ще сторят с мен лакеите ти, ако умреш по време на процедурата или впоследствие? По пътя за насам се разминах с Олем. Не съм глупак. Очевидно е, че ти си го отпратил, за да не може да възрази. А Сабон още не се е върнал. Те двамата ще ме разкъсат.

— Кой ще те разкъса?

Сабон стоеше на прага, разкопчаващ мундира си. Униформата бе покрита с барутни петна, кал и обгаряния. Приличаше на миньорска дреха. По бузата на Сабон личеше разрез, вече засъхващ. Ръцете му бяха мръсни.

— Спипа ли го? — попита Тамас.

Сабон поклати глава:

— Съжалявам.

Фелдмаршалът преглътна укора си.

— Как успя да се измъкне?

— Имал е отдавна подготвен път за бягство — обясни Сабон. — Склад с таен проход, отвеждащ до канализацията. Хората ни завардват отточните места, но бих се изненадал, ако го открият. Влора все още го следи, само че той би могъл да изникне на всяко място в Адопещ. Сякаш бе очаквал да го настигнем.

Той изсумтя презрително и пристъпи по-близо, за да огледа крака на Тамас.

— Имал си и по-добри дни — рече той.

— Така е.

— Той ще изгуби ли крака? — обърна се тъмнокожият към доктор Петрик.

Запитаният не обърна внимание на предупредителния поглед, хвърлен му от Тамас.

— Възможно е, ако сторя онова, което той иска от мен.

— Какво е то? — Сабон погледна към Тамас.

Фелдмаршалът бавно си пое дъх.

— Лекарят на Никслаус е вложил късче злато край костта, преди да зашие раната. То е заострено, за да не позволи образуването на

киста.

Сабон го изгледа смаяно.

— Негодник — изръмжа той. — Със зъби ще му откъсна ръцете, когато го спипам.

Тамас не можеше да възрази.

— Ако го заловим — поправи Тамас. — Петрик, настоявам да ме оперираш.

Докторът мълчаливо погледна към Сабон.

— Невъзможно — каза Сабон. — Ако умреш, цялата кампания ще бъде изложена на риск.

Цялата кампания. Тамас почти се усмихна. Сабон никога не би признал притеснението си.

— Ние току-що те спасихме — продължи приятелят му.

— Не бих могъл да продължа без магията си — каза Тамас. — Петрик, какви са рисковете, ако не го извадим?

Възрастният медик се навъси.

— Ако парчето наистина е с такава форма, кракът ще те боли непрекъснато. Няма да можеш да спиш, а последвалото изтощение няма да позволи на тялото ти да се възстанови. — С мрачен вид Петрик призна: — Наистина ще трябва да го извадим.

Сабон погледна към Тамас и лекаря.

— Желая ви късмет — каза той, напускайки стаята.

— Искали сте да ме видите?

Адамат пристъпи от крак на крак и хвърли бърз поглед към редицата хирургически инструменти, положени край Тамас. Хирургията винаги го изнервяше — имаше прекалено много неща, които можеха да се объркат. А и всяка година лекарите измисляха нови и болезнени начини да убиват под претекста на лечение. В действителност тази мисъл бе нерационална, самият Адамат го знаеше. Статистиката потвърждаваше напредъка на медицината. Някогашните практики, като кръвопускането, ставаха все непопулярни, изместени от модерни идеи за стерилизирането. От Времето на Крезимир насам медицината не беше се справяла толкова добре.

Фелдмаршалът седеше на ръба на операционната маса. Една от стаите в Благородническата палата бе превърната в операционна. Той беше гол, ако не се броеше кърпата, стегната около кръста му. А Адамат получи повод да се удиви от десетките стари белези, покриващи гръдта му. Някои бяха от остриета на саби, имаше белег от намушкване с нож, а също и зарасналите дупки на три куршума. На главата му имаше цицина, видима дори сред косата, а десният му крак бе зачервен и подут. Край него лекар в бяла престилка внимателно подреждаше инструментите си.

Значи Тамас беше жив, макар и изнурен. Клюкарските колони биха убили, за да узнаят какво се е случило вчера на улица „Пало“ и къде е бил Тамас през предишните два дни. Адамат реши да не пита за това.

Тамас кимна.

— Откри ли самоличността на предателя?

— Още не съм.

— Защо?

— Не се оправдавам, но аз върша работа, която би трябвало да бъде възложена на двадесетина.

— Плащаме ти добре, не е ли така?

— Не точно. А и парите не биха могли да ускорят напредъка на работата ми. Налага ми се да провеждам разпити, да пътувам много.

— Не точно?

— Аз разследвам счетоводителя, фелдмаршале. Не мога да го разпитам, а след това да му поискам чек.

Тамас изсумтя.

— Олем, погрижи се инспекторът да си получи възнаграждението.

Телохраниелят в ъгъла преустанови краченето си, за да кимне.

— Никого ли не подозираш? — продължи Тамас.

— Подозрения имам, но не и категорични доказателства — отвърна Адамат.

— Получих писмо — фелдмаршалът посочи към бюрото си — от сина си Таниел. Той е в Рамензид, помага на граничарите да отблъснат кезианската атака. Двамата с Привилегирования Борбадор са открили, че могъща магьосница се е присъединила към нашествениците. Тя възнамерявала да отведе Привилегироващите от кезианската кабала

отвъд крепостта, до Крезим Курга, за да призове Крезимир с тяхна помощ.

Адамат буквално зина.

— Това е нелепо.

— Определено. Под обсада хората често губят перспектива. А и синът ми не е добре. — Тамас не уточни. — И все пак съм принуден да се съобразявам с обстоятелствата. Възможно е кезианците да са разработили ново оръжие или... — С гримаса той погледна към прозореца. — В работата си не откри ли още нещо за Обета на Крезимир? Нещо, което да показва защо да бъде призован? Или как той ще се опита да отмъсти за смъртта на избрания от него владетел?

— Не. Както ви казах, това ми разследване стигна до задънена улица. Някой, който не е искал това да се разчуе, е заличавал пасажи и късал страници. — Това бе притеснявало Адамат още от самото начало. — Информацията ми за Обета на Крезимир идва единствено от Привилегирования Борбадор.

— Което е лошо стечение на обстоятелствата. — Тамас допря пръсти до челото си и леко се олюля. Той наистина не изглеждаше добре. — Не бих искал да се поддавам на истеричност, но не мога изцяло да отхвърля възможността, че в това може да има истина? Да призоваваш богове... Кой си мисли за подобни неща?

— Все пак аз изпратих четвърта бригада — продължи той, махвайки с ръка. — Те трябва да се окажат достатъчни, за да удържат прохода срещу нашествениците. Съжалявам, ако съм прекъснал работата ти, инспекторе. Но исках да ти заръчам нещо.

— Слушам ви, фелдмаршале.

— Ако не преживея тази операция, искам да доведеш разследването си до край.

Адамат бе прободен от тръпки.

— С цялото ми уважение, в такъв случай аз бих погинал няколко часа след вас. Подозирам, че единствено страхът от подозрение все още ме е запазил жив. И по-точно, страхът от вас.

— Ще получиш телохранител — каза Тамас. — Ако умра, справедливостта ще бъде въздадена не от съдебно решение, а от стомана. Седма бригада би ти помагала с готовност.

Тамас наистина очакваше, че е възможно да умре. Страхът на Адамат нарасна. Ако Тамас умреше, всичко щеше да се разпадне,

особено при тези събития. Армията щеше да се обърне да мъсти на останалите съветници; всеки щеше да отговаря само за себе си. Сред хаоса, който щеше да обгърне страната, нямаше да има победители. Ако фелдмаршалът оцелееше, Адамат щеше да продължи да го предава, разкривайки информация пред лорд Ветас. Какво бе станало с някогашната му морална непоклатимост? За стотен път инспекторът прецени риска да каже всичко на Тамас и да поиска помощта му. И за пореден път се отказа. Излизаше, че сигурността на близките му е по-важна от честта и морала.

Мислите на Адамат бяха прекъснати от появата на висок и пухкав мъж с дълга черна коса, вързана на опашка. Той пристъпваше с достойнството на владетел, макар да носеше шапката и престилката на готвач. Над главата си носеше сребърен поднос, а от престилката му висеше огромен черпак, достатъчно масивен, за да пръсне нечий череп.

Тамас уморено погледна към новодошлия.

— Михали?

— Донесъл съм ти бульон, с който да се подкрепиш преди операцията, фелдмаршале — каза Михали. — Смятам, че той ще ти помогне да се възстановиш.

Докторът се навъси към Михали.

— Никакви твърди или течни храни — рече той.

— Настоявам. — Михали протегна подноса към Тамас.

— В никакъв случай. Това може да породи усложнения по време на операцията, а...

Тамас махна с ръка.

— Ще се справя — каза фелдмаршалът. — Това не е нищо.

Адамат се канеше да се оттегли, оставяйки Тамас да пие бульона си, когато вратата отново се отвори, този път рязко. Инспекторът разпозна влезлия по-скоро по дрехите, отколкото по лицето. Архидиоцел Шарлемунд притежаваше страховита репутация, и не заради изнасяните от него проповеди. Сред по-ниските прослойки на обществото той не бе особено харесван, нещо типично за архидиоцелите.

— Тамас — поде той, — радвам се да видя, че си добре, само че съм дошъл по работа. Моите хора ми предадоха, че твоите войници

отказват да им предадат онзи богохулен готвач. Вчера имало някакво стълкновение, когато дошли да го отвеждат...

Архидиоцелът замълча и се навъси, когато забеляза Михали, Адамат и останалите.

— Нима Михали е толкова важен? — каза Тамас.

— Ако зависеше от мен, щях да го оставя. За какво ми е един умопобъркан готвач? Но онези от архидиоцелите, които са по-ревностни във вярата, настояват за арестуването му. Те ме притискат, Тамас. Заплашват да оттеглят неутралитета на църквата.

— По-късно ще получиш решението ми.

— Ще трябва да настоя да го получа *сега*. — Шарлемунд отметна глава и отново погледна към Михали. — Ти си въпросният човек, нали? Богохулникът?

Михали бавно отпусна тепсията си край фелдмаршала и се обърна. Той си пое дъх и прибра огромното си шкембе.

— Аз съм майстор готвач. Към мен ще се обръщаш по полагания се начин.

— Майстор готвач? — Архидиоцелът се изсмя. Ръката му се отпусна върху късата сабя на колана му. — Тамас, арестувам този човек в името на църквата.

— Вън.

Думите бяха тихи, но въпреки това Адамат имаше усещането, че цялата топлина е била изцедена от стаята. Той се обърна към Тамас, ала не фелдмаршалът бе изрекъл тази дума, а Михали.

— Как смееш... — Шарлемунд започна да изтегля оръжието си.

— Вън! — изрева Михали. Черпакът се озова в ръката му, прилягащ не по-зле от шпага. Широкият край се озова пред лицето на архидиоцела. — Лъжепоклонник, противен глупак. Само ми дай повод да те смажа.

Лицето на Шарлемунд се изкриви от гняв.

— Какви са тези глупости? Ти си арестуван в името на църквата! С черпака си няма да уплашиш никого, безбожни чревоугоднико!

Неочаквано Михали го нападна. Архидиоцелът отстъпи назад, изтегли оръжието си и замахна. Майсторът пресрещна острието с дръжката на черпака си, умело го изблъска встрани и удари Шарлемунд с такава сила, че онзи отхвърча над дивана.

Стаята бе притихнала. Олем изтича при поваления.

— Нима току-що убихте архидиоцела? — попита Адамат.

Михали изсумтя.

— Трябваше да го сторя — рече той. — Не оставяй бульона да изстине, фелдмаршале.

Без да каже нищо повече, майсторът готвач напусна стаята.

— Жив е, сър — каза Олем. — В безсъзнание е.

Адамат се спогледа с Тамас. В погледа на фелдмаршала той различи собственото си удивление.

— Олем, погрижи се архидиоцелът да бъде настанен в една от стаите на долния етаж. Паднал е зле по стълбите и си е наранил главата. Постарай се да намериш свидетели. За теб, инспекторе, съм сигурен, че също си видял това.

Адамат приглади дрехата си.

— Падането наистина беше много лошо. Търкулна се цели два реда стъпала, преди да го спрем.

— И аз останах с подобно впечатление — продължи Тамас. — Докторе, какво можеш да предпришеш на Шарлемунд?

Докторът презрително изгледа лежащия.

— Арсеник?

— По-скоро нещо, което да му даде хубаво главоболие за сметка на неотдавнашните спомени.

— Цианид.

— Докторе!

— Ще измисля нещо — промърмори медикът.

— Олем.

Олем, започнал да издърпва тялото на архидиоцела, поспря.

— Слушам?

— Какво е станало с пазачите на архидиоцела?

— Възнамерявах да ви кажа след операцията, сър.

— Не се съмнявам. Какво е станало?

— Каквото чухте, фелдмаршале — отвърна Олем, без да се изправя. — Момчетата не искат да изгубят Михали. Казват, че той ни носи късмет. Аз нямах нищо общо. Или поне не много.

— Как така им носи късмет? Какво е направил, за да мислят така?

— Напълнил е стомасите им — каза телохранителят.

— Жертви?

— Следващия път може и да има. — По лицето на Олем изникна сянка.

— А ако издам изрична заповед?

Телохраниелят сведе взор.

— Сигурен съм, че ще бъде изпълнена, фелдмаршале.

Тамас затвори очи и ги разтърка.

— Ти какво предлагаш, инспекторе?

Адамат се сепна.

— Не съм сигурен, че познавам случая достатъчно добре. — Тук той се чувстваше все по-неловко; случилото се току-що изобщо не беше за неговите очи. Но определено трябваше да открие повече за този Михали.

— Да си представим, че го познаваш — настояваше Тамас.

— Лош военачалник е онзи, който се подчинява на прищевките на войниците си — каза Адамат. — И още по-лош е онзи, който не се вслушва в тях. Все пак има смекчаващи обстоятелства. — С глава той кимна към архидиоцела, когото Олем отново бе започнал да извлича от стаята.

— Олем.

Телохраниелят отново спря.

— Той идва на себе си, сър.

— Бих предпочел това да не се случва още.

Последва звук от месест удар.

— Няма да се случи, сър.

Тамас подпря главата си с юмрук.

— Да се знае, че Михали е бил призван да служи в седма бригада на адранската армия. Изпратете бележка до Хасенбур, в която ги уведомявате, че могат да изпратят лекар, който да го наблюдава. На наши разноски. Така Кларемон няма да има основания да се притеснява.

— А църквата?

Фелдмаршалът въздъхна.

— Те могат да изпратят свещеник при него, ако искат. Да го обърне в правата вяра и прочие.

— И Михали официално е готвач на легиона?

— Майстор готвач.

— Тъй вярно, сър. Благодаря ви, сър.

Тамас изчака излизането на войника, преди да започне да пие бульона си. Минаха няколко мига, изпълнени единствено със звука от удовлетворените му глътки.

— Инспекторе?

— Слушам ви? — Адамат осъзна, че отново се е унесъл в мислите си.

— Свободен си.

При излизането си Адамат чу как фелдмаршалът се обръща към лекаря:

— Да пристъпваме към работа, Петрик.

Отвъд прага той се поколеба. Тамас се бе справил добре с неочакваната ситуация. Подобен човек не би търпял някой да не се подчинява на заповедите му. Инспекторът за пореден път се замисли дали да не му разкаже за лорд Ветас. Ако Тамас сам откриеше измяната му, Адамат щеше да изгуби шанса да си върне близките. Но ако Адамат опиташе да ги спаси, дори с помощта на Тамасовите войници, също имаше вероятност да ги изгуби. Рискът беше прекалено голям.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

— Помогни ми да се надигна, идиоте — каза Тамас. — Постави възглавницата там. — Той спря и сграбчи бюрото си, изчакващ завъртелия се около него свят да се успокои.

— Добре ли сте? — попита Олем, дъвчещ края на цигарата си.

— Да. Хайде, давай.

Олем намести възглавница между Тамас и стола му.

— По-надолу — нареди Тамас. — Отлично. Сега леко извърти стола. Нека да изглежда небрежно.

След още няколко уточняващи изисквания фелдмаршалът остана доволен. Той се настани зад бюрото си и посочи към вратата на кабинета. Олем послушно отстъпи в указаната посока.

— Приличам ли на инвалид? — попита Тамас.

— Не.

— Ти се поколеба.

— Имате леко изнурен вид, сър — рече Олем. — Но не приличате на сакат.

— Отлично.

Тамас не смееше да се приведе напред, дори и да поглежда надолу. Слепешком той отвори едно от чекмеджетата и извади барутен фишек. Отвори го с една ръка и изсипа съдържанието върху езика си. Замайването го връхлетя веднага, последвано от причерняване — за момент съзнанието му се затрудняваше да обгърне прилива от възприятия. А вкусът беше селитрен, горчив. На Тамас се струваше като амброзия.

От изтощението му не остана и следа. Болката в крака се превърна в смътно усещане, просто напомнящо, че неотдавна кракът му е бил разрязван и костта — намествана.

— Трети фишек в рамките на един час, сър?

В гласа на Олем се долавяше притеснение.

— Спести си приказките — изръмжа Тамас. — Сега нямам време да се тревожа за барутна слепота.

В действителност той не можеше да се отърси от еуфорията на барутния транс. Нуждаеше се от него. И не можеше да му се насити, като отдавна отлаганите обятия на любима. С наченките на пристрастяване щеше да се оправя впоследствие. За момента имаше по-важни неща. Въпреки барутния транс, един от най-дълбоките, в които бе изпадал през целия си живот, фелдмаршалът почти не можеше да помръдне. Тялото му все още биваше измъчвано от болката, все още умоляваше за почивка — просто умът не го осъзнаваше.

— Разкажи ми за генерал Сабастениен — каза Тамас.

— Сирак — отвърна Олем, — станал част от *Крилете на Адом* като събирач на куршуми. Те са неговото семейство. Адро е негов баща, армията е негова майка.

— Аз съм чувал същото.

— Той ми помогна да ви открия. Измяната на Рийз го нарани дълбоко.

— Той знае ли, че Рийз е мъртъв? — попита Тамас.

Сержантът поклати глава.

— И ти никому не си казал за невинността му?

— На никого, сър — потвърди Олем.

— Добре. Покани Сабастениен да влезе.

Бригаден генерал Сабастениен беше един от най-младите офицери в *Крилете на Адом*, едва двадесет и пет годишен. Но Тамас знаеше, че случайни хора не се издигаха толкова високо сред наемниците. За целта те трябваше да бъдат бързи, интелигентни, храбри и фанатично отдадени на рода Винцеслав и на Адро. И те наистина бяха такива — до появата на бригаден генерал Барат.

Сабастениен беше нисък човек, с тъмна, рошава коса, спускаща се до веждите му. За да изглежда по-зрял, той си беше пуснал бакенбарди. Те наистина му отиваха.

— Радвам се отново да ви видя, сър — каза наемникът.

— Благодаря ти. Разбрах, че си помогнал на Олем да ме намери. — Тамас кимна към телохранителя си и го отпрати. Олем излезе на балкона, а фелдмаршалът трябваше да стисне зъби заради гаденето, породено от непредпазливия жест. И да си припомни да бъде по-предпазлив.

— Помогнах, както можах — рече Сабастениен. — Ако има и друго, с което бих могъл да допринеса, само кажете. Лейди Винцеслав ми даде разрешението си да събера хора, с които да открия предателя Рийз. Той няма да ни се измъкне.

— Наистина има още нещо, което би могъл да сториш.

— Само кажете, фелдмаршале.

— Става дума за нещо дребно. Виждаш ли онзи параван? — Тамас посочи към ъгъла на стаята. Въпросната преграда предоставяше кътче уединение, където човек да се преоблече. — Бих искал да се оттеглиш зад него и да изчакаш.

— Простете?

— Скоро ще разбереш защо. За момента приеми, че това е прищявката на един старец.

Генерал Сабастениен кимна колебливо.

— Сега ли?

Тамас погледна към часовника.

— Да, би било добре.

Сабастениен се оттегли. Минаха няколко мига, по време на които Тамас стоя със затворени очи. Умът му, макар и отделен от болка и умора, които биха отнели съзнанието на обикновен човек, все още се замайваше от барутния транс. Отваряйки очи, той видя Олем на балкона, загледан в летящите над Изборния площад птици. А ако се съсредоточеше, дори можеше да долови ударите на сърцето на Сабастениен иззад паравана. Младият офицер бе спокоен.

На вратата се почука.

— Влез — рече Тамас и събра силите си. Точно сега не биваше да изглежда слаб.

През отворилата се врата фелдмаршалът зърна изчакващата отвън Влора, отпуснала ръце върху пистолетите си. Двама войници въведоха бригаден генерал Барат. За разлика от колегата си, Барат беше висок, с остри черти и сурово чело. В същото време бузите и погледът му съдържаха достатъчно мекота, за да му придадат красив вид. Той беше гладко обръснат — според войнишките слухове не толкова от обич към гладката челюст, колкото от неспособността да си пусне истинска брада. Барат беше двадесет и шест годишен. Произхождаше от семейството на виконт; баща му беше починал преди години.

Тамас не пропусна да забележи самоуверения израз върху лицето му, а също и сабята, окачена на колана му.

— Заповядай, седни — каза Тамас, сочейки към столовете от другата страна на бюрото си.

— Предпочитам да остана прав — отвърна бригаден генерал Барат. — Надявам се, че има причина за придружавалите ме войници. Може би е станало някакво недоразумение.

— Сигурен съм, че е така — каза фелдмаршалът. — Ще се наложи да отнема малко от времето ти.

Той замълча, загледан в лицето на Барат, очакващ признаци на смущение. Мина около минута.

— Това е наистина необичайно, фелдмаршале — каза наемникът.

— Извини ме. Все още се намирам под влиянието на случилото се през последните дни. Бях се замислил...

— За какво, сър?

— Чувал си за измяната на Рийз, нали? — попита Тамас.

Наемникът се вцепени.

— Той е позор за *Крилете на Адам*. Много се радвам, че сте добре, фелдмаршале — додаде той.

— Благодаря ти. — Тамас леко се усмихна. — Имаш ли представа защо Рийз ни е предал?

— Той беше съкрушен човек, сър — рече Барат. — Стар и озлобен.

Тамас се престори на изненадан.

— Наистина ли? Не мога да кажа, че сме били приятели, но двамата с него сме почти на едни години. Той завърши университета и академията преди мен. Нищо не можеше да се сравни с начина, по който обичаше Адро, освен това беше прекрасен баща и пълководец. Той прекрасно поведе кампанията срещу роялистите.

— Това бяха моите лични впечатления от него, сър. Аз го познавах около година. Не исках да прозвучи обидно.

— По каква причина той е бил стар и озлобен? — осведоми се фелдмаршалът.

— Не зная. Той...

— Слушам те.

— Не бих искал да се докосвам до слухове, сър, не и без да разполагам с факти.

— Малко е късно за това — отбеляза Тамас. — Рийз ме предостави в ръцете на кезиански Привилегирован. Той е гнусен предател.

Барат бе придобил леко сепнат вид при тези думи. Той облиза устни и каза:

— Не мисля, че той ме харесваше. Дразнеше го високото мнение, което лейди Винцеслав има за мен. Не одобряваше, че човек на моите години се е издигнал до подобен чин.

Тамас отново се престори на изненадан.

— Трудно ми е да си представя това. Зная, че колегата ти Сабастениен се издигна дори по-бързо от теб, без да спи с лейди Винцеслав.

— Така е, но... — В следващия миг Барат осъзна чутото. — Фелдмаршале! С цялото ми уважение към вас, ще трябва да настоя да вземете назад тези думи.

— И двамата знаем, че са истина. То е известно не само на двама ни с теб, а и сред моите войници и *Крилете на Адам*.

В действителност не беше така, но Барат нямаше как да знае. Тамас чу как Сабастениен се размърдва зад паравана. За момент Барат погледна натам; фелдмаршалът прочисти гърло, за да привлече вниманието му.

— Не бих се поколебал да ви призова на дуел. За да защитя своята чест и честта на милейди.

— Готов си да обявиш дуел на един барутен маг? — рече Тамас. — Наистина ли?

Барат се подсмихна.

— Точно така. И съм готов да настоя да изберете пистолети, дори и ако това ще означава смъртта ми. Готов съм да защитавам честта си.

Барат знаеше за златното късче, имплантирано в крака на Тамас, иначе не би бил тъй великодушен. Освен това той бе започнал да високопарничи, следователно знаеше, че е наблюдаван.

— Къде е синът на Рийз? — попита Тамас.

Генерал Барат го погледна сепнато.

— Моля? Как бих могъл да зная?

— Прощавай, умът ми е уморен. Вече зная къде е. Тази сутрин са извадили тялото му от канала. Намерели са го тъй жестоко удушен, че главата се е отделила при изваждането на трупа. А нозете му били

оковани. Тъжно е, че едно осемнадесетгодишно момче с подобен потенциал е приключило живота си по подобен начин. Трябва да знаеш, че това е още една обща черта между двамата ни с Рийз: и двамата се оженихме късно, и двамата се сдобихме със син скоро преди съпругите ни да починат.

Тамас си помисли за Таниел и за битката в планината. Какво ли би сторил той, ако някой вземеше Таниел за заложник?

С премигване той изясни започналия да се замъглява поглед, като в същото време потисна яростта си. В момента му трябваше хладнокръвие.

— Да, истинска трагедия — съгласи се Барат.

— Един свидетел от Адопещенския университет каза, че късно снощи човек, приличащ на теб, влязъл в спалните помещения. Един от състудентите на момчето го видял да излиза със същия човек.

— Невъзможно — натърти наемникът. — Никое разследване не би могло тъй бързо... — Той замълча, усетил капана. — Надявам се, че убиецът ще бъде открит и съден. Стореното от бащата на момчето не е оправдание.

— За удушаване често биват използвани струни от пиано — отбеляза Тамас. — Хората, които нямат опит в това, често порязват пръстите си. Би ли ми показал ръцете си?

Барат склочи ръце зад гърба си и направи крачка назад.

Тамас бавно си пое дъх и с висок, спокоен глас обяви:

— Баща му ме предупреди, че сред бригадните генерали има предател. Той ме предупреди, че синът му е бил взет за заложник, и ме помоли да го защитя. Не се интересувах, че с неговия живот е свършено. Рийз не беше предател, Барат. Той беше патриот. Герой. Той ме предупреди за теб.

— Какви са тези бръщолевеници? — просъска Барат. — Вие сте си изгубили ума.

— Понякога ми се струва, че така би било по-лесно. Кой е предателят, Барат? Ще се отървеш по-леко, ако ми кажеш.

— Върви да се продъниш в ямите — навъси се офицерът. — Ти нямаш никакви доказателства, старче. А аз нямам никакво намерение да се занимавам с глупостите ти. — Той рязко се извъртя и закрачи към вратата. Тя се разклати под дръпването му, но не се отвори. — Защо вратата е заключена?

Наемникът нервно погледна към балкона. Олем наблюдаваше случващото се през прозореца, с пушка в ръце.

Барат отново се извърна към Тамас.

— Ти за какъв се мислиш? Лейди Винцеслав няма да търпи подобно отношение към един от хората си! Какво ще направиш? Ще ме арестуваш? Ще ме изпратиш на съд? Херцогинята ще ме защити. Аз дори няма да помириша килия, а ти само ще се изложиш. Абсурдните обвинения на един озлобял дъртак. — И Барат се усмихна по-широко. — Също като Рийз! Изменник, предал собствената си родина. Ти дори вече не си барутен маг.

От нагръдния си джоб Тамас извади куршум и демонстративно започна да го търкаля между пръстите си. Върху дланта на другата му ръка почиваше заряд с барут.

— Не съм ли? — Той поклати глава. — Уви, колкото и да ми се иска, това дело не е за мен. — Тамас отпусна ръце и високо каза: — Под възглавницата на дивана има пистолет. Зареден.

— Какво? — Барат изтегли сабята си и пристъпи към Тамас.

Генерал Сабастениен изникна иззад паравана. Той взе пистолета и дръпна петлето назад. Ръката му не трепваше.

Екотът на изстрела замая Тамас. Фелдмаршалът опря ръце на бюрото си, докато световъртежът отmine, и повдигна очи към трупа. Междувременно Олем влизаше обратно в стаята.

Мозъкът на Барат бе опръскал дивана и част от канапетото. Тялото му все още потръпваше в последните си конвулсии. Генерал Сабастениен отпусна оръжието.

Сега ръцете на наемника бяха започнали да треперят. С пребледняло лице той хвърли пистолета на земята и се отпусна върху канапетото.

— А аз вярвах, че Рийз е предател — промълви той след момент. Гласът му беше измъчен; страданието ясно се виждаше върху лицето му.

— Той беше добър човек — рече Тамас.

— Синът му...

— Наистина е мъртъв. Олем, потърсете останките на Рийз. Той беше убит с магия, така че няма да е останало много. Претърсете целия Кралски лес, ако се наложи. Искам да бъде погребан заедно със сина си, до съпругата си, с всички почести.

— Тъй вярно — тихо каза Олем.

— Какво да кажа на херцогинята? — каза Сабастениен. В този момент той изглеждаше съвсем млад.

— Ти го застреля, за да ме защитиш — успокой го Тамас. — Няма да позволя да бъдеш изправен пред военен съд.

— Аз застрелях любимия на лейди Винцеслав, свой другар — с треперещ глас каза наемникът. — Каквато и да е причината, ще бъда изхвърлен от *Крилете*. — Той замълча. — Свободен ли съм?

— Да. И искам да знаеш, че за теб винаги ще има място в моята армия.

Когато младият офицер излезе, Тамас се обърна към телохранителя си:

— Нека някой да го държи под око.

Олем се навъси.

— Той чу всичко и постъпи правилно. Защо го е грижа, че ще го изхвърлят от *Крилете на Адом*? В армията наистина няма да получава толкова, но...

— *Крилете на Адом* не са просто наемници, Олем — прекъсна го Тамас. Умората му започваше да разкъсва барутния транс. Болката преливаше обратно в съзнанието му. — Те са начин на живот. Братство. За тях няма по-голямо прегрешение от това да убиеш свой брат. Дори и в случаите на измяна, когато те лично въздават правосъдие помежду си, езекуторът носи маска, за да не бъде отлъчен от останалите. С наемническата кариера на Сабастениен е свършено.

Олем насочи смръщването си към него.

— Тогава защо...

Тамас въздъхна. Той повдигна барутния заряд, който още държеше, копнеейки да изсипе и него върху езика си. В крайна сметка го прибра в джоба си.

— Предполагам, ще ме помислиш за жесток. Сабастениен ми е нужен на фронта. Ако той преживее тази война, на тридесет ще е станал генерал. — Той подмина неодобрителния поглед на Олем.

— Нека някой да му предложи да премине при нас, когато бъде отлъчен.

Тамас се приведе встрани и повърна на пода. Той обърса устата си с ръкав и улови притеснения поглед на Олем.

— Сега възнамерявам да си почина.

Олем отиде да доведе чистач. А фелдмаршалът отново се облегна назад, все още долавящ противен вкус в устата си. Ето че се беше погрижил за лисицата в кокошарника. Сега трябваше да открие лъва, примесил се сред стадото.

Нила не можеше да откъсне очи от кръвта по дивана.

Интересно дали самият фелдмаршал Тамас бе прострелял човека, чиято кръв бе оплискала един от придворните кабинети, или бе възложил делото на някого от подчинените си? Тя знаеше, че Тамас е способен да убива, без да се замисли. Та нали с очите си го бе видяла да застрелва гвардееца Бистри.

— Олем, ще... — Фелдмаршалът изникна иззад паравана и спря, когато видя Нила. — Извинявай, не очаквах, че толкова бързо някой ще се появи да почисти.

Да почисти. От тона му излизаше, че късчетата мозък и кръвта по нищо не се отличават от разпиляна храна.

— Простете, сър. — Нила направи реверанс. — Беше ми заръчано да взема униформата ви.

— Разбирам, ти си перачката. Олем! Помогни ми да съблека униформата.

Олем пристъпи вътре, свиващ поредна цигара. Той се усмихна на Нила и изчезна зад паравана.

— Проклетата кръв е навсякъде — каза фелдмаршалът.

— Така става, сър.

— По-внимателно, кучи сине!

— Простете, сър.

— Шибан крак!

— Тук има дама, фелдмаршале.

Ругатните на Тамас преляха в ръмжене. След още няколко мига Олем се появи, понесъл униформата под мишница, и я подаде на Нила.

Брадатият офицер изглеждаше по-различно от онази нощ, в която адранските войници бяха нахлули в къщата на херцога. Сред брадата му личеше сиво и бръчиците около очите му бяха станали по-дълбоки. Нила се беше натъквала на него, но той не беше показвал, че я познава.

— Ще можеш ли да изпереш и завесите? — попита Олем. — Че кой знае кога ще изпратят човек да ги почисти.

— Разбира се — отвърна тя.

Фелдмаршалът отново изникна иззад паравана и закуца към бюрото си. Той се беше преоблякъл в бяла риза и сини униформени панталони. Лицето му беше преbledняло, обезкървено.

Как ли щеше да изглежда то, след като Нила го удушеше в съня му?

Олем откачаше завесите и ги събираше на топка в ръцете си.

— Сър, ще сляза с нея, за да ѝ помогна да ги занесе, и веднага се връщам.

— Не бързай — махна с ръка фелдмаршалът. — Шарлемунд ми е изпратил някаква идиотска църковна разпоредба, която трябва да съм прочел до вечеря.

— И сама мога да ги отнеса — каза Нила, когато двамата излязоха в коридора.

Олем премести завесите под мишница.

— Нямам нищо против да помогна. Пък и фелдмаршалът понякога предпочита да остава сам.

— Ти не си ли негов телохранител?

— По-скоро негов личен прислужник — отбеляза телохранителят, но без горчилка. — Утроили сме стражата на този етаж. Ако нещо успее да преодолее останалите момчета, аз не бих могъл да го спра. Цигара?

Докато слизаха по стълбите, Нила го изучаваше с крайчеца на окото си.

— Да, благодаря — рече тя и прие предложената цигара. Олем веднага се зае да свива друга.

— Ти не изглеждаш от срамежливите — каза войникът. — А момчетата казват, че не говориш много.

Проряза я страх. Защо телохранителят на фелдмаршал Тамас бе разпитвал за нея?

— Аз също предпочитам усамотението.

— Точно каквото съм чувал. — Той помълча за момент. — Не очаквах, че след онази нощ ще те видя отново.

Сърцето на Нила трепна. Значи той я беше запомнил? Тя не искаше да бъде запомняна. Не искаше да бъде разпознавана. Ако той знаеше коя е, може би се беше досетил, че именно тя е извела Яков.

Нила отговори с неопределено кимване, за да не се издаде с треперещ глас.

— Тук изглеждаш по̀ на място, отколкото да переш ливреите в дома на някакъв благородник — продължи Олем. — Роклята ти ми харесва. По-хубава е от предишните ти дрехи.

Тя се опита да си припомни униформата си от дома на херцог Елдаминз. И осъзна, че е забравила вида ѝ. Във всеки случай предпочиташе да насочи разговора в друга посока. Не ѝ трябваше разпит.

— Ти също беше облечен различно тогава.

Олем докосна капитанското си обозначение.

— Фелдмаршалът каза, че не подобавало да има за телохранител сержант. — Той сви рамене. — Аз не ставам за офицер. Никога не съм ги харесвал. Но заплатата ми харесва.

Той свали цигарата си, премести я в другата си ръка и отново я захапа. И спря неочаквано, с което принуди Нила да се обърне към него.

— Какво ще кажеш тази вечер да отидем на театър? — предложи той.

Нила премигна изненадано. Театър? Оказваше се, че интересът му към нея не е проява на служебните му задължения.

Тя не можа да възпре облекчената си усмивка. Олем я прие за утвърдителен отговор.

— Фелдмаршалът настоя да ме освободи за вечерта. Няма добър начин да я прекарам, отколкото в компанията на красива жена.

— За мен ще бъде чест. — Тя направи символичен реверанс и му отпрати (надяваше се) най-добрата си срамежлива усмивка.

При пералните помещения Олем я остави. Нила започна да търси нещо, което да отстрани кръвта от завесите и униформата. Докато изтриваше петната, тя си напомни, че е дошла тук, за да убие Тамас. Нямахше да позволи на Олем да я разсее или да ѝ попречи. Той беше добър човек, но служеше на противен господар. И Тамас трябваше да умре, преди да е пролял още кръв. Той беше убил мъже и жени. Дори невинни деца. Трябваше да бъде спрян.

Олем бе споменал, че той не е единственият, охраняващ фелдмаршала. Ако тя убиеше Тамас по време, когато Олем не беше

дежурен, капитанът нямаше да бъде винен. Да, така щеше да бъде най-добре.

Тя започна да търка петната още по-енергично.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Таниел се вслушваше в ритмичния тропот на копита, отекващ по склона. Подпрян на оръжието си, той вдъхна малко барут. Още от късния следобед магът бе наблюдавал приближаването на конника: ездачът идваше откъм кезианската предна база. И носеше бяло знаме.

Пратеник.

— Доведи Гаврил — обърна се барутният маг към Фесник. Младият граничар присви очи към сумрака и с кимване се насочи към вътрешността на крепостта.

На Фесник се бе паднало вечерното дежурство. Таниел бе останал с него под предлог, че му прави компания, ала в действителност имаше намерението да наблюдава възстановителната работа на инженерите и зидарите.

Залязването на слънцето щеше да отбележи края на Фесниковата смяна. Таниел също възнамеряваше да се оттегли по това време и една нощ да се наспи истински. Ако съдбата беше милостива, пратеникът щеше да съобщи, че кезианците се оттеглят.

Планините бяха притихнали. Единствените звуци долитаха от масивната армия, струпана в подножието на склона. Тази вечер врагът не се подготвяше за щурм, също както и през изминалата седмица. Последната битка бе отслабила и двете страни — в продължение на дни те бяха прибирали тела, бяха попълвали запасите си и опитваха да отдъхнат.

Но тази притихналост изнервяше Таниел.

Барутният маг се извърна по посока на доближаващите го стъпки. Това беше Морисей, нарамил мускет.

— Аз съм дежурен за през нощта — обясни той.

Таниел се протегна.

— Дежурството е твое.

Морисей беше мълчалив човек, рядко многословен, но за сметка на това беше отличен другар по чашка. Двамата бяха прекарвали много часове във „Виещото вендиго“.

Още няколко минути Таниел остана на стената — достатъчно дълго, за да проследи как ездачът бива пропуснат през портите, а от крепостния град се отделя малка група, за да го посрещне. Сред последните веднага се различаваше огромният силует на Гаврил.

Последвалата размяна на реплики беше кратка и съвсем скоро конникът вече се отправяше обратно.

Таниел завари преговарялите тихо да се съветват. Появата му извърна всички глави към него.

— Какви вести изпраща фелдмаршал Тайн? — попита магът.

— Да считаме бойните действия за възобновени — каза Гаврил.
— Има ли някакви признаци за нощно нападение?

Мамка му.

— През целия ден нямаше никакво движение на склона.

— А копачите?

— И от тях нямаше следа.

Сапъорите бяха продължили да работят през цялото това време. Таниел бе възнамерявал да излезе и да ги прогони, но Гаврил бе настоял примирието да бъде спазено.

— Защо копаят? — изръмжа Гаврил. — Намират се прекалено далеч, за да изникнат тук. А Бо каза, че не използват магия.

— Ти изобщо виждал ли си го как изглежда? — рече Таниел. — Цяла седмица не е спрял да се налива с бира. Прилича на човек, пропъзлял от ямите. Съмнявам се, че би могъл да усети магия, дори и тя да го зашлеви в лицето.

— Хайде сега — обяви глас. — Не е чак толкова зле.

Таниел се извърна и видя, че Привилегированият е застанал недалеч от тях. Там ли се бе намирал през цялото време?

Барутният маг се навъси насреща му. Бо стискаше плоска бутилка и се опираше на Катрин, която изгледа Таниел с унищожително презрение.

— Трябва да спиш, а не да пиеш — каза Таниел.

— Там става нещо. — Борбадор посочи към кезианската армия.
— Кой знае какво са замислили...

— Няма какво да направим — рече барутният маг. — Оръдията не могат да ги докоснат. А обстрелът на склона над тунела им нямаше никакъв ефект. Нямаме представа колко е дълбок въпросният тунел, нито къде отвежда. Възможно е да се опитват да изникнат отвъд

стената, в самото сърце на крепостта или пък, с помощта на магьосниците, направо да изникнат от другата страна на планината.

— Неприятна мисъл — каза Привилегирваният. — Но нали ти сам заяви, че цял ден не си зървал копачите.

— Не се съмнявам, че те все още работят.

— Точно затова взех решение — рече Гаврил. И двамата погледнаха към него. — Възнамерявам да поведе щурм, за да прочистя тунела им.

— Кога? — Таниел вдъхна щипка барут.

— Утре. Стига да успея да отрезвя Бо.

— Аз и сега съм си трезвен — заяви споменатият. В същия момент той залитна и щеше да рухне, ако не беше подкрепата на Катрин.

Гаврил не обърна внимание.

— Искам да изтъкна, че няма да има голям риск. Армията им се намира на часове от мястото. Но ако заварим Жулин там — или дори двама от по-слабите Привилегирвани... Бо няма да е достатъчен. — Той погледна с очакване към Таниел. — Участието ще бъде доброволно.

Таниел изсумтя, при което синусите му пламнаха. През последната седмица той се бе постарал да не вдъхва барут. Не бе успял, но поне носът му бе спрял да кърви.

— Разбира се, че ще дойда.

— Благодаря ти — кимна Гаврил с облекчен вид. — Но няма да се нуждая само от теб.

Барутният маг се навъси за момент, преди да се сети.

— Ка-поел.

Гаврил отново кимна.

— Не съм сигурен... — рече Таниел. — Тя е съвсем млада.

— Тя е магьосница — каза Гаврил. — И то могъща. Разговарях с Бо. Той проявява голям интерес към нея.

— Голям — потвърди Привилегирваният.

Таниел се навъси и към двамата. Подир момент Гаврил добави:

— Не в *този* смисъл.

Отличникът продължаваше да се мръщи.

— Ка-поел се намира под моята защита — каза той. В действителност беше обратното, поне така му беше казал Бо. — Да, тя

ми е помагала да преследвам Привилегировани, сблъсквала се е с някои неприятни случаи...

Той си спомни как девойката се беше хвърлила пред него, за да го защити от Жулин. Ка-поел беше по-силна, отколкото изглеждаше.

Бо въздъхна.

— Таниел, пред нея повечето от кезианските кабалисти изглеждат като деца. Ще имаме нужда от нея.

Таниел неочаквано си спомни сблъсъка с Розалия в музея на Адопещенския университет. Възрастната жена бе изглеждала особено смутена от присъствието на Ка-поел. Явно предеята бе усетила нещо, неосезаемо за него...

— Това не зависи от теб — добави Гаврил.

— Нима?

— Аз вече я попитах. Тя е съгласна.

Таниел го погледна невярващо.

— И просто си ме подминал?

Гаврил изду бузата си с език и, загледан в очите на Таниел, отвърна:

— Зная какъв риск ще поемем там. В този момент тя е по-ценна от Бо. Исках да зная дали тя е съгласна да дойде, преди да мога да реша.

Барутният маг го изгледа остро; планинецът не обърна внимание.

— Утре вечер? — попита Таниел.

— Утре вечер — потвърди Гаврил.

Таниел пъкна ръце в джобовете си и се отправи към вътрешността на крепостта. Дните бяха започнали да се затоплят, нощите определено губеха хладината си — приближаващото се лято се усещаше дори и тук, високо в планината, макар че тя нямаше да позволи задух. Затова Таниел се уви по-плътно и се отправи към крчмата, заслушан във воя на вятъра. Свистенето го накара да потръпне неволно.

По средата на улицата той спря. Струваше му се, че към стенанието на вятъра се е присъединил и друг вой, който в крайна сметка го замени. Звукът напомняше на животинско ридание.

С ново потръпване магът се огледа. Звукът идваше от склоновете над тях; в ясна нощ като тази, в която нищо не скриваше светлината на звездите, звуците се разнасяха надалеч.

Той се загледа към североизточния проход. И в следващия момент разтърка очи, преди да се вгледа по-внимателно. Струваше му се, че там нещо се движи.

Воят се понесе отново, див и смущаващ звук. Таниел бе чел, че в тази планина няма вълци, само пещерни лъвове. А този рев не приличаше на пещерен лъв. С мъка той отклони погледа си от склона.

С периферното си зрение различи раздвижване — някой се промъкваше към него. Таниел сепнато се обърна. Силуетът рязко изчезна. Барутният маг се хвърли подире му, край ъгъла на една стена.

— Какво ти става? — Той сграбчи Ка-поел за дрехата; ръцете му трепереха. — Не ме плаши така.

Тя го погледна с огромни зелени очи, поглъщащи лунната светлина. Таниел я пусна и приглади собствената си дреха.

— Здравата ме стресна. Какво правиш тук?

Ка-поел посочи към очите си, сетне към него.

— Пазиш ме? От какво, в името на Крезимир?

Тя повдигна рамене.

Таниел шеговито я удари по главата. Тя бе подстригала косата си още по-късо, почти до ушите.

Барутният маг напусна пресечката и приседна на една веранда. Ка-поел понечи да се отдалечи.

— Ела — каза Таниел, стараяйки се да не звучи грубо. Тя се настани край него с движенията на девойка, заплашена от баща си, която знае, че невинната усмивка ще я отърве от наказанието. — Защо не ми каза, че Гаврил е говорил с теб за предстоящата вилазка?

С повдигнатата вежда Ка-поел посочи към гърлото си.

— Да, зная, че не можеш да говориш. — Таниел подбели очи. — Но винаги успяваш да ми предадеш нещата, които искаш.

Ка-поел се нацупи.

— Не се прави на срамежлива. Както казах, винаги успяваш.

Тя обви ръце около себе си, сетне посочи към Таниел. Таниел поклати глава. Девойката удари с длан по гърдите си, над сърцето, и отново посочи към него. *Тя ме обича?* Не, надали беше това. Той отново поклати глава в знак, че не разбира. Ка-поел въздъхна. Тя замахна с въображаем меч и повдигна другата си ръка.

— Щит? — отгатна Таниел.

Девойката кимна и посочи към него.

— Да защитава мен? Искаш да ме защитиш? Та ти си на... петнадесет? Имаш си по-важна работа от това да защитаваш мен. Та ти съвсем доскоро си си играела с кукли. — Тук Таниел си спомни фигурката на Жулин. — Е, ти все още си играеш с кукли. По опасен начин. Но не бива да ме защитаваш.

Таниел си спомни себе си на петнадесет. Твърдоглаво, хилаво момче с права черна коса и едва набождаща брада. Впоследствие той бе наедрял, заякнал и се бе издължил. И носеше белезите на доказал се войник. Вече се чувстваше стар, макар да беше само на двадесет и две.

Ка-поел му обърна гръб.

— Хайде сега, недей да...

Тя скръсти ръце.

Таниел се изправи и се приближи до нея. Девојката бързо разпери пръсти пред него.

— Моля?

Тя повтори жеста си.

— Деветнадесет... Искаш да кажеш, че си на деветнадесет? — изненада се Таниел. — Винаги мислех, че си дете. Динизийките биват омъжвани на шестнадесет години.

Девојката поклати глава, все така без да го поглежда, и посочи към себе си.

— Но не и ти.

Кимване.

— Не ме е грижа на колко си. Не искам да ме защитаваш.

Тя рязко се обърна към него. Лицата им се намираха достатъчно близо, за да може той да усети дъха ѝ. Той беше сладостен, като мед. Таниел неволно се замисли за това.

Много жалко, изрекоха устните ѝ.

Таниел стисна зъби. Проклето момиче.

— Защо си толкова притеснена за мен? — бавно попита той.

Тя се приведе близо до него, почти допряла устни до неговите. Таниел се взираше в очите ѝ. Те улавяха блясъка на звездите и сами проблясваха пакостно. Освен това тя се подсмиваше. Таниел откри, че сърцето му трепва.

Тя се обърна рязко и се затича по улицата.

Таниел рязко си пое дъх, загледан подире ѝ.

— Това пък какво беше? — тихо промърмори барутният маг. Той облиза устни и установи, че се е замислил за потенциалния вкус на целувката ѝ. Побърза да прогони тази мисъл от ума си. Тя беше слугиня, необразована дивачка.

Таниел пхна ръце в джоба си и продължи по улицата с надеждата, че при прибирането си в офицерската казарма няма да я завари вътре.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Улиците в западната част на адопещенския пристанищен окръг бяха всичко друго, но не и тихи в един и половина през нощта. От пивниците и бардаците долитаха песни и не една компания бе стигнала до заключението, че е редно да пренесе веселието си на улицата — очевидно пияниците смятаха, че небето и случайните минувачи са подходящи слушатели на нескопосаните им стихчета.

Адамат зае позиция в един мрачен ъгъл, повдигнал яката на палтото си, а над очите си нахлузил бомбе, скриващо лицето му от дъждовните капки и погледите. Сусмит изчакваше в друг ъгъл: огромният боксьор по изненадващ начин бе успял да изчезне в една тясна ивица. Погледът и бастунът на инспектора дебнеха, готови да се насочат срещу всеки, достатъчно трезвен, за да го различи в сенките.

Вертепът, разположен срещу тях, изглеждаше скромен на фона на останалите. Неговата клиентела бе по-заможна от обичайното, а на външен вид сградата по-скоро приличаше на месарница. Мястото, носещо названието „Пазарът на Моли“, не приемаше непознати клиенти без препоръка. Неколцина мъже с огромни юмруци и миниатюрни мозъци стояха под един навес недалеч от входа и тихо разговаряха помежду си, трепереци от нощния хлад. Те представляваха охраната на заведението. Двамина от тях вече бяха забелязали Адамат и го поглеждаха мрачно, но до момента никой от тях не беше се приближил към него.

Вратата на вертепа се отвори, за момент разкрила скъпи мебели и черни дантели. Рикар Тамблар спря на прага и отброи няколко монети на портиера, преди да пристъпи сред дъжда.

Рикар вървеше с походката на човек, който е пил много, но не и над нормата си. Той повдигна шапка към групата телохранители. Двама от тях се отделиха от останалите и пристъпиха към него. Тамблар махна с ръка в отговор на предложения му чадър.

Адамат го изчака да се приближи, преди да напусне сенките. Едновременно с това той бутна шапката си нагоре, за да бъде

разпознат под мътната светлина на уличните фенери. Двамата придружители на Рикар пристъпиха напред, посягайки към ножовете си. Стоящите под навеса бяха готови да се присъединят: обирджиите не бяха добре дошли край „Пазарът на Моли“.

— Успокой хората си — каза Адамат. — Дошъл съм да поговорим.

Рикар повдигна ръка към мъжагите, а другата притисна към сърцето си.

— Велики Крезимир, ама че ме стресна. Какво има, Адамат?

Инспекторът кимна встрани и сам се отдалечи на няколко крачки. Рикар го последва.

— Знаеш, че по всяко време си добре дошъл в кабинета ми — продължи той. — Вратата ми е винаги отворена.

Тамблар не носеше шапка; трябваше да повдигна длан пред очите си, за да ги заслони.

— Дошъл съм да те предупредя — каза Адамат. — Като стар приятел.

Рикар никога не се отнасяше пренебрежително към заплахите, без значение истински или загатнати, затова инспекторът отпусна ръка върху рамото му.

— Има обстоятелства, които ме принуждават да те считам за главен заподозрян.

Рикар стисна устни, но не каза нищо. Тук се съдържаше най-големият риск. Ако той наистина беше предателят, щеше да насъска хората си срещу Адамат.

— Почисти си къщичката, Рикар — продължи инспекторът. — През Адморието пристигат кезиански шпиони, включително пазители. Тамас не е доволен. Мисля, че за момента той ще мълчи, защото се нуждае от корабите ти, за да пренася войници.

— И какво общо има това с мен? — каза Рикар. Тонът му бе съдържан, но в него се долавяше гняв.

Адамат го побутна по гърдите, за да подчертае думите си.

— Пристанището е твоя територия, приятелю. Тамас знае какво става тук и ако се почувства заплашен, той ще затвори всичко. Цялата търговия с Нови и Юниция, всички твои фабрики и мелници.

Рикар го погледна смаяно.

— Той не би сторил подобно нещо. Все едно да изтръгне сърцето на Адопещ. Целият съюз ще се вдигне.

— Ако реши, че там има врагове, ще го стори.

За момент другият се замисли над думите му.

— Кой друг знае, че си тук?

Сърцето на Адамат трепна. Той стисна бастуна си — нямаше намерение да се предаде без бой. Ако извадеше късмет, щеше да успее да удържи трима, докато Сусмит притича от другата страна на улицата.

— Никой — отвърна Адамат.

— Никой не те е изпращал?

— Дойдох по своя воля.

По време на размисъла си Рикар стоеше загледан в него. Може би не осъзнаваше, но така пораждаше впечатление на човек, преценяващ къде би било най-изгодно да забие ножа си. Адамат се приготви да даде знак на Сусмит.

— Благодаря ти — каза Рикар. — Щом сам си достигнал до тези заключения... Наистина ще трябва да поразчистя. Благодаря ти, друже.

Инспекторът наблюдаваше как Рикар се отдалечава, този път приел подадения му чадър. Стъпките му бяха по-трезви, настойчиви, насочени към някаква цел.

Сусмит безшумно се приближи до Адамат.

— Той вслуша ли се в предупреждението ти? — попита боксьорът.

— Не зная. Не се опита да ме убие, така че поне това е нещо. Но има вероятност да се е досетил за играта ми. Той не е глупак. Ще видим какво ще направи сетне.

— А какво ще правим ние?

— Все още ми остават трима заподозрени, с които да се срещна: Съдържателя, ректора и архидиоцела.

Сусмит се навъси.

— Съдържателя? До него не можеш да се добереш.

— Все ще измисля нещо. — Адамат се постара да звучи уверено.

— За момента ще продължим с архидиоцела.

Сусмит направи знака на свещеното въже.

— Това не ми харесва.

Напълно мъдри думи.

— Той вече ме очаква. Срещата е насрочена за утре сутринта.

Млад, нервен на вид жрец стоеше на стълбите на дома на архидиоцела и с очакване наблюдаваше как каретата на Адамат се приближава. Самият дом представляваше обширна вила, не просто едноетажна, а с височина, която не би посрамила и Небесния дворец, ако се намираше в съседство до него. Той бе построен в гурлански стил: със заострени кули, издигащи се над мраморна фасада. Зад облите прозорци личаха сатенени завеси. От едната страна на чакълестата алея се простираха лози. Поляната от другата страна бе отделена за дресировката на коне.

Слизането си от каретата Адамат съпровождаше с размисли за слуховете, че архидиоцелът е в по-голяма степен човек на насладите, отколкото на Бога. Но няма това не важеше за самата църква? Разбира се, срещаха се и истински свещеници: хора, които обичаха Крезимир и ближния и проповядваха мир и братство. Но онези като Шарлемунд се срещаха много по-начесто. Те наистина бяха пламенни, ала този им плам бе насочен към плътта, златото и властта, а не към вярата.

Младият свещеник бързо провлачи крака към Адамат. Той носеше дълга до глезените бяла роба и сандали — одеждите на беден монах, които не се връзваха с това място.

— Аз съм СиEMON — представи се жрецът, свел поглед в краката си, склчил ръце пред себе си.

— За архидиоцела ли работите? — попита Адамат.

— Имам щастието да служа на Крезимир — отвърна СиEMON — като прислужвам на неговия верен слуга Шарлемунд, архидиоцел на Адро.

— Вече имам уговорена среща с архидиоцела — рече инспекторът. — Вътре ли ще чакаме? — И той посочи с бастуна си към вратата.

— Не — отвърна СиEMON, кършещ пръсти. — В момента къщата е много пълна. Далечните роднини на Негова светлост гостуват за фестивала на свети Адом. Вътре гъмжи от деца.

Адамат погледна към един от прозорците. Зад стъклото стоеше огромен мъж, който го наблюдаваше — вероятно един от телохранителите на архидиоцела. Нито се виждаха, нито се чуваха

деца. Но пък вилата действително беше огромна. Цяла армия можеше да бъде разквартирувана тук.

Зад прозореца, към който гледаше Адамат, бе дръпната завеса.

— Разбирам — каза инспекторът. Това беше неподобаващо отношение към един гост, пък бил той и неканен.

СиEMON прочисти гърло.

— Пък и архидиоцелът е много зает човек. Ще трябва да отидем при него в параклиса. Заради сутрешната оргия той закъсня за службата.

— Простете? — Адамат бавно се извърна към него. — Сутрешна оргия?

— Точно така. Длъжен съм да ви съобщя, че архидиоцелът не обича да се чувства застрашен. Той ще трябва да остане тук. — СиEMON посочи към Сусмит, който тъкмо слизаше от каретата, още рошав от продължителната си дрямка.

— Това е моят помощник — отвърна инспекторът. — Той ми помага в разследването. И не е заплаха за архидиоцела.

Свещеникът не спираше да мести поглед, който никога не се задържаше върху лицето на Адамат.

— Не ме разбрахте. Вашият помощник е много едър, добре сложен и очевидно е някакъв боец. Архидиоцелът не обича, когато служителите му се заглеждат. Как да се изразя... Той не харесва конкуренцията. По тази причина Негова милост е много придирчив към достъпа на своите гости.

Адамат премигна насреща му. Не харесвал конкуренцията... Той поклати глава.

— Най-добре остани в каретата — рече той на Сусмит.

Боксьорът изсумтя и мълчаливо се покатери обратно в купето.

— Споменахте, че господарят ви закъснявал? — продължи Адамат, обръщайки се към монаха.

Бузата на СиEMON леко трепна.

— Да, заради оргията. Сега ме последвайте. Ще го заварим точно след края на службата, преди началото на следобедните конни състезания.

СиEMON повдигна ръка. Малка открита двуколка изникна от лозето и спря пред тях.

Адамат не можеше да откъсне очи от жената, седнала на капрата. В действителност тя беше по-скоро девойка, на около шестнадесет, с дълга златиста коса, стигаща до кръста ѝ. Тя носеше обичайната униформа, полагаща се на кочияш (риза, шапка и ръкавици), но дрехите бяха от полупрозрачна коприна, а под тях отсъстваше бельо. Девойката му се усмихна учтиво.

— Заповядайте — подкани го тя.

Адамат се откъсна от унеса и се настани в двуколката. Имаше място само за един пътник; преди той да е успял да се обърне към СиEMON, за да се осведоми дали и той ще дойде, двуколката потегли. Жрецът затича редом с нея, непосредствено до теглещото я бяло пони.

Инспекторът притисна ръка към шапката си, за да я предпази от насрещния вятър. Двуколката навлезе дълбоко в лозето, сред работниците. Въпреки нейната бързина и затрудняващата кройка на собствената му роба, СиEMON не изоставаше. Адамат забеляза, че свещеникът се старае да гледа в краката си или право пред себе си. Разбираемо защо.

Работниците, край които минаваха, окастриха лозето или разкопаваха земята. Всички те носеха простовати туники, също от полупрозрачна коприна. Сред тях имаше и мъже, и жени; и всички те бяха млади и красиви.

Как беше възможно да съществува подобно място? Адамат смяташе, че познава всички подобни свърталища в столицата. Тези мъже и жени с лекота биха намерили място в най-елитните публични домове, където биха заработвали по хиляда крана на нощ. Наместо това те обработваха лозето в градината на архидиоцела.

— Вие изобщо не изглеждате на място тук, СиEMON... — отбеляза Адамат. Едва в следващия момент осъзна как са прозвучали думите му. — Не, не искам да кажа, че сте грозен — бързо се поправи той.

За момент монахът се усмихна.

— Разбрах какво имахте предвид. Това е моето покаяние. Ако служа на архидиоцела в продължение на още една година, брачното ми искане ще бъде одобрено. — За момент по лицето му пробяга тревога. — Стига тя все още да ме иска за свой съпруг.

На най-нисшите служители на църквата се разрешаваше да сключват брак; безбрачието се изискваше само от онези, които желаеха

да се издигнат по-високо в йерархията. Въпреки това на семейните служители често биваха възлагани покаяния.

А Шарлемунд беше жесток човек, за да поставя подобно условие на своя служител.

— Тази вила винаги ли е била такава? — попита Адамат. — Чувал съм, че това е удивително място, с обширно лозе и конюшни. Не бях осъзнавал, че е тъй... уникално.

Разбира се, той беше запознат със слуховете, като повечето жители на столицата. Но никога не бе се вслушвал в тях. Бе допускал една от дворните постройки да е заделена за бардак. Или че в къщата живеят няколко красиви жени, винаги на разположение на стопанина. Но това... то надминаваше обичайната поквара.

— Да — потвърди СиEMON. — Не става дума за нещо ново. Архидиоцелът си има ред. Посетителите са свободни да си изберат всеки от персонала — без мен — и да правят каквото поискат. Това важи и за вас, все пак вие сте гост.

Адамат почувства как лицето му пламва.

— Не — проточи той, засрамен заради нервния си смях. — Аз съм семеен човек, благодаря.

— Друга част от политиката на архидиоцела е, че онези, които споменат за неговия... персонал... не биват канени повторно.

— Не е възможно той да следи това.

— Повярвайте ми, за архидиоцела е възможно. Той има уши навсякъде.

Инспекторът не можа да сдържи киселата си усмивка.

— В такъв случай разбирам основанието за мълчание. Всички от гостите на архидиоцела ли се възползват от тази любезност?

— Не. Не всички. Но онези, които се въздържат, притежават достатъчно такт, за да не обсъждат видяното.

И достатъчно срам, осъзна Адамат. Никой не обсъждаше видяното, защото не искаше да бъде асоцииран с гнусотиите, вършени на територията на вилата. По същата причина един джентълмен никога не обсъжда посещенията от него публичен дом.

Той свали шапката, за да почеше темето си, и се обърна към СиEMON.

— Излиза, че вие работите в най-големия бардак в Адро — във всичките Девет държави — за да можете един ден да сключите брак с

любимата си и пак да останете божи човек?

СиEMON се изкикоти нервно.

— Неведоми са пътищата на Крезимир.

С известна отврата Адамат промърмори:

— Струва ми се, че случилото се с вас е по-скоро свързано с архидиоцела и неговото специфично чувство за хумор, отколкото с бог.

Двуколката напусна лозето и прекоси малка поляна, отвъд която се издигаше параклисът. Въпросната постройка не повтаряше величието на вилата — изграждаха я малки варовикови блокове. Тя беше двуетажна, със заострен покрив и балкон непосредствено над главния вход. Златно въже висеше от балкона.

Адамат с облекчение установи, че наоколо слуги не се виждаха. Той слезе от двуколката и няколко мига наблюдава отдалечаването ѝ, преди да се обърне към вратата. СиEMON го докосна по рамото едновременно с посягането му да отвори.

— Изчакайте, те ще приключат службата всеки момент.

Инспекторът въздъхна.

— На друга оргия ли щях да попадна?

За момент изглеждаше, че СиEMON ще прихне.

— Не. Става дума за обедната служба. Просто изчакайте.

Въпреки думите му Адамат побутна вратата и надникна през образувалата се цепнатина. Параклисът съдържаше няколко редици тапицирани с кадифе пейки. Стените бяха покрити с обикновена мазилка, но за сметка на това полускрити от червено-златни гоблени, изобразяващи как Крезимир се спуска по священото въже до върха на Южната планина. Само неколцина присъстваха на службата, макар че параклисът притежаваше поне тридесет места.

Архидиоцелът стоеше в отсрещния край на залата, разперил ръце встрани и нагоре, повдигнал лице към небето.

— От лукавия и нечестивия ни пази, Отче наш, избави ни от злото и приюти нам в царството си...

Инспекторът безшумно затвори вратата и се отмести встрани, облягайки се на стената.

— Мястото ми се струва необичайно пусто.

— Какво имате предвид? — каза СиEMON.

— Архидиоцелът е важен човек. Очаквах да видя повече посетители. Пратеници, чиновници. Такива неща.

— На много малко посетители е разрешено да навлизат в двора. Негово високопреосвещенство приема всички във вилата си. Там действително цари очакването от вас оживление.

— А аз с какво съм заслужил да бъда изключение?

— Вас лично фелдмаршалът ви изпраща!

Поне един светъл лъч.

— От колко време служите тук? — попита Адамат.

— Две години и седем дена.

СиEMON все така отказваше да го поглежда, но инспекторът вече разбираше причината и не се чувстваше наскърбен. Божият служител се стараяше да се запази чист за предстоящия си брак. Това му желание беше достойно за уважение, дори и ако означаваше, че той рядко трябва да поглежда събеседниците си в очите. Но в подобна обстановка бе разбираемо, че ако иска да избегне изкушенията, трябва да остава загледан в собствените си крака.

— Предполагам, че не излизате много?

— Понякога посещавам града. По възложения на Негова светлост.

Небеса.

— Защо просто не се махнете? Не е нужно да отслужвате покаяние, за да получите стандартно брачно свидетелство.

— Аз съм божи човек. Ако се махна сега, изоставям вярата си. — Ръката му докосна символа на възето, бродиран над лявата му гръб. — И губя шансовете си да се оженя.

— Значи тя иска да се омъжи за свещеник?

— Много свещеници се женят.

— За първи път чувам за подобно покаяние. Те не траят ли обичайно по шест месеца?

СиEMON придоби измъчен вид.

— Става дума за племенницата на архидиоцела.

Адамат го погледна с искрена симпатия:

— Здравата сте го закъсали.

— Службата приключи...

Едновременно с това вратата на параклиса се отвори. Няколко двуколки заобиколиха сградата и спряха пред нея, за да изчакат пътниците си.

Присъствалите на службата бяха седмина, мъже и жени, облечени в дрехи от коприна, кожа и муселин. Неколцина от тях Адамат разпозна — те бяха заможни търговци. С изненада той откри сред тях и мадам Лорен, негова неотдавнашна клиентка. Тя беше родом от възможно семейство; инспекторът бе искрено шокиран, че тя е преживяла Тамасовата чистка.

Тя дори не го погледна, докато го подминаваше.

Адамат си представи Рикар, седнал в една от тези двуколки. Приятелят му идеално би се вписал на подобно място, макар че би подминал молитвите.

Двуколките се отдалечаваха, но не към портата, а обратно към вилата, очевидно към следващите безвкусни забавления, планирани от Шарлемунд. Адамат смаяно поклати глава.

Архидиоцелът излезе последен и бавно се насочи към посетителя си.

— Добър ден — поздрави инспекторът.

Шарлемунд не обърна внимание на поздрава му. СиEMON забърза да заключи изпразнения параклис, сетне припряно се обърна към архидиоцела, за да му помогне да свали богослужебната одежда.

— СиEMON, лейди Жавор отново заспа по време на службата. Това става за трети път. Погрижи се тя повече да не бъде допускана до вилата.

— Да, Ваше високопреосвещенство.

— А кой е този човек?

— Инспектор Адамат, Ваше високопреосвещенство.

Архидиоцелът раздвижи рамене и презрително изгледа Адамат.

— Копоят на Тамас. Да. Защо си тук?

Адамат бе получил възможност да го огледа отблизо. Шарлемунд беше внушителен човек, с една глава по-висок от него. Преди да постъпи в служба на Въжето, той бе ненадминат в цял Адро фехтовчик. Дори и сега жестовете му задържаха същата целенасочена плавност.

Инспекторът не беше забравил, че Шарлемунд бе посветен за архидиоцел на следващия ден след постъпването си в църковна служба. Този прецедент бе предизвикал скандал, за който се говореше с години, но през цялото това време новоназначеният бе запазил длъжността си. Шарлемунд имаше могъщи приятели.

Освен това имаше две големи синини върху лицето си, макар и прикрити с цялото старание, на което бе способен гримът.

— Ваше високопреосвещенство — поздрави Адамат, свеждайки глава. — Надявам се, че сте се възстановили изцяло подир падането си миналата седмица. Беше неприятна гледка.

— Говори по същество — срязва го Шарлемунд. — Защо си дошъл?

Този човек определено беше сприхав и кипваше бързо. Адамат получи поредно основание да съжалява Сиемон.

— Безпокоя ви във връзка с разследването, засягащо опита за покушение срещу фелдмаршал Тамас от миналия месец.

— Това ли? Още ли не е изяснено? — Архидиоцелът изсумтя. — Надпреварата скоро ще започне, така че говори бързо.

Адамат прехапа език. Дори от един архидиоцел се очакваше да спазва елементарна учтивост.

— Ваша милост, аз съм дошъл да разследвам измяна, а не да ви разпитвам за любимата ви проститутка. Бъдете така добър да отговорите на въпросите ми.

Сиемон стоеше зад архидиоцела, държейки робата му. При тези думи очите му бяха готови да изскочат. Макар и загледан настрани, той енергично започна да клати глава.

Архидиоцелът отново погледна Адамат.

— Не би било пресилено да кажа, че вие сте най-влиятелният човек от съвета на Тамас, може би дори по-влиятелен от самия фелдмаршал. Разполагате с подкрепата на крезимската църква, институция, пред която бледнеят наемниците на лейди Винцеслав, съюзът на Рикар Тамблар и незаконните връзки на Съдържателя. Всичко това ми дава основания да смятам, че ако вие искахте смъртта на Тамас, той вече щеше да е мъртъв.

— Единственото, поради което се колебая да задраскам името ви от списъка със заподозрени, е неспособността ми да посоча причината да подкрепите извършения от Тамас преврат. Вие нямате нито основания да подкрепяте фелдмаршала, нито да искате смъртта му.

— И какво ти дава власт да ме разпитваш? — хладно изрече архидиоцелът.

От джоба на ризата си Адамат извади бележката на Тамас и я подаде. Сиемон пристъпи напред и с извинително мълвене я взе.

Подир това той прочисти гърло и зачете високо.

Шарлемунд отметна глава и избухна в смях.

— Да ти сътруднича? Да отговарям на въпросите ти? Какво ме е грижа, че Тамас ме подозира? Какво ще направи той? В тази война той се нуждае от мен. Аз съм му нужен, за да държа църквата настрана.

Адамат си взе бележката и отново я прибра.

— Нищо не ми пречи да плюя отгоре му — продължаваше архидиоцелът — и той пак щеше да ме моли да го подкрепя. Да не мислиш, че разследването ти ме интересува? — Той поклати глава. — Нищо подобно. Поне за едно си прав: ако наистина исках смъртта на Тамас, по това време той отдавна щеше да лежи в някой безименен гроб. Много скоро ще му се наложи да отговаря пред по-висши сили за нещата, които е сторил. Не е нужно да се намесвам.

По-висши сили? Адамат едва сдържа свъсването си. Шарлемунд не беше от най-показните свещеници.

Инспекторът се задоволи да се подпре на бастуна си и да погледне архидиоцела право в очите. Макар да знаеше, че ще си плати за тази настойчивост, той запита:

— Каква е вашата полза от подкрепата на Тамас?

Архидиоцелът го разглеждаше с онзи поглед, с който човек разглежда попаднала в килера мишка, която е прекалено нищожна, за да бъде стъпкана.

— Църквата сметна за нужно отстраняването на Мануч. Адранската монархия беше се отделила прекалено много от народа.

Инспекторът преглътна уместната си забележка за висшите църковни служители, превърнали крайградските си вили в публични домове.

— Църквата все още ли подкрепя Тамас?

— Това е въпрос, който самият той трябва да ми зададе — каза архидиоцелът, — а не ти. Ако наистина искаш да постигнеш напредък в разследването си, върви да разпиташ Рикар Тамблар или може би Ондраус. И двамата не са достойни за доверие. Те нямат място в съвета на Тамас.

— Защо? — тихо попита Адамат.

— Никой от тях не е загрижен за добруването на Адро. Рикар е богохулник, използващ безбожния си съюз, за да се укрива от правосъдието. Той взема подкупи от все...

— Прощавайте, вие откъде знаете това?

Шарлемунд се обърка за момент. Горната му устна се сбърчи.

— Не ме прекъсвай.

— Простете.

— Той приема подкупи от кезианците и от престъпните шайки.

Той е покварен, зъл човек, от когото Крезимир се е отвърнал.

— Откъде знаете, че е приемал подкупи от Кез?

— Църквата разполага със своите източници. Не е твоя работа да питаш.

— А Ондраус?

— Той се опитва да облага църквата с данъци — каза Шарлемунд. — Душата му е обречена. Той неизменно ми се противопоставя — на мен, един Божи човек! — за всеки въпрос. Той не плаща десетъка си и крие сметките си от църковните счетоводители. Дори кралят не смееше да прави подобно нещо! Заровиш ли се достатъчно дълбоко в сметките му, ще откриеш доказателства за измяна. — Архидиоцелът погледна джобния си часовник. — Ще закъснея за състезанието. Съветвам те да си вървиш сега, преди да си злоупотребил с търпението ми.

Преди Адамат да е успял да каже нещо, Шарлемунд вече се отдалечаваше, зовейки двуколка.

Инспекторът се загледа подире му. Думите на архидиоцела по адрес на Ондраус представляваха обикновена неприязън, нищо повече. Ала в същото време той беше третият източник, който заявяваше, че Рикар получава големи подкупи. Това не беше добре.

— Ще поогледам наоколо — обърна се той към СиEMON.

Свещеникът бързо поклати глава.

— Опасявам се, че това не е възможно. — Той отново беше започнал да кърши ръце.

— Дошъл съм по служба — рече Адамат. — Няма да безпокоя близките на архидиоцела.

СиEMON облиза устни.

— Не става дума за това... Негово високопреосвещенство цени уединението. Съжалявам, но ще трябва да си вървите.

Последвалото настояване с нищо не промени нещата. Когато стана ясно, че от него се очаква да си иде веднага, Адамат отказа

поканата за двуколка и с бързи крачки се отправи обратно към каретата си. С нетърпеливото си нахлуване в купето той събуди Сусмит.

— Как ти се струва идеята да разгледаме двора на вилата под прикритието на мрака?

Сусмит го погледна сепнато.

— Бърз път до ковчега.

— Така е. — Инспекторът започна да барабани с пръсти по стъклото на потеглилата карета. — И все пак... работата ни тук още не е приключила.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Тамас се събуди сепнато. Дрехите му бяха подгизнали от пот, тялото му беше загрято. Съдейки по слънцето, видимо през прозореца, вече минаваше десет.

— Добро утро, сър — поздрави Олем. В едната си ръка телохранителят държеше купа с овесена каша, а в другата — вестник. Той изглеждаше отпочинал, макар да не беше ясно дали беше спал. Във всеки случай погледът му изглеждаше по-оживен, а лицето му имаше по-спокоен вид.

Олем остави закуската и помогна на Тамас да приседне.

— Със специални поздрави от Михали — обясни той, докато оставяше купата на масичката.

Тамас тръсна глава, за да проясни мислите си. Струваше му се, че сънят не е донесъл отмора. Бяха минали пет дни от операцията и смъртта на бригаден генерал Барат, а болката в проклетия крак не отслабваше, а даже напротив, тя се усилваше с всеки изминал час. И най-малкото движение пораждаше пулсиране.

— На балкона ли предпочитате да четете? — попита Олем. — Доктор Петрик каза, че свежият въздух ще ви се отрази добре.

Тамас погледна към слънчевия ден. И сведе поглед към крака си. Болка или цял ден да стои вътре?

— Добре.

Олем му помогна да се изправи, подаде му патерицата и двамата бавно се отправиха към балкона. Телохранителят влезе обратно, за да донесе стол, а Тамас доуца до перилата.

— Днес е страшно шумно — промърмори той. Площадът действително бе оживен.

Повторното вглеждане му показва, че площадът е много повече от оживен. За последно подобна тълпа бе виждал по време на изборите.

— Олем!

Той се обърна и се сепна, защото телохранителят стоеше точно зад гърба му.

— Слушам, фелдмаршале?

Олем се усмихваше самодоволно с все ухапаната цигара и понесения стол. Тамас бе жегнат от лошо предчувствие.

— Какво става там? — Ветеранът посочи към площада.

Олем протегна врат.

— Това е работа на Михали, сър.

Площадът бе отрупан с десетки, не, стотици маси и подредени край тях столове. Край никоя от масите нямаше свободни места, а безброй правостоящи изчакваха реда си за трапезите. Опашките чакащи бяха съставени от мъже, жени и деца и се простираха по целия Мъченически булевард и откъд. Тамас се приведе, напук на болката, за да зърне началото на опашката.

То се намираще точно под тях. Дълги, правоъгълни маси — Тамас ги разпозна от Залата на лордовете — се издигаха като барикада пред сградата. И масите бяха покрити с храна. Планини хляб. Огромни котли супа. Цяла ограда шишове. Дори на кралски пир човек рядко можеше да зърне толкова храна.

Тамас се обърна към Олем.

— Махни тази самодоволна усмивка от лицето си и ми помогни да слеза.

Отне им известно време, но в крайна сметка Тамас се озова долу. От балкона тълпата бе изглеждала смайваща, но от тази перспектива изглеждаше два пъти по-многобройна. Фелдмаршалът се спря на стълбите, смаян.

— Извинете, сър.

Тамас пристъпи встрани. Неколцина войници минаха край него, понесли още една маса от Залата на лордовете. Следваха ги чиновници със столове и една готвачка, която по цяло чудо носеше огромния си казан. Навсякъде се виждаха хора, които ядяха, изчакваха реда си или помагаша в организирането на гощавката. Счетоводители, войници, обикновени граждани, виждаха се дори моряци и докери. Никой не стоеше без работа.

— Приемам, че ти си отговорен за това?

Тамас се обърна по посока на заговорилия го глас и се озова лице в лице с Ондраус. Разгневен Ондраус. Неизменните очилца все така защитваха носа му, той стискаше стара счетоводна книга. Но освен

това бе сбърчил устна, а по челото му лъщеше пот. Лицето му беше зачервено, явно от крясъци.

— Никого не мога да намеря за работа! Казват, че Михали ги бил помолил за помощ, и ме подминават.

Тамас не знаеше какво да каже. Той продължаваше да разглежда тълпата, дирейки високата, пълна фигура на майстора.

— Откъде е дошла цялата тази храна? — продължаваше Ондраус. — Кой ще плати за нея? — С книгата той удари по дланта си. — Нищо от това не е осчетоводено! Няма дори разписки! Не липсва нито крана, а изведнъж това пиршество! Не разбирам. Ти каза, че неговата чудатост засяга храната, но това е нелепо. Нищо не е безплатно, Тамас! Трябва да има цена!

Тамас откри, че тактично е започнал да се отдалечава. Скоро гласът на Ондраус бе заглушен от мълвата. А тя долиташе от разнообразни гърла. На масите търговци седяха редом с миячки на чинии, дребни благородници споделяха чиниите си с войници и безпризорни.

Фелдмаршалът се препъна. Нечия силна ръка го улови и му помогна да се задържи изправен.

— Не разбирам — рече той, обръщайки се към стоящия до него Олем.

Телохранителят не каза нищо.

От другата страна на площада портите на Черния зъб бяха разтворени; затворнически коли се присъединяваха към редицата товарни, изчакващи да бъдат натоварени и разпратени из всички краища на града. Тамас разпозна сини униформи да следят за реда сред колите.

— Кой е дал разрешение за това? — попита той, сочейки към кулата.

— Ти — отвърна гръмък глас. Сякаш от нищото Михали изникна до Тамас, пъхнал ръце в джобовете на престилката си. Той се усмихваше широко.

— Аз?

— Именно. — И с известно смущение Михали добави. — Поне аз така им казах. Но ти не се тревожи, това няма да попречи на задълженията им. Да следи за натоварването възложих на барутен маг. Името ѝ е Влора, ако не се лъжа.

— Къде е лейди Винцеслав? Тя трябваше да отговаря за празника.

— Херцогинята се оттегли, сър — обясни Олем. — Михали я замени.

Тамас не отговори. Той се огледа и се обърна към Михали.

— Какво си направил?

Майсторът готвач се усмихна още по-широко, а очите му заблестяха.

— Благодарен съм — каза той. — Благодарен съм, че се погрижи за архидиоцела. Благодарен съм, че най-накрая ме приветствахте като един от вас. От благодарност аз се вслушах в сърцето на града. И открих от какво се нуждае Адопещ, фелдмаршале.

— От какво? — тихо попита Тамас.

— Хората са гладни — рече Михали. Той разпери ръце, показвайки целия град. — Трябва да бъдат нахранени. Нужни са им хляб, вино, супа и месо. Но това не е достатъчно. Нужна им е и дружба. — Той посочи към един дребен благородник, виконт, облечен в най-скъпите си одежди, който наливаше фестивално вино на неколцина гамени. — Нужни са им приятелство, обич и братство.

Той повдигна ръка и допря длан до бузата на Тамас. Инстинктивно фелдмаршалът понечи да се отдръпне. И откри, че това е невъзможно.

— Ти ги пои с кръвта на аристократите — тихо продължи Михали. — И те пиха, но не утолиха жаждата си. Те погълнаха омраза, но това не ги засити, а само ги настърви още повече. — Той си пое дъх. — Твоите намерения бяха... не чисти, но справедливи. Ала справедливостта сама по себе си никога не е достатъчна.

Майсторът пусна Тамас и се обърна към площада.

— Но аз ще оправя нещата. — Той изду гръд и разпери ръце. — Ще нахраня цял Адро. От това се нуждае народът.

Михали се обърна към една от помощничките си, понесла кошница хляб към колите.

— Само хляб не е достатъчен. Вземете месо, супа и сладкиши. На бедните поднасяйте в сребърни чинии. Нека заможните кусат от дървени купи. Отнесете храна до целия град. Колите ще бъдат защитени.

— Как...? — промълви Тамас.

— Аз съм прероденият Адом — отвърна Михали. — Адро трябва да бъде единен. Моят народ ще встъпи в битка сит.

— Адом — навъси се Тамас. Но смръщването му не беше силно.

Някакъв мъж в работнически дрехи се приближи към Михали.

— Изпраца ни Рикар Тамблар — бавно обясни той, когато майсторът готвач се обърна към него. — Той ни каза да помогнем с каквото е нужно.

— А кои сте вие? — попита Михали.

Другият посочи. Сред масите крачеха още работници, чиито престилки бяха зацапани със сажди, кръв и брашно. Изглеждаше, че работниците от всички пристанищни фабрики и мелницата край реката са се струпали тук.

— Той затвори фабриките — усмихнато обясни работникът. — Но ние пак ще получим надниците си, стига да дойдем да помогнем.

— *Благородните воители на труда* — рече Михали.

Мъжът кимна.

— Целият съюз.

Михали бе придобил изумен вид.

— Отлично! Ела, ще ти покажа от какво има нужда.

И той се отдалечи, редуващ нареждания с препоръки. Тамас го придружи с поглед.

— Луд или не — промърмори той, — това е забележителен човек.

Нила не харесваше храната на Михали.

Тя бе започнала да подкопава решителността ѝ. С всеки ден ненавистта ѝ намаляваше. С всеки ден тя обръщаше по-малко внимание на навиците на фелдмаршала, следеше с намаляващо внимание възможността да сложи край на кървавата му кампания. Макар да не можеше да обясни защо, тя беше сигурна, че се дължи на храната.

Тя направи опит да си взема храна от пекарския квартал. Но вкусът не беше същият. А Михали раздаваше безплатна храна на Изборния площад.

Нила не можеше да чака повече. Трябваше да го стори тази нощ. Олем беше дежурен, но нямаше как. Тя наистина го харесваше. През

последните няколко дни той се бе отнасял много по-мило с нея от всички мъже, които бе познавала по време на службата си у херцога. Но Тамас трябваше да бъде спрян.

Най-напред тя изпра дрехите от долните етажи, след като всички си бяха легнали. И продължи по обичайната си рутина с изпиране, гладене и връщане на униформите. Дрехите на фелдмаршала остави за най-накрая. Тя винаги правеше така, защото на тях се полагаха специални грижи.

Коридорът, отвеждащ до кабинета на Тамас, имаше четирима пазачи. Те вече я познаваха; самата Нила също знаеше някои от тях по име. Откакто Олем бе започнал да я ухажва, ничий поглед не се задържаше върху нея, шегите също бяха престанали.

Войниците я пуснаха да мине. Отсъствието на Олем я смути. Ами ако той се намираше вътре?

Помещението на фелдмаршала беше тъмно. Нила продължи по усет и памет, а също и с помощта на ивицата лунна светлина, долитаща от балконските прозорци. Тя се увери, че Олем не е някъде из сенките, и се приближи до фелдмаршала. Той похъркваше тихо, излегнат по гръб върху походното си легло.

Тя изтегли кинжала от ръкава си.

Лицето на фелдмаршала беше покрито с пот. Той промърмори нещо и се размърда.

Тя повдигна ножа си.

— Ерика! — промълви Тамас в съня си.

Нила застина. Той отново затихна, все още спящ. Слугинята си пое дъх няколко пъти, за да успокои ръката си.

— Нила — прошепна някой.

Нила затвори очи. Вратата на кабинета се откряна.

— Нила — отново прошепна гласът. Беше Олем.

Тя прибра ножа в ръкава си и взе мръсната униформа, която трябваше да изнесе. Щеше да открие какво иска Олем и да го отпрати. И да направи нов опит при следващото отнасяне на дрехите.

Олем я чакаше в кабинета. Останалите войници се престориха, че не забелязват как той я хваща за ръката и я целува по бузата. Устните му бяха топли.

— Опасявах се да не те изпусна — каза той, докато тръгваше редом с нея по коридора.

Тя се насили да се усмихне.

Олем я хвана под ръка.

— За което се радвам. Рядко получавам свободно време. Покрай моята чудатост фелдмаршалът обича да ми възлага повече работа.

— Така е. — Тя замълча за момент. — Трябва да си почиваш повече.

— Не бих отказал. Но само ако прекарвам това време с теб.

Така нямаше да стане.

— Сигурен ли си?

— За кое?

— Че искаш да бъдеш с мен? — Тя спря и освободи ръката си. — Защо с мен, Олем? Аз не съм обещаващ избор. Не съм заможна. Ти не се опитваш да ме принудиш, макар че нищо не би те спряло. Не те разбирам.

Той се усмихна.

— Когато настъпи моментът, няма да се налага да те насилвам.

Тя го удари по рамото, неволно изчервена.

Олем се засмя.

— Ела, искам да ти покажа нещо. — Той отново я хвана под ръка и я поведе по един страничен коридор. — Трябва да знаеш, че се чудех какво е станало с теб, след като изчезна от дома на херцога.

— Наистина ли?

— Особено след като не можахме да намерим момчето.

Нила се препъна и щеше да падне, ако Олем не я държеше под ръка. Сърцето ѝ започна да бие ускорено.

— Тогава те видях на барикадите — продължи Олем. — Тогава не можах да дойда при теб, защото не можех да оставя фелдмаршала, но казах на войниците да не те нараняват.

Цялото ѝ тяло беше започнало да се тресе. Олем знаеше. През цялото време той бе знаел, че тя е роялистка. Защо я беше разкрил чак сега? И защо в момента тя не се намираше на дръвника, а се разхождаше по коридорите с него?

Пред вратата в края на коридора стоеше постови, който отдаде чест на Олем (в отговор Олем докосна челото си с пръст) и им отвори.

Ясно. Тя щеше да бъде поставена под стража. Да изчезне, за да бъде екзекутирана при следващата масова екзекуция. Дали щяха да я изпратят направо в кулата?

Ножът все още се намираше в ръкава ѝ. Тя можеше да нападне Олем... но той щеше да очаква това. Не, Нила щеше да изчака оттеглянето му.

Стаята беше мрачна; само на масата край прозореца пламтеше фенер. Тя не приличаше на килия. Вътре имаше легло, писалище и диван. Възрастна жена в слугински дрехи дремеше в стола край бюрото.

— Върви — тихо каза Олем.

Нила влезе в стаята. Олем отиде до фенера и го повдигна. На масата до фенера имаше нещо. Дървено конче.

Нила откри, че е коленичила край леглото. В него, завито до брадичката, спеше дете.

Яков изглеждаше по-здрав. Косата му беше подстригана и боядисана, бузите му бяха по-пълни, а по лицето му личаха бръчиците от усмивка.

— Тамас не е толкова безсърдечен, колкото смятат повечето хора — каза Олем. — Той не би убил невинно дете. В деня на *изборите* той не изпрати на гилотините хора под седемнадесет години. Но той бе насърчил слух, че децата на благородниците били удушени тихомълком — за да обясни отсъствието им.

Нила леко докосна челото на Яков.

— А какво е станало с тях? Какво ще стане с него?

— Всички те биват отпращани. Някои в Нови и Розвел. Други в провинцията.

— Може ли да идвам да го виждам?

— Не. Той не бива да среща хора от предишния си живот. Не бива да расте с мисълта, че е специален. Ще бъде изпратен във ферма, където животът му ще бъде труден, но няма да е нито опасен, нито сложен. Някой ден той може да се ожени за някоя перачка. Но никога няма да стане крал.

Нила остана край леглото още няколко минути, преди Олем да я отведе. Лампата бе върната на масата; пазачът заключи вратата след тях. Нила притискаше униформата на фелдмаршала към гърдите си.

Олем стоеше мълчалив, сключил ръце зад гърба си.

— Сигурно ни мразиш — рече накрая той, — задето сме разрушили света ти. Тамас и всички ние... Направихме го, за да могат

обикновените хора да имат шанс да живеят добре. За да не бъдат вече роби.

— Струва ми се, че бях щастлива.

— И най-приятната разновидност на робството пак си остава робство. — След миг той каза: — Ще те разбере, ако поискаш да бъдеш преместена на друга служба. Сигурно ти е трудно да работиш за човека, сторил подобно нещо на хората, при които си служила. Макар че той ще побеснее. Той казва, че ти си първата перачка, която правилно колосва яките му от Гурла насам.

— Ами ти?

Олем драсна клечка кибрит и запали цигара. Дима той изпусна с дълга въздишка.

— Ти не би могла да харесваш човек, който знае тайната ти. Фелдмаршалът опрости роялистите, но армията все още не се отнася към тях с доверие. Аз няма да кажа на никого. И ще те оставя на мира.

Тя се взираше в лицето му, опитвайки се да открие неискреност. Но не откриваше. Тя не се съмняваше, че стига да поискаше това от него, той наистина нямаше да я заговаря повече.

Олем отново дръпна от цигарата си и я свали, извърщайки поглед. Той й даваше време да размисли.

— Сигурен ли си, че в предишния си живот не си бил благородник? — попита Нила.

— Абсолютно. — Олем отново се извърна към нея, с необичайно сериозно лице.

Нила се опита да си каже, че това не променя нищо. Че Тамас пак си остава чудовище, което щеше да заплашва Адро, докато е живо. Но Олем беше разкрил, че Тамас също е човек и притежава състрадание. Нила не можеше да отнеме живота на друг човек, за когото знаеше, че все още притежава човечност.

Тя мразеше Олем за онова, което бе сторил.

— Бих предпочела — каза Нила, хващайки китката си зад гърба, за да скрие треперенето на ръцете си — да не разговаряме занапред.

Олем застина. Той сведе поглед, а сериозният му лик трепна за достатъчно дълго, за да може тя да зърне тъга.

— Както желаете, госпожице.

Нила го наблюдаваше как се отдалечава по коридора и обърса сълзица от окото си. За да стори онова, което трябваше да бъде

сторено, тя трябваше да бъде жестока. Нямах време за сълзи. Все още ѝ предстоеше пране.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Докато се отправяше към крепостната порта, Таниел се чудеше как ли протича фестивалът на свети Адам в Адро. Тази сутрин бе пристигнала храна: бъчонки пиво, осолено свинско и първокачествено телешко. Много по-добри припаси от обичайно изпращаните.

Морисей вече се намираще край портата, въоръжен до зъби с ножове, пистолети и пушка. Една от жените на Бо, стоеше срещу него, приклепнала сред кучета — Рина, една от любимите на Бо, беше и главен кучкар на крепостта.

Кучетата тихо изскимтяха, когато Таниел се приближи. На няколко крачки от тях той спря и ги огледа на светлината на факлите.

Животните бяха три, дългокосмести мастифи. Те носеха шипести нашийници и бяха свързани с Рина само с по една кожена каишка. Всяко от тези животни лесно можеше да я повлече подире си.

— За какво са кучетата? — попита Таниел.

Рина не повдигна глава.

— Заради тунела — отвърна тя с мек глас. — Тези трите са обучавани в мините. Само за секунда прекосяват четиридесет метра и повалят Привилегирован. Мускетният огън не ги плаши. — Тя почеса едно от кучетата зад ушите, а то се обърна към нея в отговор, наклонило огромната си глава и изплезило език.

— Как се казват?

Жената посочи към най-едрото.

— Крезим. Лурад. — Тя потупа онова, което бе чесала по главата. — А това е Гаел.

Таниел протегна ръка към Крезим. Кучето я подуши веднъж и се извърна.

— Не са дресирани на дружелюбност — каза Рина.

— Теб те харесват.

Тя кимна.

— Аз съм ги дресирала.

Таниел кимна и се надигна. Бо тъкмо пристигаше заедно с Катрин, която изгледа неодобрително всички им. Борбадор приклепна край Рина и обви кръста ѝ с ръка. Лурад започна да ръмжи.

— Долу — просъска Рина. Лурад послушно се отпусна.

Бо направи крачка назад.

— Проклети кучета — обърна се той към Таниел. — Изнервят ме.

— Ти спиш със стопанката им — отбеляза барутният маг. — Мен *това* би ме изнервило. И съм изненадан, че изобщо стоиш на крака, след целия този алкохол.

Борбадор кимна с глава към Катрин.

— Тя си има начини да отрезвява хората.

— Все неприятни, предполагам.

Бо потръпна.

Няколко мига по-късно от вътрешността на крепостта изникна Ка-поел, облечена в кожените си дрехи. Тях не бе обличала подир заминаването от Фатраста; обикновено предпочиташе дългото си палто и широкополата шапка. Кожените дрехи прилепваха към тялото ѝ, напомняйки на Таниел, че тя е жена, а не просто момиче. Нещо, което той не бе забелязвал преди.

Той забеляза и друго — че ръцете му са започнали да треперят, затова вдъхна щипка барут. Това ги поуспокои, макар и не изцяло. Въпреки това той се сдържа да не прекалява.

Ка-поел бе последвана от Фесник, водещ две магарета, отрупани с бурета барут. Зад него вървеше Гаврил. Всички се събраха около началника на крепостта.

— Пригответе сме достатъчно барут, за да сринем тунела им — каза Гаврил. — Ще успееш ли да го подпалиш от разстояние?

— При такова количество ще трябва да се отдалечим повече — отвърна Таниел. Влора би могла да го стори. Уникалният ѝ талант съумяваше да усеща и възпламенява барут от много по-голямо разстояние.

— В такъв случай ще използваме фитил — реши Гаврил. — Що се отнася до излизането: ще бъде бързо. Никой не вдига шум, докато не проверим тунела. Рина, това се отнася и за твоите кучета. Кой знае какви капани са заложили или колко работници и войници ще заварим.

Щом заложим барута, оттегляме се. Ако се наложи, ще оставим магаретата.

— Те пък с какво са заслужили това? — обади се Фесник.

Гаврил подбели очи.

— Всички ли са готови?

Отговориха му кимвания и групата тихо напусна крепостта.

Простирацията се пред тях склон беше изцяло черен чак до Мопенхага, където стануваше кезианската армия. Саботьорите продължиха бавно, за да привикнат очите им с тъмнината. Щипка барут изостри взора на Таниел. По време на транс му мракът можеше да скрие малко неща от него. За това той се радваше — защото още си спомняше воя от предишната нощ, а заедно с него усещането за бродещо зло.

Таниел вървеше най-отпред, следван на двадесетина крачки от Ка-поел. Те напредваха безшумно, оглеждайки се за постови.

Ето че барутният маг достигна руините от първия редут. Той бе завземен и отвоюван няколко пъти, докато в крайна сметка обстрелът с оръдейни и магически снаряди не беше го сринал. Тук Таниел очакваше пазачи, но руините се оказаха пуси.

Към следващите фортове се приближи със същото внимание. На мястото на врага той би оставил стража във всеки от тях, за да може да узнае навреме в случай на контраатака.

В четвъртия редут откри тяло, чиято глава бе отнесена от гюле. Трупът бе облечен в кезианска униформа — очевидно пропуснат при събирането на телата.

Но пазачи все още нямаше.

Ямата се намираще отвъд най-далечния редут. Тази околност Таниел провери със сетивата си на два пъти. Не се виждаха светлини, никаква следа от хора. Дори допряното до земята ухо не му предаде очакваното дрънчене на лопати и кирки. Той се навъси. Тук имаше нещо нередно.

Той изпрати Ка-поел назад да предаде на останалите, че е безопасно да се приближат. Нищо друго не се движеше по склона. Далеч под тях проблясваха лагерните огньовете на противника.

Всички се бяха спуснали досами входа, когато едно от магаретата изрева. Сърцето на Таниел подскочи. Той веднага

приклепна, насочвайки дулото на оръжието си по склона. И зачака неизбежните предупредителни викове, последвани от тревога.

Минаха няколко минути. Барутният маг погледна към Бо и Гаврил. Лицето на Гаврил беше непроницаемо, а Борбадор изглеждаше отегчен.

Бо направи знак на приятеля си и докосна пръст до средата на челото си. Таниел кимна.

Кратко замайване придружи отварянето на третото му око. Целият планински склон придоби тебеширения оттенък на вълшебство. Но тази магия беше стара, започнала да чезне. Той погледна към тунела.

Онова, което видя там, не беше старо и определено не беше зачезнало. Двойни ивици цвят се връзваха в земята и се отправяха нагоре по планината. Таниел затвори третото си око и запълзя надолу към входа. Ка-поел го следваше неотлъчно.

— Таниел! — остро прошепна Гаврил. Таниел не му обърна внимание. Той достигна входа и се спусна пред него. Над него Ка-поел цъкна с език. Барутният маг се огледа за врагове, преди да й даде знак. На свой ред тя се спусна, подпомогната от него.

В склона зееха две дупки. Мракът в тях бе непроницаем дори за зора на един Отличник, но Таниел така или иначе се досещаше какво би видял. Два тунела, всеки с около лакът по-висок от човешки бой, изкопани изцяло от магия. Той прецени най-вероятния им излаз.

Не след дълго Бо и Гаврил се присъединиха към тях.

— Тук е пусто — смаяно каза Гаврил.

— Благодаря, че ни каза — тросна се Бо.

— Млъкни — каза му Таниел.

— Къде са сапъорите? Къде са Привилегированите? — продължаваше Гаврил.

Таниел повдигна ръка:

— Там горе.

— Искаш да кажеш, че вече са приключили с тунелите?

— Да.

— И са излезли...?

— Над крепостта — каза Таниел. — На билото. Снощи ми се стори, че виждам движение там. Реших, че ми се е привидяло. Но сега осъзнавам, че не е било така.

Гаврил се взираше към планинския връх.

— Но за да се прокопае подобен проход само с магия...

— Жулин — каза Бо. — И най-вероятно половината кезианска кабала.

— Тогава защо още не нападат? — рече Гаврил. — Североизточният проход се охранява само символично. През половината време там дори няма дежурни. Би било достатъчно да изпратят хиляда души, за да ни притиснат.

— Тя не се интересува от крепостта — каза Бо. — Още от самото начало целта ѝ е била да достигне върха на планината.

— Пак не виждам логика — отбеляза Таниел. — Защо не е разрушила крепостта и не е продължила нагоре? Освен ако...

— Тя бърза — довърши Бо. Няколко мига той остана загледан към върха. — Чувал съм истории, древни като Крезимир, че най-могъщите от Привилегированите са способни да използват излъчванията на другите планети, луната, звездите и слънцето, за да подхранват вълшебството си. Тя се нуждае от лятното слънцестоене.

За момент на Таниел му приля. Той бавно си пое дъх, щипка барут също помогна.

— Дори и така да е, защо не е казала на фелдмаршал Тайн за тунелите? Защо ги е скривала дори от него?

— Мисля, че в кезианския лагер нещата са по-сложни, отколкото изглежда — отвърна Бо. — Сигурно е, че Жулин използва кралската кабала. Но не и Тайн.

Гаврил се почеса по брадичката.

— Как е могла да скрие тунелите от него? И защо тунелите са два?

— Тя успя да ги скрие от нас — изтъкна Таниел. — Вторият проход е за краен случай. Ако не успее да призове Крезимир, поне да завладее крепостта. Не е очаквала, че ще слезем и ще ги открием.

За момент всички замълчаха.

— Тя наистина ли е способна да призове Крезимир? — попита Гаврил.

— Със сигурност ще опита — отговори Бо. — А дали ще успее... Зависи от бройката на придружаващите я Привилегировани.

— Нямам намерение да чакам, за да узная — каза Таниел. Той се обърна и се заизкачва обратно към крепостта.

— Къде отиваш?

— Ще се нуждая от известни запаси, за да я догоня.

Бо го настигна с неочаквана бързина.

— Това е самоубийство — рече той. — Тя ще има тридесетина Привилегировани със себе си. Сигурно ще има и пазители и войници. Щом те усетят... — Борбадор щракна с пръсти. — Свършено.

— В такъв случай няма да ги оставя да ме усетят.

Те се върнаха при другите и им обясниха ситуацията.

— Тръгвам след Жулин — каза Таниел.

— След онази, която е достатъчно могъща, за да призове бог? — попита Фесник.

Катрин скръсти ръце и насочи към Таниел поглед, който недвусмислено го посочваше като идиот:

— Предполагам сега ще ни кажеш, че ще тръгнеш сам, защото за останалите ни е прекалено опасно.

Таниел се засмя гръмко.

— Нищо подобно. Всеки желаещ е свободен да дойде. Не искам да умра сам на тази проклета планина.

Бо прочисти задавянето си.

— Аз ще дойда — каза той.

— Друг път — изсумтя Катрин.

— Осъзнай се, жено — рече Бо. — Жулин трябва да бъде спряна.

— Нека Отличникът я спре.

— Аз също ще дойда. — Тихият глас на Рина сепна Таниел. Тя стоеше недалеч, стиснала каишките на кучетата. — Където отиде Бо, готова съм да го последвам.

— Да не си... — поде Катрин.

— Не ти ли казах нещо? — изфуча Бо.

Гаврил видимо се колебаеше.

— Аз... — поде той и притихна.

Гаврил искаше да дойде с тях, осъзна Таниел, но крепостта беше негова отговорност. Ако фелдмаршал Тайн подемеше нова атака, Гаврил трябваше да организира отбраната ѝ.

— Твоето място е тук — рече Таниел. Споходи го нова мисъл. — Дали монасите ще ги пуснат да минат?

— Не зная — рече Бо. — Ако не го сторят, Жулин ще срине манастира.

— Мамка му — процеди Гаврил. — Те са добри хора. — Той се обърна към Морисей и Фесник. — Поставете барута.

Едва подир отминаването на четвъртия редут те запалиха фитила. Таниел проследи как искрата се стрелва надолу по склона. За кратко време тя достигна тунела. Цялата планина се разтресе, когато барутът избухна. Последният редут хлътна в останките на тунела. Почти веднага в кезианския лагер започнаха да изникват още светлини, съпроводени с далечна глъчка.

Обратно в крепостта, Таниел и придружителите му се отправиха да вземат още оръжия и час по-късно отново се събраха край североизточната порта. Групата се оказа по-многобройна от предпочитаното: Бо, Рина и кучетата й, Фесник, Морисей и още осмина граничари — сурови на вид мъже, които Таниел бе виждал из крепостта.

— Не бива да вземаме толкова много хора — обърна се той към Гаврил.

Едрият планинец стоеше край портата, видимо колебаещ се дали да не ги придружи.

— Ще ти трябват — възрази той. — Ако влезете в битка, разгърнете се колкото се може по-широко. Ако се стигне до най-лошото, изпрати някого назад, за да можем да предупредим Адро.

Таниел кимна.

— На добър час.

Вече беше време да тръгват. Таниел се приближи към Ка-поел, наместваща раницата си.

— Някакъв шанс да те убедя да останеш? — попита той.

Ка-поел решително удари с крак.

— Така си и мислех — въздъхна Таниел. — Да вървим.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

АдаMAT се върна в дома си след здрач, подир поредния ден неудовлетворени въпроси и пресяване на плява. Пореден ден в тревоги за семейство, което не можеше да защити, и изнудвач, срещу когото не можеше да се отбранява. Краката го боляха, а очите му се затваряха сами. Фестивалното оживление на града и вълнението от забравен покрай войната празник бяха освежили духа му, но вълнението също уморява.

Край задната врата той поспря, за да разгледа ключалката, и допря пръст до нея. Долови миризмата на гурланска подправка.

— Какво има? — попита стоящият зад него Сусмит.

— Нищо.

АдаMAT отключи вратата. Почти цялата вечер двамата бяха прекарали в обществения архив, дирейки архитектурните планове на Шарлемундовата вила. Диренето се беше увенчало с успех, само че плановете не бяха актуални: дори от краткото си посещение инспекторът бе успял да забележи достатъчно, за да открие изменения.

Той все още се колебаеше дали да влезе във вилата през нощта. Ако бъдеше заловен, последиците щяха да бъдат жестоки. Но той не можеше да довърши разследването си.

Сусмит се отправи към гостната стая, за да се преоблече, а АдаMAT отиде в кабинета си. Той се ориентираше по усет, без да пали лампата. Уханието на подправка, макар и слабо, тук се усещаше ясно.

Инспекторът отвори шкафчето с напитки, извади бутилка бренди и наля в три чаши. Една от тях той взе сам, настани се в креслото и запали лулата си с клечка кибрит. След няколко дълбоки дръпвания, които целяха да предотвратят угасването ѝ, той доближи клечката до фенера.

— Имах уморителен ден — каза АдаMAT, докато притискаше хладната чаша към челото си и оглеждаше стоящия в ъгъла.

Натрапникът премигна към светлината, леко отпуснал уста. Лекият червеникав оттенък на кожата му издаваше гурлански произход, а пухкавото лице и необичайно мекото тяло издаваха, че той е бил кастриран преди юношеството си. Главата му беше обръсната; лицето му също бе тъй гладко.

Адамат посочи към оставащите чаши на бюрото си.

— Нещо за пиене?

Евнухът, стоял в ъгъла със склучени пред себе си ръце, бавно пристъпи напред.

— Как разбра, че съм тук? — попита той. Гласът му напомняше детски.

— Чувал съм за теб — рече Адамат. — Безшумният убиец на Съдържателя. Говори се, че ти си способен да изникваш и да изчезваш без следа. А пък аз дълго време бях инспектор. Дори най-добрите оставят следи, когато насилват ключалка.

— Следят те редица хора — каза евнухът. — Фелдмаршал Тамас, хора на лорд Кларемон. Как разбра, че съм аз?

Интересът му бе искрен.

Хора на лорд Кларемон? Адамат се постара да скрие изненадата си. Значи това беше работодателят на лорд Ветас?

— Очаквах посещение от теб, откакто Тамас ми възложи да открия предателя. Беше само въпрос на време.

— Ти не отговори на въпроса ми.

Адамат повдигна чаша в знак, че е разбрал същинския въпрос. Въпреки това той не разясни.

Евнухът пристъпи до бюрото и подуши чашата с бренди, но не отпи. В същия момент Сусмит влезе в стаята, преоблечен за спане. На прага той застина. Адамат забеляза как боксьорът стиска юмруци. Но това беше единствената му реакция.

— Здравей, Сусмит — рече евнухът, кимвайки с лисата си глава. — В последно време не сме те виждали на Арената. Чудехме се кога ще се върнеш.

Сусмит изсумтя. Подобен звук би издал мечок, надушил змия.

— Когато Съдържателя престане да се опитва да ме убие.

— Вземи си питие — покани го Адамат.

Сусмит взе чашата си и се оттегли обратно на прага — единственият изход от стаята. Евнухът не изглеждаше притеснен.

— Приемам, че си дошъл заради разследването ми — каза инспекторът.

Лицето на евнуха придоби делова сериозност.

— Моят господар ми нареди да отговарям на въпросите ти, в разумни граници, за да останеш удовлетворен, че той не е предателят.

Адамат се замисли над чутото. Той вече знаеше причината, поради която Съдържателя поддържаше Тамас: споразумението, което Мануч бе възнамерявал да подпише, щеше да доведе кезианска полиция, а това значително щеше да промени подземния свят в Адопещ. В договора изрично се поставяше условието Съдържателя да бъде обезглавен. Кезианците знаеха, че той е прекалено влиятелен, за да бъде оставен жив. И те нямаше да спрат да претърсват столицата, докато не откриеха първо същинската му самоличност, а сетне и него самия.

И тъй като опасността от подписване беше отминала, възможно беше Съдържателя да се стреми към допълнителен хаос, отстранявайки Тамас. Но и за него важаха проблемите, отнасящи се до другите съветници. Ако Тамас умреше, победата на Кез ставаше вероятна. Това би донесло промените от споразумението, заедно с други, още по-лоши.

— На какво се дължи тази прямота? — попита Адамат.

— Моят господар не желае да душиш из делата му — сред колегите му ти притежаваш репутация на неумолимост. От друга страна Тамас недвусмислено е изтъкнал, че убиването ти би привлякло вниманието му по възможно най-неприятен начин. Следователно това е най-лесният начин да приключим с нещата.

— Прагматично — промърмори Адамат. Дали наистина това беше проява на практичност от страна на Съдържателя, или опит да отблъсне вниманието на Адамат? Инспекторът отново допря чаша до челото си. — Твоят господар знае ли кой се е опитал да убие Тамас?

— Не — без колебание отвърна евнухът. — Той проведе свое собствено проучване, но безрезултатно. Който и да е предателят, той не е използвал адрански посредници. Иначе господарят щеше да е узнал.

— В такъв случай приемаме, че предателят работи директно с кезианците — рече Адамат.

— Не е бил Ондраус — продължи евнухът. — Него Съдържателя наблюдава особено внимателно, защото Ондраус на практика е ситото,

през което минава целият паричен поток на града. Не е била и лейди Винцеслав. Разполагаме с неколцина агенти в домакинството ѝ, от общи съображения.

— Един от офицерите ѝ е бил замесен — възрази Адамат.

— Само един — каза евнухът. — Бригаден генерал Барат не притежаваше лоялността и чувството за справедливост на колегите си.

— Ректорът?

Евнухът се поколеба.

— Той е непредсказуем като Бруд.

Бруд. Двубликият светец на Брудания. Любопитно сравнение.

Адамат зачака разяснение, но посетителят не каза нищо повече. Ондраус също бе споменал, че ректорът е необичаен.

— Твърдиш, че ректорът е също толкова вероятен предател, колкото са Рикар Тамблар и архидиоцелът? Та той е просто директор на учебно заведение.

— Както казах — тихо рече евнухът, — той не е онова, което изглежда.

Адамат продължително дръпна от лулата си. Ако приемеше, че евнухът казва истината (опасна презумпция!), най-вероятният предател беше Рикар Тамблар. Архидиоцелът бе корумпиран и жаден за власт, но нямаше причини да желае смъртта на Тамас. Докато Рикар бе готов на всичко в името на своя съюз. Беше напълно възможно да е сключил тайна сделка с кезианците.

При това положение имаше ли смисъл да рискува да прониква във вилата на Шарлемунд? Разбира се, все още му предстоеше да разследва и ректора.

— Благодаря ти за оказаното съдействие — каза Адамат. — Предай на господаря си, че няма да се намесвам в делата му. Стига да мога.

Евнухът леко се усмихна.

— Той ще остане доволен.

— Сусмит, бъди така добър да изпратиш нашия гост.

След секунди боксьорът се върна и се отпусна на дивана.

— Побиха ме тръпки — рече той.

— Ставаме двама. — Адамат дръпна дълбоко, наслаждавайки се на уханието на тютюна. Той бе ароматизиран с череша, с приятен за

гърлото аромат, и оставяше лек вкус върху езика. Особено успокояващо. — Смяташ ли, че той казва истината?

Сусмит изсумтя.

— Неизменна откровеност.

Адамат го погледна любопитно.

— Наистина ли? Аз бях чувал, че на евнуха не може да се има доверие.

— Така е — потвърди Сусмит. — Но когато говори от името на Съдържателя, думата му е по-тежка от злато.

— Ще трябва да приема твоите думи — рече инспекторът, макар да си отбеляза, че трябва да прегледа делата на Съдържателя, макар и не толкова обстойно, че да докара смъртта си.

Следващия час той прекара на бюрото си, преглеждайки днешния вестник, докато Сусмит дремеше на дивана. Когато Адамат реши да се оттегли, нощта бе притихнала.

Все още замислен, той се изкачи по стълбите, следван от боксьора. На горния етаж Адамат спря и се обърна.

— Ти не запали ли лампата, когато се качи?

Някои неща, придобити от опита, се бяха превърнали в инстинкт. Адамат се хвърли назад, без да обръща внимание на протестите на боксьора. Нещо прелетя край гърлото на инспектора. Сусмит изруга, отекна pistolетен изстрел.

Адамат остана да лежи на стълбите, с пиццяц от гърмежа слух. Изстрелът бе долетял от коридора на горния етаж. Инспекторът не беше уцелен, но не смееше да попита Сусмит. Той мълчаливо притисна ръка към шията си, напипвайки кръв. Острието на бръснач леко бе разкъсало кожата.

Адамат се заслуша. Сусмит бе паднал чак на дъното на стълбите и или проявяваше достатъчно разумност да пази тишина, или бе убит. Инспекторът се надяваше, че в случая става дума за първото.

Той безшумно си пое дъх. Незнайният нападател изчакваше на върха на стълбището. В коридора нямаше движение — скърцащите дъски щяха да го издадат. Но рано или късно нападателят щеше да се раздвижи. Трябваше да знае, че не е могъл да поразии Адамат, и Сусмит с един изстрел. Затова инспекторът продължаваше да напряга сетивата си в опит да отгатне бройката на убийците. Те бяха влезли в

къщата, докато той е чел вестника, най-вероятно през някой от прозорците на горния етаж.

Инспекторът бавно се изправи на колене, избягвайки да докосва средата на стълбището, защото то също имаше навика да скърца. Приведен, той започна да се изкачва, докато не достигна последните стъпала.

Внимателният допир на пръстите му провери дъските на коридора, докато не се натъкна на очакваното препятствие. Лекият му допир определи подметка, сетне и втора — това му предостави позицията на нападателя. От разположението на краката му Адамат можеше да предположи позата на изчакващия. Най-вероятно нападателят бе повдигнал ръката си, стиснала бръснач или нож. Коя ръка — това инспекторът не можеше да знае, трябваше да се осланя на шанса си.

Адамат скочи. Лявата му ръка сграбчи китката на чуждата десница, едновременно с това нанасяйки удар в шията. Нападателят изхриптя изненадано. Нещо остро жегна ухото на инспектора. Не беше отгатнал въръжената ръка правилно!

Той изви ръката на противника си, опитвайки се да отгатне следващия удар на бръснача. Той стовари десния си лакът върху рамото му, изтръгвайки изсумтяване. Разнесе се нов пистолетен изстрел, чийто приплам за момент заслепи Адамат. Сграбченият от него нападател се сгърчи и се отпусна, засегнат от куршума на другаря си.

Нападателят бяха най-малко двама. Адамат се хвърли напред. Изстрелът бе даден близо до вратата на спалнята му.

Инспекторът слепешком протегна ръка и сграбчи горещо дуло. С другата си ръка той посегна да извади джобния си нож. Две длани блъснаха гърдите му назад и Адамат полетя към стълбите. Кракът му закачи нещо — трупа на първия нападател — и той за втори път падна.

Този път падането му го отнесе отвъд цялото стълбище, край предната врата. Ушите му пищяха от удара. Поне при падането не беше счупил нищо.

Откъм горния етаж долетяха стъпки. На фона на прозореца, осветен от луната, изникнаха два силуета. Единият захвърли пистолета си на стълбите и изтегли нещо от колана си. Чу се леко изщракване, проблесна острие.

Адамат трескаво се изправи на крака и се оттегли към кухнята, за да отнеме част от предимството им. Двамата го последваха. Единият изчезна в кабинета. Другият продължи да напредва.

Адамат стисна джобния си нож. Убиецът мълчаливо пристъпи напред, съпътстван единствено от скърцането на дъските. Инспекторът усети струя пот да се стича по челото му, край окото.

Другият противник запали лампа в кабинета. В изникналия отблясък Адамат можа да разгледа нападателя си. Убиецът беше среден на ръст, приклепнал ниско и стъпил стабилно. Професионалист.

В следващия миг другарят му изникна иззад ъгъла, понесъл фенер. Светлината заслепяваше Адамат, а на първия убиец помагаше, защото се намираще зад гърба му.

Инспекторът предпочете да нападне първи: той скочи напред, замахвайки слепешком.

Нещо студено жегна гърдите му, последва вик. Адамат се дръпна назад, все още стиснал импровизираното си оръжие. Нечия ръка сграбчи неговата; той се напрегна, очакващ познатата слабост на смъртоносна рана. Лакът се стовари върху гърдите му, залял го с нова агония.

Откъм коридора долетя шум; снопът на фенера напусна лицето на Адамат. Той зърна Сусмит да сграбчва убиеца с фенера. Край инспектора отекна изстрел.

Възрастният мъж успя да освободи ръката си. Противникът му се опита да замахне с бръснача си. Ужасен, Адамат насочи цялата си сила в пробождащ удар, за който се надяваше, че ще уцели. Той прибави нови замахвания към оказалото се успешно движение — докато противникът му не се свлече на земята, молещ за милост.

Адамат тежко се облегна на вратата и огледа коридора, търсейки движение. Беше му трудно да успокои дишането си, за да може да се вслуша.

— Това ли са всички? — промърмори Сусмит.

Още няколко пъти инспекторът вдиша дълбоко, преди да отговори.

— Така мисля. Един на горния етаж и тези двамата. Ранен ли си?

— Прострелян — каза Сусмит. — Два пъти. Ти?

Адамат сгърчи лице.

— Не зная.

Той леко скрита лежащия в краката си. Убиецът простена. Адамат се затътри до кабинета, придружаван от болка в гърдите. Когато притисна длан към тях, усети лепкавостта на кръв. С мъка той се наведе, за да вземе падналия фенер. По някакво чудо пламъкът не беше угаснал.

В светлината на фенера се видя, че коридорът изглежда отворително. На пода имаше строшена мазилка, паднала в локви кръв. И се виждаха три тела.

Адамат подмина убийците и спря до Сусмит. Боксьорът седеше на стълбите, пъхнал ръка под ризата си. Дрехата му бе потъмняла от кръв.

Инспекторът преглътна мъчително.

— Сега ще запаля и другите лампи.

Той запали фенерите в коридора и свали ризата на Сусмит с помощта на бръснача на един от мъртвите нападатели. Единият куршум бе прелетял край лявата ръка на боксьора, отнасяйки късче плът. Другият беше попаднал в корема му — Адамат едва не се задави, когато видя раната.

— Зле ли е? — попита Сусмит, облягайки глава на стената. По челото и бузите му се стичаше пот. Някои от капките й червенееха заради обърсването с кървава ръка.

— Простреляли са те в стомаха. Не е ясно дали куршумът е засегнал някакви органи. Трябва ни лекар. Продължавай да притискаш раната, аз ще отида да доведе помощ.

Не му се наложи да ходи далеч. Неколцина от съседите му бяха чули изстрелите и стояха на улицата, стиснали фенери и пистолети. Те се вторачиха в Адамат и се опитваха да надникнат зад гърба му.

— Нека някой доведе лекар — промълви той. — И изпратете вестносец до Благородническата палата. До фелдмаршал Тамас. На всяка цена да получи съобщението. Кажете му... кажете му, че Адамат е бил нападнал от Бръснарите.

Никой не се затича по улицата или за да извика файтон. Някои от тях нервно се отдръпнаха назад, стреснати от самото споменаване на личната шайка.

— Моля ви — настоя Адамат. Той сам долавяше отчаянието в гласа си.

Един от съседите му пристъпи напред. Това беше възрастен мъж, ветеран от гурланските войни. Той носеше дълги сиви бакенбарди и бе наметнал черно палто над нощната си риза. В ръцете си стискаше мушкетон. Адамат си спомни, че името му е Тулвард.

— Аз имам известен опит с раните. От фронта — каза Тулвард. Той се извърна към дома си. — Мили! Изпрати момчето! — Сетне той се обърна към зяпачите. — Прибирайте се по домовете си, хора.

Адамат му кимна благодарно.

— Ранен ли сте? — попита Тулвард. Инспекторът посочи към Сусмит:

— Той е засегнат по-зле. Прострелян е в стомаха.

Тулвард сгримасничи и огледа телата с опитен взор. Сетне ги прекрачи, пристъпвайки към Сусмит.

Адамат въздъхна и се облегна на стената. Той също огледа клането. Един от убийците все още беше жив — онзи пред кабинета. Адамат не обърна внимание на умоляващия му поглед. Трупът на втория се намираше на върха на стълбите — покосен от куршума, предназначен за Адамат. Въпросният куршум бе засегнал бузата му, убивайки го на място.

Последният от нападателите все още стоеше прав, врязал глава в стената. Със залитане Адамат се приближи до него. Това беше онзи, стискал фенера. Сусмит го беше сграбчил за лицето и беше стоварил главата му дълбоко в стената, сред тухлите и мазилката.

Тулвард бе приклепнал над Сусмит и тихо разговаряше с него, опипвайки корема му. Адамат се приближи до оцелелия убиец и свали палтото му, като се стараеше да не причинява излишна болка. Мъжът простена.

— Опитвам се да помогна — поде Адамат и застина. За първи път той се вгледа внимателно в лицето на убиеца. — Коел!

Това беше секретарят, прислужвал по време на посещението му при Рикар. Адамат бавно си пое дъх.

Той сне палтото. В паниката си бе наръгал Коел десетина пъти с джобния си нож. Раните не бяха дълбоки, но той бе изгубил много кръв. Той дръпна ръкава на ризата му, за да се убеди. Както очакваше, върху ръката откри татуировката на бръснач.

Коел беше издъхнал по времето, когато войниците се появиха. Домът се изпълни с хора, което сложи край на страховете на

инспектора, че Бръснарите ще се върнат, за да довършат работата. Неколцина военни лекари отнесоха Сусмит във всекидневната; разнеслите се негови ругатни и крясъци издаваха, че те правят опит да извадят куршума. Адамат седеше на стълбите, вперил невиждащ поглед в предния вход, през който непрекъснато сновяха хора.

— Май ще трябва да се шие.

Адамат повдигна очи. Тамас стоеше в подножието на стълбището, отпуснал едната си ръка върху перилата, а с другата опрян на патерицата. Той вонеше на барут.

Инспекторът погледна към гърдите си, към които бе кимнал Тамас. Раната бе плитка, но продължаваше да го гложди неприятно. И все още кървеше.

— Първо да приключат със Сусмит — отвърна Адамат. — А вие не беше нужно да идвате лично.

Няколко мига Тамас го наблюдава мълчаливо.

— От Бръснарите не се очакваше да приемат други възложения. На сутринта ги очакват неприятни неща. А ти имаш късмет. Виждал съм как работят те. — Тамас погледна към кървавите петна на пода. — Жалко, че няма оцелели.

— Така е — рече Адамат. — Не можах да мисля трезво, когато бях нападнат от хора с бръсначи. — Той изсумтя. — С месеци няма да мога да се бръсна.

Той прокара ръка по шията си, където бе получил първата си рана. Там имаше ивица засъхнала кръв. А ръката му затрепери.

Споходи го внезапен импулс да каже на Тамас за лорд Ветас и за близките си. Може би Тамас вече знаеше. Той не беше от наивните.

Но Тамас нямаше да позволи на Адамат да продължи разследването си, ако сметнеше, че той не е обективен. Инспекторът се изчерви.

Тамас не обърна внимание.

— Имаш ли подозрения кой е поръчал смъртта ти? — каза той.

Беше очевидно.

— Бръснарите са верни на Рикар Тамблар. — С глава той посочи към тялото на Коел, избутано встрани. — А преди месец, когато посетих Рикар, този човек поднесе виното.

— Сериозни доказателства за вина — рече Тамас. — Има ли други причини, поради които Рикар би искал смъртта ти?

— Не — мрачно отвърна Адамат. Той си спомняше, че преди около петнадесет години Рикар бе затворен за поредния си опит да организира работнически съюз. Адамат, още тогава притежаващ завидна репутация за честност, беше свидетелствал в негова полза, което бе довело до освобождаването му на следващия ден.

Две години по-късно, когато Адамат не бе разполагал с достатъчно пари, за да купи на децата си подаръци за деня на свети Адам, Рикар бе изникнал на прага му с подаръци, струващи колкото половината годишна заплата на инспектора. В течение на годините двамата бяха разчитали един на друг. Беше му трудно да повярва, че подобно приятелство може да свърши по подобен начин.

— Ще изпратя един взвод да го доведе — рече Тамас и се извърна към един от войниците си.

— Почакайте.

Тамас бавно се обърна обратно към него. Адамат затвори очи.

— Дайте ми още малко време. Не сме сигурни, че е бил Рикар.

Тамас повдигна вежди.

— Бръснарите не оставят недовършена работа, инспекторе. Случилото се не е било шега. Те докладват на Рикар. Когато приключоха с тях, те повече няма да съществуват.

— Те са наемници — каза Адамат. Това беше слаб аргумент, дори и за него. — Миналата седмица Рикар имаше шанс да ме убие. Но той не се възползва от него.

Тамас го наблюдаваше безстрастно.

— Ако изчакаме дори часове, той ще научи, че убийците са се провалили, и още преди изгрев-слънце ще плава към Кез.

— Дайте ми време до обед.

— Не мога да си позволя това. — В Тамасовия глас започваше да се долавя гняв. — Ако предателят се измъкне, ще изгубя влиянието си над съвета и останалите ще се обърнат срещу мен.

— Хубаво, изпратете войниците — рече Адамат. — Нека да арестуват Рикар. Може би той ще избяга, ако се чувства виновен. Но ако допуснете грешка сега, все още сред съвета ви ще има предател, а *Благородните воители на труда* ще се обърнат срещу вас.

Тамас се поколеба.

— Дайте ми време до обед — повтори инспекторът. — Мисля, че ще успея да разнищя нещата.

— Как?

Адамат преглътна с мъка.

— Ще ви помоля да ми заемете един от барутните си магове.
Възнамерявам да посетя Бръснарите.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Бръснарите от Черната улица бяха една от най-старите улични шайки в Адопещ. Самите те твърдяха, че организацията им е на сто и петдесет или триста години — в зависимост от това кой бъдеше запитан и колко почерпен беше. Тяхното средище се помещаваше в жилищна сграда само на няколко пресечки от Ялфастенския фонтан. Местната полиция предполагаше, че действителната им бройка е около седемдесет и петима.

Адамат наблюдаваше постройката от безопасно разстояние. Виждаше се, че Бръснарите са имали и по-добри времена. Сградата бе занемарена, двуетажна, изградена от глинени тухли, които бяха прекалено стари, за да вдъхват доверие. Вторият етаж съдържаше спални, а долният представляваше едно голямо помещение, явно кръчма. Пред сградата бяха изнесени столове. Неколцина Бръснари се навъртаха наоколо — те играеха на зарове, изчаквайки клиенти.

— Не ми харесва да се замесваме с тях — каза Сусмит.

Адамат погледна към приятеля си. Сусмит носеше късо яке, чиито ръкави бе навил. Той се облягаше на стената на някогашна въглищна фабрика и оглеждаше свърталището на шайката. Върху челото му блестяха капчици пот, а в очите му още се четеше болка — това бяха единствените признаци, че през нощта е бил опериран. Лекарите бяха успели да извадят куршума успешно. Но някой по-слаб човек би се нуждаел от купища опиати, за да преодолее болката.

— Казах ти да не идваш.

— Ти ми плати — възрази Сусмит. — Не може да идваш сам.

Адамат далеч не беше сам; просто Сусмит искаше да разбие още някоя бръснарска глава. Инспекторът докосна гърдите си, които още го сърбяха от шевовете.

Той погледна към трите взвода войници, изпълващи улицата. Други два взвода незабелязано заемаха позиция зад сградата на Бръснарите. Един от престъпниците повдигна очи, потупа другаря си по рамото, посочи и забързано влезе вътре.

— Време е да вървим — рече Адамат. Той се отдели от стената и закрачи по улицата. Сабон, деливският лейтенант, изникна от една група войници. Синята му униформа беше изрядна; черепът му беше обръснат гладко. На единия си хълбок той носеше пистолет, а край другия се поклащаше къса сабя. Барутният маг кимна на Адамат. — Не им позволявайте да се доближат до вас — рече инспекторът. — Бръсначите им са смъртоносни.

Той забави ход за момент, позволявайки на Сусмит да ги догони. Само няколко крачки бяха накарали лицето на Сусмит да побелее; освен това боксьорът бе започнал да се поти обилно. Адамат понечи да го отпрати, но в крайна сметка се отказа. Щом Сусмит бе решил да дойде, нищо нямаше да го разубеди.

Инспекторът подири увереност от допира на пистолета под дрехата си. Той стисна бастуна си и закрачи към вратата на сградата, стараещ се да не обръща внимание на болката в гърдите си.

Вратата той отвори с ритник, изкъртил я от пантите. Открилото се помещение бе добре осветено: прозорците на източната стена бяха отворени, за да хвърлят светлината си върху редицата бръснарски столове. На пода под въпросните столове личаха отдавнашни кървави петна.

Успоредно на отсрещната стена се простираше дълъг бар, зад който бяха струпани бутилки. В единия му край стоеше винена бъчва, висока почти колкото човек.

Неколцина мъже, стоящи край бара, се спогледаха и се приближиха към Адамат. Всички те притежаваха сходно жилаво телосложение и носеха бръснарски престилки над белите си ризи.

Адамат се обърна към онзи най-отпред.

— Здравей, Тийф.

Въпросният точно изваждаше бръснач от джоба си. Поздравът го накара да се вгледа в лицето на Адамат, при което Тийф се сепна и едва не изгърва бръснача си. Замахът на Адаматовия бастун постигна именно това, избивайки го от ръката му.

Останалите не разпознаха Адамат. Техните бръсначи се отвориха, беззаникави ръце се насочиха към инспектора. Той трепна.

И тримата другари на Тийф съпроводиха барутната експлозия с една и съща реакция: те изгърваха бръсначите си, а върху лицата им изникна изненада, последвана от болка; в следващия миг те сграбчиха

кървящите си ръце. Три куршума бяха простреляли три китки, без да бъдат изстрелвани от пистолет.

Адамат удари Тийф по бузата с върха на бастуна си и го притисна към шията му. Едва след това той погледна назад. Сусмит стоеше облегнат на прага, затворил очи. Сабон стоеше край него и спокойно оглеждаше помещението. Единствено вече разнасящият се барутен облак издаваше какво е сторил офицерът.

Тийф хрипливо изруга.

— Какво чакате? Заколете ги! — додаде той. В следващия миг той погледна към другарите си, при което ченето му увисна. — Какво...?

За момент главатарят остана зяпнал като риба на сухо. Той се втренчи в Сабон, а върху лицето му изникна разбиране. А Адамат увеличи натиска зад бастуна си.

— Заколете ги? — повтори Адамат. — Това ли каза на Коел и другите двама, които изпрати да ме убият?

— Кълна се, че не става дума за нищо лично, Адамат. — Тийф бе повдигнал ръце пред себе си и нервно поглеждаше към Сабон. Подир това той забеляза нещо друго, накарало го отново да изругае.

— Явно не си знаел, че Сусмит е мой телохранител? — рече Адамат. Той се усмихна в отговор на паниката, изникнала в очите на Тийф. — Той стовари главата на един от хората ти в стената. Ще ми трябват часове, за да почистя кръвта. Кой те нае, Тийф?

— Кълна се, че не исках, но...

— Да, платили са ти много пари, зная. Цяло състояние. Я кажи, колко пъти те пусках, преди да оглавиш Бръснарите? Когато беше глупаво хлапе, което умееше да върти ножа, но нямаше късмет? Не ми е приятно да виждам неблагоприятност, Тийф. — Той усили натиска върху шията му и леко поклати глава, когато главатарят понечи да се отдръпне.

— Къде са другите! — неочаквано кресна той. — Помощ!

Адамат въздъхна търпеливо.

— Пет взвода от най-добрите войници на Тамас се грижат за момчетата ти, Тийф. Бръснарите са любопитно оръжие за близък бой, но не и срещу щиковете на опитни войници.

Точно навреме, за да подчертаят думите му, въвн се разнесоха изстрелите на пушки. От етаж над тях долетя трополене, нечие тяло

се свлече.

Тийф стисна юмруци, но не направи друго.

— Щяхме да те поизпотим — каза той, сбърчил устна — ако всички момчета бяха тук. Щеше да видиш.

— В това не се съмнявам — рече Адамат. — Кой те нае да ме убиеш?

Тийф стисна устни.

Инспекторът отново въздъхна. Точно сега нямаше време за подобни игри.

Той почувства как някой внимателно го измества встрани. Адамат отпусна бастуна си, а Сусмит пристъпи до Тийф. Боксьорът беше една глава по-висок от него и двойно по-едър. Адамат прехапа устна. Сусмит бе покрит от пот и стискаше зъби.

Той хвана едната ръка на Тийф.

— Първо ще счупя този пръст — изръмжа боксьорът.

— Рикар — каза Тийф. Той изрече името като ругатня.

— Добър опит — каза Адамат.

Чу се пукот; пръстът на Тийф се огъна чак до китката. Главатарят изрева. Един от Бръснарите започна да се надига, но бе спрял от Сусмитовия ботуш. Ритникът го запрати на метри встрани. Самият Сусмит също залитна, но Адамат му помогна да се задържи на крака. Възвърнал равновесието си, боксьорът се зае да извива китката на Тийф.

Бръснарят изкрещя от болка и се свлече на колене. Адамат леко потупа Сусмит с бастуна си. Боксьорът отстъпи назад.

— Кой ви нае? — повтори инспекторът.

— Съдържателя! — пискливо извика Тийф сред ругатните си. — Той дойде тук и ни нареди да те убием!

— Поне лъжи достоверно. — Адамат стовари бастуна си върху ранената му китка. Прободе го съчувствие при поредния крясък, което той побърза да потисне. Хората на Тийф бяха дошли в дома на Адамат и се бяха опитали да го убият! Ако бяха заварили близките му, щяха да прережат гърлата им на място. Адамат знаеше как работят Бръснарите. Те бяха не по-малко безскрупулни от лорд Ветас.

Затова той отново повдигна бастуна си.

— Един свещеник.

Адамат отпусна ръка.

— Свещеник? Хайде сега.

— Свещеник беше — настоя Тийф. Той говореше на пресекулки, задъхан, а по лицето му се стичаха сълзи. — Дойде вчера сутринта. Плачеше през цялото време; не спираше да моли Крезимир за прошка.

— Как изглеждаше? — попита инспекторът.

— Като свещеник. С бяла роба и сандали. Руса коса. Малко по-висок от теб. На дясната буза имаше брадавица. Отбягваше да ме поглежда в очите.

СиEMON. Устата на Адамат пресъхна.

— Колко?

— Петстотин хиляди крана.

Адамат едва не изгърва бастуна си.

— Моля? За мен?

Тийф се засмя хрипкаво.

— За две задачи. От тях петнадесет хиляди бяха за теб.

— А останалото? — Адамат се огледа. Той бе сметнал, че отсъствието на повечето Бръснари се дължи на късмет; едва сега осъзнаваше същинската причина за липсата им — те изпълняваха задача. От тази мисъл го полазиха тръпки. Най-малко четиридесетима от тях бродеха необезпокоявани. А може би повече.

Сабон пристъпи напред и сграбчи Тийф за ризата, за да го изправи на крака.

— За Тамас ли? — попита той и разтърси главатаря. — За него ли ви платиха, продажна свиньо? Говори!

— Бога ми, не! — рече Тийф. — На света няма толкова пари.

— За кого тогава?

— За някакъв готвач. Отговарял за празненството. Поръчителят искаше той да бъде убит публично. Обикновено ние не работим така, но срещу такава сума... — Тийф заглъхна.

Сабон го пусна. Тийф инстинктивно понечи да се подпре на ранената си ръка, при което изкрещя от болка. Смуглокожият го изгледа отвратено.

— Допуснали сте голяма грешка — рече Сабон и погледна към Адамат. — Отведи ги в Черната кула. Аз трябва да вървя.

С тези думи той излезе. Адамат и Сусмит останаха сами с четиримата Бръснари. Той се спогледа с боксьора, който сви рамене.

С края на бастуна си повдигна брадичката на Тийф.

— С какво е толкова важен този готвач? — Той си припомни, че въпросният майстор се казва Михали. Може би архидиоцелът си беше припомнил как Михали го бе унижил с черпака си пред Тамас? Но подобна сума беше прекалено голяма за обикновено отмъщение.

Тийф поклати глава. Адамат заплашително повдигна бастуна; този път жестът на престъпника бе по-енергичен:

— Откъде да зная? Това беше просто задача.

— И нямаш представа откъде са дошли парите?

Шарлемунд. СиEMON не би се наел да върши мръсната работа на друг. Шарлемунд се беше опитвал да натопи Рикар още от самото начало.

Тийф удължи колебанието си с миг по-дълго от достоверното.

— Съветвам те да си останеш невеж по въпроса — каза Адамат. — Иначе ще те връхлети още по-лоша съдба.

Тамас щеше да унищожи Тийф. Инспекторът почти изпитваше съжаление към него. Почти...

Той се отдръпна от проснатия, когато първите войници започнаха да влизат в помещението.

— Отведете ги в Черната кула — каза Адамат. — Аз трябва да се срещна с фелдмаршала.

— Покрай празника ще ти трябват часове да прекосиш града — извика Сусмит подире му.

Думите му заглъхнаха подир затичалия се Адамат. Инспекторът трябваше да разкрие предателя пред Тамас, преди да е станало прекалено късно.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Таниел с мъка си поемаше дъх, краката му пламтяха. За това си имаше причина: през изминалите два дни му се събираха няколко часа почивка, и то неспокойна. Само барутният транс му позволяваше да продължава. И само благодарение на него надминаваше другарите си.

Двама от граничарите бяха рухнали от изтощение и останалите бяха продължили без тях. Въпросните планинци и сами щяха да намерят обратния път до крепостта.

Условията на самото изкачване не бяха толкова лоши, определено по-добри от предишното напредване сред преспи. Отчасти снегът се беше стопил сам, а планинската стража бе разчистила оставащото. От крепостта бяха отнасяни припаси до Новин ръб. Лагерни огньове и стари конски фекалии издаваха това.

Тези дири не притесняваха Таниел — смущаваха го съвсем неотдавнашните следи.

До този момент те не бяха зървали кезианците, но бяха открили два техни лагера. Оставените дири свидетелстваха за повече от стотина души плюс товарни животни. Не би трябвало подобна група да се прокрадне незабелязана отвъд крепостта. А беше станало именно това.

Третия лагер те откриха подир пладне. Той се намираше встрани от главната пътека, край един водопад, който оставаше полузамръзнал напук на приближаването на лятото. Таниел установи, че пепелта в огнището е още топла.

Барутният маг се зае да оглежда лагера. Видът му доведе спомени от времето в далечна Фатраста, когато той с помощта на местните преследваше вражеските патрули и им устройваше засади. Само че тогава търсенето не бе протичало сред планини. И въпросните патрули не бяха съставени от Привилегировани. И пазители.

Едновременно с тази мисъл кракът му се натъкна на нещо, накара го да застине — метален предмет с размерите на човешки юмрук. Резервоар със сгъстен въздух, с каквито оръжия си служеха именно пазителите.

— Още колко остава? — попита Бо, когато останалите от групата се изравниха с Таниел. Борбадор изглеждаше все по-зле с всеки изминал ден. Страните му бяха хлътнали, под очите му личаха огромни торбички. Неуморимото бързане го беше сломило.

— Намираме се на часове от тях — отвърна барутният маг и му подхвърли резервоара с въздух. — Трябваше да очаквам подобно нещо.

— Където има кезиански Привилегировани, ще откриеш и пазители — рече Бо.

Той захвърли металния предмет, а Ка-поел се приведе, вдигна го и след внимателен оглед го прибра в раницата си.

— Доближаваме ги — рече Таниел.

— Доближаваме и върха — рече Бо. — Новин ръб също вече не е далече.

— Всички ли са готови да продължим? — обърна се Таниел към Фесник. Младият граничар се тътреше към водопада, за да напълни манерката си.

Фесник простена.

— Как се очаква да се сражаваме след подобно катерене?

— Не само ще се сражаваме, но и ще надвием — рече Таниел и сръга Фесник с ботуша си.

— Добре, добре — рече граничарят и се изправи. — Продължаваме нагоре — провикна се той към останалите.

Таниел наблюдаваше как всички се връщат на пътеката. В граничната стража нямаше случайни хора. Но никой от тези корави планинци не можеше да се възползва от предимството на барутния транс. А и самият Таниел се чувстваше изнурен от изкачването. Какво можеха да сторят срещу Жулин и останалите Привилегировани? Как очакваха да спечелят?

Таниел се изравни с Ка-поел. Тя оформяше восъчна фигурка, за момента без лице.

— Какво правиш? — попита той.

Тя прибра куклата под мишницата си. Очаквайки обясняващи жестове, Таниел се приведе по-близо. Наместо това Ка-поел го удари по рамото. И го прогони с другата си ръка, за да се върне към работата си.

Барутният маг забави ход и тръгна редом с посърналия Бо.

— Изглеждаш много весел — рече Таниел. Лицето на Борбадор не се промени; той не усети сарказма.

— Има вероятност да закъснеем — каза Привилегированият.

— Напредваме по-добре от очакваното.

— Трябва да стигнем там по време на слънцестоенето.

— Не се притеснявай. Ще стигнем. — В този момент Таниел зърна дим. Той сграбчи Борбадор за рамото и посочи. — Това планината ли е?

По време на предишното си изкачване той не помнеше да е виждал димящия кратер от това място.

Бо пребледня.

— Не. Димът е прекалено близо. Това е Новин ръб.

Това ги накара да ускорят ход; след няма и час те достигнаха манастира.

Стената, която отрязваше пътеката, бе срината. Сякаш някакъв гигант се бе привел над склона и бе стоварил дланта си отгоре ѝ. Част от планинската скала беше останала, а остатъкът бе рухнал в бездната, останал невидим на дъното. В открилия се разрез вътрешността на манастира бе изложена като куклен дом.

Димът идваше от руините му: горящите греди напомняха на скотски скелет. Имаше места, на които самата скала се беше стопила. Невидимият удар, опустошил голяма част от манастира, бе откъснал и част от скалата. Коридорът, пресичащ целия манастир, сега беше разделен от широка двадесет крачки пропаст.

— Можем да се върнем и да поемем по един от коридорите — каза Фесник. — Вътре в планината има развъдник. Не би трябвало да ни отнеме повече от няколко минути.

Гласът му бе тих, почти почтителен. Той се оглеждаше с тъжен вид. Таниел осъзна, че граничарите трябва да са познавали тукашните монаси.

Лесно намериха прохода. Веднъж озовали се в планината, димът стана по-гъст. Трудно се напредваше сред одимения лабиринт. Кучетата на Рина не спираха да скимтят, въпреки настояванията ѝ.

Таниел поспря край една стена, забелязал кърваво петно. Каменният блок бе нащърбен. Допирът на пръстите му потвърди догадката. Отскочил куршум.

— Няма тела — тихо каза барутният маг, по-скоро на себе си. Затова се изненада, когато откри Ка-поел край себе си. Тя методично оглеждаше руините. — Трябва да има оцелели. Димът сигурно ги е прогонил на другата страна. — Той кимна.

Ка-поел го погледна по начин, изразяващ съмнение.

Проходът ги отведе от другата страна на цепнатината. Тук се виждаше край на манастира, също и строшените стълбища, отвеждащи до другия вход. Беше пусто.

— Помогнете ни... — рече глас.

Таниел подскочи и се извъртя, без да е осъзнал кога е изтеглил пистолета си. Но в следващия миг отпусна ръка.

Монахинята направи крачка назад. Тя беше изненадващо млада.

— Простете — каза той. Видът ѝ накара ръцете му да затреперят. Лицето ѝ бе покрито с рани, по робата ѝ личеше кръв. — Има ли и други оцелели?

Жената посочи към един от проходите. На тридесетина крачки навътре, доколкото бяха смогнали да се оттеглят, стояха хора. Там димът не беше много задушлив. Таниел можа да различи седмина изправени; край тях лежаха многобройни тела, покрити с чаршафи. Сърцето на барутния маг изстина, когато започна да ги брои. Той спря на четиридесет, далеч преди да е приключил с броенето.

Фесник разговаряше с един от монасите — възрастен мъж с окъсана дреха и опърлени вежди. Таниел се приближи.

— Постарахме се да дадем най-добрия отпор, на който сме способни — казваше старецът, размахвайки бастуна си. — Те изникнаха от нищото. Трябваше да бъдем по-подготвени. Ако не бяха толкова много...

Таниел знаеше, че при всички положения манастирът не би могъл да удържи. Какво можеха да сторят шепа монаси срещу половината кезианска кралска кабала, на всичкото отгоре подкрепяна от Жулин? Тя просто си бе проправила път през самата скала. Нима Таниел и Бо можеха да я спрат?

— Това беше преди два часа — продължи възрастният монах. — Битката беше ожесточена. Не бях виждал подобно нещо. Някои от младите още не могат да повярват, че се е случило. — Той посочи към един млад мъж, седнал край стената, обгърнал ръце около себе си. —

Дел до момента не е промълвил нищо. И все пак ние натрупахме добър актив.

Таниел го погледна смаяно.

— Добър актив?

Макар и сериозно, лицето на монаха излъчваше гордост.

— Половината от тези тела са техни.

Таниел отново се огледа и този път забеляза, че в ъгъла са струпани въздушни пушки. Едва сега му направи впечатление, че много от телата са необичайно големи. Петнадесет... двадесет. Пазители. А край едно от малките огнища той зърна разкъсана Привилегирована ръкавица и кезианска униформа. Таниел се смая. Тези монаси не само бяха се опълчили на кезианската кабала, а и бяха успели да я сразят частично.

Несъмнено тук ставаше дума за могъща магия. Интересно дали в манастира имаше още монаси? Не, надали. Това бяха всички оцелели. От хората, успели да се изправят срещу пазители и Привилегировани.

— Защо са ви пощадили? — меко попита Таниел.

Старецът пристегна превръзка около китката си.

— Бързаха.

— Слънцестоенето — каза Бо, изникнал край рамото на Таниел.

Монахът премигна, без лицето му да издава нищо.

— Това са древни магии — тихо каза той.

— Жена ли ги предвождаше? — попита барутният маг. — Дръзка, на около тридесет и пет, с белязано лице?

— Жена? — повтори монахът. — Не. Водеше ги огромен планински лъв, запращащ магия.

— Предпочитаната от нея форма — мрачно измърмори Борбадор.

— Ние ги преследваме — обясни Таниел. — Имате ли представа колко от тях са оцелели?

Възрастният човек го погледна раздранено.

— Бях прекалено зает да събирам телата.

— Простете — промълви барутният маг. Тук наистина имаше много тела. Монасите бяха унищожили значителна част от врага, макар и предимно пазители.

Той погледна към Бо. Приятелят му разглеждаше труповете, леко раздвижващ пръсти. Нямахше съмнение, че той с радост би се запознал

с магията на тези монаси. Изглежда дори кабалистите не притежаваха достъп до всички тайни.

Бо се върна при стария монах.

— Този манастир е бил издигнат тук, за да пази от нещо.

Лицето на стареца остана безизразно.

— От завръщането на Крезимир?

— Нищо хубаво няма да произлезе от завръщането на бога — рече възрастният монах. — Но в планината има и по-лоши неща. — Той замълча за момент. — Да, ние сме пазителите на Крезим Курга. Предеите се завърнаха. От нас се очакваше да ги спрем. — Гордостта напусна лицето му. — Но ние не успяхме.

— Ние ще сторим всичко по силите си — рече Бо.

Таниел се надяваше, че кимването му е изглеждало уверено.

Двамата се отдръпнаха от стареца и заговориха тихо:

— Той знае много повече, отколкото казва — рече Бо.

— Нямаме време да го разпитваме.

Борбадор потри ръкавиците си.

— Бих могъл да приключа бързо. Може да научим нещо важно. — Очите му блестяха от любопитство, а лицето му за първи път от седмици насам съдържаше подобно оживление.

— Не. Огледай се. Той иска смъртта на Жулин. Би ни казал всичко, което знае. Небеса, наистина ли ви карат да продадете душата си, когато постъпвате в кабалата?

— Целесъобразност.

— Трябва да вървим — рече Таниел. — Слънцестоенето?

— Днес е.

— Колко време ще ни трябва, за да достигнем върха?

— Повече, отколкото остава до настъпването на слънцестоенето.

— Ще трябва да побързаме. Имаме ли план?

Бо се навъси:

— Сред тези мъртъвци има не един Привилегирован. Може би убитите са достатъчно, за да се объркат плановете ѝ. Тя се нуждае от много сила, за да призове Крезимир. Да преодолее огромно разстояние, за да го върне. — За момент той се замисли. — Ще убием колкото се може повече от Привилегированите. Ще оставим Жулин.

— Малко трудно ще я загърбим, когато е разгневена.

— С това ще се оправяме, когато му дойде времето — въздъхна Бо.

Таниел се върна при възрастния монах. Въпросният бе коленичил край оногова, когото бе нарекъл Дел, и тихо говореше в ухото му.

— За града ще ви е нужен водач — рече старецът, поглеждайки към мага. — Там има опасни места. Дел познава пътя най-добре. Опитвам се да го убедя да...

Бо избута Таниел встрани и коленичи пред младия монах. Привилегированият допря дланта си до челото му, а другата си ръка повдигна, леко раздвижвайки пръсти — пианист, свирещ с една ръка.

— Да — неочаквано каза Дел, въздъхвайки. — Ще ги заведе.

Тези думи той изграчи. В очите му отново проблясваше разсъдък.

— Добре ли си? — попита Бо.

— Вода...

— Дай му вода — обърна се Таниел към възрастния монах. Старецът се върна след момент; тримата помогнаха на Дел да се изправи.

— Вече съм добре — рече Дел. — Ще ги заведе. Вие наистина ли можете да ги спрете?

— Ще опитаме — рече Бо.

— Трябва да достигнем Крезим Курга преди слънцестоенето.

— Имаш ли представа къде трябва да ги търсим? — попита Таниел.

Дел се навъси към небето.

— Там има колизеум, построен от Крезимир. Мястото съсредоточава магията. Мисля, че то е най-вероятната цел.

— Отлично — каза Таниел. Той придърпа Бо встрани. — Какво направи, за да го събудиш?

— Нищо — отвърна Привилегированият. — Канех се да докосна ума му, за да видя дали му е останал някакъв разум, когато той се отърси сам.

— Хубаво е да имаме водач.

Бо изрази съгласие.

Таниел се отдръпна. Двама от граничарите издърпваха тяло от вътрешността на коридора — възрастна жена. Върху нея нямаше

никакви белези от насилие. Най-вероятно тя беше умряла в съня си, задушена от дима — в килията си, разположена навътре в манастира, тя надали бе чула шума на битката.

Граничарите положиха тялото ѝ при монасите и понечиха да се отдалечат в ново търсене.

— Трябва да вървим — спря ги барутният маг. Той изрече тези думи меко, но достатъчно силно, за да бъдат чути от другите. — Фесник, събери хората.

Фесник тъкмо помагаше за увиването на едно от телата. Той се надигна и уморено се огледа. Изглежда осъзнаваше срещу какво са се изправили. Това не беше приключение, а надпревара с времето, в края на която ги очакваха противници, далеч по-могъщи от тях.

Таниел завари Бо и възрастния монах да спорят.

— Не може да погребвате всички — казваше Борбадор.

— Такъв е нашият обичай — отвърна монахът. Лицето му, както винаги, оставаше безизразно.

— Кезианците изхвърлете в пропастта. Погребете другарите си, ако не можете да ги обградите с лед. Във всеки случай трябва да съобщите за случилото се в крепостта.

— Ще изпратим някого — обеща старецът.

Бо го изгледа сприхаво.

— А вие какво ще правите? Манастирът е разрушен. При тукашните ноци е немислимо да се ноцува на открито. Това вече не е вашият дом!

Той започваше да повишава глас, а жестовете му изнервяха Таниел.

— Бо.

— Какво? — Приятелят му остро се извъртя към него.

— Време е да тръгваме.

Борбадор бавно си пое дъх, за да се успокои.

— Пази се — обърна се той към монаха. Съветът съдържаше известен сарказъм. — Упорито копеле — промърмори Привилегированият, докато се отдалечаваше край Таниел.

— Приятелят ви е много уморен — каза монахът.

— През изминалия месец му се събра доста.

— Не му остава много.

Таниел се навъси. Тези монаси бяха мистерия. Що за вълшебство притежаваха, за да се изправят срещу Жулин и кезианската кабала? Никой от тях не носеше ръкавиците на Привилегирован.

Той отвори третото си око, борещ се с гаденето. И го затвори почти веднага, заслепен от ярките цветове Отвъд. Магията бе прекалено ярка, за да може да различи нещо.

— Зная — каза Таниел. — А вие се погрижете да си намерите подслон.

— На добър час — отвърна монахът. Той се усмихна, на което Таниел реагира с по-голяма топлина от очакваното. — Ние им създадохме много работа. Сега те са по-слаби. Нека да не е било напразно.

Щом тези възрастни мъже и жени бяха се опълчили на Жулин, значи и той самият щеше да го стори, реши Таниел. Той си пое дъх и стисна юмрук. Моментът приближаваше.

Барутният маг стисна ръката на монаха и се приближи към хората си. Някои от граничарите им бяха оставили припасите си и резервните си одеяла — макар Таниел да се надяваше, че монасите ще успеят да извадят още от вещите си, когато димът се успокои.

Той бързо огледа групата и установи, че Рина и кучетата ѝ липсват.

Откриха я в края на манастира, приклепнала досами срутените стени, да оглежда отвеждащата до върха пътека. При появата на другарите си тя се обърна и се изправи. И трите ѝ кучета опъваха каишките и скимтяха. Опитите ѝ да ги смълчи не се увенчаваха с успех.

— На планината има и нещо друго — рече тя.

Таниел се постара да не издава треперенето си.

— Тоест?

— Пещерни лъвове. — Рина посочи земята, към почти невидими за Таниел следи. — Ловили сме ги и преди. Кучетата познават миризмата им.

Таниел си отдъхна. За момент думите ѝ му се бяха сторили особено злокобни. Той осъзна, че ръцете му все пак са започнали да треперят.

— Из всички планини има лъвове. Възможно е дори да са надушили Жулин. Монасите казаха, че тя ги нападнала в това

превъплъщение.

— Не мисля, че е тя.

Сърцето на Таниел се ускори.

— Пола! — извика той. — Върни се.

Девојката се бе отдалечила на около тридесетина крачки от тях и чоплеше земята край пътеката. Тя не му обърна внимание.

— И защо мислиш така? — обърна се Таниел към Рина.

Тя разпери ръце и отвърна с неизменния си спокоен глас:

— Защото животните са най-малко петдесет.

Граничарите изругаха. Бо очерта предпазващ от злото знак.

— Какво? — сепна се Таниел. Думата излетя по-остро от възнамеряваното.

— По-нагоре — продължи Рина. — Отвъд Ка-поел, където пътеката се разширява. Слезли са от склона и са поели подир кезианците.

Таниел погледна към Борбадор.

— Възможно ли е тя да ги е призовала? Чувал съм истории за Привилегировани, които...

Прекъсна го смехът на Рина.

— Какво смешно има? — попита барутният маг.

— Лъвовете не са дошли да им помагат, а да ги ловят. — Сега в гласа ѝ се долавяше зачатъкът на истерия. — Ще нападнат и нас, когато се изкачим. — Тя придърпа кучетата по-близо до себе си и отново се загледа в дирите.

— Пещерните лъвове не ловуват на групи — каза един от граничарите.

Всички се бяха обърнали към Бо. Той отвърна на погледите им мълчаливо и с неразгадаемо изражение върху изтощеното си лице. Той опипваше въздуха с ръкавиците си, както лекар проверява за счупени кости. Сетивата на Таниел долавяха нишката на вълшебство.

— На планината има нещо нередно — рече той. Това бяха единствените му думи.

Нила се сдобила с количка за прането. Един от многобройните работници, помагачи в организирането на празника, ѝ помогна да я скове от стара вана и платформата на стара пазарна количка. Тя не бе

могла да помоли войниците, макар че никой от тях не би ѝ отказал. Но се беше разчуло, че е отхвърлила Олем: те пак се отнасяха учтиво към нея, но не и по предишния начин.

В продължение на три дни тя използва новата си количка да събира прането, за да могат пазачите да свикнат да я виждат. Имаше логика — в момента ѝ се налагаше да работи повече от обичайното, тъй като половината от служителите в дома бяха изоставили обичайните си задължения покрай пира на Михали. Липсата на помощници често я оставяше сама в мазето. Така тя можа да измени курса си край коридора, в който се намираше стаята на Яков.

Тя бързо осъзна, че нощта ще бъде най-трудното време да изведе детето. Сред пустите коридори би се затруднила да скрие извеждането му. Но денем палатата гъмжеше от народ. Покрай гощавката на площада ставаше невъзможно човек да държи сметка на всички влизащи и излизащи; веднъж озовеше ли се вълн, Нила щеше да се стопи сред тълпата.

В утрото на последния ден от фестивала тя бе подкарала количката си за пореден път. Спря на обичайните си места и събра достатъчно дрехи, които да прикрият дете, преди да се насочи към стаята на Яков. Подминаваше мъже и жени, войници и чиновници и кимваше на всички.

Пазачът не беше на поста си. Нила въздъхна облекчено и шепнешком благодари на Крезимир. Само възпитателката на Яков стоеше на пътя ѝ.

Тя провери скритата сред прането палка. Не ѝ се искаше да я използва, но нямаше да се поколебае, ако старицата ѝ създадеше проблеми.

В следващия момент Нила рязко спря: вратата на стаята стоеше отворена. Тази врата никога не беше отворена. С мъка тя си наложи да продължи по коридора, поглеждайки небрежно, докато минаваше.

Стаята беше празна. Никаква възпитателка. Никакъв Яков. Дали Нила не беше допуснала грешка? Може би тази сутрин Яков бе преместен в друга стая? Или изведен от страната?

След едно бързо оглеждане, за да се убеди, че наоколо няма войници, тя влезе в стаята.

Леглото не беше оправено. На масичката край него стояха играчки, в гардероба имаше детски дрехи. Изглеждаше, че стаята е

била напусната наскоро. Може би беше в банята? Във всеки случай трябваше да излезе, за да не бъде заварена.

— Ти пък коя си? — изрече мъжки глас.

Нила рязко се извъртя, сепната. Двама мъже стояха на прага. Заговорилият приличаше на докер — с каскет, вълнено яке с кръпки на лактите и мърлява кафява жилетка. Другият беше джентълмен, с черно сако над кадифена жилетка с бяла риза, черни панталони и черни, лъснати обувки. Той носеше цилиндър и бастун.

— Перачката — отвърна Нила, след като се окопоти. Кои бяха тези хора? Какво търсеха в стаята на Яков?

Докерът се навъси насреща ѝ, поглеждайки към количката с пране.

— Ела по-късно — заръча той.

— Бих ли могла да ви услужа с нещо? — попита Нила. По говора на докера личеше, че той е местен. Може би част от работническия профсъюз. Джентълменът мълчеше, но нещо в погледа му караше Нила да стои нащрек.

— Просто дойдох да взема дрехите и играчките — рече работникът. — Няма да се бавя.

— Точно се канех да ги взема за пране. Мога да ги изпера и да ги изпратя.

— Няма да е необходимо — заяви джентълменът. Неговият глас бе тих и плътен, с образован изказ. — Хайде — обърна се той към спътника си.

Учтиво, но решително работникът избута Нила и започна да изпразва гардероба и чекмеджетата на скрина върху бюрото. Накрая той подхвърли дървено влакче и два оловни войника и с помощта на чаршафа събра вързоп.

— Сигурна съм, че той си има пътна чанта — поде Нила.

— Няма да е необходимо — отново каза джентълменът. — Ти се погрижи за останалото спално бельо.

Той излезе. Работникът нарами вързоп и го последва. Нила също излезе, съпровождайки ги с поглед. Когато никой от двамата мъже не се обърна назад, тя насочи количката си подире им.

От разстояние тя ги проследи до главния коридор, сетне по един от страничните — тогава те влязоха в стая в края му: един от

многобройните кабинети в сградата. Нила остави количката си и безшумно се приближи до вратата, за да надникне.

Нечия ръка грубо я сграбчи за рамото. Тя бе дръпната в стаята и блъсната срещу стената. Някой я сграбчи за брадичката и Нила се озова срещу безсърдечния поглед на изтънчения господин.

— Какво означава за теб момчето? — попита той. Гласът му си оставаше небрежен и спокоен, въпреки жестокостта на захвата му.

Нила промърмори изненадано, колебаеща се какво да каже. Кой беше този човек? Защо се отнасяше с нея по такъв начин? И как знаеше, че Яков означава нещо за нея?

— Какво — повтори джентълменът, извивайки лицето ѝ едновременно с всяка дума — означава за теб момчето?

— Нищо. Аз съм пера...

— Моята чудатост ми позволява да разбирам кога ме лъжат — каза той. — Давам ти пет секунди да ми кажеш, след което ще те удуша.

Нила почувства как пръстите му се затягат. Очите му продължаваха да се взират насреща ѝ. В очите на мъртъвци тя бе виждала повече живот.

Пръстите се затягаха.

— Аз... — тя се сепна, задавена. Мъжът леко разтвори пръсти. — Аз работех за семейството му преди преврата. Познавам го от малък. Исках да му помогна да избяга от Тамас.

Пръстите освободиха гърлото ѝ.

— Какъв късмет — каза джентълменът. — Имахме проблеми с гувернантката му. Ти ще заемеш мястото ѝ и ще дойдеш с нас.

— Но аз не...

Той я сграбчи за тила и я повлече със себе си, както някой би повлякъл немирно дете. Там отвори едното крило на гардероба и силно извърна лицето ѝ.

Макар и бегло, Нила помнеше възпитателката, намирала се в стаята на Яков. Тя беше едра, възрастна жена и в момента тялото ѝ лежеше под неестествен ъгъл на дъното на гардероба, втръчено с празен поглед в нищото. Нила опита да извърне глава, но пръстите на мъжа не ѝ позволиха.

— Това се случи с нея — любезно обясни той, — защото тя си позволи да недоволства. Ако ти си позволиш да недоволстваш или да

не се подчиниш на някое нареждане... няма да се поколебая да те убия с голи ръце. Аз съм лорд Ветас и от този момент аз съм твой господар. Сега ела.

Джентълменът затвори вратата на дрешника и изведе Нила обратно в коридора. Докерът изчакваше там, нарамил вързоп с дрехите на Яков. Ветас посочи към нея:

— Тя ще бъде новата бавачка на детето. Отведи я, аз имам още работа.

С бързи крачки Ветас се отдалечи. Нила не можеше да откъсне поглед от него. Сърцето ѝ биеше оглушително, а краката ѝ се бяха налели с олово. Никога преди не беше изпитвала подобен страх. Нито когато я беше заплашвало изнасилване, нито когато като малка едва не се беше удавила в Адморието. Този човек представляваше същинска въплътена злина.

Работникът сви рамене и хвана Нила за ръката. През една странична врата той я изведе на улицата, където чакаше карета. Дори зад Благородническата палата имаше тълпа.

Нила погледна към докера. Той не я стискаше особено силно; тя можеше да се освободи от него и да избяга сред тълпата.

Двамата се намираха съвсем близо до каретата. Някакво отвратително предчувствие ѝ подсказа, че ако тя влезе в купето, никога няма да успее да избяга от лорд Ветас. Тя започна да преценява възможностите, напрегната, стиснала полата си с една ръка, за да може да побегне.

— Госпожице Нила? — Яков изникна на вратата на каретата. Косата му беше разрошена, дрехите му бяха смачкани, но самият той изглеждаше невредим. — Госпожице Нила! Не знаех, че сте тук!

Нила отпусна полите си. Тя прие ръката на Яков и се покатери в купето.

— Не се тревожи — каза тя. — Дойдох да се грижа за теб.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Облегнат в стола си, отпуснал крак върху табуретка, Тамас наблюдаваше как пирът на Михали привлича половината град на закуска. Целият площад бе задръстен, улиците преливаха от чакащи. Сред тълпата имаше жонгльори, които развличаха събраните, а стоящите близо до средата на площада ядяха овесена каша прави и наблюдаваха играта на трупа актьори върху разположената там платформа. Това беше последният ден на фестивала; никакви пари не бяха пестени за развличане на масите.

Голям чадър бе разпънат над Тамас, за да го пази от набиращото сила слънце. Той се беше разположил на стълбището пред палатата, заедно с кошница кифлички, оставена му от Михали преди около час. От месеци фелдмаршалът не се бе чувствал толкова добре.

— С този крак мястото ти е в леглото — отбеляза лейди Винцеслав — Сигурен ли си, че си достатъчно добре?

Забелязал цвета на кожата ѝ, Тамас имаше основание да я попита същото.

— Разбира се, херцогиньо. Отдавна не съм се чувствал толкова добре.

Дръзки думи, но пък искрени. Кракът му наистина се възстановяваше. Тамас почти можеше да усети как силата му се възвръща. Той знаеше, че има работа, но нищо от това нямаше значение. За пръв път от смъртта на съпругата си насам той се чувстваше цялостен.

Дори лейди Винцеслав изглеждаше по-добре. Тя бе избрала да се изправи пред тълпите напук на неотдавнашния скандал с бригаден генерал Барат. Херцогинята вече не отговаряше за организацията на празника — тази работа бе преминала в ръцете на Михали — но поне присъстваше.

— Смяташ ли, че всички ще се явят? — попита тя.

Тамас огледа тълпата.

— Мисля, че целият град се е стекъл тук, херцогиньо.

— Визирах съветниците. — Тя шеговито го удари по ръката.

— Рикар се навърта още от шест и половина — рече Тамас. — Раздава храна и вино редом с работниците си.

Освен това той се намираше под стриктно, но дискретно наблюдение, докато Адамат не се завърнесе с доказателства за вината или невинността му. За момента нищо в поведението на председателя не показваше, че той е запознат с опита за убийство срещу Адамат.

— Наистина ли? — Дамата изглеждаше изненадана от това. — Удивително.

— Ондраус също е някъде тук, крещейки на хората си — продължи Тамас. — Олем каза, че преди час е видял евнуха. От Шарлемунд няма следа. А там — той посочи — идва ректорът.

Той наблюдаваше как възрастният учен си пробива път през тълпата. Родилното петно върху лицето му изглеждаше по-тъмно от обичайното. Ректорът поглеждаше към околните маси, но ги подминаваше, целенасочен. Той поспря за момент под строгите погледи на Тамасовите телохранители, преди да пристъпи в сянката на чадъра и да повдигне шапка към лейди Винцеслав.

— Стол? — предложи Тамас, правейки знак на телохранителите си.

— Да, моля — каза ректорът. Докато изчакваше, той наблюдаваше тълпата, а когато столът бе донесен, новодошлият се настани край Тамас. — Днес изглеждаш в необичайно добро настроение.

— Наистина ли? — рече фелдмаршалът. — Та ние разменихме няколко думи.

Ректорът прочисти гърло.

— Усеща се. Като студент първа година, който знае, че ще стане любимец на всички професори. Дразнещо е.

Ректорът отново се огледа. Той не спираше да поглежда към масите с храна и слугите, изнасящи купи, чинии и прибори.

Тамас го погледна косо.

— Не става дума само за мен. Това е целият град. — Той посочи към десетките хиляди безгрижно пируващи с вкусотиите на Михали. — Едни до други седят бедни и богати, благородни и простолюдни. Никога не бях виждал нещо подобно.

Ректорът хвърли небрежен поглед към струпаните хора.

— Не ми казвай, че вярваш в тези глупости. За майстора готвач, който бил бог. — Той се загледа в един казан с каша.

Тамас се поколеба, опитвайки се да разгадае тона му. Думите на учения бяха прозвучали необичайно. Въпреки остротата им, те очакваха потвърждение.

— Бог? Не. Силен Чудак. Може би малко луд. Но безобиден. Но пък... — Той замислено повдигна ръка. — Кой знае как изглежда един бог? Какво прави един бог? Как бих могъл да позная божество?

Фелдмаршалът засмяно поклати глава в отговор на изтерзания поглед на ректора.

— Михали определено е даровит човек. Много даровит. Но не мисля, че е бог. Ами ти? Ти си човекът, който в най-голяма степен би трябвало да знае. Ти познаваш цялата история на Деветте държави. В някоя от книгите говори ли се за Адом?

— Още преди много време осъзнах, че Крезимир никога няма да се върне. — Ректорът замълча. А Тамас осъзна, че няма представа за възрастта на събеседника си.

— А Адом...? — подкани фелдмаршалът.

— Той е обожавал храната — призна ректорът. — Има си причина той да е покровител на готвачите. Бил е едър, силен, властен и — той се загледа в една от помощничките на Михали, понесла чиния с пълнени гъски върху главата си — е бил много популярен сред жените. Обичал е всяка една от над четиристотинте си съпруги — във всеки един смисъл.

— Четиристотин? — повтори Тамас. — Аз с една едва се оправях.

Той побърза да отстрани образуващата се в гърлото му буца и промени темата:

— Но ти говориш така, сякаш си го познавал сам.

Ректорът не каза нищо.

— И Михали звучи като добър кандидат — продължи Тамас.

— Има прекалено много въпроси — каза накрая ученият. — По тази земя не е бродило божество от стотици години. Крезимир си отишъл, за да продължи да изследва космоса, а Нови и Бруд го последвали подир дни. Останалите или напуснали на свой ред, или просто изчезнали. Имало слух, че един-двама останали...

Тамас любопитно се спогледа с лейди Винцеслав.

— Добре ли си? — попита Тамас.

Ректорът го погледна за момент.

— Би ли ми повярвал, ако ти кажех, че Михали е даровит вълшебник?

— Без никакво съмнение. Но не е Привилегирован. Той е Чудак.

— Друг път Чудак. Ами ако ти кажех, че е най-могъщият вълшебник на света? Или ако кажех, че боговете на практика не са нищо повече от изключително могъщи вълшебници?

— Хипотетично? — уточни Тамас, разкривайки скептицизма си.

— Най-могъщите, живели някога?

— Шегуваш се.

— Това беше просто въпрос — тросна се ректорът.

— Е, и какво ако Михали наистина е такъв?

— Проблемът при логиката — рече ученият — е, че понякога си принуден да повярваш на собствената си хипотеза, дори и да не го желаеш. Какво усещаш, когато погледнеш към Михали с третото си око?

— Чудак, както вече ти казах. Той притежава онова меко сияние. Но е по-слаб от Привилегирован. Далеч по-слаб.

— Сигурен ли си?

С въздишка Тамас отвори третото си око и погледна към Михали. Сред толкова голяма тълпа имаше много Чудаци, но майсторът беше лесен за откриване. Нещо в него го открояваше от останалите. И въпреки това неговото сияние не беше по-ярко.

— Да — каза Тамас, наблюдавайки лицето на ректора. Старецът се въсеше към Михали. — Нали не мислиш, че е възможно той наистина да е бог?

Ректорът затвори очи и дълго мълча. Тамас реши, че старецът е задрямал, но в този момент клепачите му отново се повдигнаха.

— Прекалено много въпроси — рече той.

— Ти спомена за другите богове — каза фелдмаршалът. — Мислех, че Крезимир е единственият бог.

Ученият се намести в стола си и загледа как един чиновник търкаля бъчва с пиво по стълбите.

— Това не е съвсем точно.

— Такава е църковната догма. Самият Шарлемунд ми го припомни неотдавна.

— Приетото за догма не е задължително да съвпада с истината.

— Разбира се — рече Тамас. — Всеки образован човек...

Той замълча заради навъсването на ректора.

— Образован човек — изсумтя онзи. — Имало е десетима богове. Не един бог с деветима светци. Крезимир е дошъл най-напред, а след това е поискал помощта на братята и сестрите си, за да основе Деветте.

— Десетима богове? — Тамас се стараеше да си припомни уроците по история. — Винаги съм смятал, че Кез са избрали Крезимир за свой покровител. Тогава кой е десетият?

Ректорът поклати глава.

— Това не е правилният въпрос. По-скоро трябва да се запиташ следното: ако Михали е бог, защо е дошъл?

Южната планина бе скрита зад постройката, но и двамата се обърнаха в нейна посока. Тамас си припомни предупрежденията на Бо и Таниел. Древни магове, опитващи се да призват бога. Това беше почти нелепо, като от някаква книжка. Страхове, породени от месеците батален стрес. Но пък първите предупреждения бяха пристигнали още преди началото на обсадата.

Тамас почеса ранения си крак. Болката побърза да се отзове.

— Чувал ли си за Обета на Крезимир? — неочаквано попита той.

— Глупости — отсече ректорът.

— Глупости? Значи знаеш за него? Аз научих, че това е тайна на кабалистите, известна само на тях и на владетелите.

— Наистина е така. — Възрастният учен попи челото си с кърпичка.

Тамас се канеше да настоя за повече подробности, но му попречи разнеслият се писък.

Последва друг, сетне и трети. Вълна на ужас светкавично се разля сред тълпата, заедно с рева. Седящите край масите започнаха да се надигат, търсейки източника на паниката.

— Какво става? — Тамас сграбчи патерицата си и с мъка се надигна. — Разбери защо е тази паника — обърна се той към един от войниците. — Влезте вътре — заръча той на ректора и лейди Винцеслав.

Пред очите му Михали скочи върху една маса, ловък въпреки килограмите си, и се помъчи да види какво става.

— Успокойте се! — провикна се майсторът. Гласът му се разнесе над събраните с изненадваща сила. — Моля ви, върнете се по местата си.

Хората колебливо застинаха. Чакащите не искаха да изгубят местата си, но се тревожеха от случващото се. Всички си спомняха драгуните от Изборния ден.

Самият Тамас не виждаше нищо. Суматохата се бе зародила в далечния край на масите. Някои хора бягаха, блъскащи се срещу онези, които се опитваха да се приближат, за да видят какво става.

— Дайте ми пистолета — нареди Тамас. Той забеляза, че ректорът се е изправил и се опитва да види отвъд пречещите редици. Лейди Винцеслав стоеше край вратата заедно с телохранителя си. — Влезте вътре — отново заръча фелдмаршалът. — Не искам да бъдете стъпкани от пощурялата тълпа.

Ректорът не му обърна внимание.

— Твоя воля — изръмжа Тамас, вземайки единия от пистолетите за дуел. Той се убеди, че оръжието е готово за стрелба, преди на свой ред да се взре в тълпата.

— Ето там — посочи ученият.

Въпросният човек се намираше на няколкостотин метра от тях. Тълпата се бе отдръпнала от него; той стискаше нещо в ръката си. Тамас ухапа барутен заряд и залитна под връхлитащия транс. След няколко предпазливи вдишвания усещането за гадене отмина, последвано от познатото изостряне на сетивата.

Мъжът беше облечен като Бръснар — с бяла риза и тъмен панталон под бяла престилка. Самата престилка вече не можеше да се нарече бяла, защото беше опръскана с кръв. В краката му лежеше тяло — жена с дълга руса коса.

Той обърса бръснача в престилката си и се затича към тълпата.

— *Бръснарите от Черната улица* — бавно изрече Тамас. — Какво...

Последваха още писъци. Фелдмаршалът се огледа. Бръснарите бяха десетки. Те се бяха врязали сред пируващите, посичайки мъже, жени и деца. Сред техните движения личаха кървави плисъци.

— На оръжие — изрева Тамас. Първият му изстрел простреля Бръснар в челото от сто крачки. За подобен изстрел не му трябваше

магия. — Ще презаредиш ли? — рече той, подавайки пистолета на ректора. — Дайте куршуми!

Един от телохранителите му преустанови прицелването си, за да му връчи шепа куршуми и още толкова барутни заряди. Тамас хвърли един от куршумите във въздуха и подпали заряд с мисъл. Още един от убийците рухна, сетне още един.

— Защо изобщо ти е изтрябвало оръжие? — попита ректорът, докато му подаваше презаредения пистолет.

— За по-голяма точност — рече Тамас, изненадан, че един учен е способен да зарежда тъй бързо. Тълпата започна да се разделя с паниката на добитък. Тамас се напрегна, забелязвайки, че някои от присъстващите поглеждат към отворените врати на палатата.

— Затворете вратите — обърна се той към един от войниците и повдигна пистолета си. — Погрижете се да отведете лейди Винцеслав.

— Ето там! — Ректорът насочи Тамасовия пистолет към Михали. Тамас видя един от Бръснарите да изниква близо до майстора готвач. Той дръпна спусъка и онзи се свлече.

— Сабон трябваше да се погрижи за Бръснарите — каза Тамас, след като изруга. — Михали! Махни се!

Майсторът не го чу. Той продължаваше да стои върху масата, да размахва ръце и да крещи, без да обръща внимание на мъртвия убиец.

— Още един — посочи ректорът. — Целта им е Михали.

— Но защо? — рече Тамас. Той подаде изпразнения пистолет на учения и подхвърли нов куршум. Изстрелът прелетя край рамото на Бръснар и се вряза в тълпата, където един от пирувалите се преви. Фелдмаршалът сгримасничи. — Прекалено далече сме. Не мога да му помогна много без още оръжия.

Той трескаво започна да рови из джобовете си. Куршумите бяха свършили.

— Мамка му. Бог или побъркан, сега той ще трябва да се оправя сам. Донесете ми още куршуми!

— Не. — Ректорът бавно поклати глава. — Не можем да го оставим сам.

— Ще трябва. Няма как да си проправим път през тази тълпа.

Тълпата отчасти се беше успокоила, явно убедена от виковете на Михали. Но той не можеше да успокои страховете им изцяло.

— Ще трябва да опитаме — каза ректорът. — Хайде, поведи хората си. — Той сграбчи Тамас за ръката.

Лейди Винцеслав изникна от другата му страна. Тамас преглътна ругатнята си.

— Херцогиньо, прибери се вътре!

— Няма да оставя войниците си сами — спокойно отвърна тя, стискайки юмруци. — Дайте ми оръжие. Ще си проправим път до готвача и...

Сепнатият възклик на ректора стресна Тамас:

— Това е *той*. Отвори третото си око!

— Откъде...

На Тамас не се налагаше да го прави. Той *почувства* магията да се разлива над него като вълна.

— Адом — каза ректорът. — Вече не се прикрива.

— И какво прави? — Тамас се чувстваше безпомощен. Никога досега той не беше усещал подобно вълшебство. Ако магията на Привилегирован приличаше на горещината на свещ, това усещане приличаше на горещината на фурна.

— Той насочва заклинание.

— Не разбирам.

— Насочва! Моментите, в които магьосникът се нуждае да повлияе на излъчванията Отвъд. Не е нещо видимо, но е насочвал в продължение на цяла седмица. Храната, хората. Всичко това е част от него. Той влита излъчвания в самия град. Ако Бръснарите го достигнат, това ще унищожи целия му труд.

— Откъде знаеш всичко това?

— Нямаме време! — Ректорът пусна ръката на Тамас, защото част от тълпата се насочваше към тях. Един от телохранителите на Тамас бе повален на земята, за малко да бъде стъпкан, преди да го издърпат встрани. Тълпата се гърчеше, заплашвайки да помете всичко. Войниците не можеха да я успокоят.

— Трябва да се приберем, фелдмаршале. — Олем стоеше край Тамас, стиснал пушката си. Той се бе намирал сред масите по време на първоначалната суматоха.

Тамас местеше поглед между него и ректора. Наистина бе най-удачно да се оттеглят, да изчакат паниката да се уталожи. С Бръснарите

той щеше да се разправи по-късно. С тях така или иначе беше свършено.

Той направи крачка назад, стиснал патерицата си. Какви бяха тези думи на ректора? Насочване на магии? Та нали Тамас би усетил?

— Залостете вратите на палатата. Не искам папачта да влиза вътре.

— Сър?

— Отиваме да помогнем на Михали.

— Това е самоубийство, сър.

— Строй се! — нареди Тамас.

Телохранилите му заеха позиции около него. От вътрешността на сградата се присъединиха още войници. Само след мигове фелдмаршалът разполагаше с тридесет души. Но тридесет души не можеха да сторят нищо срещу сто хиляди.

— Херцогиньо, съветвам те да се оттеглиш — за последен път каза Тамас.

Някой беше дал винтовка на лейди Винцеслав. Тя стискаше оръжието умело; в очите ѝ отсъстваше страх. Това беше достойно за почит.

— Без щикове — нареди фелдмаршалът. — Удряйте с приклада. Къде е ректорът?

— Там — каза Олем.

Тамас се обърна. Ученият стоеше встрани, досами тълпата.

— Някой да го издърпа! — тросна се Тамас. — Старият глупак ще си намери смъртта.

Един от войниците се отдели и изтича до ректора, сграбчвайки го за дрехата. Възрастният мъж се освободи с изненадваща сила. Отвъд, далеч сред тълпата, Михали продължаваше да стои на масата. Той бе престанал да крещи и навъсено се вглеждаше в тълпата. Въпреки оживлението никой не се приближаваше до масата.

Докато един от Бръснарите не пробие кръга.

— Пистолет — нареди Тамас. — Бързо!

Втори Бръснар разкъса тълпата. Той тръсна глава, сякаш объркан, сетне се спогледа с другаря си. Последва ги трети; тримата започнаха да настъпват към Михали.

— Дайте ми оръжие! — изкрещя Тамас.

Войникът не бе успял да отведе ректора вътре. С периферното си зрение фелдмаршалът зърна как старецът бавно бърка в джоба си и изважда чифт бели ръкавици, украсени със златночервени руни. Той си ги сложи и повдигна ръце.

Тамас смаяно се извърна към него. Излизаше, че ректорът на Адопещенския университет, възрастният и пълничък професор по история, е Привилегирован? Как бе възможно Тамас да не е узнал?

Старият учен движеше пръсти като диригент. С отчетлив звук в тълпата се образува тунел с широчината на карета. Невидими стени удържаха наплива; някои от присъстващите се оказаха изблъскани от тях.

— Отведи войниците си — каза ректорът през рамо.

Тамас се поколеба за момент.

— Вървете — нареди той. Сам фелдмаршалът закуца към ректора, грабна оръжието си и се прицели към един от Бръснарите. Той разполагаше само с един изстрел, без резервни заряди. Намираще се прекалено далече, за да накара куршума да отскочи, а хората му нямаше да достигнат готвача навреме.

Тази преценка му отне само частица от секундата. Тамас се прицели към най-едрия, най-опасен на вид от Бръснарите. И дръпна спусъка.

Бръснарят се стопи във въздуха. Куршумът проряза облак червеникава мъгла и се вряза в рамото на някаква жена. Тамас удивено повдигна оръжието си, за да провери дулото. Всичко изглеждаше наред.

Той отново погледна към Михали.

Вторият Бръснар бе спрял, втренчен в облака, изникнал на мястото на другаря му. Димът бързо се разнасяше. А третият убиец се затича към Михали, повдигнал бръснач. Чу се лек пукот, сред който този Бръснар също изчезна с все дрехите и металното си оръжие. И от него остана облаче червена мъгла, разнесла се бързо. Вторият асасин се обърна да побегне. С подобен пукот той също се стопи. Тамас поклати глава, когато звукът продължи да се разнася. Някой изпищя.

Площадът се изпразни. Михали остана сам, възкачен върху масата си, скръстил ръце. Той мрачно се взираше в бягащите. Храна бе разхвърляна по земята, маси и столове се търкаляха преобърнати. Чинии, купи и чаши бяха изоставени. Едно от гърнетата бе

преобърнато, бавно изливащо кашата си. Отливът на тълпата бе оставил след себе си посечени тела. Недалеч някаква жена стенеше.

— Вървете да ѝ помогнете — нареди Тамас.

Зад него вратите на сградата се разтвориха; започнаха да изскачат войници.

— Какво стана, фелдмаршале? — попита изникналата край него Влора.

— Бръснарите — процеди Тамас. — Адамат и Сабон не са си свършили работата.

— Къде са?

— Аз застрелях двама. Те...

Фелдмаршалът млъкна. Ранените Бръснари бяха изчезнали. Стори му се, че различава червеникави облачета.

— Имаше и други. Сигурно са избягали с все тълпата. — Той си проправи път край Олем и закуца надолу по стълбите, спирайки край ректора.

Ученият бе пъхнал ръце в джоба си и със загрижен взор оглеждаше опустелия площад.

— Кой си ти? — попита Тамас. Ръцете му трепереха. Магията, обляла го преди минути, бе изчезнала, отново скрита. Тя със сигурност бе дошла от Михали. Но ректорът? Тамас трябваше да го е усетил.

Ректорът извади едната си ръка от джоба и започна да барабани по корема си. Той си беше свалил ръкавиците.

— Ти си един от тях — сам си отговори фелдмаршалът, когато стана ясно, че ректорът няма да отговори на въпроса му. — Един от предеите. Също като Жулин.

Оказваше се, че всичко е истина. Отвратително усещане прободеше стомаха му.

— Стой тук — заръча Тамас и се отправи към Михали.

Едрият майстор готвач бе слязъл от масата си и изправяше столове. Той спря край преобърнатия казан с овесена каша и навъсено отпусна ръка върху ръба му.

На десетина крачки от него Тамас спря. Разлятата каша изчезна пред очите му, както капките изчезват от нагорещения паваж. Михали с лекота изправи казана, който тежеше поне сто и двадесет килограма, и го постави обратно върху железен триножник.

Тамас отвори третото си око и веднага бе сполетян от замайване. Всичко около него сияеше. Паветата, върху които кашата се беше разляла, блестяха в розово. Цветовете се виеха около Михали като серпентини, макар че никога не докосваха самия майстор.

Михали се отпусна в един стол и подпря брадичката си на лакът. Той забеляза Тамас.

— Благодаря ти за закрилата — каза майсторът.

— Намирах се прекалено далеч, за да ти бъда от полза — каза Тамас.

Михали се усмихна слабо.

— И все пак. В това тяло съм уязвим.

— Те разрушиха пиршеството ти — рече фелдмаршалът.

— Хората ще се върнат. — Михали прокара ръка през челото си.

Една от помощничките му се приближи до него и нежно отпусна ръка върху гърба му. С едната си ръка той я придърпа и я целуна по челото. — Ще има и още — въздъхна той. — Работата ми не беше разрушена. Забавена, но не и разрушена.

— Ректорът каза, че си подготвял заклинание — рече Тамас.

Михали погледна над рамото му.

— Наблюдателно от негова страна. — За момент той стисна ръката на помощничката, преди да я прогони. — Спомням си те — каза майсторът готвач на приближаващия се учен. — За последно се виждахме преди много време.

— Някъде четиринадесет века — потвърди ректорът. — Значи наистина си ти... В началото не вярвах. Не исках да повярвам. — Той бавно си пое дъх. — Вярвах, че изминалото време показва, че Крезимир няма да се върне. Вярвах, че е време за промяна. Смятах, че тревогите на Розалия са напразни, а Жулин живее в миналото. Вярвах, че сме сами.

— Моят народ никога не е оставал сам — рече Михали. — Останалите може и да са си отишли, но аз не го сторих.

— Какво направи на онези Бръснари? — попита Тамас.

Майсторът придоби недоволен вид.

— Те вече не съществуват — обясни той. Думите му бяха мрачни: това беше гласът на човек, сторил нещо нежелано. — За момент кипнах. Аз не обичам... — Михали замълча. — Те не почувстваха болка. Не обичам да наранявам хората.

Тамас го наблюдаваше мълчаливо. В главата му напиреха стотици въпроси, но нещо го възпираше да ги зададе.

— Фелдмаршале — докладва изникналият край него Олем, — не успяхме да открием нито един от Бръснарите.

— Няма и да откриете — отвърна Тамас. И си пое дълбок дъх. — Той е бог, Олем. Истински бог от плът и кръв.

Това знание не му носеше щастие. Главата го болеше. Стомахът му се бунтуваше.

— Това не е добре.

Олем замислено се взираше в Михали.

— Защо? Не е ли добре, че е бог?

Тамас погледна към небето. Денят беше прекрасен, топъл, без да е горещ, прохладен, без да е ветровит, с приятно меко слънце.

— Защото — каза фелдмаршалът — Михали не е единственият бог. Съществува Крезимир. Това означава, че Крезимир може да бъде призван. Означава, че Крезимир ще ме потърси. Означава, че предупрежденията на Борбадор не са били измислица. А това не е добре.

Нечия голяма длан се отпусна върху рамото му. Михали бе застанал до него.

— По-лошо е — рече майсторът. — Бих съжалявал дори и ако ставаше дума само за теб, но...

Отвратително предчувствие споходи Тамас. Кракът му бе започнал да пулсира отново. Раздвижването му донесе остра болка. С мъка той овладя гаденето си.

— Какво имаш предвид?

— Той ще разруши цялата страна — рече Михали. — До последния човек и последното живо създание. Ще я изравни със земята.

— Защо?

— Брат ми не е от добрите богове — отвърна Михали. — За него ще е по-лесно просто да започне отново.

Тамас стисна пестници. Богове. Как можеше да се оправи с тях? Можеше ли изобщо да стори нещо?

— Тогава защо още не го е сторил?

Михали погледна към Южната планина.

— Брат ми се отправи на дълго пътуване. Не мисля, че той е възнамерявал да се върне. Но той ще бъде призован. Има хора, които се опитват да постигнат това, и други, които се опитват да го предотвратят. — Той се обърна към Тамас. — За теб вече е прекалено късно да се насочиш в това сражение. Аз ще се опитам да защитя Адро от него, но ти ще трябва да се погрижиш за себе си.

— Предателят — прошепна Тамас.

— Ако последват още подобни пречки... — Михали посочи около себе си.

— Но аз не зная кой е предателят — рече Тамас.

— Той може да знае — посочи Олем. Фелдмаршалът се извърна, за да види забързаните Сабон и Адамат.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Изборният площад беше покрит с боклуци. Войници крачеха сред разхвърляните столове и маси и мрачно разчистваха, потъпквайки разпиляна храна. Неколцина граждани биваха отнасяни на носилки, когато Адамат се появи, а пред Благородническата палата се бяха струпали хора.

Сабон първи достигна до тях. Той забави ход, оглеждайки се. Дали не бяха закъснели? Виждаше се, че хората са побягнали. Но какво се бе случило? Адамат не виждаше трупове на Бръснари или войници. Лежащите не бяха униформени, а обикновени столичани, попаднали сред огъня. Освен това инспекторът различи разсечени гърла, пролята върху паветата кръв, виждаха се и огнестрелни рани. Семейства се събираха около погиналите си близки. Ридаеха жени.

Достигайки войниците, Адамат си отдъхна. Тамас се намираше там, заедно с ректора и Михали. Телохраниителят на Тамас стоеше наблизко и навъсено изучаваше майстора готвач. Лейди Винцеслав също беше там, а Рикар Тамблар и Ондраус се приближаваха откъм площада.

Сабон поклащаше глава в отговор на някакъв Тамасов въпрос. И двамата с очакване се обърнаха към Адамат. Фелдмаршалът понечи да каже нещо.

— Шарлемунд — каза инспекторът. — Архидиоцелът.

Гняв изникна върху Тамасовия лик. За момент той остана застинал във вътрешна борба, преди да се овладее.

— Откъде знаеш? — през зъби процеди той.

Адамат набързо разказа за СиEMON и признанието на Тийф.

— Трябва да е Шарлемунд — заключи той. — Свещеникът, когото Тийф ми описа, напълно съвпаднаше със СиEMON.

— Не е ли възможно този жрец да работи за друго? — продължи Тамас.

— Не.

Разбира се, че беше възможно. В тези случаи никога нямаше абсолютна сигурност. Но това беше малко вероятно, а Адамат трябваше да представи уверено решение.

Телохранилителят на Тамас се приближи.

— Да го повалим — каза Олем. — Вече притежаваме име. Имаме свидетел. Не бива да се колебаем.

— Съгласен съм — рече Сабон.

Тамас затвори очи.

— Трябва да бъде сторено — продължи Сабон.

Адамат наблюдаваше фелдмаршала. Той осъзна, че Тамас изпитва страх. Шарлемунд беше единственият от съзаклятниците, притежаващ достатъчно сила, за да го смаже самостоятелно. Тамас можеше да го остави на мира и да изчаква следващия убиец или да го нападне веднага и да рискува да си навлече гнева на църквата. Адамат не му завиждаше за тази дилема.

От своя страна Тамас бавно изучаваше лицата на околните. Погледът му се спря върху майстора. Михали леко му кимна. Тук бе станало нещо, което Адамат бе пропуснал.

— Той защо е изпратил хора срещу теб? — попита Тамас.

За момент Михали остана загледан в нищото, навъсен.

— Не е ясно — каза той. — Жулин е предея. Тя знае, че аз обитавам смъртно тяло. Може би тя го е предупредила. А може би са се намесили и други.

Тамас изчака Рикар Тамблар и Ондраус. Когато те пристигнаха, той рече:

— Шарлемунд е предал каузата ни. Аз няма да търпя това. Не зная дали измяната му се ползва с благословията на църквата. И не ме интересува. Кой от вас ме подкрепя?

— Аз. — Рикар пристъпи напред.

— Аз също — каза лейди Винцеслав.

Ректорът кимна.

— Разбира се — изсумтя Ондраус.

— Пригответе конете и колите — нареди Тамас. — Организирайте всички войници, които са налични. Ще арестувам архидиоцела.

— Ще отидеш на негова територия? — попита Сабон — Защо просто не организираме среща? Когато той се появи, ще го заловим.

— Трябва да го принудим да реагира — каза Тамас. — Неговите шпиони ще му предадат, че покушението над Михали не е успяло и че измяната е разкрита. Ако той побегне, ще потвърди вината си. Ако остане, ще се изправим срещу него. И в двата случая няма да му позволя да избяга. Вървете.

Адамат бе изблъскан встрани от втурналите се войници. Тамас поспря край него, опирайки се тежко на бастуна си, и отпусна ръка върху рамото му.

— Добра работа — рече той. — Сега си върви вкъщи. Събери си багажа. — Той понижи глас. — Изведи близките си от страната. Ако всичко се развие добре, ще имам нужда от теб и уменията ти и за в бъдеще.

Това шега ли беше? Адамат се вгледа в лицето на Тамас. Не. То беше сериозно. Прекалено сериозно. Фелдмаршалът се отдалечи с отсечено накуцване, потракващ с патерицата.

Признаците от присъствието на пещерни лъвове зачестиха с приближаването към върха. Кучетата не спираха да опъват каишките си, без да обръщат внимание на Рина. През половината от времето те искаха да се впуснат в преследване. През останалата половина те скимтяха и се опитваха да повлекат стопанката си обратно по склона.

Нервите на Таниел също бяха изопнати до пръсване. Въображението му виждаше пещерни лъвове зад всяко възвишение и всяка канара. Напрегнатите погледи на спътниците му издаваха, че и те биват споходени от същото очакване.

И въпреки това те не бяха следени. Всичко показваше, че създанията се намират пред тях, следвайки кезианската група. По дирите можеше да се види, че става дума поне за седемдесет създания, чиято бройка се бе увеличавала.

Първото тяло те намериха полуразкъсано и завлечено встрани от пътеката. Макар и обезобразен, оплискан с кръвта си околния сняг, беше лесно да се види, че трупът е принадлежал на пещерен лъв. Капел приклепна край него, заравяйки пръсти в снега. След миг тя прибра нещо в раницата си.

Таниел се приближи до нея.

— Какво го е убило? — попита той, макар вече да се досещаше.

Ка-поел насочи въображаема пушка.

Барутният маг кимна.

— Следователно кезианците знаят, че са преследвани. А тези създания не се колебаят да се хранят със себеподобните си. Още колко остава до върха? — попита той приближилия се Бо.

— Мисля, че не е далече. Но аз съм се изкачвал толкова високо само веднъж. — Привилегированият се обърна към монаха. — Дел?

Водачът им бе пребледнял при вида на лъвския труп. Бавно, с трепереща ръка, той посочи напред.

— Ето там — с мъка промълви той.

Таниел проследи погледа му до голите скали, където пътеката изчезваше.

— Толкова близо? — навъси се Таниел. — А къде е градът?

— Ето там — повтори Дел.

— Ще видиш — каза Бо.

Отне им по-малко от час да достигнат мястото, посочено от Дел. На изкаченото възвишение Таниел поспря, за да си поеме дъх, но очакващата го там гледка секна дъха му.

Той се намираше на ръба на огромен кратер — десетки километри широк и стотици метри дълбок. За момент Таниел залитна.

Под тях имаше дървета, от вид, който при нормални условия никога не би оцелял на подобна надморска височина. Те обгръщаха ръба на кратера, достатъчно близо, че човек можеше да се пресегне и докосне короните им. И все пак по-внимателният оглед показва, че тези дървета наистина не са успели да оцелеят. Стволовете им бяха почернели, клоните им бяха голи и сгърчени. Някога те бяха изграждали величествен зелен обков. Сега те приличаха на оголено гробище.

Отвъд дърветата се намираха руините на огромен град. По-голямата част от кратера бе заета с постройки — повече постройки, отколкото има в цял Адопещ, и по-високи. Понастоящем те представляваха каменни скелети. Техните блокове бяха почернели досущ като дънерите; празните прозорци се вираха насреща им като очните кухни на черепи. Таниел изтръпна.

— Кратерът на Крезимир — каза Дел. Гласът му трепереше.

Лицето на Бо беше мрачно.

— Защитата на Крезимир е изчезнала с течение на вековете. Горещината и киселинността на вулкана са изсушили дърветата и са обгорили постройките. Нищо не живее тук.

— С изключение на пещерните лъвове — отбеляза Таниел. — Макар да не си представям как.

— Нещо ги поддържа живи — отвърна Бо.

В средата на кратера Таниел забеляза езеро. Виждаха се дървета, по-малки езерца и разчистени места, някога представлявали паркове — във Времето на Крезимир. Тогава тукашните води са били чисти. Нищо общо със сегашната гледка на кафеникаво бълбукане и дим.

В далечината се разнесе ревът на планински лъв.

— Сложете щиковете — нареди Таниел. Разнеслото се зад гърба му дрънчене показваше, че граничарите приготвят оръжията си.

Те се разпръснаха и навлязоха в кратера. Таниел зае позиция между Дел и Бо.

— Къде е колизеумът? — попита той.

Дел не каза нищо. На Таниел се стори, че е чул водача да изскимтява. Но може би звукът бе дошъл от кучетата. От спускането в кратера те бяха престанали да се мятат.

— Преди призоваването на Крезимир Южната планина си имала връх — каза Бо, навъсен. — Говори се, че когато той докоснал върха, скалата се свлякла под краката му и планината изригнала, бълвайки пепел и киселина във въздуха. Самите предеи едва оцелели. Когато облаците се разнесли, бил се образувал този кратер, а Крезимир стоял на брега на езерото. — Той посочи към средата на кратера.

— Там ли се намира колизеумът?

Дел кимна.

— Ще ми трябва някое място, от което да мога да стрелям към него. Колкото по-далеч, толкова по-добре, но колизеумът трябва да се вижда ясно.

За момент Дел се замисли.

— Дворецът на Крезимир. Ела, ще те заведа.

Докато прекосяваха мъртвата гора, те мълчаха. Стъпките им отекваха по павирания път; тук заслушалият се Таниел осъзна липсата на сняг. Земята бе непокрита, въпреки че голите клони не биха могли да спрат валежа. И самият въздух ставаше по-топъл. Може би това бе остатъчно влияние от божията защита, обгръщаща свещения град?

Или ставаше дума за обикновена горещина от вулкана? Дали изобщо щяха да успеят да се доближат до езерото при това положение? Жежкостта и отровните газове заплашваха да ги обгърнат. Те не разполагаха с магическата защита на Жулин и кабалистите.

Таниел погледна към Бо. Привилегированият изглеждаше отвратително. В това си състояние той надали би могъл да защити и муха, камо ли останалите.

Следващите трупове те откриха отвъд гората, близо до склона на малък хълм. Този път те не принадлежаха само на пещерни лъвове. Сред останките на няколко от създанията лежеше разкъсан пазител. Ръката му, макар и оглозгана, все още оставаше вквещена около шията на един лъв.

Докато ги подминаваше, барутният маг притисна носна кърпичка към лицето си. Нямахше как телата да са започнали да се разлагат за толкова кратко време, но лъвовете воняха отвратително — в топлата среда вонята им се усещаше особено ясно.

Ка-поел за пореден път избърза напред. Тя поспря непосредствено отвъд хълма, все още видима, и помахна на спътниците си. Таниел с радост остави телата зад себе си.

Оказа се, че се е зарадвал прибързано. Зървайки очакващата го гледка, той застина край Ка-поел. Зад него някой шумно повърна закуската си. Бо.

Тук се бе провела ожесточена битка. Пазителите бяха избрали за своя позиция средата на малък парк — вероятно мястото, от което Жулин и кезианските Привилегировани бяха навлезли в сърцето на града. Дузина пазители бяха избити, обградени от трикратно повече пещерни лъвове, обсипали територията на целия парк. Един от пазителите лежеше по корем, обгърнал каменна пейка с ръката си. Развлачените му вътрешности показваха, че от него е било ядено трескаво.

— Създанията са гладни — каза Рина. Кучетата бяха приседнали в краката ѝ, за да не се отделят от нея. — Те преследват целенасочено, но при всяка смърт спират, за да се наядат с месо. Те умират от глад.

Таниел прочисти гърлото си.

— Гладни са? И затова преследват кезианците?

Тази мисъл бе далеч по-лесна за приемане, макар и не по-малко опасна от идеята, че лъвовете биват насочвани от някакъв

свръхестествен разум.

Рина сви рамене:

— Възможно е. Но пещерните лъвове не ловуват на групи, дори и във времена на най-голяма оскъдица. Те предпочитат усамотението.

— Как е възможно да има толкова много от тях? — попита Бо. — Тук няма какво да ядат. Никога не съм чувал даден връх да има повече от два пещерни лъва.

На това никой не можеше да отговори.

Таниел провери пистолетите и винтовката, за да се убеди, че са заредени, и вдъхна щипка барут. Ръцете му трепереха. Тялото му умоляваше за още барут. И наистина щеше да има нужда от допълнителната субстанция. Той започна да се бори с желанието. Ако се поддадеше, заплашваше го барутна слепота. Но ако не го стореше, нямаше да остане жив. Затова той вдъхна отново.

Дирята от трупове напускаше парка и отвеждаше до булевард, водещ към центъра на града. Кървави късове от месото на пазители и пещерни лъвове бяха влачени от преследващите животни.

При навлизането в града Таниел започна да оглежда сградите. От тях не долиташе нито звук, макар че вятърът трябваше да свисти сред тях, а някакви дребни създания трябваше да са се възползвали от удобните бърлоги. Но не се виждаше нещо подобно. Градът беше напълно мъртъв, дори и за стихииите. Тази гледка вледеняваше Таниел.

Допир по рамото го накара да се извърти рязко, стиснал оръжие, и за малко да изкорми Дел с щика си.

— Извини ме — рече барутният маг, докато си поемаше дъх.

— Дворецът — каза Дел — е натам. — Той посочи към вътрешността на града.

Те промениха пътя си. Макар градът все така да го плашеше, Таниел се радваше, че вече не следва дирята лъвове и Привилегировани. От двореца той щеше да стреля по Привилегированите от безопасно разстояние, с което щеше да намали бройката им и да направи призоваването на Крезимир невъзможно.

През целия си път към дома Адамат чуваше слухове за клането на площада. Повечето хора се отдалечаваха от площада. Новините се разпространяваха бързо; навсякъде хората правеха суеверни знаци, за

да се предпазят от зло. Едно клане на празника на свети Адом представляваше поличба, достатъчна да стресне повечето хора.

Той се надяваше, че ще успее да наеме карета до Офендейл. Щеше да прибере близките си, да напусне страната и...

— Сусмит! — извика Адамат, докато оставяше палтото си на закачалката. И в следващия момент той спря. Там имаше още три палта.

Той затвори очи. *Само не отново.*

— Защо не ме оставиш на...

На прага на всекидневната Адамат застина.

Лорд Ветас и двамата му биячи се намираха в отсрещния край на стаята. Астрит стоеше сред тях: лордът бе отпуснал тънките си ръце върху раменете ѝ. Тя приличаше на безпомощна мушица, озовала се в паяжина.

Тази гледка едва не прониза сърцето на Адамат. Едно беше да знае, че тя е в опасност. Съвсем друго — да я види в ръцете на лорд Ветас.

Сусмит седеше на дивана. След посещението при Бръснарите той се беше върнал направо тук. Лицето му беше бледо, все така покрито с пот. Боксьорът дишаше бавно, притиснал ръка над раната си.

— Съжалявам — промълви той. — Бяха тук преди мен.

— Сусмит ми разказа за посещението ви при Бръснарите — каза лорд Ветас. — В гласа му не се долавяше никакво чувство, нито състрадание, нито съжаление. — Оцелял си при нападението на трима убийци. Достойно за поздравления.

— Пусни я — уморено каза инспекторът. Събитията от последните два дни стовариха цялата си тежест отгоре му. В този момент той искаше единствено да се отпусне в любимото си кресло и да задреме. Но това не изглеждаше възможно.

— Разкажи ми новостите — рече лорд Ветас. — Как е Тийф?

— Гние в Черната кула — остро отвърна Адамат. — Как е лорд Кларемон?

Изненадата върху лицето на Ветас изчезна тъй бързо, че някой по-муден с право би се усъмнил в появата ѝ.

— Астрит, добре ли си? — тихо попита инспекторът.

Момиченцето кимна. Лицето му беше изцапано, роклята беше смачкана, но самото то изглеждаше невредимо.

— Добре съм, тате.

— Страх ли те е?

Тя стисна зъби и поклати глава.

— Добро момиче. Те направиха ли ти нещо?

Тя отново поклати глава.

— Тийф защо е в кулата? — попита лорд Ветас.

— Защото имаше уговорка с Тамас, която наруши с посегателството си над мен.

Лордът се навъси.

— Защо не си ми казал за тази уговорка?

— Защото не знаех.

— Нима? — Ветас впи пръсти в раменете на Астрит. Тя започна да се извива в ръцете му, неуспешно.

— Да, мътните да те вземат. Кълна се, че не знаех.

Лорд Ветас отпусна пръсти.

— Приемам, че вече си разкрил предателя? И Тамас вече е на път да арестува Рикар Тамблар?

Лорд Ветас нямаше основания да смята, че Рикар е предателят, освен ако не възнамеряваше да го натопи.

— Какъв интерес има лорд Кларемон във всичко това? — каза Адамат. — Защо го е грижа за местната политика? Та той дори не е адранец.

— Интересите на лорд Кларемон съвпадат с интересите на Брудано-Гурланската търговска компания — рече лорд Ветас. — А те от своя страна са свързани с развитието на Деветте държави.

— И каква е неговата позиция?

— Неутралитет — каза лордът. — На някои места побутва, на други подръпва. Друго не ти трябва да знаеш. Но ти не ми отговори. Кога Тамас ще арестува Рикар Тамблар?

— Никога.

— И защо?

— Защото в момента той арестува Шарлемунд, истинския предател.

Астрит проплака, защото лорд Ветас я стисна жестоко.

— Всички доказателства сочат към Рикар — каза той. — Защо смяташ, че е Шарлемунд?

— Името му бе посочено пред един от барутните магове на Тамас. Какво можеш да сторя? — Адамат пристъпи напред.

— Назад! — процеди лорд Ветас. Главорезите му се откъснаха от апатията и заплашително изгледаха инспектора.

— Нараниш ли я, ти си мъртвец.

— Също като останалите ти близки.

— Ветас, кълна се в името на Деветте държави, че ще унищожа и теб, и цялото ти потекло. Ще стъпча лорд Кларемон като куче, връхлетяло върху мен на улицата.

Студено усещане проряза стомаха на Адамат. А лорд Ветас остро си пое дъх. Той отпусна ръце и момичето веднага се отскубна и изтича при баща си. Адамат го прегърна с една ръка и го избута зад себе си.

Изцапаният с въглищен прах извади нож, а другият главорез изтегли пистолет. Но лорд Ветас повдигна ръка.

— Положението все още е спасяемо. Ти си прекалено ценен, за да се лишим от теб, Адамат. Затова няма да те убием веднага. Кога ще се проведе арестът?

— Веднага щом Тамас събере хората си.

Дали Ветас възнамеряваше да предупреди Шарлемунд?

— Къде?

— Вилата.

— Моли се това да е истина — каза лордът. — Кейл.

Въглищарят го погледна.

— Върви във вилата и предупреди архидиоцела. Кажу ми, че те изпраща Лудия. Ако добрият херцог още е там, двамата ще успеят да устроят капан на Тамас.

Главорезът кимна. Хвърляйки предупредителен поглед на Адамат, той мина край него и изтича навън.

— Защо Кларемон работи с архидиоцела? — попита Адамат. — И ако наистина е така, защо Шарлемунд се опита да ме убие? Нали на практика аз също работя за Кларемон?

Ветас го погледна хладно.

— Не е наложително едната ръка да знае какво прави другата. Разбира се, тази стратегия си има цена, която ти почти плати. Задачата на Шарлемунд беше просто да убие мнимия бог Михали. Но той се

престара. Знай следното: архидиоцелът не е нищо повече от една машина. Кларемон използва хора като него за собствените си цели.

— Никой не използва архидиоцелите като машина.

— Кларемон го прави.

— С каква цел?

— Тя попада извън твоето разбиране — отвърна лорд Ветас. — Трябва да ти кажа, че ти ме разочарова, Адамат. Малката трябваше да послужи за израз на добра воля, подарък, връчен за изпълненото поръчение. Но сега тя ще трябва да дойде с мен. Сред хората ми има такива, които предпочитат невръстни. — Той пристъпи напред и направи знак на онзи с пистолета.

Адамат стисна юмруци.

— Добре, печелиш! — каза той.

Лорд Ветас спря.

— Те няма да го арестуват във вилата му. Той е в катедралата, за следобедна служба. Сега остави дъщеря ми.

Очите на лорда блеснаха.

— Ти ме излъга?

— Този път се кълна, че казвам истината.

Ветас изруга.

— Ти — той посочи към втория главорез — остани тук. Ако се опитат да избягат, убий Адамат, боксьора и момичето.

На излизане лордът грубо блъсна Адамат с рамото си. Инспекторът изсумтя. На улицата Ветас се затича, развял пешове зад себе си. След няколко мига Адамат отклони поглед от прозореца и въздъхна.

— Добре ли си, тате? — попита Астрит.

— Да. Радвам се, че и ти си добре. Как е майка ти?

— Тревожи се. Тя пищя, когато те ме отведоха.

— Те направиха ли й нещо? Брат ти добре ли е?

— Те отрязаха пръста на Йосип. Но той дори не трепна.

— Той е храбро момче.

— Какво ще стане сега, тате?

— Не зная.

Във всеки случай Адамат знаеше, че няма намерение да дочака завръщането на лорд Ветас — то би означавало смърт за всички им.

Сусмит надали можеше да се задържа на краката си, а Астрит беше още дете. Въпреки това Адамат трябваше да предупреди Тамас.

— Стой тук — прошепна инспекторът на дъщеря си.

— Ти къде? — остро каза главорезът, когато Адамат се насочи към другия край на стаята.

Инспекторът спря, повдигайки ръце. Онзи премести пистолета си между Сусмит и Адамат. Очите на боксьора бяха затворени, ръцете му стояха отпуснати върху раната. Той дишаше внимателно.

Преценявайки, че Сусмит е по-малката заплаха, главорезът отново насочи оръжието си към Адамат.

— Просто искам да си наляя питие — каза домакинът.

Престъпникът присви очи.

— Моля — продължи Адамат. Той протегна ръце, за да покаже, че треперят.

— Хубаво — разреши главорезът. — Имай предвид, че ще те наблюдавам.

— Да не очакваш, че крия оръжие при алкохола си? Щом те е страх, застани там. — Адамат посочи към дивана.

Главорезът се премести и повтори:

— Наблюдам те.

Още по-добре. Адамат извади бутилка от шкафа.

— Вино?

Въоръженият поклати глава.

Адамат извади тапата, освободи я от тирбушона и я подхвърли на една лавица. С дрънчене заради треперещите си ръце той наля две чаши и пристъпи към главореза.

— Сигурен ли си, че не искаш?

— Пий първо ти — отвърна онзи. — Тези номера ги зная.

— Какви номера? — поклати глава инспекторът. — Да не мислиш, че ще отровя вино за двеста крана? Освен това отровата не действа достатъчно бързо. Сусмит? Искаш ли вино?

Боксьорът кимна немощно.

Адамат повдигна високо двете чаши, за да демонстрира нежеланието си да създава проблеми, докато минава край главореза.

Той изпусна чашите едновременно. Едната му ръка се стрелна към пистолета, насочвайки го встрани, а другата заби тирбушона в шията на бияча. Близкият изстрел едва не оглуши Адамат. Един от

прозорците се пръсна; Астрит изпищя. Сборичкалите се рухнаха върху Сусмит.

С шумно изсумтяване боксьорът обви огромната си ръка около врата на главореза. Адамат остана да лежи върху двамата, докато престъпникът не спря да се гърчи. Едва тогава инспекторът го сграбчи за дрехата и събори тялото на земята. Сусмит простена.

— Можеше да ме предупредиш — оплака се той, опипвайки раната си. — Отново кървя.

— Бебе такава. — Адамат се приведе да се убеди, че главорезът е мъртъв. Погледът му попадна на застиналата в коридора Астрит. — Върви в стаята си.

Треперещото дете продължаваше да стои там.

Адамат се изправи и свали окървавеното си сако, хвърляйки го на пода. Той пристъпи до дъщеря си и я повдигна на ръце.

— Съжалявам, че трябваше да видиш това — рече той. — Добре ли си?

Тя кимна, макар все още да трепереше.

— Добро момиче. Сега искам да бъдеш силна. Върви със Сусмит. Двамата ще се скриете.

Боксьорът бавно се надигна от дивана, сгърчил лице.

— Друг път — изсумтя той. — Не съм бавачка.

— Трябва да предупредя Тамас.

— И аз ще дойда... — Сусмит залитна и в последния момент се подпря на канапето.

— Вземи Астрит. — Адамат отведе момиченцето до Сусмит и постави ръката му в неговата. — Скрийте се. Пази я. Моля те. — Той бавно си пое дъх. — Бързо ще разбереш, ако се проваля. Дръж я далеч от лорд Ветас.

След миг мълчание Сусмит кимна.

— Благодаря ти, приятелю.

— Не ми плащаш достатъчно за това — изръмжа Сусмит.

— Саможертвата ти ще влезе в историята.

Адамат отиде в кабинета си и отвори един дълъг сандък в ъгъла. От него той извади сабята си и я огледа. Оръжието не беше нищо особено — то му бе зачислено още в армията, преди да стане инспектор. Сабята беше без декорации, с овален предпазител над дръжката. И беше в добро състояние.

— Повече от десет години не съм я използвал — каза той на изникналия зад него Сусмит. — Но пак изглежда добре.

— Да се надяваме — каза боксьорът.

Сусмит му подаде зареден пистолет, заедно с куршуми и заряди.

— На добър час — рече той.

Двамата си стиснаха ръцете, след което Адамат изникна на улицата.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

— Как ще обясните това пред църквата? — попита Олем.

— Лесно — отвърна Тамас с увереност, ограничаваща се само до гласа му. — Подобно на нас, църквата също не обича да бъде лъгана. Шарлемунд сам ще ни предостави нещата, с които ще го zlepоставим в нейните очи; той обожаваше да високопарничи, но след няколко часа разпит ще е разкрил достатъчно.

Каретата се поклащаше силно по пътя към вилата на архидиоцела. Тамас погледна Олем. Телохраниителят му беше войник, щеше да изпълни възложените му нареждания. Но освен това не беше глупак. Олем искаше да се убеди, че не се е втурнал стремглаво срещу смъртта си.

— Ще измъчвате архидиоцел? — попита Олем. Той връчи почистения и зареден дългоцевен пистолет обратно на Тамас. Поне около барут той не пушеше. — Наистина ли очаквате, че той ще ни каже онова, което ни е необходимо?

— Да — отвърна Тамас с надеждата, че е отвърнал достатъчно уверено. Арестуването на архидиоцела бе безумно рисковано. Ако се окажеше, че в действителност Адамат не притежава достатъчно доказателства, или ако църквата избере да подмине тези доказателства — или дори самия случай — всичко, градено от Тамас с толкова усилия, щеше да рухне. Дори безчетните кезиански шпиони и убийци не бяха в състояние да унищожат нечий живот с изчерпателността на църквата.

Каретата рязко спря. Тамас погледна през прозореца. Край тях препусна драгун, сетне и втори. Сабон се приближи до прозореца.

— Превзехме портата. Във вилата няма никакво движение.

— Много добре. — Тамас повдигна пистолета си в израз на почит. — Да вървим.

Каретата отново се понесе, прекосявайки портата на вилата. Двама стражници в мораво-златни униформи (цветовете на църквата) стояха на колене, склчили пръсти зад главите си, и се взираха

неприятно в преминаващите коли. Пазеха ги двама от войниците на Тамас.

— Надявам се, че ще проявите здравия разум да пуснете най-напред нас, фелдмаршале — каза Олем.

— И да пропусна изражението на Шарлемунд, когато чува в какво е обвинен? За нищо на света. Ще се дотътря заедно с вас.

— Той може да окаже съпротива — рече телохранителят.

Тамас прокара пръст по дулото на пистолета си.

— Горещо се надявам да го стори.

— И рискувате да се изправите срещу въздушните оръжия на охраната му? — продължи Олем. — Достатъчна е само една пушка със сгъстен въздух...

— Ти изглежда полагаш големи усилия да ми развалиш настроението, Олем.

След няколко минути каретата отново спря. Сабон отвори вратата.

— Къщата и околните постройките са обградени. Хората ни провериха параклиса и повечето от тях. Каретата му е тук; най-вероятно архидиоцелът е в самата вила — докладва той. Не изглеждаше доволен.

— И? — подкани го Тамас.

— Никъде няма и следа от работници. Денят е прекрасен. Лозето и тренировъчните поля би трябвало да гъмжат от хора. Наместо това мястото е пусто. Аз...

Прекъсна го куршумът, влетял в лявото му слепоочие. Сабон се свлече без звук; кръвта му опръска купето на каретата.

Пукотът на пушки със сгъстен въздух бе последван от крясъците на изненаданите войници. Куршум прелетя над главата на Тамас. Изрева кон. Фелдмаршалът бързо се насочи към вратата.

— Не излизайте, сър — настоя Олем и го сграбчи за дрехата.

Тамас го изблъска встрани и се приведе навън. Сабон лежеше в калта, вперил невиждащи очи към небето.

Фелдмаршалът изруга и се извърна към вилата, обхващайки я за миг с опитния си взор. Тя имаше бяла фасада с високо разположени, тесни прозорци, които даваха преимущество на бранителите. Въпросните прозорци бяха най-малко петдесет. Стрелците можеха да се намират зад всеки един от тях — или зад всички тях.

Тамас зърна дулото на въздушно оръжие и стреля към въпросния прозорец. Веднага подир това той се прибра в купето, подканен от рикоширащите куршуми. Той започна да подготвя пистолета си за нов изстрел.

В следващия миг Олем скочи от каретата, сграбчи Тамас, метна го на рамото си и се затича към лозята.

— В ямите да се продъниш! — каза Тамас. Той изсумтя, когато бе захвърлен на земята. Олем се хвърли край него, задъхан, стискащ винтовката си. Дватамата се намираха в изкоп. Кракът на Тамас пламтеше от болка, преливаща в ума му.

Фелдмаршалът грабна барутен заряд от джоба си и го разкъса, за да изсипе съдържанието му в устата си. Той задъвка яростно, без да обръща внимание на серистия вкус и болката в зъбите си.

— Какво беше това? — остро попита Тамас.

Олем надникна над ръба на канавката.

— Каретата нямаше да издържи обстрела — каза той.

Тамас не отговори, обземаан от барутния транс. За момент светът се завъртя около него и той се вкопчи в тревата, за да остане неподвижен. Сетивата му се успокоиха. До него достигна звукът на изстрели — неговите хора бяха започнали да отвърщат на огъня. Звукът бе придружен от миризмата на барут. Тамас вдъхваше дълбоко, усилвайки барутния си транс. Болката в крака му отслабна.

— Те имат доста повече от няколко въздушни пушки — рече Олем. Той отново надникна над ръба на канавката, насочи винтовката си и стреля. — Най-малко двадесетина, може би и повече — продължи телохранителят, докато отново залягаше. — И пазители също.

— Сигурен ли си?

— Току-що видях един от уродите да наднича.

Тамас зареди пистолета си. Болката в крака беше изчезнала.

— Пазители — промърмори той. — Мразя пазители.

На свой ред фелдмаршалът надигна глава. Самата фасада на вилата изглеждаше обичайно, но прозорците бяха отворени, протегнали дула. Той различи гротескните силуети на пазители, насочващи оръжия, а също и ярките униформи на охранителите на дома. Тамас стреля и изгори допълнителен заряд, за да насочи куршума в желаната цел. Едно от дулата изчезна от прозореца.

— Кой ги е предупредил? — процеди Тамас. — Сред собствените ми хора има шпионин! Сред най-елитните!

— По-скоро трябва да се тревожим дали сме довели достатъчно хора — каза Олем. — Разполагаме с по-малко от стотина. Ако пазителите вътре са повече от няколко, ще загазим.

Влора се стовари край тях.

— Фелдмаршале, трябва да се оттеглим — каза тя. — Загубите ни са прекалено големи. Самата аз изгубих двама от хората в каретата си, докато търсех прикритие.

Излизаше, че те наистина не разполагат с достатъчно хора, за да заловят Шарлемунд. Но ако се оттегляха, след няма и час той щеше да е избягал. А не беше възможно да се върнат с подкрепления достатъчно бързо.

— Ще го притиснем. Той няма как да излезе. И няма как да знае колко хора сме довели. Върви при гарнизона, Влора. Не, чакай. Иди в дома на лейди Винцеслав, той е по-близо. Искам две хиляди от наемниците да са тук до час.

— Слушам. Ще изпратя някого.

— Не, ще отидеш сама. — Тамас стисна очи. В мислите му Сабон рухваше отново и отново. Днес той нямаше намерение да изгуби още един приятел. Той я потупа по рамото. — Това е заповед, войнико. Върви.

Влора се отдалечи тичешком. Тамас отново се надигна към вилата.

Един от конете, ранен, беше се откъснал от каретата си, обръщайки я настрани. Четирима войници се бяха прикрили зад колата и отчаяно зареждаха оръжия.

— Това е лоша позиция — рече фелдмаршалът. — Трябва да прикрием оттеглянето им до лозето.

Магическата експлозия не дочака довършването на думите му, преди да се вреже в преобърнатата кола. За момент Тамас присви очи, заслепен от ярката светлина. Каретата бе разсечена на две. Войниците полетяха във въздуха; един се приземи близо до канавката на Тамас.

Фелдмаршалът захвърли пистолета си и се изтегли на ръце.

— Сър!

Под влиянието на барутния транс Тамас не усещаше земята под себе си. Само за миг той допълзя до войника и го сграбчи за крака. Над

него гръмна изстрел: Олем се беше изправил, за да привлече вражеския огън към себе си. Телохранителят се приведе, сграбчи Тамас за гърба и го издърпа обратно с все войника.

— Да не се опитвате да умрете, фелдмаршале? — попита Олем.

— Как е той?

Сега Тамас сам може да види, че войникът е бил директно разсечен от магията. Гърдите му бяха разкъсани; беше невъзможно да се открие разлика между разкъсаната униформа и разкъсаната плът. Олем доближи ухо до устата му и поклати глава.

Магията избухна отново. Откъм градината, където някои войници бяха подирили укритие, долетяха крясъци. Тамас стисна зъби.

— Трябва да е Никслаус — каза той. — Къде си, кучи сине?

Той отвори третото си око, гневно прогони замайването и започна да оглежда вилата.

— Виждам те — сам си отговори Тамас. Сливането на няколко цветни петна издаваше, че магьосникът се крие недалеч от предната врата, приклепнал зад един прозорец.

Фелдмаршалът скръцна със зъби. Тухлената стена щеше да спре куршумите, но също така щеше да им позволи да отскочат. Той приготви заряд и понечи да започне да обира спусъка, когато някакъв проблясък привлече вниманието му.

— Огледала — изруга той. — Той е в огледална кутия.

— Огледална кутия? — повтори Олем.

— Бронирани сандък. Скритият вътре магьосник разполага с огледала, за да вижда в какво се прицелва. Така той може да унищожи цели армии, без да се притеснява от прострелване. Вътре е задушно, но за сметка на това остава жив. Шарлемунд е бил подготвен.

— Какво пречи да простреляте огледалото?

Тамас вече се прицелваше.

— Той ще има резервни. — Винтовката подскочи в ръката му; куршумът пръсна стъклото. — Но това може да ни спечели известно време.

Олем го подръпна за ръкава.

— Сър, те спряха да стрелят.

Трясъкът на огнестрелни оръжия отекваше нарядко, а пукотът на въздушните пушки бе заглъхнал съвсем. Фелдмаршалът мъчително си пое дъх. Колко ли хора беше изгубил до този момент?

— Тамас! — разнесе се вик откъм вилата.

— Възможно е той да се опитва да определи позицията ви, сър — каза Олем.

— Тамас, трябва да поговорим!

— За екзекуцията ти — промърмори фелдмаршалът.

— Бъдете внимателен — предупреди Олем. — Не са ни останали много хора. Би било добре да узнаем какво иска.

— Тамас! — продължаваше да крещи Шарлемунд. — Аз имам пазители и магьосник. Ще разкъсаме хората ти, преди да сте се оттеглили.

Тамас си пое дъх, целящ да задуши гнева му. Трупът на Сабон лежеше пред очите му, на алеята.

— Ще го изслушам.

Олем отпусна ръка върху рамото му, когато Тамас понечи да се надигне.

— Нека аз, сър. — Той запълзя встрани и изкрещя: — Прекрати стрелбата! — преди да се изправи.

— Къде е господарят ти? — извика Шарлемунд.

— Какво искаш? — каза Олем.

Последва мълчание.

— Да преговарям. Сигурен съм, че ще успеем да постигнем споразумение. Тамас, ще се срещна с теб под бяло знаме.

— И защо той да ти се доверява? — рече Олем.

— Съмняваш ли се в мен, момче? — изрева архидиоцелът.

Олем дръзко се взираше във вилата.

— Заклевам се в светите си одежди, че във вилата ми няма да му се случи нищо.

— Щом искаш да преговаряш, излез отвън — каза Олем.

— Където ще ме посрещне куршум? Прекалено добре познавам Тамас. Аз съм човек на светото въже.

Тамас възнамеряваше да го удуши с това въже. Той даде знак на Олем, който отново залегна и запълзя обратно.

— Това е самоубийство, сър — каза телохранителят. — Аз му нямам доверие.

— А ние нямаме достатъчно хора, за да го заловим — отвърна Тамас. — Докато Никслаус е вътре, не можем да сторим нищо. Няма как да стрелям по магьосника.

— Тогава какво ни остава?

— Да изчакаме помощ. Да изчакаме останалите от моята кабала. Ако успея да удължа преговорите до появата на Андрия, Вадалслав и Влора...

— Това ще отнеме часове.

— И все пак... — Тамас оглеждаше вилата. Все още нямаше следа от Шарлемунд. Но присъствието на пазители и кезиански Привилегирован му показваше, че не е допуснал грешка: архидиоцелът наистина беше предателят. Може би той щеше да се опита да се измъкне с преговори? Или просто искаше да залови Тамас? Той се беше заклел в светото въже, но колко значеше думата на човек като него?

— Нареди да доведат подкрепления — рече Тамас.

Олем бързо запълзя към близките войници.

— Сторено е — заяви той при завръщането си.

— Тамас! — извика Шарлемунд. — Няма да чакам цял ден. Продължаваме ли да стреляме, или ще ми позволиш да обясня? Бъди разумен!

— Разумен! — процеди Тамас. — Негодникът ме предава и ми говори за разумност. Какво ли ще каже? Че се е опитвал да постигне споразумение с Кез, за да спаси Адро?

— От него може да се очаква всичко, сър — отвърна Олем. — Никога не се доверявайте на човек, който се обгражда с красиви жени. Още по-малко църковен служител.

— Мъдри думи.

— Вие ще влезете, нали — предположи Олем.

— Да.

— Идвам с вас.

Тамас понечи да отвърне.

— Затъкнете си възраженията, сър. Идвам с вас. — Телохранителят му се надигна и се обърна към най-близкия войник. — Не им позволявайте да избягат, дори и ако заловят фелдмаршала. Стреляйте на месо.

Дворецът на Крезимир беше огромен. Никъде в Адопещ, в Кез или Фатраста Таниел не беше виждал нещо, което дори да се

доближава до величието му.

За разлика от останалите постройките в Крезим Курга, неговите блокове не бяха потъмнели от вулканичната пепел. Самите те бяха изградени от вулканична скала, сякаш излети от самата планина и застинали в настоящата си форма. В тяхната лъскавина човек можеше да се огледа. Никъде не се виждаше и едничка цепнатина, която да показва, че това е дело на човешка ръка.

— Това е цял комплекс — обясняваше Дел, докато те обикаляха в търсенето на вход. — Крезимировият дом. Той и предеите са живели тук десетилетия наред.

— Помня, че бях чел за това място — рече Бо, допрял пръсти до високата стена. — Но как ще влезем? С магия ли?

— Има вход — отвърна Дел.

— Лъвовете!

Викът дойде от задната част на малката група. Дел отново затрепера, притискайки се към стената. Таниел го сграбчи и го повлече със себе си.

Първото създание изникна от улицата, която те бяха напуснали неотдавна. Черните му лапи глухо удряха паважа, а ноктите му се врязваха в камъка. Лъвът беше три пъти по-едър от куче, с остри зъби. Муцуната му беше изцапана с кръв.

Групата продължи диренето на входа тичешком.

— Явно им е омръзнало да преследват Жулин — промърмори Таниел към Бо.

— Или тя ги е прогонила — задъхано отвърна Борбадор. Той започваше да изнемогва; наложи се барутният маг да го стисне за рамото и да го повлече.

Още пет лъва изникнаха подир първия.

— Пола, ако си предвидила някакъв номер, използвай го!

Ка-поел се затича напред, изпреварвайки другарите си. Там тя спря и извади няколко кукли от торбата си. Тези въсърни фигурки не се отличаваха с човекоподобността на предишните, а имаха животинска форма — формата на пещерни лъвове. Тя сграбчи две и ги размаза в стената.

Един от лъвовете изрева, хвърли се на земята и започна да замахва с лапи към главата си. Ка-поел захвърли една от фигурките и

започна да я тъпче. Рухналият лъв се пръсна, като смазан от невидима ръка.

Ка-поел прибра останалите фигурки.

Пещерните лъвове се нахвърлиха върху смазания си другар. Нокти и зъби енергично се заеха да разпределят месото на порции. Едно от създанията отхапа само веднъж и отново се затича към Таниел и граниচারите, сипейки кървава диря след себе си.

— Недей, това ще вдигне твърде много шум! — възкликна Таниел.

Късно, Фесник вече дърпаше спусъка. Куршумът закачи главата на лъва и го накара да застине сепнато. Ехото на изстрела се понесе сред сградите, прогонило тишината. Над Фесник се издигна облаче дим. Останалите лъвове престанаха да се хранят и повдигнаха глави към тях.

Таниел преглътна мъчително. Дотук с елемента на изненадата.

Пронизително изсвирване разкъса тишината, завърнала се след изстрела. Таниел се огледа.

Рина държеше костна свирка. Кучетата наостриха уши.

— Дръж — нареди тя.

Освободени, трите едри кучета се хвърлиха към пируващите лъвове. Планинските зверове не обърнаха внимание, защото бяха възобновили храненето си. Един от лъвовете изрева стреснато, когато Крезим връхлетя върху него. Мастифите директно се хвърляха да убиват; лъвове и кучета изчезнаха сред мятаща се козина.

Макар по-дребни и без подобни нокти, кучетата бяха нападнали изневиделица. Те разкъсаха три от лъвовете с удивителна бързина и се нахвърлиха върху оставащите два. А на улицата изникваха още от скотовете.

— Бягайте! — кресна Таниел.

— Насам. — Бо се беше отдалечил пред тях и трескаво им правеше знак да го последват. При достигането му те откриха, че в стената има очертания на врата. Нейната тежест отстъпи едва пред двойни усилия.

Когато и последният влезе, те затвориха вратата след себе си. И от тази страна тя беше съвсем гладка.

— Къде е Рина? — попита Бо.

Наложил се отново да отворят. Рина стоеше на улицата, изтеглила пистолет. Тя цялата се тресеше и безпомощно наблюдаваше как лъвовете разкъсват кучетата ѝ.

— Върви! — изкрещя Таниел.

— Няма да ги оставя — отвърна тя. Гласът ѝ бе тих, но ясен.

Бо пристъпи отвън, повдигна ръка и раздвижи пръст, потропващ по невидимо стъкло.

На улицата изникна вихрушка. Рина напразно понечи да сграбчи шапката си. Сдавилите се животни бяха разделени от вятъра. Хълбоците и на трите кучета бяха покрити с кръв, но по чудо и трите бяха живи. Всички животни се извърнаха към Бо.

Вятърът продължаваше да ги обгръща. Кучетата се озоваха понесени във въздуха, далеч от лъвовете. Те полетяха към Рина, която се присъедини към полета им. Борбадор отстъпи назад. Трите кучета и жената влетяха вътре. Вратата се затвори, обгръщайки ги в мрак.

Вън нещо се стовари върху вратата. Таниел опря гръб на нея. Останалите последваха примера му. От другата страна лъвовете напразно ръмжаха.

Някой запали клечка кибрит. Нейната светлина показва, че Бо лежи на земята, редом с кучетата и Рина. Един от песовете скимтеше. Привилегированият и жената бяха в безсъзнание, може би мъртви. Във всеки случай лицата им бяха покрити с пот и пепел. Пепел? Тя пък откъде се беше взела?

Таниел сведе очи към пода. Дебел слой пепел покриваше земята. Явно в даден момент в двореца беше бушувал пожар, опустошил всичко — само постройката беше останала.

Той погледна към останалите си спътници. Всички те бяха полагали толкова усилия, за да стигнат тук. И защо? За да бъдат преследвани като животни в един мъртъв град?

Започваше да го обзема отвратителното усещане, че се е провалил.

— Къде е Дел? — попита той. От монаха нямаше и следа. Таниел го повика. Не последва отговор. Но сред килима пепел личаха дири, отвеждащи към средата на сградата. Вратата се разклати за пореден път, раздирана от нокти.

Все още опрял гръб на преградата, Таниел вдъхна щипка барут. Сега сетивата му можаха да уловят нищожните ивици светлина. Той и

другарите му се намираха в обширна зала, по-скоро напомняща мина, отколкото на постройка. Той бавно си пое дъх.

— Това не ми прилича на дворец — каза той.

— Таниел!

Гласът отекна край тях.

— Дел? — повика барутният маг.

— Тук съм, Таниел. Бързо!

— Бо е ранен.

— Няма време. Трябва да дойдеш.

Вратата отново се разтресе. Навън един от пещерните лъвове изскимтя.

— Ще успеете ли да удържите? — попита Таниел.

— Върви — отвърна Фесник — Ще се справим. Върви и им дай да се разберат.

— Ти остани тук — обърна се магът към Ка-поел. — Помогни им да задържат вратата.

Той не обърна внимание на раздражения й жест и се затича. Подът бе гладък, напълно равен. Вероятно под слоя пепел се криеше мрамор.

Оставил светлината на пламъчето зад себе си, барутният маг се отправи по посока на звука. В крайна сметка той се отказа и предпочете да се ориентира по стъпките. Благодарение на транса си младият мъж успяваше да ги различава в иначе непрогледната за нормален поглед тъма.

Той откри Дел край огромно стълбище — като онези, каквито обикновено се срещаха в кралските бални зали. То нямаше перила и очевидно бе изработено от същия материал като стените на двореца, за да оцелее в пожара.

— Това място не ми прилича на дворец — отбеляза Таниел.

Дел трепереше ужасно, с мъка се задържаше на крака. Той умолително протегна ръце към Таниел.

— Някога това беше величествен дворец. Хиляди и хиляди стаи, изпълнени със злато, скъпи мебели и килими. Ако имаше светлина, щеше да видиш пепелта. Само външността на двореца е от застинала скала — дело на Крезимир. Вътрешността на двореца бе дело на човешка ръка. От нея не е останало нищо.

— Няма ли прозорци?

— Да вървим — Дел посочи към стълбището. — Горے се вижда колизеумът. Слънцестоеенето наближава.

Олем помогна на Тамас да се изкатери от изкопа. Фелдмаршалът приглади униформата си, изтупа панталони и намести колана си.

— Трябва да си взема сабята — каза той.

Двамата се отправиха към каретата, където Тамас обърна гръб на вилата и се приведе над тялото на Сабон.

— Прости ми, приятелю — каза той. — Моята арогантност ни доведе в този капан. И е на път да ме въведе в нов. Прости ми.

Олем му подаде сабята и торба барутни заряди — достатъчно, за да убият цяла рота.

— А куршуми? — попита Тамас.

Олем потупа нагръдния джоб на униформата си.

Тамас си закачи сабята и се обърна към вилата. Той се отправи натам бавно, подпрян на бастуна с едната ръка и върху рамото на Олем с другата. Нека да го помислят за слаб. Той наистина беше слаб, но се стараше да подсили тази представа.

При всяка крачка той очакваше да чуе пукота на сгъстен въздух или да зърне разноцветния проблясък на зараждаща се магия. Но нищо такова не последва и той безпрепятствено достигна входа на вилата.

— Още не съм убит — промърмори той.

Олем го изгледа продължително.

— Това не ме успокоява.

Едно от крилата се отвори. На прага пристъпи пазител, стиснал въздушна пушка. Олем помогна на Тамас да се изкачи по стълбите и да влезе вътре. Отвъд вратата фелдмаршалът спря, за да позволи на очите си да привикнат. Той преброи четирима пазители и трима от гвардейците на църквата, насочили въздушни оръжия към него.

Фоайето на вилата се отличаваше с умишлено опростен стил, изградено изцяло от мрамор. В средата му се издигаше мраморен бюст на Шарлемунд.

Това каменно копие на домакина представляваше бегъл израз на тщеславието му. Отвъд околните врати се виждаха ярки помещения, отличаващи се с пъстротата на злато и кадифе.

— Остави вратата отворена, за да ме виждат хората ми — обърна се Тамас към най-близкия пазител. Уродът го изгледа презрително.

Шарлемунд влезе във фойето от една от стаите.

— Хванете го — каза той.

Някой затръшна вратата зад Тамас. Фелдмаршалът посегна към сабята си, но един от пазителите го сграбчи за китката. Друг пазител стовари приклада на оръжието си в стомаха на Олем. Телохранителят тежко се отпусна на колене. Загубилият опората си Тамас залитна, болката в крака му за момент измести барутния транс.

— Виждам колко струва думата ти — изръмжа Тамас.

— А аз виждам, че си глупак — отвърна Шарлемунд. — Освен това аз не съм излъгал. Нищо няма да ти се случи с мен. Но не мога да обещавам същото, когато достигнеш Южната планина.

— Южната планина?

Шарлемунд приглади дрехите си на дуелист.

— Да.

— Как така Южната планина? — каза Олем. Той бе започнал да се изправя.

— Накарайте този помияр да млъкне — каза Шарлемунд.

Един от пазителите замахна с приклад към лицето на телохранителя. С разцепено чело Олем рухна на пода.

Тамас стисна юмруци и устоя на изкушението да подпали барута. Трябваше да изчака и Никслаус.

— Моли се той да не е пострадал сериозно.

— Аз също бих искал да зная какво имахте предвид, Ваша милост. — Изпотеният Никслаус влезе във фойето. Кезианската му униформа беше зацапана и смачкана от престоя в огледалната кутия. — Тамас няма да отива на Южния връх, а ще ме придружи в Кез.

Шарлемунд се обърна към него.

— Промяна в плана. Крезимир ще пристигне днес. Единствената ни надежда да предотвратим пълната разруха на Адро е да отведем свинята там.

Никслаус намести ръкавиците си.

— Аз не споделям вашите суевория, Ваше превъзходителство, нито съм подчинен на църквата. Аз отговарям единствено пред своя владетел, а той настоява да получи главата на Тамас.

— Ако не умилюстивим Крезимир, няма да остане Адро, който да поделяме — рече Шарлемунд.

Никслаус стисна юмруци.

— Без мен вие няма да напуснете тази страна.

— Същото се отнася и за теб.

Олем се раздвижи. Тамас се облегна на бастуна си и се приведе, за да му помогне да се опре.

— Можеш ли да се изправиш?

От челото на Олем капеше кръв. Той обърса очите си и внимателно опипа слепоочие.

— Пратете ги в ямите, сър.

Тамас се изправи и опря ръце на бастуна си. Никслаус се обърна към него с присвити очи, усетил опасност.

Фелдмаршалът усети как Привилегированият отваря третото си око.

— Той може да използва магията си! — възкликна кезианецът и трескаво повдигна ръце.

Тамас подпали барута. Олем подхвърли кесията с куршуми във въздуха; фелдмаршалът се съсредоточи върху нея. Торбата се разкъса, посипвайки парчета по пода. Още преди падането им наоколо се свличаха простреляни тела, редом до изтърваните си оръжия. Кръв рукна върху снежнобелия мрамор. Пред Никслаус избликна блясък — там куршумите се сблъскаха с припряно издигната стена от въздух.

— Бягайте! — изкрещя Никслаус, продължаващ да шава с пръсти.

Шарлемунд остана загледан за миг в Тамас, преди да се обърне и да побегне.

— Не го оставяй да се измъкне — нареди Тамас, без да откъсва очи от Никслаус. И най-малката грешка щеше да доведе до смъртта му: той трябваше да задържа Привилегирования зает. Фелдмаршалът запали още барут и насочи десетина куршума във въздуха, до един насочени към кезианеца. Пръстите на Никслаус продължаваха да се движат из въздуха. Третото око на Тамас зърна отблясъци, с които куршумите му се връзваха в невидими прегради. Той подпали още барут, увеличавайки силата им.

Олем се изправи на крака. Той се втурна край Никслаус, стиснал сабята си, но пътят му се оказа препречен от петима църковни

гвардейци. За момент те погледнаха към безмълвното сражение между Никслаус и Тамас, след което се насочиха към Олем.

Тамас стисна дръжката на бастуна си. Всяка негова атака се доближаваше до целта: Привилегированият не можеше вечно да отстранява куршуми, а в напрежението не му оставаше време да издигне по-добра бариера.

Фелдмаршалът бързо погледна към Олем. Телохранителят му бе посякъл един от противниците си, но останалите го притискаха. Той се оказваше оттласкван назад, почти край Никслаус.

Барутът на Тамас привършваше. Шарлемунд щеше да избяга.

В едно от припренените си движения Никслаус сгрещи, давайки на Тамас възможност да запрати шепя куршуми към гвардейците. Куршумите пронизаха очи и челюсти, покосявайки противниците на мига. Олем прескочи рухналите тела и се затича подир Шарлемунд.

Никслаус отново обърса нос.

Тамас се ухили.

— Алергия?

Никслаус направи крачка назад. Тамас се облегна на бастуна си и пристъпи напред. Привилегированият стисна зъби и отново се отдръпна. Тамасовият бастун отбеляза нова крачка.

Пръстите на кезианеца не спираха да се гърчат, но по челото му бе започнала да избива пот. Поредните куршуми, запратени от Тамас, отскочиха. Зарядите на фелдмаршала привършваха. Той си пое дълбок дъх. Миризмата на изгорял барут вля плам в жилите му, трансът му се задълбочи.

Никслаус рязко замахна и изкрещя.

С вик Тамас рухна на пода, загубил съсредоточението си. Той се вторачи в разполовения си бастун, сетне повдигна очи към Никслаус. Привилегированият стоеше над него, леко свил пръстите на протегнатата си ръка. Ризата му беше подгизнала от пот; косата му беше разрошена.

— Стар глупак — процеди той, презрително поглеждайки към Тамас.

— Хубаво, ти печелиш — рече фелдмаршалът и подпали фишек.

Никслаус изрева и отстъпи назад, вкопчил се в лявата си ръка. Той се блъсна в колоната, носеща бюста на Шарлемунд. Бюстът полетя

към земята, строшавайки мраморна плочка, а Никслаус се препъна в колоната, която бе съборил току-що.

Тамас се изправи на колене, глух за болката в крака си. С помощта на по-дългото парче от бастуна той докуца до Никслаус и подпали още барут. Привилегированият изрева повторно: един куршум бе пронизал дясната му китка, обгаряйки мистичните символи върху ръкавицата му. С това и двете му ръце ставаха продупчени. Ръкавиците му бяха почервенели от кръв; руните вече не се виждаха.

— Сега знаеш какво е усещането да останеш безсилен — каза Тамас.

Той изтегли сабята си и се настани на пода до Никслаус. Там сграбчи едната му ръка и издърпа ръкавицата. Кезианецът простена.

— Деликатни пръсти имаш — отбеляза фелдмаршалът.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Адамат спря наетия си кон пред портата на вилата. Животното отметна глава, задъхано от мъчителния галоп. Адамат обърса челото си с длан и помилва коня по хълбока. От това място можеше да види покрива на постройката и каретите, отправени се към нея.

— Архидиоцелът не приема посетители.

Това бяха хора на Тамас — войници в тъмносини униформи и сребърни ревери. Един от тях махна с щика си към Адамат.

— Хайде, върви. И утре не забравяй да прочетеш вестника.

Адамат мълчеше, за да си поеме дъх. Конят пристъпваше неспокойно под него.

— Май не ти се налага да яздиш често — подсмихна се войникът.

— Така е — потвърди инспекторът. — Дошъл съм да предупредя фелдмаршал Тамас.

Шеговитият вид на войника се стопи. Той се приближи, а другарят му пристъпи от другата страна.

Адамат опъна юздите, защото животното понечи да се дръпне.

— Аз съм Адамат, разследвам за фелдмаршала. Тамас е на път да се озове в капан.

Войникът продължително се вторачи в него.

— Чувал съм това име — бавно рече той. — Влизай. И гледай да не се изтърсиш от седлото.

Адамат кимна, все още задъхан. От студентските си години не беше яздил така.

Вратата бе отворена и той въведе коня си в двора. По павираната алея инспекторът отново го накара да препусне. Сам той се приведе ниско до шията му, стиснал юздите. Каретите вече достигаха къщата, заобикаляйки фонтана пред нея.

Отекнаха изстрели, които подплашиха коня. Животното се препъна и залитна настрани. Адамат се оказа изхвърлен от седлото. Той прелетя над изкопа, стовари се тежко и се затъркаля. Един дървен

кол послужи да спре падането му. Инспекторът бавно се изправи, притиснал ръка над ребрата си.

Той установи, че ръката му е ранена. Въпреки това обърса кръвта в дрехата си и се изправи. Нямаше счупени кости, но здравата се беше натъртил. Конят му лежеше на една страна и дишаше тежко.

— Да разбирам, че няма да ме носиш повече?

Изстрелите продължаваха. Викове се сляха с тях. Беше очевидно, че Адамат е пристигнал прекалено късно: пратеникът на лорд Ветас беше предупредил архидиоцела. Инспекторът затвори очи. Всичко това беше по негова вина. И какво можеше да стори той? Със себе си носеше единствено шпага и пистолет.

Той се върна на алеята, загледан към къщата. Една от каретите бе преобърната, из лозето се бяха пръснали войници, стрелящи по някаква невидима цел. Откъм вилата не припламваха дула, не се виждаха барутни облачета. По какво стреляха хората на Тамас?

В следващия момент Адамат се досети и поклати глава. Пушки със сгъстен въздух, разбира се.

Инспекторът отново се прикри в изкопа. Той заобиколи вилата и изникна зад една конюшня. Тук също се виждаха сини униформи — войниците се бяха прикрили. Пушечните изстрели отекваха прекалено нарядко, прекалено слабо. Това не вещаеше нищо добро.

Прескачайки купчина дърва, той едва не се сблъска с един от войниците. Униформеният сепнато се извърна и едва не прониза Адамат с щика си. Той беше млад, още неопитен и доста стреснат.

— Кой си ти? — остро попита той с треперещ глас.

— Стига си размахвал това шило пред лицето ми. — Инспекторът сграбчи винтовката за дулото и я изблъска встрани. — Аз съм Адамат. Тамас по цялата територия на вилата ли е разположил хора?

Войникът го наблюдаваше неуверено, треперещ. Вероятно това беше първата му истинска престрелка.

Адамат го сграбчи за униформата.

— Чуваш ли тези изстрели? В предната част на вилата има засада. Тя цели да им отвлече вниманието. Шарлемунд ще се възползва от това прикритие, за да избяга.

Войникът се поколеба.

— Нямам ти доверие — рече той.

— Бога ми! — възкликна Адамат, премествайки поглед край него.

Войникът рязко се извърна. Адамат стовари лакът върху тила му.

— Ще ме прощаваш — промърмори инспекторът, докато завличаше тялото му зад дървата и вземаше винтовката му. Подир това той се огледа, опитвайки се да различи още от хората на Тамас.

Зърна една от сините униформи да се прокрадва край къщата: въпросният войник бе по-загрижен за обстрелваните си другари, отколкото да спре потенциални бегълци от задната част.

— Изглежда ще трябва да се справя сам — изсумтя Адамат и се затича приведен, докато не се озова зад вилата. Там той спря зад един навес и се послуша. Изстрелите бяха притихнали.

Инспекторът внимателно надникна. Задната част на вилата представляваше открита галерия с колони — лятна градина с големи чадъри и платнища. Тук имаше и тясна алея. Край нея изчакваше карета с един кон. Посърналият кочияш, изчакващ на капрата му беше познат. А пазачи не се виждаха.

Адамат се затича напред.

— СиEMON — рече той. Кочияшът повдигна очи.

Младият свещеник бе толкова разстроен, че за момент забрави навика си и погледна Адамат в очите. За момент.

— Какво правите тук? — смотолеви СиEMON. — Вървете си, преди архидиоцелът да ви е видял.

— Вие му помагате да избяга — рече инспекторът и сграбчи коня за повода.

— Трябва... — отвърна свещеникът, стискайки юздите.

— Нищо подобно. Той е зъл човек. Той е предател. Не сте длъжен да му помагате.

— Мислите ли, че не зная това? — едва ли не с ридание отвърна СиEMON. — Знаех през цялото време. Съжалявам, че платих на онези хора да ви убият. Моля ви, разберете, че аз не мога да сторя нищо. Не мога да се освободя от него. Радвам се, че сте жив. Но сега си вървете, преди той да се е появил. Иначе ще ви убие.

Инспекторът бавно си пое дъх.

— СиEMON... — Той пристъпи напред.

— Нито крачка повече — предупреди свещеникът.

Адамат спря.

— Моля ви, СиEMON.

— Охрана! — извика свещеникът. — Насам!

Двама мъже изскочиха от задната част на къщата. Те носеха униформата на църковни гвардейци и изтеглиха саби при вида на Адамат.

Тези стражници служеха на църквата и с фанатична отдаденост защитаваха архидиоцелите. Ако те достигнеха инспектора, в близък бой той нямаше да има никакъв шанс.

Адамат направи крачка назад, надявайки се, че винтовката на войника е била заредена. Той се прицели към първия гвардеец и дръпна спуська.

Изстрелът отекна сред двора. Инерцията на устрема отнесе стражника още няколко крачки, преди той да рухне. Вторият продължи да тича. Адамат захвърли пушката и извади пистолета си, прострелвайки гвардееца почти от упор. Онзи рухна по лице.

Междувременно първият охранител бе успял да се надигне, макар и залитащ. Адамат изтегли сабята си и пристъпи напред. Гвардеецът успя да отрази първите му удари, но не и да се отбранява дълго.

— СиEMON! — долетя вик. — Тръгваме!

Адамат се извърна. Шарлемунд изскачаше от задния вход на вилата, праметнал наметалото над едната си ръка, стиснал шпага в ножница.

— Вървете! — каза инспекторът. — Тръгнете без него! Нищо не ви спира, СиEMON!

Свещеникът стисна очи и започна да се моли. Адамат изруга и се извърна към Шарлемунд.

— Ти! — процеди архидиоцелът, заковавайки се сред градината. Той хвърли отвратен поглед към сразените гвардейци.

Адамат пристъпи напред, между Шарлемунд и каретата. Пистолетът бе представлявал единственият му шанс: Шарлемунд беше най-добрият фехтовчик в Деветте държави. Той щеше да насече Адамат с лекота.

Въпреки това инспекторът повдигна шпагата си.

Шарлемунд захвърли наметалото и ножницата на своето оръжие.

Атаката последва по-бързо, отколкото Адамат бе могъл да си представи. Той отрази удара изцяло по инстинкт — преди години бе

смятан за добър дуелист, ала тези години бяха отдавна отминали. През цялото досегашно време инспекторът рядко бе поддържал форма, и то главно със скритата в бастуна му шпага.

Адамат започна да отстъпва под устрема. Архидиоцелът настъпваше неумолимо, редуващ разсичащи и намушкващи удари. Върхът на оръжието му проблясваше на сантиметри от лицето и гърдите на Адамат.

Добър дуелист бе нещо относително срещу противник като Шарлемунд. Адамат се чувстваше безпомощен, като дете на първия си урок. Само че двамата не се сражаваха с дървени оръжия. Когато Шарлемунд без усилие извиеше китка, неговото острие биваше последвано от кръв. Тези рани бяха плитки, но достатъчно от тях означаваша също тъй сигурна смърт, както намушкването през сърцето.

Шарлемунд изблъска оръжието му встрани и пристъпи напред, нанасяйки два удара. Адамат залитна назад, за да ги избегне. Възстановил равновесие, той понечи да повдигне шпага. Само че ръката отказваше да му се подчинява. Един бърз поглед му показа, че върху дрехата му са започнали да се разливат две алени петна. Едното се намираще точно над сърцето му, а другото багреше рамото. Тялото му неочаквано се отпусна, отслабено от очакването на смъртта.

Архидиоцелът рязко изостави Адамат, отразявайки в последния момент удара на новоизникналия противник. Телохранителят на Тамас нападнаше с ожесточение, от което Шарлемунд отстъпи на чакълената алея, за да притежава стабилна опора. Олем се затича подире му, без да му дава нито миг отдих.

Адамат опипом се отпусна край един камък в градината. С едната ръка той слабо стискаше шпагата си, а с другата провери раните си. Той притисна ръка над по-лошата. Главата му беше започнала да се замайва — незнайно дали от изгубената кръв или от мрачното вълнение на битката. Той не откъсваше очи от Олем. Ако телохранителят изгубеше, Шарлемунд щеше да убие и двамата им и да избяга.

Олем определено беше по-добър боец от Адамат. Той нападнаше архидиоцела с войнишка дързост — храбростта на човек, отдал живота си на оръжието. Движенията на Олем бяха по-малко овладени и изящни от тези на архидиоцела, но той компенсираше това с ожесточение. Войникът бе стиснал зъби, очите му пламтяха от гняв и

решителност, а свободната му ръка бе заела заучена позиция. Шарлемунд отстъпи още няколко крачки назад под този напор, преди да се овладее и на свой ред да започне да напада.

Адамат наблюдаваше как Шарлемунд изучава движенията на противника си, проследявайки всяко едно от тях. Лицето на архидиоцела бе лишено от насрещната решителност: то изразяваше спокойната, сдържана наблюдателност на учения, занимаващ се с любимия си проект. Постепенно атаките на Олем ставаха по-лесни за отблъскване, а неговите защитни движения губеха от ефективността си. Шарлемунд не просто се дуелираше, той се учеше в движение, приспособявайки се към движенията на противника си. По такъв начин се сражаваше един истински майстор. Адамат не беше виждал подобно нещо през живота си.

А Олем продължаваше да отстъпва.

На инспектора се струваше, че двубоят продължава с часове, макар сам да осъзнаваше, че са изминали само мигове. Двамата дуелиращи се минаха край Адамат, по-близо до каретата. Там Олем удържа позицията си за няколко секунди, с обсипано с пот чело, отчаяно дирещ възможност за удар. Адамат лесно разчиташе лицето му. Войникът беше уморен и започваше да се тревожи. Той не можеше да се сравнява с Шарлемунд.

Най-сетне Олем забеляза възможност и атакува. Неговият замах бегло засегна Шарлемунд, който отстъпи встрани. Едновременно с това в свободната ръка на архидиоцела изникна кинжал, който той забодде между ребрата на противника си. Сабята се отрони от ръката на телохранителя. Шарлемунд направи крачка назад, приготвяйки се за завършващ удар.

Адамат сведе очи. *Свърши се.*

Олем се засмя задавено, отново привличайки вниманието на инспектора. Шарлемунд се поколеба.

— Предстои ти да се изправиш срещу по-опасни от мен — каза Олем.

Шарлемунд бързо погледна назад. Той изостави Олем и се затича към каретата.

— Тръгвай! — нареди архидиоцелът, скачайки на стъпалото.

— Недейте! — извика Адамат към СиEMON.

Свещеникът бе заровил глава между раменете си, стиснал юздите. Той не помръдна.

— Карай — подкани го Шарлемунд.

Адамат очакваше, че СиEMON ще плесне с юздите. Наместо това свещеникът мълчаливо погледна към небето, сетне към ръцете си. Устните му се движеха безмълвно.

— Глупак — процеди архидиоцелът. Той се метна на капрата до СиEMON.

Свещеникът се сви встрани.

— Не мога да го направя — завайка се той.

Шарлемунд небрежно го изблъска встрани. Съприкосновението му със земята бе придружено от звука на пръскащ се пъпеш; той застина.

— Страхливец.

Думата не беше изречена високо, но пак привлече погледите на Адамат и архидиоцела. Тамас стоеше край задния вход на вилата, над градината. Той се подпираше на въздушна пушка, насочена с дулото надолу. В този момент фелдмаршалът приличаше на обикновен старец, изтерзан и изнурен. Предната част на униформата му бе покрита с кръв.

Адамат си спомни посещението си в Небесния дворец и петната, покривали Тамасовата униформа тогава. Той потръпна.

Шарлемунд се поколеба. Макар само едно движение на юздите да го делеше от бягството, някакво нездраво любопитство го задържа.

Адамат с мъка се изправи на крака и залитащ, сграбчи юлара на коня.

— Няма да избягаш — изхриптя той.

Шарлемунд не му обърна внимание. Архидиоцелът не откъсваше очи от Тамас.

— Виждам, че си се погрижил за добрия херцог — каза Шарлемунд. Той се изправи, пусна юздите и скочи на земята, подвивайки крака. Сърцето на Адамат се разтуптя.

Тамас не изглеждаше впечатлен.

— Той е още жив. Но му се иска това да не беше така. Имам големи планове за него. — Фелдмаршалът бавно заслиза по стълбите, подпирайки се на оръжието. — За теб също.

Шарлемунд изтегли шпагата си.

— Ти нямаш барут — рече той. — В противен случай нямаше да разговаряме. Ти не се страхуваш от последиците, не би се поколебал да ме простреляш още от къщата. Явно Никслаус е изхабил всичките ти запаси.

Лицето на Тамас бе непроницаемо.

— Ако имаше и капчица чест — продължи архидиоцелът, — в момента щеше да си поел към Южната планина, за да се пожертваш пред Крезимир и да спасиш страната си.

— Силни думи за един предател — рече Тамас.

— Какво ще направиш, Тамас? — каза Шарлемунд. — Дори в най-добрата си форма ти си по-слаб от мен.

Неочаквано той се затича към фелдмаршала, разперил ръце с устрема на хищна птица.

Тамас пусна пушката, изтегли сабята и опря тежестта на болния си крак, потръпвайки. Адамат застина. Тамас бе едва ли не прикован на място. Ако беше здрав, той вероятно би могъл да затрудни архидиоцела. Но в това му състояние сблъсъкът им би бил плачевен.

Шарлемунд се хвърли напред, замахвайки ожесточено. Тамас отрази удара. В следващи момент архидиоцелът вече се озоваваше зад него, извъртайки се за смъртоносен удар, който щеше да е поразил далеч преди фелдмаршалът да е успял да се извърне.

Победоносният крясък на архидиоцела секна като задавен — той сведе очи към оръжието си.

Черен барутен дим се виеше около невъоръжената ръка на Тамас. Фелдмаршалът разтвори пръсти и пусна използвания заряд на земята, редом до отстреляното острие на шпагата. Шарлемунд стоеше вторачен в дръжката си. След миг лицето му се изкриви от гняв, той я захвърли и скочи към Тамас, който бавно се бе обърнал с лице към него.

Захвърлената дръжка удари лицето на фелдмаршала, оставяйки плитка резка. Тамас присви очи и замахна, отпуснал другата си ръка на хълбока. Собственият устрем на Шарлемунд го наниза върху острието. Тамас се отдръпна и го намушка отново, сетне и трети път.

Архидиоцелът залитна назад, напразно притиснал ръце над раните си. Кървавите петна бързо попиваха в дрехата му. Той понечи да се приближи до каретата, но не успя и рухна върху алеята.

Адамат преглътна мъчително. Раните на Шарлемунд не изглеждаха фатални, но бяха няколко на брой. Той щеше да умре от кръвозагуба — бавно и мъчително, ако Тамас му позволеше.

Самият фелдмаршал нямаше намерение да му помага, нито да призовава войниците си. Той просто наблюдаваше как Шарлемунд се опитва да затисне раните си. Фелдмаршалът почисти сабята си с помощта на захвърленото наметало и я прибра.

Раните на Адамат бяха сериозни, но той щеше да оцелее, стига да ги превържеше добре. С тази мисъл той се надигна и се приближи до тялото на СиEMON. Свещеникът лежеше със строшен врат, отворил уста в безмълвен вик. Инспекторът склопи очите му и заобиколи каретата.

Олем и Тамас стояха един край друг и тихо разговаряха. Фелдмаршалът отново се беше облегал на въздушната пушка. Двамата погледнаха към Адамат.

— Олем ми каза, че благодарение на теб успял да догони Шарлемунд. — Тамас му кимна бавно. — Благодаря ти.

Адамат навлажни устни. Никой от двамата не го наблюдаваше с подозрение. Неговото признание пред лорд Ветас бе предизвикало смъртта на Тамасовите войници. Двамата още не бяха осъзнали защо инспекторът е дошъл.

— Фелдмаршале, трябва да ви призная нещо — поде Адамат. — Свързано е със семейството ми...

Тамас се върна обратно във вилата. Пазители и гвардейци лежаха мъртви, застреляни по свършен начин — в главата или сърцето: лесно постижение в ограничено пространство. Върху мраморния под се бяха събрали гъсти локви кръв. От една абаносова поставка в ъгъла той се сдоби с истински бастун, изоставяйки пушката.

Никслаус го нямаше. Тамас прехапа бузата си, за да потисне раздражението. Той беше оставил Привилегирования да се гърчи на земята. От него беше останала единствено кървава диря, отвеждаща към една от стаите.

Фелдмаршалът не разполагаше с достатъчно хора, които да се погрижат за ранените и едновременно с това да организира търсене. Той затвори очи и закуца подир дирята.

Адамат. Какво трябваше да прави с инспектора? Той бе признал, че е предал Тамас и Адро на някой си лорд Ветас и на неговия господар, лорд Кларемон. Колко врагове можеше да има Тамас? Адамат носеше отговорност за смъртта на Сабон. Или? Според Адамат пратеникът поел към вилата непосредствено преди него. А отбраната на Шарлемунд не изглеждаше организирана припряно.

С отшумяването на барутния транс болката в крака му се усиливаше. Но трансът щеше да се задържи още малко — още поне няколко часа Тамас можеше да стои прав, подпирайки се на бастун. Но щеше да последва тъй остра болка, че би било цяло чудо, ако успее да се задържа прав.

Доктор Петрик щеше да побеснее. Тамас можеше да е увредил крака си необратимо. Чиста глупост.

Кървавата диря минаваше през две стаи, всяка отделен свят сред величие, каквото рядко можеше да се види и в кралски дворец. Столове, изработени от костите на фатрастански животни, кожи и препарирани животни от най-далечните джунгли. Масичка, оформена от къс чист обсидиан. Скелетът на гущер, голям колкото кон. Произведения на изкуството от всички краища на света, скулптури още отпреди Времето на Крезимир.

Следите отвеждаха до страничен изход, край веранда. Тамас се огледа предпазливо. Той не бе сигурен, че всички пазители са били сразени.

Отвъд поляната забеляза движение. Вратата на една от конюшните се отвори и от нея препуснаха два коня. Благодарение на барутния си транс Тамас можа да различи импровизираните превръзки, обвили ръцете на Никслаус, и гърчещите се мускули на пазителя, който яздеше пред него. За момент Привилегированият нервно се извърна към вилата. Тамас остана загледан подире им.

Всичко това щеше да е било напразно, ако Жулин успееше да призове Крезимир.

— Не мога да намеря Никслаус — каза Олем.

Тамас се обърна. Телохранителят му още не се беше погрижил за раните си. Той стоеше колкото се може по-изправен, стараейки се да гледа Тамас в очите. Не успяваше да скрие болката си добре, което показваше, че тя е значителна.

Телохраниителят пхна ръка в джоба си, за да извади хартия и тютюн. Свиваната цигара едва не се изплъзна от окървавените му пръсти. Тамас ги взе от ръцете му и сам сви цигара, сетне я запали с клечка кибрит. Олем дръпна и се усмихна благодарно.

— Никслаус вече не е заплаха — каза фелдмаршалът — Погрижи се за ранените, като начало за себе си. Днес ти се справи отлично.

— Но Никслаус...

— Продължаващият му живот ще бъде моето отмъщение — отвърна Тамас. Той се усмихна, усетил, че мимиката му съдържа известна злост. — Това е достатъчно.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Едва към края на изкачването, проточило се сякаш с часове, Таниел осъзна истинските мащаби на Крезимировия дворец. От сградата наистина бе останала само външността — черупката от хиляди стаи, коридори и галерии. Само черупката — и огромното стълбище, извиващо се по протежение на стената. По-нагоре слоят пепел изтъняваше. Стъпките им започнаха да отекуват; скоро Таниел осъзна, че нищожната светлина, която е съзирал над себе си, идва от прозорци. Той си наложи да се изкачва енергично, без да се интересува дали Дел го следва.

Сред почти пълната тишина той имаше усещането, че самото време е застинало. На моменти му се струваше, че съзира белезникави цветове да проблясват сред сенките: призрачните отзвуци на отдавна погинала магия. Понякога се издигаха облачета пепел.

Близо до върха той видя прозорци, но те се намираха прекалено високо над стълбището, а Таниел не разполагаше с начин да се покатери до тях. Затова той продължи да се изкачва нагоре, където в един момент стълбището започваше да се стеснява едновременно със стените. Докато двамата не достигнаха платформа, огряна от ярка светлина, покрита с пепел. Над главата си Таниел различи сводест таван и редици прозорци.

Той се облегна на стената и зачака Дел да го настигне.

— Къде? — попита барутният маг, когато задъханият монах се появи. Той притича напред и го сграбчи за робата. — Нали каза, че от това място ще мога да стрелям. Посочи ми някой прозорец? — Той разтърси монаха.

— Ето там! — захленчи Дел. Със затворени очи той посочи над рамото на Таниел.

Магът го пусна и се обърна. При повторния оглед го побиха тръпки; сърцето му застина.

Това беше тронната зала на Крезимир. В края на залата се издигаше подиум с тринадесет стъпала и потъмнял престол. Иззад

престола се разливаше светлина.

С бързи крачки Таниел се изкачи до празния трон. Отвъд имаше арка, която той пристъпи.

Помещението, в което се озова, го накара да застине. Стаята бе добре осветена, мебелирана. Стените бяха покрити с гоблени. На прозорците имаше стъкла, в средата на помещението се намираше огромно легло с балдахин. Обкръжаваха го тапицирани столове и позлатени маси. Стъпките му оставяха пепел върху белия килим. Сякаш от някоя пещера той се беше озовал в Небесния дворец.

— Остави ли Бо? — попита женски глас.

Таниел потръпна. Откъм балкона се появи Жулин.

— Да, госпожо. — Дел изникна до него.

— А девойката? — продължи тя, сбърчила устна.

— Тя го пази.

Дел стоеше изправен, отметнал глава. Той беше престанал да трепери. Освен това вече не изглеждаше както преди. На лицето му изникнаха бръчки; под погледа на Таниел мнимият монах извади от джоба си ръкавиците на Привилегирован и ги намести.

Жулин пристъпи до Таниел, повдигна брадичката му с пръст и го накара да я погледне. Той се чувстваше съкрушен.

— Усещах, че ще ме последваш тук — каза тя. — Радвам се, че оставих Джекел. Какъв беше планът му? — обърна се тя към Привилегирования.

— Да застреля достатъчно от нас, за да ти попречи да призовеш Крезимир.

— Замисълът би проработил — призна Жулин. — Нужни са много сили, за да бъде призован Крезимир през Нищото, отделящо световете.

Таниел копнееше да грабне пистолет. Поне мнимия монах можеше да убие. Но пръстите му не намираха смисъл. Той усещаше, че е изгубил.

— Защо? — промълви той. И си пое дъх, търсец думи.

— Защо призовавам Крезимир? — Жулин подбели очи.

— Не. Защо ти беше тази измама? Той лесно можеше да ни избие. И защо просто не ме убиеш сега?

Жулин сви рамене.

— Ако баща ти успее да преживее задаващия се ад, ще те използвам като разменна монета. Той не е изобретателен, но е упорит.

Таниел се опитваше да осмисли думите ѝ.

— Просто ме убий — каза той.

Тя го потупа по врата с ноктите си.

— Ще го сторя, ако се наложи. — Жулин повдигна ръка. Барутният маг затвори очи. Не последва нищо и той отново погледна, за да бъде зашлевен. Ноктите ѝ одраха кожата му.

— Това е задето ме хвърли от скалата — каза предеята и му обърна гръб.

Таниел размърда пръсти. Все пак те можеха да се движат.

— Крезимир ли ще призоваваш?

Тя се изкиска:

— Вече е сторено. Ще наблюдавам как той слиза. Добре дошъл си да се присъединиш. При последния си допир със земята той сринва половината планина. Може да се възползваш от защитата на магията ми.

Джекел побърза да излезе подир Жулин. Таниел отпусна ръка върху дръжката на пистолета си и ги последва.

Балконът бе пълен с хора. Две дузини Привилегировани, а може би и повече. Всички те се взираха към небето. Таниел се намираше близо до върха на огромната постройка.

Той си проправи път сред кабалистите и погледна надолу. Със задавен наплив на истеричен смях той различи, че долу наистина има колизеум. От това място той се виждаше ясно.

— Приятно гледане — прошепна глас в ухото му.

Джекел. Мнимият монах се подсмиваше презрително.

— Ти и останалите като теб ме отвращавате. Но Крезимир веднъж завинаги ще унищожи барутните магове.

Таниел го сграбчи за робата. Джекел повдигна ръце, но не успя да стори нищо, защото Таниел го изхвърли през балкона.

Писькът на Привилегирования долита дълго, дори и след първите няколко сблъсъка с вулканичната стена.

— Какво става?

— Кой е този? — попита друг.

Таниел изтегли пистолет, макар да не осъзнаваше какво би могъл да стори. С крайчеца на околото си той зърна светлина сред облаците.

Лицето му преbledня; той стисна оръжието. Поне щеше да отнесе неколцина от тях със себе си.

Един от кабалистите повдигна ръце към Таниел, раздвижвайки пръсти. Барутният маг насочи дулото към него, но в следващия миг се поколеба, защото Привилегированият неочаквано — и неразбираемо, заради злорадството върху лицето си — се хвърли от балкона.

Последва го втори. Трети кабалист се свлече на земята, впил пръсти в очите си. Таниел рязко се извърна към вратата на балкона.

Там стоеше Ка-поел, стъпила здраво на земята, разперила ръце. Яката на жилетката ѝ се беше разместила, а торбата ѝ лежеше в краката. Наоколо бяха пръснати фигурки. Тя повдигна ръка.

Фигурките, десетки на брой, се повдигнаха във въздуха. Те се подредиха пред нея, държани от невидими ръце. Жулин зърна Ка-поел и изпищя.

Последвалото се случи едновременно. Привилегированите посегнаха към ръкавиците си. Жулин застина, а Ка-поел поде атаката си.

Огънят, изхвърчал от пръстите ѝ, порази няколко от куклите. На балкона кабалисти избухнаха в пламъци. В ръката на девойката изникна игла, на свой ред полетяла към фигурките. Викове на болка съпровождаха движенията ѝ.

Някой от кабалистите успя да насочи мълния към девойката. Без да трепне, Ка-поел я насочи към поредна от фигурките. Нападналият я Привилегирован бе изпепелен на прах.

Със същото ожесточение някоя мангуста би се нахвърлила срещу змийско гнездо — а Таниел се намираше наред самия кипеж на битката. Той изпразни пистолета си срещу един Привилегирован, канещ се да нападне Ка-поел. Подир това захвърли пистолета и извади втория. След повторния изстрел смъкна винтовката от рамото си.

Сред намаляващата бройка кабалисти Жулин най-сетне се опомни. Тя стисна юмруци и закрачи към Ка-поел, яростно кривейки лице. Таниел изпита страх, и то не за себе си. Заета с кезианските Привилегировани, Ка-поел нямаше да успее да се защити от нея.

Барутният маг се хвърли към предеята, готов да я разреже с щика си. Тя махна с ръка; в следващия момент Таниел полетя във въздуха. С неприятен звук той се блъсна в парапета на балкона. Успя да

предотврати падането си в последния момент, а винтовката изтрака далеч от него.

Край Жулин лежаха мъртви и умиращи Привилегировани; тя продължаваше да се приближава към Ка-поел.

Фигурките се топяха едновременно с умиращите кабалисти. Ка-поел раздвижи ръце; оставащите фигурки се разместиха пред нея. Таниел разпозна миниатюрата, съответстваща на Жулин.

Предеята се засмя, когато Ка-поел започна да движи пръсти във въздуха над фигурката. Девојката отвори уста.

— Таниел, бягай!

Гласът бе дошъл от Жулин, но не беше нейният. Думите бяха изречени с девически глас, в който се долавяше отчаяние.

— Бягай!

Жулин не забелязваше, че е изречла чужди думи. С приведено чело тя се хвърли към Ка-поел, изстрелвайки огън от пръстите си. Пламъкът обгръщаше всичко, което докоснеше: и плът, и камък. Той опръска някои от фигурките; двама Привилегировани се загърчиха на пода на балкона.

Таниел повдигна винтовката си. Оставащите Привилегировани дори не го забелязваха. Те се бяха отдръпнали колкото се може повече от Ка-поел, разпръснати, и трескаво движеха пръсти, за да се освободят от магията ѝ.

Не, той нямаше да избяга. Нямаше да остави Ка-поел да се сражава сама.

Бързата проверка на дулото показа, че куршумът е изпаднал. Таниел зареди нов куршум, сетне още един — два от кървавите обръчи. Накрая натъпка барут.

Един от кабалистите се извърна към него, повдигнал ръце. Магът прониза окото му с щика си.

Той бързо откри подходящо място, от което да насочи изстрела си. Сиянието, което бе зърнал по-рано, вече се спускаше от небето. То приличаше на сияещ облак, ускоряващ падането си.

Облакът прелетя край тях, спускайки се към средата на колизеума. Таниел облиза устни. Безшумно прочисти гърло. Понечи да успокои ръцете си. Щипка барут прочисти ума му и изостри погледа.

Колизеумът се намираще прекалено далече. Най-малко на девет километра. Нямаше как да стреля толкова далече. Той си пое дъх.

Облакът докосна земята.

От облака изникна крак, последван и от останалия силует. За момент на Таниел му причерня.

Мъжът, напуснал облака, беше по-красив от всеки, когото Таниел бе виждал през живота си. Кожата му имаше съвършен оттенък, косата му бе дълга и златиста. Той носеше туника досущ като от пиесите, развиващи се по Времето на Крезимир.

Край облака той спря. Съвършеното му лице бе помрачено от смръщване.

Таниел рязко сви очи, за да прогони капките пот, и дръпна спуська. Пукотът отекна необичайно шумно за слуха му. Отпуснал оръжие, той по-скоро усещаше, отколкото виждаше как двата куршума летят към Крезимир. Волята на барутния маг ги задържа във въздуха дълго след момента, в който те трябваше да са паднали на земята. Режеца болка започна да припламва в ума му; ръцете му затрепераха. Барутът в рога му бързо се изчерпваше. И въпреки това Таниел продължаваше да насочва куршумите.

Единият куршум прониза дясното око на Крезимир. Другият порази гърдата му, потъвайки в сърцето. Тялото на бога се сви и рухна.

Барутният маг неволно изхлипа. Той беше убил бог.

Той се отпусна на пода на балкона.

Не му бяха останали сили да повдигне поглед, когато чу освирепелия рев на Жулин. Последва остро трополене, светът започна да се тресе. Таниел обгърна оръжието си с ръце и се сви. Сградата се рушеше.

Аз убих един бог.

Ка-поел. Тя жива ли беше? Той с мъка се изправи на крака, захвърляйки винтовката. От Ка-поел нямаше и следа. Жулин също беше изчезнала. Дворецът се олюляваше под него. Долу, на сред езерото изригна гейзер. Приливът на горещина се чувстваше дори тук. Той напусна балкона.

Ка-поел лежеше недалеч от входа на тронната стая. От устата, носа и крайчеца на едното й око течеше кръв. Тя се взря в Таниел, все още стиснала една от фигурките си. Куклата изобразяваше Жулин, с лице на опустошителна ярост.

Таниел се отпусна на колене до нея.

— Не мога да те отведа на безопасно място — рече той. —
Защото не са останали безопасни места. Аз убих бог.

Ка-поел го погледна. Таниел се задави.

— Пола?

Тя се усмихна, повдигна ръка и я обви около тила му,
придърпвайки го към себе си с неочаквана сила.

В следващия момент сградата се срина под тях.

ЕПИЛОГ

Олем мислено изруга, докато телата биваха подреждани пред Тамас.

Валеше дъжд, вятърът не спираше да подръпва платнището над главите им. Наоколо долиташе пищене, което нямаше как да е породено от нечие смъртно гърло, а миризмата на сяра задръстваше обонянието му.

През поклащащите се дървета той можеше да види Южния връх. Целият склон — не, целият югоизточен небосвод — блестеше като горски пожар. Близостта до това явление го изнервяше, напук на уверенията на фелдмаршала. Планината се беше променила. Познатият кратер се бе сринал откъм южната страна, разливайки течен огън към кезианските равнини.

Олем се надяваше, че лавата ще залее цялата кезианска армия. Във въздуха над тях се носеха огромни облаци дим, препращащи обратно към земята сиянието на планинската кръв. Пепелта валеше, принуждавайки всеки да носи омотана над лицето си кърпа.

Под погледа на Олем огнен език се отдели от южния ръб и изчезна, оттичайки се към Кез. Войникът потръпна. Избълвалият огън бе достатъчно голям, за да обгърне град.

Крепостта Рамензид беше изчезнала, пометена от склона по същия начин. Последните евакуирани току-що бяха пристигнали в лагера на Тамас. Граничарите се бяха оттеглили навреме; те бяха довели със себе си оцелелите от битката на върха — заедно със слухове, от които всяка душа можеше да потръпне.

— Мъртви ли са? — попита Олем. Той докосна новата си цигара до мангала и вдъхна сладостния дим.

Доктор Петрик го погледна остро. Олем също се усети. Трябваше да проявява по-голямо уважение, все пак говореше за сина на фелдмаршала.

Телата бяха три, изцяло омотани, за да бъдат предпазени от сипещата се пепел. Едно от тях със сигурност беше живо. То

принадлежеше на среден на ръст човек, изтерзан. Той бе внесен на носилка; ръцете и краката му бяха вързани. Ръцете му бяха подпрени с чаталести клони, за да бъдат виждани по всяко време. Явно това беше Привилегированият Борбадор. Последният от адранската кралска кабала. Бо оглеждаше стаята. Устата му не беше запушена, но той мълчеше.

Другите две тела принадлежаха на млад мъж и млада жена. Войниците ги размотаха, за да може доктор Петрик да ги прегледа. Жената — по-скоро девойката, предвид дребния ѝ ръст — беше дивачка с луничава кожа и коса, която най-вероятно имаше огненочервен цвят, когато не беше толкова обгорена. Олем не можеше да разбере дали тя диша.

Младежът беше Таниел. Него Олем познаваше, подобно на всички Тамасови войници.

Олем се приближи до носилката на Привилегирования и си придърпа стол.

— Зле ли беше горе? — попита Олем. За момент той сгърчи лице от болката, пронизала гърдите му. Раната от Шарлемунд не се беше оказала смъртоносна; Михали бе успял да я изцери с някакво неразбираемо за войника вълшебство. Но макар и излекуван, между ребрата пак го наболяваше.

Бо го погледна.

— Цигара? — Олем сви нова цигара и я постави между устните му, запалвайки я с клечка кибрит. Бо вдъхна дима и се задави. Олем улови цигарата и я постави обратно в устата му. Бо леко кимна. — Чух, че сме извели всички хора, преди склонът да се свлече. Това е късмет.

Бо не каза нищо.

— Чуват се слухове, че на върха някаква силна магьосница се сражавала с теб и Таниел. Тя оцеля ли?

— Не зная.

Думите бяха почти прошепнати, изречени със стиснати устни, които придържаха цигарата.

— Жалко — рече Олем. — Ако е така, да се надяваме, че се намира от другата страна на планината.

Бо не отговори.

В палатката влезе човек. Ширината на раменете и кожените дрехи спокойно му позволяваше да си припише същината на мечка.

Жилетката му носеше емблемата на граничен началник.

Тамас се надигна край носилката на сина си.

— Якола — кимна той към новодошлия.

— Как е момчето? — попита Якола.

— Живо е.

— Същинско чудо — рече мъжът. — Благодарите се на девойката.

Тя заслужава същото внимание, което отделяте на Таниел. Ако той оцелее, то ще е благодарение на нея. От това, което хората ми казват, всеки от нас ѝ дължи живота си.

Тамас погледна към дивачката.

— Тя се е вкопчила в живота по-немощно от Таниел. Не зная с какво бих могъл да ѝ помогна.

— Постарай се да откриеш — рече Якола. — Все пак имаш и други лекари освен този бухал.

Той се приближи до походното легло на Тамас и се настани отгоре му, изваждайки плоска бутилка от вътрешния джоб на жилетката си.

Олем се навъси. Дали трябваше да му направи забележка? Този мъж беше три пъти по-едър от него. Сапон беше единственият, който си бе позволявал да говори на фелдмаршала така.

— Якола... — рече Олем. — Това име ми е познато.

Бо леко поклати глава:

— Аз го познавах под името Гаврил.

Олем взе цигарата му, за да изтръска пепелта.

— Якола — промърмори той, докато отново я връщаше между устните на Бо. — Якола... Сещам се. Якола от Пенсбрук! — Войникът погледна удивено. — Това той ли е?

— Не питай мен — каза Бо.

Олем се настани обратно на стола си и дръпна от цигарата си, припомняйки си какво знаеше за този човек. Сред войниците се говореше, че Якола е един от най-близките приятели на Тамас. Някои казваха, че той е брат на мъртвата му съпруга. Интересно дали тези слухове съдържаха истина? Якола беше изчезнал още преди Олем да постъпи в армията.

Тамас доуца до носилката на Бо и се настани край нея. Той не бе позволил на Михали да го лекува, не и преди да е открил сина си.

По тази причина състоянието на крака му беше лошо, но упоритостта му оставаше.

— Имам няколко въпроса към теб — каза Тамас.

Олем махна цигарата от устата на Бо.

— Какво стана на върха? — продължи фелдмаршалът.

Бо мрачно се взираше в него. Не изглеждаше склонен да говори.

— Нямам намерение да те екзекутирам — рече Тамас. — Поне не и сега. Това — той посочи към въжетата — е просто предпазна мярка. Предполагам, че повелята все още тегне над теб?

Бо кимна.

— И двамата с Таниел не сте намерили начин да я разрушите?

— Последните няколко месеца прекарахме в битка с нашествениците — дрезгаво отвърна Бо. — Нямахме време да проучваме.

— След колко време тя ще те убие? — попита ветеранът.

— Не зная.

Тамас се замисли.

— За момента ще останеш в това състояние. Ще се опитаме да ти осигурим удобства. Зная, че желанието ти да ме убиеш не идва от теб самия.

Бо не изглеждаше особено облекчен.

— Какво стана на върха? — отново попита Тамас. — Таниел наистина ли е прострелял Крезимир?

— Да — потвърди Привилегированият.

— Ти видя ли го с очите си?

— Почувствах, когато се случи. Всеки Привилегирован в Деветте държави го е усетил. Сякаш душата ми биваше разкъсвана. Ти усети ли го?

Тамас поклати глава.

— Олем, ти усети ли нещо?

— Съвсем не. — Той дръпна от цигарата на Бо, за да я поддържа запалена. — Но може и да съм. Заради дажбите имам лошо храносмилане. Липсва ми храната на Михали.

— Усещането не би могло да се сбърка — каза Бо.

Тамас се облегна назад, потръпвайки от болка.

— Значи Крезимир е мъртъв — каза той. И се опря на ръба на носилката.

Олем се навъси.

— Къде ви е патерицата, сър?

Бо започна да се смее — в началото тихо, дразнещо. Постепенно веселието му се усилваше.

— Какво е толкова смешно? — попита Олем.

Бо поклати глава.

— Няма нищо смешно — рече той. — Ти не разбираш, Тамас. Не е възможно да се убие бог.

Тамас седеше край тялото на сина си. Животът на Таниел тлееше. Лекарите казваха, че той се намира в кома. Не беше ясно кога (и дали) той ще се събуди.

Тамас трябваше да настоя за идването на Михали. Сега му оставаше единствено да се надява, че Таниел ще оцелее пътуването до Адопещ. Несъмнено един бог щеше да успее да го излекува. Подир това фелдмаршалът щеше да накара Михали да се погрижи за крака му.

— Ти се справи добре — каза Тамас, отпусайки ръка върху челото на Таниел. То пламтеше. — Сега недей да умираш. Не мога да те изгубя. Изгубих майка ти, няма да изгубя и теб.

Платницето бе отметнато; огромен силует затули пламтящия склон.

— Момчето ти е истински боец.

Тамас повдигна очи към шурей си, който тъкмо се настаняваше в единствения друг стол.

— Якола или Гаврил да те наричам? — попита Тамас и прокара ръка през лицето си. Надяваше се, че посетителят не е забелязал сълзите му.

— Гаврил става.

Гаврил. Името, под което Якола се укриваше от копоите на кезианския крал подир неуспешния опит за убийство. Това се беше случило отдавна, страшно отдавна. И Гаврил беше станал известен като пияница. Но в момента той изглеждаше достатъчно трезвен.

— Докато слизахме от планината, видяхме кезианската армия да се отправя на запад — рече Гаврил. — Към Васалови порти.

— Възнамеряват да нападнат — каза Тамас. — Никакъв отдих.

— Сега те разполагат с подкрепата на бог — ако казаното от Бо е истина и Крезимир е жив.

— Ние също.

— Моля?

— Адом. Братът на Крезимир — каза Тамас. — Но той не е войнолюбец. Когато стане дума за война, везните натежават в полза на Крезимир.

Гаврил се облегна назад, но бързо трябваше да се намести, защото столът започна да скърца под тежестта му.

— Бог — промърмори той. — Двама богове. И древни магове. Това не е светът, който познаваме, Тамас.

— В момента не мога да мисля за нещо друго освен това. — Тамас посочи към сина си.

Гаврил замълча за момент.

— Петнадесет години скърбих за смъртта на сестра си — рече той. — Ако се стигне до най-лошото, не прави моята грешка. Умолявам те. И недей да скърбиш за него, преди да имаш основание.

Тамас кимна. Какво друго можеше да стори.

— Чух за Сабон — продължи Гаврил. — Съжалявам.

— Сред хората ми имаше предатели — рече фелдмаршалът.

Другият се навъси.

— Инспекторът, на когото разчитах да открие предателя сред съзаклятниците ми. — Тамас си пое дъх. — Той успя, но се оказа, че самият той също ме е предал, за да защити семейството си. Това доведе до смъртта на Сабон.

— Какво ще правиш с него?

— Ще го накарам да отговаря за постъпките си.

— Не позволявай на омразата да те погълне — предупреди Гаврил.

— Това не е омраза, а справедливост.

— В проява на справедливост Крезимир би изпепелил цял Адро.

Тамас се надигна и съпътстван от остра болка, се приближи до сандъка си. Той повдигна капака и извади дуелните пистолети, които Таниел му беше донесъл.

— Синът ми се намира на прага на смъртта — каза Тамас и се върна обратно на стола, полагайки оръжията в скута си. — Съпругата ми отдавна е мъртва, мнозина от приятелите ми я последваха. — Той

провери дулото и опъна ударника, насочвайки пистолета към стената на палатката. — Не ми е останало нищо, което да ме тласка към състрадание. Ще пресрещна силите на Ипил край Васалови порти и ще ги отблъсна. Ще ги отблъсна чак до двореца му.

Фелдмаршалът дръпна спусъка и празният пистолет щракна.
— А на Крезимир ще покажа истинската справедливост.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.